

ΗΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ Α.Δ.Κ.

ΑΡ. 69

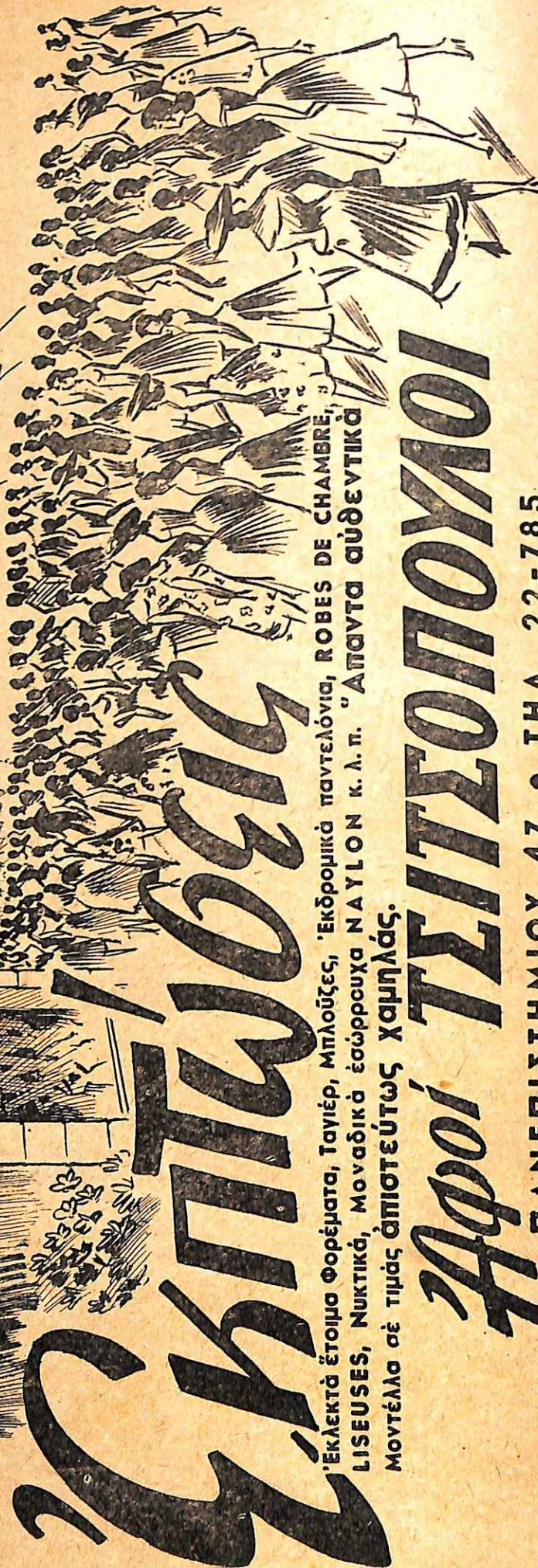
Μητρώο των μελών.
1967

Ο Μαρξ
Τῆς γυναικείας Μόδας

Σας καλεῖ νὰ ἐπωφεληθῆτε τοῦ
ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟῦ συστήματος **ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ**
Τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ ΟΙΚΩΝ Μόδας

ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΛΟΝΔΙΝΟΥ, Ν. ΥΟΡΚΗΣ

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
Ἀφοί ΤΣΙΤΣΟΠΟΛΙ

Ἐκλεκτὰ ἑτοιμα Φορέματα, Ταγιέρ, Μπλουζες, Ἐκδρομικὰ παντελόνια, ROBES DE CHAMBRE, LISEUSES, Νυκτικά, Μοναδικὰ ἐσώρουχα NAYLON κ.λ.π. ἈΠΑΝΤΑ Αὐθεντικά Μοντέλλα σὲ τιμὰς ἀπιστευτῶς χαμηλὰς.

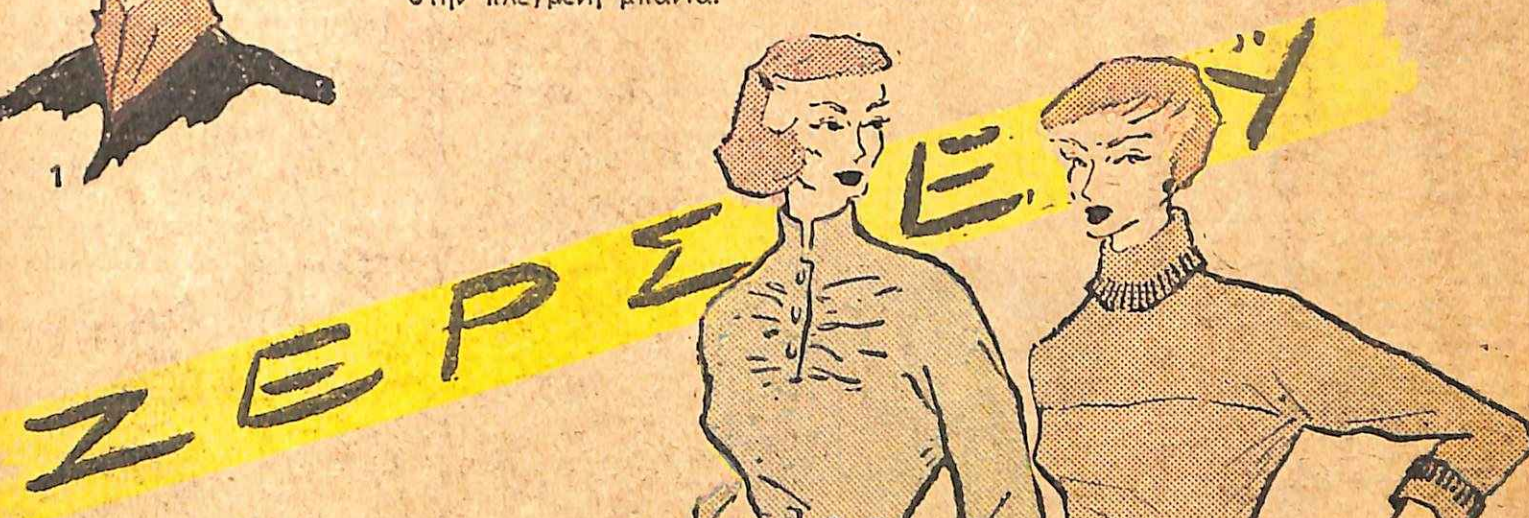
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 47 • ΤΗΛ. 22-785
ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΙΚΕΣ

Τῆς συνεργάτιδός μας στὸ Παρίσι δ. Εὐας Χατζηπούλου

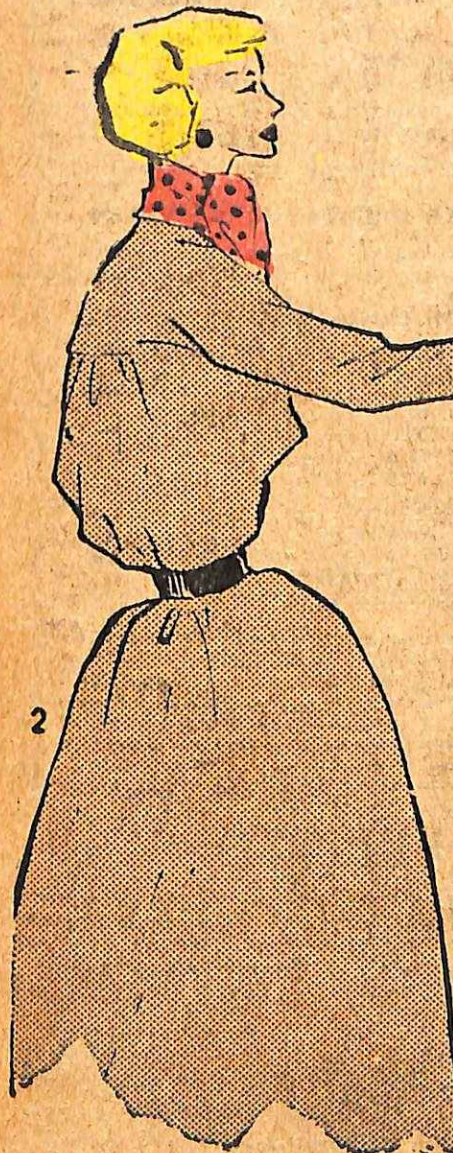

1.— Φτιάξετε μόνη σας αὐτὸ ποὺ θὰ φυλάξῃ τὰ μαλλιά σας ἀπὸ τὸν ἀέρα. Εἶναι κομμένο σὲ σχῆμα κυλίνδρου κλεισμένο στοργγυλὰ ἀπὸ τὴ μιά ἄκρη. Στέκεται καλὰ στὸ κεφάλι χάρις στὴν πλεγμένη μπάντα.

3.— Τὰ ἐλαφρὰ ντραπὲ γίνονται μὲ μικρὲς πένσες, ἀφοῦ πρώτα ξεχειλώθῃ τὸ ζέρσεϋ τοπικὰ μὲ τὸ σίδερο.

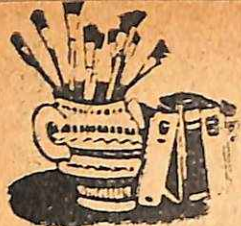
Αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ φορεῖτε ἀνετὰ καὶ πρακτικὰ φορέματα ἀπὸ ΖΕΡΣΕΥ. ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΤΕ ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΝΑ ΑΓΑΠΑΤΕ. ΔΙΝΕΤΕ ΜΙΑ ΖΩΗΡΗ ΝΟΤΑ ΜΕ ΜΙΑ ΕΞΑΡΠΑ, ΓΑΝΤΙΑ ΚΛΠ.

2.— Τὸ φάρδος ἐλεύθερο στὴ μέση συγκρατεῖται ἀπὸ τὴ δερματίνη ζώνη. Ἐμπρὸς ἕνα συνηθισμένο μικρὸ ἀνοιγμα.

4.— Στὴ μέση ἕνα λάστιχο περασμένο ἐσωτερικὰ ἀντὶ γιὰ ζώνη καὶ πλευρὲς πλεγμένες στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ λαιμὸ καὶ τὰ μανίκια.

Τὸ δεκαπενθήμερο

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Θ' ΑΡΧΙΣΩΜΕ τὸ χρονικὸ μᾶς μ' ἓνα θαυμαστικὸ σφάλμα γιὰ μιὰ καλλιτέχνηδα πολὺ μεγάλης ἀξίας, πού τιμᾷ τὸ Λυρικό Θέατρο καὶ τὸ ἐξυψώνει μὲ τὴν παρουσίᾳ της σ' αὐτό — τὴν κ. Ἀνθή Ζαχαράτου-Συναδινό. Οἱ θεατράφιλοι πολλὰ φορὲς τὴν ἐξορκισμένησαν στίς ἐμφανίσεις της, ἡ καινούργια της ὁμῆς δημιουργία στὸ νέο ἔργο της Λυρικής τῆν «Ὀλλανδέζα», εἶναι μοναδική. Σπάνια ἀνέβηκε σ' ἑλληνικὸ θέατρο τόσο καλοεξασκεσμένο ἔργο, σὲ ὅλα του — σ. ηθοποιία, φωτισμός, σκηνογραφία, ἡθοποιία κλπ. Καὶ γὰρ πρώτη φορὰ οἱ κριτικὸι συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἡ παράστασις αὐτὴ τιμᾷ τὸν τόπο καὶ τὸ κρατικὸ μᾶς θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟ πού πρέπει νὰ τονισθῇ δὲν εἶναι ἡ ἀδρὴ φυσιογνωμία της ἀντικατάσταται, γιὰ τὴ Λυρική Σκηνή, πρῶταγωνίστριας κ. Α. Ζαχαράτου. Σπαρτίζον στὸ ἑλληνικὸ θέατρο οἱ ἡγετικές μορφές μὲ τὸ πλοῦστο καὶ δυναμικὸ ταλέντο, πού εἶναι σὲ θέση νὰ πλουτίσουν καὶ νὰ προαγάγουν τὸ θεατρὸ μᾶς. Πρῶτη καὶ καλύτερη ἀπὸ εἶδος τῆς ἡ ἐκλεκτὴ μᾶς καλλιτέχνης, πού ἀποτελεῖ μοναδικὸ φαινόμενο ἡθοποιίας καὶ ταλέντου στὸν τομέα της. Καὶ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

★ «ΜΕ Τ' ΑΗΔΟΝΙ» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ δευτέρου βιβλίου τῆς σειράς παιδικῶν ποιημάτων, πού μᾶς προσφέρει ὁ συγγραφεὺς κ. Α. Ζαχαράτου. Στὸ νέο τῆς βιβλίον — πού εἶναι ἓνα ἐκδο-

Ἡ ἐκλεκτὴ ποιήτρια ΛΙΑΝ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

τικὸ θαῦμα μὲ πολὺχρῶμη καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφηση — ἡ ποιήτρια παρουσιάζει μιὰ σταθερὴ ἀνοδο. Στίχοι ἀπλοὶ, καθαροί, πού μιλῶν στὴ λευκότητα τῶν εἰδῶν παιδικῶν ψυχῶν. Πλούσια ρίμα, ζωντανές εἰκόνες, ψυχολογικὴ παρατήρηση, λιτὰ ἐκφραστικὰ μέτρα. Ἰδού τὰ βασικὰ γνωρίσματα τοῦ ὅρασιος αὐτοῦ βιβλίου πού ἡ ἐκδοστὴς πλουτίζει τὴ βιβλιογραφία τῆς παιδικῆς λογοτεχνίας τῆς χώρας μᾶς.

ἐξαστε πραγματικὰ ὑπερῆφanoi γιὰτὶ συγκαταλέγεται με-ταξὺ τῶν στελεχῶν τοῦ θεά-τρου μᾶς — ἐκείνου ἀκριβῶς πού τὸ θέλομε νὰ σημειώ-νουμε ἀπὸ τὴν ἀμύλητᾳ μὲ τὰ ὅμοια τῆς Εὐρώπης...

★ ΑΝΑΜΕΣΑ στοὺς καλλι-τέχνες πού τιμοῦν τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα, μεταξὺ τῶν διεθνῶν καλλιτεχνικῶν κύκλων, μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες θέσεις κατέ-

Ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρο πρῶτος ΗΩΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

χει ἡ ζωγράφος καὶ χαράκτρια κ. Λέλα Πασαλά, πού ζῇ ἀπὸ μερῶν ἐτῶν στὸ Παρίσι. Οἱ Ἀθηναῖοι συνάδελφοί της τὴν γνωρίζουν πολὺ καλὰ ἀπ' ἀφορμῆς ἐργασίας της τυπωμέ-νης σὲ γαλλικὲς ἐκδόσεις σπα-νίας πολυτελείας βιβλίων τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας. Πρα-γματικὰ, ἡ κ. Πασαλά, εἰδι-κευμένη στὴν εἰκονογράφηση, τὰ τελευταῖα χρόνια ἐδῶς δειγμάτα τῆς προόδου, τῆς ἐυγενικῆς καὶ ὁραίας αὐτῆς τέχνης στὴν ἐξέλιξί τοῦ βιβλί-ου. Μεταξὺ ἄλλων ἔχει εἰκονο-γραφήσει βιβλία τοῦ Ρεκτί, τοῦ Μπαλζάκ, τοῦ Ρεμπώ καὶ τελευταῖα ἀσπασχολεῖται, γιὰ τὸ παρῶν τῆς χειμῶνα, μὲ τὴν εἰκονογράφηση τοῦ βιβλίου τοῦ Ζάν Ντελακρετέλ, πού ἔ-γραψε γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

— ΑΥΤΟΥ ΜΑΛΙΣΤΑ ὀφεί-λεται καὶ τὸ ἐφετινὸ τῆς τα-ξίδι, κατὰ τὸ ὁποῖο θὰ ἐπι-σκεφθῇ τόπους καὶ μέρη ὅπου ἀναφέρονται στὸ βιβλίο τοῦ μεγάλου Γάλλου πεζογράφου καὶ διανοουμένου.

★ ΚΙ' ΕΦΕΤΟΣ ἡ πρω-τεύουσα φιλοξενεῖ ἐκλεκτὲς πνευματικὲς φυσιογνωμίες τοῦ γυναικείου κόσμου τῶν παρι-κιῶν μᾶς στὸ ἐξωτερικόν. Με-ταξὺ ἄλλων ἀπὸ τὸ Κάιρο, ἡ δις Εὐτέρπη Σκόρδου καὶ ἡ κ. Ἀρτεμῖς Γκοβόση.

— Η ΠΡΩΤΗ εἶναι γνωστὴ λογοτέχνης καὶ ποιήτρια, γνω-στοτάτη τῶν πνευματικῶν κύκλων τῆς Αἰγύπτου. Παλαιὰ ἐκδόσις τοῦ «Γυναικείου Λευ-κώματος» πού ἐξεδόθη σὲ 2 τό-μους καὶ θὰ συνεχίσῃ ἀπὸ ἐ-φέτος τὴν ἐκδοσί του καὶ πάλι, πρῶτος τοῦ μοναδικοῦ φιλολογικοῦ σωματείου τὸ «Ἐπαθλόν», χάρις στὴ δρα-στηριότητά της ὁποῖα τὸ ἔρ-γο τοῦτο ἔχει λάβει σάρκες καὶ ὅσα καὶ ἐπιτελεῖ ἓνα σκα-πὸ πολὺ χρήσιμὸ καὶ ξεχωρι-

στὸ γιὰ τὸν πνευματικὸν ἑλ-ληνισμόν τῆς παροικίας. Ἀλ-λά ἡ δις Σκόρδου ἔχει καὶ ἄλλην δράσιν, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἔχει πολλὰ συμπάθειες ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὸ περ-σινὸ ταξίδι μαζεύει ὕλικὸ ἀπὸ τὴν ἐδῶ γυναικεία πνευμα-τικὴν δράσιν, τὸ ὁποῖον θὰ χρη-σιμοποιήσῃ γιὰ διαλέξεις καὶ ὁμιλίαι, οὕτως ὥστε νὰ γνωρίσῃ τὸ ἐκεῖ ἀγνωστὸν κοινὸν πλατεῖα τῆς δράσεως καὶ τὴν ὁργάνωσι τοῦ ἐδῶ γυναι-κειοῦ κόσμου.

— Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΓΚΟΒΟ-ΤΣΗ ἀνήκει στοὺς καλλιτε-χνικοὺς κύκλους τοῦ Καίρου καὶ ὅπου πρὶν παντρευθῇ μιὰ συνιστάμεν τὸν «Ἐρασιτέ-χνης στὸ θέατρο καὶ στὴν α-παγγελία, μετέιχε σὲ ἐξορτές καὶ φιλ. παραστάσεις πού εἶ-χαν σκοπὸ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἑλ-ληνικὸ στοιχείον τὴν ποίησιν τοῦ Παλαμά, τοῦ Σικελιανοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν πνευμα-τικῶν κορυφῶν πού κυριαρχοῦ-σαν τότε.

★ ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΥΝ ἀκόμα περαστικὲς ἀπὸ τὴν πρωτεύου-σα καὶ δύο Κρήσες διανοού-μενες, πού τὸ ἀγνωστὸ κοινὸ τῆς «Γυναικίας» τὶς γνω-ρίζει πολὺ ἀπὸ τὴν ἐν γένει δράσιν τῶν πνευματικῶν τα-τῶν τοῦ τόπου τῶν — ἡ ποιή-τρια τοῦ Ἡρακλείου Κατίνια Τασσασωνάκη καὶ ἡ ζωγρά-φος, λογογράφος καὶ ἐκπαιδευ-τικός δις Ἀγλαΐα Κιριμιτζάκη, ἀπὸ τὰ Χανιά.

★ ΠΟΛΥΣ ΛΟΓΟΣ ἔγινε στὸ παρελθὸν πού πολλὰ φο-ρὲς ἀνανεῶνεται καὶ σήμε-ρα γιὰ μιὰ χιτῶσινα λογία καὶ διανοουμένη, σημερινὴ καίτοι-κο τοῦ Πειραιῶς, τὴν Ἀλε-ξάνδρα Λαδοπούλου. Μορφο-μένη φιλολογικὰ καὶ μὲ και-νούργιες ἀριεῖς, ἔχει πολλές

Ἡ καλλιτέχνης τοῦ θεάτρο ΖΩΝ ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗ

φορὲς ἀσπασχολήσει τὴν πνευ-ματικὴ οἰκονομία μὲ τὴν πνευ-ματικὴ συνεισφορά της.

★ ΤΟ ΠΕΙΡΑ-ΙΚΟΝ κοινὸν χειροκροτεῖ μὲ πολὺ ἐνθου-σιασμό σὲ κάθε τῆς ἐμφάνισ-τῇ γιὰ τὴν πρωταγωνίστρια καὶ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνηδα Ζωζὺ Σαπουντζάκη, πού κάνει ἐφέ-τος ἐμφανίσεις στὸ θέατρο «Πάλας» στὸν Πειραιᾶ. Κι' εἶ-ναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐνδιαφέρον-τα γιὰ τὰ τάλαντα τοῦ μουσικοῦ μᾶς θεάτρο.

Η ΜΑΡΒΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΠΙΘΕΜΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 5ον. ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 69 ΑΘΗΝΑΙ, 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1952

Τιμή τεύχους δραχ. 5.000

Διευθυντής: Ε. Χ. ΓΕΡΖΟΥΠΟΥΛΟΣ Ἀρχισυντακτής ΑΛ. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ Οικονομική Διοίκηση: ΑΝ. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΑΝΙΑΡΟΥ 1 Τηλεφώνον: 36-162

ΓΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ρ. ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ 1 Τηλέφωνον: 35-118, 35-708

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικῶς:

ΕΤΗΣΙΑ (26 τεύχη) Δρ. 125.000 ΕΞΑΜΗΝΟΣ (13 τεύχη) » 65.000 ΤΡΙΜΗΝΟΣ (7 τεύχη) » 35.000

Ἐξωτερικῶς (ἐπισημ.):

Λίραι Ἀγγλίας (χάρτιναι) 3.10.0 Δολλάρια 10.00

Ἰσὲς ἐμὲς μᾶτα δεῖν ν' ἀποστελλῶνται πρὸς Ε. Γερζοπούλου ἐλ. μὲν τοῦ Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς πίτα-γης, ἐκ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ διὰ τρα-πεζιτικῆς ἐπιταγῆς.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ» κυκλοφορεῖ ἀνά δεκα-πενθήμερον, ἡμέραν ἸΕΤΑΡΙΗΝ, ἀνεξαρτητως ἡμερομηνίας.

Τὸ προσεχὲς (700ν) τεύχος θὰ κυκλο-φορήσῃ τῇ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ 24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1952

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ τελευταίου πω-λοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΓΥΝΑΙΚΑΣ»

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ

- ὁ Α' (τεύχη ἀριθ. 1-13)
- ὁ Β' (τεύχη ἀριθ. 14-26)
- ὁ Γ' (τεύχη ἀριθ. 27-39)
- ὁ Δ' (τεύχη ἀριθ. 40-52)
- ὁ Ε' (τεύχη ἀριθ. 53-65)

Προσκομίζοντες τὰ ἀνωτέρω τεύχη εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς παραλαμβάνετε τοὺς τομοὺς δεμένους εἰς δαχτυλῶν χρό-νικὸν διάστημα.

Βιβλιοδεσία ἐκάστου τομοῦ δρ. 20.000

Διευθυνσεις συμφωνῶς τῷ ἀρθρῷ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Διευθυντής: Εὐάγγελος Γερζοπούλος, ἡτοιμία: Οδὸς Κολυμβίας 12. Ὑπεύ-θυνος ὑπογραφῆς: Β. Ἀραγιάννης. Κατοικία: Ἀμισσοῦ 24, Ν. Σμύρνη.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΜΕ ΤΙΣ ΓΚΡΕΝΑ ΝΤΑΛΙΕΣ

Εἶναι τὸ ρομάντζο ἐνὸς κοριτσιοῦ πού δρέθηκε ὁλομόναχο μέσα στὴν πολυθρόνη Ἀθῆναι καὶ πάλαιψε σκληρὰ γιὰ ν' ἀπο-δείξῃ ὅτι εἶχε ἀπλὴ καὶ ἀγνή καρδιά.

ΜΑΤΙΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

ΠΟΛΛΟΙ θεωροῦν τὸ Σεπτέμβριον ὡς τὸ γλυκύτερον μῆνα τῆς Ἀτ-τικής. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Τώρα τὸ φῶς πέφτει ἀπαλὰ στοὺς λό-φους, στὰ δέντρα, στὰ σπιτῖα μᾶς, πλημμυρίζει μὲ τὴν αἴσθησιν τῆς θαλπω-ρῆς τῆς καρδίας μᾶς — ἀστράφουσιν ὅλα μέσα σὲ μιὰ κρυστάλλινη ἀτμόσφαιρα. Ἡ κάθε ὥρα, ἡ κάθε στιγμή, ἔχει τὴ δική της προσωπικότητα, τὴ δική της ὁ-μορφία. Δὲν συμφωνοῦν καθόλου μὲ τοὺς Ἀθηναῖους ποιητὰς πού τραγουδοῦν με-λαγχολικὰ τὸ ἀττικὸ φθινόπωρον. Ἡ με-λαγχολία τοὺς αὐτὴν μπορεῖ νὰ τοὺς συγχωρεθῇ μόνο γιὰ λόγους... ποιητι-κῆς ἀδείας καὶ γιὰτὶ ἔγινε πιά παρὰ-δοσι νὰ βλέπουν ὅλοι οἱ ποιητὰς τῶν αἰώνων μόνο ἐβλῖψιν τὸ φθινόπωρον καὶ ἐπιπλέον φύλλων. Ἀς ρίξουν ὅμως τῶ-ρα γύρω τοὺς μιὰ ματιά, μὴ... ποιητι-κῆ. Θὰ δοῦν τοὺς συμπολίτες τοὺς ν' ἀπολαμβάνουν ἀπληστα τὶς μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου. Καὶ τὶς νύχτες. Κανείς δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τοῖς ἔ-ναι ἀνάσφαιρ τῶρα τὴν καρδιά του, πῶ ἀνάσφαιρ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνοιξί. Ἀκριβῶς γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ λογαριάσῃ τὸ χει-μῶνα πού ἐρχεται...

★ ΝΑΣΤΑΤΟ τὸ σπῖτι. Μήπως ἔχει γιορτῇ; Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ γιαγιά, ἡ θεία, παρήσαν στὴ μέση τῆς δουλειᾶς, τὸ νοικοκυριὸ τοὺς κι' ἐτοιμάζουν τὸ Λάκη. Τὸν σπουνίζον, τὸν χτενίζον, τοὺς φορᾶνε τὴ μπλε ποδιά, τοὺς περᾶνε τὴ μικρο-σκοπικὴ σάκκα στοὺς ὤμους, τοὺς γε-μίζουν τὶς τσέπες μὲ σοκολάτες καὶ κα-ραμέλες. Εἶναι πανέτοιμοι. Ἀλλὰ πᾶ-ντα θυμοῦνται οἱ γονεῖς πῶς κατὰ ἔχ-σαν, σταματοῦν τὸ παιδί, τ' ἀγκαλιά-ζουν καὶ τὸ φιλοῦν. Φεύγει ὁ Λάκης; Πάει ταξίδι; Ὁχι. Τρεῖς γωνίες πῶς κατὰ εἶναι τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο. Ἐκεῖ θὰ πᾶν. Σήμερον γίνεται ἡ πρῶτη σοδο-ρὰ τοῦ ἀπόδρασι ἀπ' τὸ πατρικὸ σπῖτι. Τὸ πρῶτο ὑπεύθυνον δῆμα του στὴ ζωή.

★ ΤΟ ΞΕΡΟΥΝ αὐτὸ πολὺ καλὰ οἱ γο-νεῖς τοῦ Λάκη. Τὸ νοιώθει κι' ὁ ἴ-διος. Δὲν μπορεῖ δέβαινα νὰ τὸ πῇ, ὁρίστως συναισθάνεται τὸ κρατοῦν τὰ πόδια στὰ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ. Κά-ναι νὰ βγῇ ἔξω καὶ γυρίζει τ' ἄσφα του μάτια στὸν πατέρα, στὴν μητέρα, στὴ γιαγιά, στὴ θεία, τοὺς στέκονται πίσω-του καὶ τοὺς λέει ἐπὶ πᾶσι, παιδί μου, καὶ χαμογελοῦν γιὰ νὰ προλάβουν τὰ δάκρυα. Πόσο θέλει νὰ πᾶ στὴν ἀγ-καλιά τοῦ πατρός! Ἀλλὰ ἔχει τὴν πε-ρηφάνειά του τὸ παιδί. Ἐνῶ καινούρ-γιο κόσμος θὰ γνωρίσῃ τῶρα πού γιὰ νὰ σοῦ δείξῃ τὴν ἀτοργιὰ του πρέπει νὰ κά-νῃς πολλές θυσίες.

— Πήγαμε, παιδί μου. Ὁλα εἶναι μιὰ ἀπόφασις. Κατεβαί-ναι ἀργὰ τὸ σκαλοπάτι ὁ Λάκης κι' ὁ ἄ-στερα τρέχοντας χάνεται στὴ γωνιά τοῦ δρόμου. Ἐστὶ φύγαμε κάποτε ὅλοι μᾶς ἀπ' τὸ πατρικὸ σπῖτι ὅταν ἦτο ἡ κρί-σιμη ὥρα. Γεμάτοι ἀνησυχία, κι' ἄς μᾶς ἀκολουθοῦσαν οἱ πρῶτοι ἐγκάρδιες εὐ-χές...

★ ΠΟ ΤΟΝ καιρὸ πού τ' αὐτὰ τῆς ἡμέρας ἀπέκτησαν ἐπίσημες σφρα-γίδες γιὰ ν' ἀποδεικνύεται ἀκρι-βῶς τὸ... μητρώον τοὺς — ἓνα εἶ-δος ληξιαρχικῆς πράξεως — δύσκολα μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ φρέσκο αὐ-γὸ, ἔστω καὶ τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Πολυμήχανοι οἱ Ρωμαῖοι κατεργαρήδες, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ νοθεύσουν τὸν περιεχόμενον τῶν αὐγῶν, νοθεύσαν τὶς σφραγίδες τοὺς μὲ τὴν ἡμερομηνία γε-νήσεως κι' ἡ «δουλειὰ» ἔγινε. Μέσα σὲ κάθε αὐτὸ τῆς ἡμέρας συνήθως φωλιά-

ζει κι' ἓνα... κλωσσοπούλο τῆς ἡμέρας. Γι' αὐτὸ εἶναι πῶς κερδισμένοι ὅσοι προτιμοῦν αὐτὰ χωρὶς σφραγίδες κι' ἐ-πίσημες ἐγγυήσεις. Ἐκεῖνα δὲν ἔχουν καμμίαν ἀνάγκη νὰ μᾶς κοροϊδεύουν. Εἶναι μάλιστα πολὺ πιθανὸν ν' ἀποδει-χθοῦν πραγματικὰ τῆς ἡμέρας. Ἀλλοί-μονο. Τὸ «καλὸ πρᾶγμα» ἔγινε πιά ζή-τημα τύχης!

★ ΕΠΙ ΠΟΔΟΣ οἱ συνοικίες. Ἀς δ-φονταὶ τὰ καλλιστεῖα. Δὲν πρόκει-ται νὰ ἡσυχάσουμε μὲ δαῖτα. Σὲ λίγο θὰ μῇ καὶ πρόβλημα «μῆς». Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοὺς θάχουν, δέβαινα, τὶς ἀπατήσεις τοὺς. Ἰσως ἰδρῶσουν καὶ σωματεῖο. Τί σωματεῖο; Μόνο συ-νομοσπονδία μπορεῖ νὰ συπεριλάβῃ τόσες χιλιάδες «μῆς» τῶν συνοικιῶν, τῶν χωριῶν καὶ τῶν κωμοπόλεων. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰ συνοικιακὰ καλλιστεῖα, ὅπως φαίνεται, σημειώνουν ἀρκετὴ ἐ-πιτυχία κι' ἄς διαθέτουν μιὰ καρέκλα ἢ ἓνα πατάρι γιὰ... γέφυρα ὁμορφιάς. Ἡ μάχη τῆς κατακτήσεως τοῦ τίτλου εἶναι ἐδῶ περισσότερο πεισματώδης. Καλὰ ν' ἀποτύχῃ μιὰ ὥρα κατέλλα στὸ Λόγκ-Μπῆν, ἀλλὰ ν' ἀποτύχῃ στίς ...Κουκουδάρες; Θὰ τὸ θεωρήσῃ πα-νωλεθρία. Ἐστὶ ἀρκετὲς ὑποψήφιες «εφρονίμως ποιούσαι», ἀποφεύγουν ν' ἀ-ναμετρηθοῦν στὰ συνοικιακὰ καλλι-στεῖα. Κάνουν μάλιστα πῶς δὲν τά... καταδέχονται. Ἀν ἦταν, λένε, εὐρω-παῖκά, τότε θάζιζε ὁ κόπος νὰ λάβουν μέρος!

★ ΗΤΑΝ πραγματικὰ ἐξυπνο τὸ ἐκὸλ-πο» τῆς χωριατοπούλας ἀπ' τὸ Πήλιο. Μόλις δεδαῖώθηκε ὅτι δὲν ἤθελαν οἱ γονεῖς τῆς μὲ κανεῖνα τρόπο νὰ παντρευθῇ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της, τοὺς ἄφησε μιὰ ἐπιστο-λὴ ὅπου τοὺς ἔδινε τακτικὴ προθεσμία νὰ ὑποχωρήσουν καὶ κρύφτηκε σὲ μιὰ κα-λύβα. Μετὰ τὴ λήξῃ τῆς προθεσμίας θ' αὐτοκτοῦσε — φθερίσει τοὺς σκλη-ρόκαρδους γονεῖς, ἐνῶ ὁ ἐκλεκτός της τὴν ἐφοδιάζε ἀνελλιπῶς μὲ τροφίμα, μιὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσουμε μονάχα μέ... ἔρωτα. Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ μαντεύε-τε. Οἱ γονεῖς ὑπεχώρησαν καὶ τῶρα τὸ ζεύγος περᾶνε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, ὁ-χι δέβαινα στὴν καλύβα. Ὁ μύθος δη-λοῖ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένουν ἀνέν-δοτα οἱ γονεῖς ἀνὰ ἔχον σθεναρώτα-τους ἡθικούς λόγους ἐναντίον τοῦ ὑπο-ψηφίου γαμπροῦ. Ἀλλοῦς κινδυνεύουν νὰ μετανοήσουν πικρά. Κι' οἱ ἐρωτευ-μένοι ὅμως... κοροῦλες, ἄς μὴν αὐτο-κτοῦν μὲ τὴν πρώτη ἀοις τοῦ πα-τέρος καὶ τῆς μητέρας. Φταίει ν' ἀγα-ποῦν ἀληθινὰ καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ μέ-ρα τῆς εὐτυχίας. Παντοῦ χρειάζεται ὑ-πομονὴ ἀνεξάντλητη καὶ ἀγάπη!

★ ΤΗΝ τελευταία στιγμὴ ἀφαιρέθηκε τὸ δικαίωμα ψήφου ἀπὸ τὶς γυναί-κες. Ἐνῶ νέος νόμος ἦλθε γιὰ ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἰσχὺ τοῦ παλαιότε-ρου πού ψηφίσθηκε ὁμόφωνα στὴ Βου-λὴ καὶ δικαίωμα ὅλους τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες τῶν Ἑλληνίδων. Μὰ νομί-ζουμε ὅτι, ἀνεξάρτητα ἀπ' τὶς εὐθύνες τῶν ἀρμοδίων γι' αὐτὴν τὴν ἀπόφασι, εὐ-θύνονται καὶ οἱ γυναῖκες, οἱ χιλιάδες γυναῖκες πού δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἐφο-διασθῶν ἑκάστη μ' ἐκλογικὸ βιβλιά-ριο. Ἀν εἶχαν ἔστω καὶ τὰ 80% τῶν γυναικῶν ἐκλογικὸ βιβλιάριο, δυσκολώ-τερα θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς ἀφαιρέσουν τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσουν στίς προσε-χέες ἐκλογές. Τὰ παθήματα, λοιπόν, ἄς γίνουν μαθήματα. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἐλάχιστη βοήθεια νὰ περιμένετε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες — ἐπιστήμους καὶ ἀνεπιστή-μους!

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ 1952-53

ΚΑΝΕΙ ΣΙΛΟΥΕΤΑ ΛΕΠΤΗ ΚΑΙ ΜΑΚΡΥΑ

ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΣ

μικρά καπέλα, κλειστούς γιακάδες, φαρδεῖς ὤμους, στενοὺς γοφούς, μέση σούπλ, φούστες μακρυές, φουρὸ γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ, πανωφόρια ἴσια.

ΠΡΟΤΙΜΑΕΙ ΤΑ

μαῦρα, γκρι. ἄσπρα, κόκκινα.

ΚΑΙ ΤΑ

χονδρὰ μάλλινά χνουδωτὰ ὑφάσματα, τὰ ἐλαφρὰ μάλλινά, τὸ βελούδο, τὸ ζέρσεϋ, τὴ μάλλινη δαντέλα, τὴ μουσελίνα.

ΜΕ ΤΙ ΘΑ ΕΜΕΝΕ;

— Ὁ ἄνδρας μου εἶναι μανιώδης παίκτης. Θὰ μπορούσε ν' ἀφήσῃ στὰ χαρτιά καὶ τὸ πού-κάμισό του ἀκόμη!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ένα δροσερό διηγηματάκι

Μόλις έφυγε από το σπίτι του ο δικηγόρος Νόρντεν, η γυναίκα του έτρεξε στο γραφείο του. «Ανοίξε θρόνιόχτα τα παραθύρα, όπως έκανε πάντα, γιατί ο αέρας ήταν πνιγμένος από τον καπνό και άρχισε να τακτοποιή τα χαρτιά του. Ήταν τόσο ακατάστατα! Όλα τ' άφινε πάντα άνω κάτω. Χάμω, μπροστά στο γραφείο του, στο χαλί ήταν ζωμένο ένα γράμμα. Το σήκωσε.

«Αγαπητέ φίλε, σήμερα δεν έχω πρόβλημα. Μπορείς να με βοηθήσεις και συ να ξεφύγεις για να συναντηθούμε. Σε περιμένω στις 11.

Αντα»

Η νεαρή γυναίκα έπεσε στην πολυθρόνα, κρατώντας στο χέρι το γραμματάκι. Ένοιωσε ξαφνικά μια μεγάλη αδυναμία και μόνο μια σκέψις ήταν μέσα στο μυαλό της: «Ο Παύλος μου αγαπά άλη!».

Ένα τέταρτο της ώρας έμεινε ακίνητη, σαν άγαλμα. «Επί τέλους πετάχτηκε όρθη. Στην κρεβατοκάμαρά της είχε ένα κουμπαρα, μια άκορδα από πορσελάνη με μια τούπα στην πλάτη. Τον άρπαξε και τον πέταξε χάμω. Έσπασε σε χίλια κομμάτια. Τα λεπτά σκορπιστήκαν έδω κι' έκει, έσκυψε και τα μάζεψε. Τα μέτρησε: ήταν 50 μάρκα. «Πενήντα μάρκα φτάνουν για ένα περίστροφο», συλλογίστηκε.

Ανοίξε τις κουρτίνες. Ήταν ήλιος! Έκανε όμως μια δυνατή ψύχρα κι' έπρεπε να φορέσει το γούνινο παλτό της.

Ντύθηκε και βγήκε, ενώ υπέφερε μαρτύριο σωστό. Ή δυστυχισμένη! Τώρα μόλις καταλάβαινε όλη την έκτασι του πόνου της. Ένα χρόνο μόλις ήταν παντρεμένοι — και από έρωτα μάλιστα — και νάχη κιόλας έρωμένη!

Έκείνη που την πείραζε ήταν η σκέψις ότι ποιος ξέρει πρό πόσου καιρού ήταν μπλεγμένος μ' αυτή τη γυναίκα, χωρίς να φανερώσει τίποτα. Πώς μπορούσε να έρχεται κάθε βράδυ στο σπίτι του γελαστός, ευθύμιος, ευχάριστος, τρυφερός, γυρίζοντας από την άγκαλιά άλλης! Της έρχόταν σαν τρέλλα καθώς το συλλογιζόταν, μα τη συγκρατούσε και της έδινε δύναμη η απόφασι να τον σκοτώσει και να σκοτωθή.

Η Μάγδα φανταζόταν τη σκηνή: Το βράδυ θα γυρίζε εκείνος στο σπίτι. «Καλησπέρα, αγαπη μου», θα της έλεγε και θα τη φιλούσε αμέριμνος με το προδοτικό φιλί του. Τότε εκείνη θα του φώναζε: «Τα ξερω όλα» και θα πυροβολούσε. Ή σφαίρα θα σφηνωνόταν στο μέτωπό του κι' άμεσως μια δεύτερη στην καρδιά της. Δε θα καταδραμόναι τον πόνο περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. Και αύριο θαγραφαν οι έφημερίδες — τι δέ θαγράφαν!...

Στη σκέψι αυτή σχεδόν γελούσε και το βήμα της έγινε πιο γρήγορο, πιο πεταχτό, καθώς περνούσε τους δρόμους τους γεμάτους από κόσμο.

★

«Έτσι έφτασε στο όπλοπωλείο. Σταμάτησε τότε απότομα κι' έσφιξε την τσάντα της. Αλλά δε μπήκε άμέσως στο μαγαζί, παρά προσπέρασε την πόρτα του και μπήκε μπροστά στην προθήκη.

«Έβλεπε διάφορα όπλα. Δεν ήταν δόγλου ευχάριστο, ούτε ενδιαφέρουσα θέα. Άναποφάσιστη προχώρησε λίγο. Δίπλα στο όπλοπωλείο ήταν ένα κατάστημα γυναικείων πιάων», έπειτα ένα άδαμαντοπωλείο και στο τέλος, στη γωνία, ένα καφε-νεϊό.

Σταμάτησε κάμποση ώρα στη βιτρίνα της καπελούς... Ένα δυσάρεστο συναίσθημα την είχε πιάσει. Πολλές φορές είχε σταθί εκεί κι' είχε διαλέξει καπέλα. Είθε μια μικρή τόκα χαριτωμένη. Αλλά υπάρχουν στιγμές στη ζωή μιας γυναίκας, που ούτε

τι όραιότερο καπέλο του κόσμου δε μπορεί να ζυγίση το ενδιαφέρον της. Η Μάγδα συλλογίστηκε: «Θα κοστίζει τουλάχιστον πενήντα μάρκα». Και προχώρησε. Όταν έφτασε πάλι μπροστά στο όπλοπωλείο, ο υπάλληλος στέκονταν στην πόρτα, χαζεύοντας και κυττάζοντας τους διαβάτες. Την πρόσεξε κι' αυτή το κατάλαβε. Και άποφάσισε να προσπεράσει άδιάφορη, σαν κάποιος που δεν έχει καμιά σχέση με τα όπλα.

Υστερα από λίγα βήματα ξαναγύρισε. Σα να θυμήθηκε ξαφνικά — έπειδή έτυχε να περνά — κάτι άσήμαντο, σκέφθηκε να μη διαστική στο μαγαζί και να πη: «Δώστε μου σάς παρακαλώ ένα από αυτά... Ένα μικρό περίστροφο».

Μα πάλι δεν είχε το θάρρος να μπή. Ο υπάλληλος την παρακολουθούσε. Και αυτό την έκανε να τα χάσει. Μόνο όταν έφτασε στη γωνία, κοντά στο καφε-νεϊό, η Μάγδα σταμάτησε. Μα πρόσεξε με φόβο ότι ο υπάλληλος την κυττάζε άκοιμη και τότε προσποιήθηκε πως περιμένει κάποιον.

Ο υπάλληλος που την κυττάζε πραγματικά, είπε μέσα του:

— Ραντεβουδάκι έχει. Όμορφη γυναίκα.

Η νέα ήταν σε κακά χάλια. Ένοιωσε πως ποτέ της δε θάχε τη δύναμη να μπή μέσα στο μαγαζί. Και μη θέλοντας να στέκεται σαν κολώνα, έκανε μερικά βήματα και δρόθηκε μπροστά στο καπελά-δικο.

Ο υπάλληλος που την παρατηρούσε συλλογίστηκε: «Φεύγει. Τη γέλασε ο φίλος της».

Στη βιτρίνα του καπελάδικου η Μάγδα μπορούσε να σταθί όσο ήθελε, χωρίς να κινήσει την προσοχή κανενός. Μηχανικά παρατηρούσε το καπέλο που είχε προσέ-ξει προηγουμένως. Ήταν άληθεια θαυμάσιο. Πρώτης τάξεως μοντέλακι.

«Τρέλλα», σκεπτόταν η Μάγδα. Και το κυττάζε έντελώς πλατωνικά, γιατί τόσο άκριβό καπέλο δεν ήταν σε κατάσταση ν' άγοράσει.

Τη στιγμή εκείνη η καπελού παρουσιάστηκε στην πόρτα. Τη χαιρέτησε γιατί τη γνώριζε. Είχε ψωνίσει και άλλοτε στο μαγαζί της.

— Όραίο αυτό το καπέλο, είπε με άμχανία η Μάγδα.

— Ό, είναι μοντέλο, της έξηγησε η καπελού. Περάστε μέσα, κυρία.

Και έπειδή την είδε διστακτική, πρόσ-θεσε:

— Έχω και άλλα παριζιάνικα μοντέλα. Ήθελα να τα βλέπατε και να μου λέγατε τη γνώμη σας.

Μιλούσε με τόση πειστικότητα, που η Μάγδα δεν μπόρεσε να της άνηθή, άν και ήξερε καλά πως δεν είχε σκοπό ν' άγοράσει ένα άληθινό παριζιάνικο μοντέλο.

Όστόσο δοκίμασε τρία καπέλα.

Δε μού πνε δόγλου, είπε.

Η καπελού έβγαλε το καπέλο από τη βιτρίνα. Η Μάγδα το φόρεσε.

— Ό, τι τρέλλα που σάς πηγαίνει! φώναξε η καπελού.

Η Μάγδα κυττάζόταν ένθουσιασμένη στον καθρέφτη απ' όλες τις μεριές. «Νά μπορούσε κανείς να είχε ένα τέτοιο καπέλο», συλλογίζόταν.

Μ' αυτό θάναι πανάκριβο, είπε.

— Έξήντα μάρκα μού κοστίζει, αλλά μια που σάς πηγαίνει τόσο θαυμάσια, θα σας το έδωκα και με ζημία.

Η Μάγδα σκέφθηκε πως είχε πενήντα μάρκα στην τσάντα της. Ίσως τα κατάφερε να το πάρη. «Είναι γελοίο όμως σε μια τέτοια ώρα να παραδώω ένα καπέλο που όπωσδήποτε είναι πολύ άκριβό για μένα. Θα πώ μια χαμηλή τιμή για να με άφήση ήσυχη».

Χμ! Δεν άξίζει παραπάνω από σα-ρανταπέντε μάρκα, είπε.

— Τί λέτε, κυρία μου! Ένα παριζιάνικο μοντέλο! Άν τουλάχιστον μού προσ-φέρατε πενήνταπέντε μάρκα, κάτι θα μπορούσε να γίνη.

— Μπιά! είπε η Μάγδα, τάχα άδιάφο-ρα, κούθοντας την ταραχή της, μόνο πε-νήντα μάρκα έχω πάνω μου.

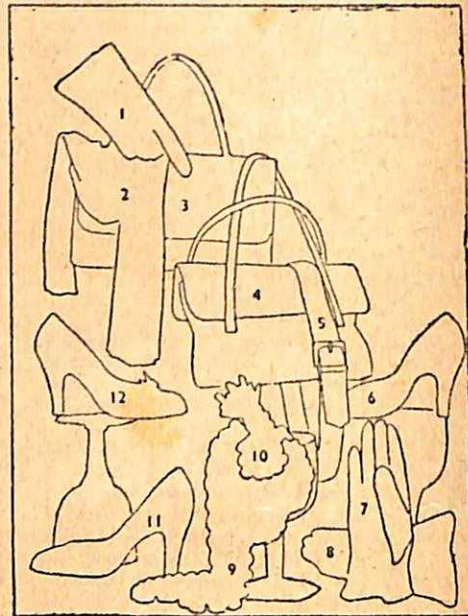
Η καπελού συλλογίστηκε πως πλησία-ζαν οι μέρες που έπρεπε να πηρώσει το

Ή εικόνες τών έξωφύλλων μας

ΕΜΠΡΟΣΘΟΦΥΛΛΟ :

Φθινοπωρινό ταγιεράκι με στρογγυλό ναμπί στη ζακέτα υπογραμμισμένο με διπλό γαζί. Όμοιο γαζί στολίζει και το άμπιεσιμαν του κουμπώματος. Μέσα από το όρθιο γυριστό γιακαδάκι βγαίνει ένα μαντηλάκι από φουλάρ, δεμένο σε κόμπο. Ή φούστα είναι πλισέ.

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ :

Μοντέρνα φθινοπωρινά άξουσάρ του όπισθοφύλλου μας μπορούν νά φορεθούν με φθινοπωρινό κοστούμι σε χρώμα: μαύρο, καφέ, γκριζό, πράσινο ή κερασί.

1.— Γάντια: με ράχη από σουέτ και γκλασε παλάμη.

2.— Μεταξωτό μαντήλι ριγωτό, με μονόχρωμο περιθώριο.

3.— Τσάντα με μικρό χερούλι, σε τύπο φακέλλου από δέρμα μπόξ.

4.— Τσάντα δερμάτινη, στολισμένη με διπλά γαζιά και ιδιότροπο καπάκι στο κλείσιμο.

5.— Ζώνη, μισή δέρμα, μισή πλεκτή.

6.— Γόβα τουαλέτας γαρνιρισμένη με ζιγκ-ζαγκ γαζιά.

7.— Γάντια μισά πέτσιννα μισά πλεκτά.

8.— Γάντια, με φοδραρισμένα ρεδέρ.

9.— Κολιέ από κεχριμπαίρι.

10.— Δύο κολιέ με παντατίφ με χάν-τρες σε χρώμα τοπαλιού.

11.— Γόδες από δέρμα κροκοντίλ.

12.— Κλειστά παπούτσια από δέρμα μπόξ.

νσίκι της και είπε με έγκαρτέρηση:

— Έστω... Μόνο έπειδή σάς πηγαίνει τόσο θαυμάσια!

Η Μάγδα άποσβολώθηκε. Πώς ήρθε έ-τσι το πράγμα; Τώρα όμως δε μπορούσε να όπισθοχωρήσει. Ήταν ντροπή.

«Εκπληκτική η καπελού, μέτρησε τα πολ-λά νομίσματα που της έδωσε η Μάγδα. Πενήντα μάρκα σωστά.

Η νέα γυναίκα έφυγε τρεχάτη. Ήταν κυριολεκτικά ξετρελλαμένη από το θαυμά-σιο καπέλο που φορούσε.

Ο υπάλληλος του όπλοπωλείου χάκευε άκόμα, μα η Μάγδα ούτε τον πρόσεξε.

— Τί όσαίο θηλυκό! ψιθύρισε, θαυμά-ζοντας τη χαριτωμένη σιλουέτα της.

Ο κ. Παύλος Νόρντεν όμως ζή άκόμα. Το ίδιο και η Μάγδα, Έχουν κι' ένα χαρι-τωμένο αγοράκι που το λατρεύουν. Και ο γάμος τους δεν είναι από τους χειρότε-ρους με όλα τα σφάλματα που κάνει κά-ποτε ο νεαρός δικηγόρος.

ΑΛΜΠΕΡ ΛΑΙΤΙΧ

ΤΟ ΒΡΑΔΥΝΟ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑ

ΚΟΝΤΟ Ή ΜΑΚΡΥ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙ

Ο ΝΤΙΟΡ είναι ο διακανονιστής της μόδας. Είναι ο άνθρωπος που άποφασίζει τί θα φορέσει ο κόσμος. Στο παρακάτω άρθρο σας αναλύει την τέχνη του καλού ντυσίμα-τος το βράδυ. Οι συμβουλές του για το θέμα που αναλύει τινύζουν την πεποίθησί του: «Δεν σας κάνει καλοντυμέ-νη το χρήμα, αλλά η κατανόησι και η σωστή αντίληψι».

πολλές έντελώςμακρυνς τουα-λέτες.

ΠΟΤΕ ΦΟΡΙΕΤΑΙ Η ΚΟΝ-ΤΗ ΚΑΙ ΠΟΤΕ Η ΜΑ-ΚΡΥΑ ΒΡΑΔΥΝΗ ΤΟΥΑ-ΛΕΤΑ

Η άληθεια είναι πως μπο-ρείτε να φορέσετε μακρύ φό-ρεμα σε μια περίστασι όπου θα είχε τον τόπο της και μια κοντήτερη τουαλέτα. Αλλά, — και τονίζουμε αυτό το αλλά — δεν μπορείτε να φορέσετε κον-τή τουαλέτα και να σημειώσε-τε έπιτυχία όταν πρόκειται να έμφανισήτε σε μια πραγματι-κή έσπερίδα, που άπαιτεί μα-κρύ φόρεμα.

Η κοντή τουαλέτα είναι ού-σιαστικά ζήτημα συνδυασμού του σύγχρονου πρακτικού τρό-που ζωής με μιά έμφάνισι ό-σο το δυνατόν περισσότερο γοητευτική. Άνήκει σε μιά είδικη ώρα, κατάσταση και θέ-σι. Η κοντήτερη φούστα είναι κατάλληλη για πάρτυ που δεν γίνονται στα σπίτια. Η κα-τάλληλη για μικρό γεύμα, ό-που οι άνδρες δεν παρουσιά-ζονται με έπίσημο ένδυμα. Προσωπικά, πιστεύω πως μια οικόδοποινα έχει πάντα πε-ρισσότερη κομψότητα και άο-χοντιά όταν δέχεται στο σπίτι της με μακρύα τουαλέτα.

ΤΟ ΠΑΡΑΦΟΡΤΩΜΕΝΟ ΝΤΥ-ΣΙΜΟ ΕΙΝΑΙ ΣΦΑΛΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΟΣ

Η κοντή βραδυνη τουαλέτα είναι ιδεώδης για την έορτα-στική ζωή στο ξενοδοχείο. Συ-νήθως η φαρδαία φούστα εί-ναι έξοχιστή από το έπάνω, πράγμα που έπιτρέπει εύκολα την ποικιλία και για τη φού-στα και για το έπάνω.

Για το θέατρο, για γεύμα σε έστιατόριο και για χορό, η κοντή τουαλέτα είναι γοη-τευτική, εκτός άν πρόκειται να παραταθή ο χορός έως άργά, όποτε η γοητεία της μακρυνς φούστας είναι άπαραίτητη.

Όχι πως δεν μπορεί να εί-ναι γοητευτική και η κοντή τουαλέτα. Άληθινά, μπορεί. Αλλά με διαφορετικό τρόπο. Το στυλ αυτό, από την ίδια του τη φύσι έπιβάλλεται να είναι πολύ άπλο. Το κορσάκι μπορεί να είναι ντεκολτέ, άλ-λά χωρίς βαρύ κέντη-μα και χωρίς βαρείες γαρνιτούρες. Το κοντό βραδυνό φόρεμα είναι λιγώτερο τυπικό, λι-γώτερο στιλιζαρισμέ-νο από το μακρύ.

Όταν πρόκειται να έπισκεφθή ένα σπίτι ή φίλους μια γυναίκα πρέπει να λογαριάσει τη θέσι και την κατα-στάσι τους δείχνον-

τας έτσι την κατανόησι και τους καλούς της τρόπους. Δεν είναι το ίδιο πράγμα να δειπνάτε με νέους στην ηλικία φίλους μέσα σ' ένα διαμέρισμα από τρία δω-μάτια και το ίδιο να παρακαθή-σετε στο τραπέζι τους σε μιά έξοχική δίλα, άκόμη και όταν τα πρόσωπα είναι τα ίδια σε άριθμό.

Το χειρότερα πράγμα για μένα είναι να βλέπω τη γυναι-κα παραφορτωμένη. Αισθάνομαι όμως έπίσης ταραχή και στενο-χώρια για τις γυναίκες που πα-ρουσιάζονται άκατάλληλα ντυ-μένες. Έπιμένω πως αυτό δεν είναι ζήτημα χρημάτων, αλλά ζήτημα γούστου, διακριτικότη-τας και φροντίδας.

Η ΚΟΝΤΗ ΤΟΥΑΛΕΤΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΨΗ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ

Η κοντή τουαλέτα μπορεί να φορεθή στο χορό, δεν είναι όμως ικανοποιητική. Με την καρδιά μου βρίσκω τις κοντή-τερες τουαλέτες κομψές και νε-αφικές. Μα όταν σας δίδεται η εύκαιρία να περάσετε μιά δ-μορφη, άπαστραπτούσα νύχτα, με τον άέρα πλημμυρισμένο ά-πό μουσική και διάχτο ρωμαν-τισμό, τότε οι κοντές τουαλέ-τες δεν άίχμαλωτίζουν τη φαν-τασία.

Νυκτερινή ζωή είναι το δ-νειρο, ο κόσμος της φαντασίας και χωρίς αυτόν ο κόσμος ό-που ζούμε θα φαινόταν πολύ ά-νιαρός. Υπάρχει άραγε στον κόσμο κομμια γυναίκα που να μη συμμερίσθηκε την Ιστορία της Σαχταπούτας και να μην έγινε βασίλοπούλα τουλάχιστον για μια νύχτα μέσα στη ζωή της;

Αν είμαι λεπτολόγος, άκό-μη και άυστηρός στα σχέδια μου για τα φορέματα της ημέ-ρας, δεν βρίσκω όρια στους τρόπους που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει μια γυναίκα για να στολισθή τη νύχτα και να γίνη όραία. Άν ο τύπος σας άπαιτεί τουαλέτα που λεπταί-νει, τότε πρέπει να την φτιά-ξετε με το πιο συναρπαστικό ύφασμα και χρώμα. Διαφο-ρετικά, περιβληθήτε με σύννε-φα από τούλι και με χρωματι-στό μεταξωτό. Φορέστε άφωνα άνθοπέταλα και κο-σμήματα που άπα-στράτουν.

Η ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ Ο-ΜΟΡΦΙΑ ΔΕΝ Ε-ΧΕΙ ΟΡΙΑ

Σ' ένα μεγάλο χο-ρό που δόθηκε τώρα τελευταία όλες οι γυ-ναίκες φαινόταν θαυ-μάσιες, γιατί η κάθε μια τους ένοιωσε τον εαυτό της σαν βασί-

λοπούλα της βραδυς. Έτσι πρέ-πει να νοιώθι τον εαυτό της η γυναίκα που φορεί μακρύα τουα-λέτα. Μέσα σ' όλες υπήρχε και μια με κοντή τουαλέτα. Η του-αλέτα ήταν όμορφη και θα φαι-νόταν όποιοδήποτε άλλοι χαρι-τωμένη. Σε κεινη όμως τη συ-ναναστροφή δεν ώφέλησε καθό-λου εκείνη που τη φορούσε.

Στην πραγματικότητα, η κοντή τουαλέτα χρειάζεται δυό ή τρεις φορές περισσότερο σε άναλογία με τη μακρύα. Αλλά κάθε γυναίκα πρέπει να έχη στη γαρνιτούρα της μια μα-κρύα τουαλέτα, για να αισθάνε-ται τον εαυτό της άνετα σε ό-λες τις περιπτώσεις.

Αυτό δεν θα πη πως πρέπει να λησμονήσι τη σημασία της κοντής βραδυνης τουαλέτας. Άντιθέτα έχει μια σπουδαία θέσι στην γκαρνταρόμπα της, άκόμα και άν είναι πραγματι-κά ένα «έξτρα».

ΚΡΕΜΑΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑ-ΘΡΕΠΤΕΣ σας με τέτοιον τρό-πο που να μην πέφτουν πάνω τους οι άκτινες του ήλιου, γιατί η έπίδρασί τους στο στρώμα του υδρόγυρου που είναι στο πίσω μέρος του κα-θρέπτη, έχει άποτέλεσμα το σχηματισμό λεκέδων.

ΜΗ ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ ΠΟΤΕ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ από τις κατσαρόλες σας καμένο φαί με μαχαίρι ή άλλο μυτερό έρ-γασίό, αλλά ρίχνετε μέσα ζε-στό νερό και άφήνετε να μολα-κώσι.

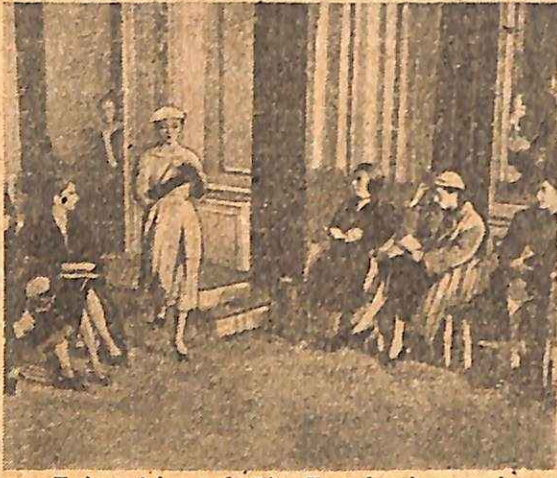

Κρίστιαν Ντιόρ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΟΠΩΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΠΑΡΑ τις επίμονες προσπάθειες που καταβάλλουν οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι των άλλων χωρών, το γεγονός είναι πως η Παριζιάνικη μόδα εξακολουθεί να δρίσκεται πάντα σε αναμφισβήτητη υψηλότερο επίπεδο. Πώς να τη μιμηθώ κανείς ευκολα, όταν το κύριο χαρακτηριστικό της είναι ακριβώς το ότι είναι... αμίμητη, Παριζιάνικη. Δεν υπάρχει λοιπόν παρά ένας τρόπος για να την καταπολεμή κανείς: να την αντιγράψει. Φυσικά, οι μεγάλοι δημιουργοί της Παρισιανής μόδας φρουρούν αυστηρότατα στην αρχή κάθε σεζόν τις καινούργιες τους δημιουργίες, αυτό όμως δεν εμποδίζει διόλου τους κατασκόπους της μόδας, που αναπτύσσονται κάθε πανουργία και τεχνασμό για να φθάσουν στο σκοπό τους. Καλύτερα από κάθε περιγραφή, οι φωτογραφίες που ακολουθούν αποκαλύπτουν τις καταχθόνιες μεθόδους που χρησιμοποιούν...

ΤΙ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΙ;

Ο καθηγητής Λόδινγκ, του Πανεπιστημίου του Ρίτσμοντ (Η.Π.Α.), ο εφευρέτης του μηχανήματος που μετρά... την ένταση ενός φιλιού, δεικνύει ότι ένα φιλί μεταξύ ενός νέου και μιας κοπέλλας φθάνει συνήθως σε 8000 "Ωμ (ηλεκτρική μονάδα μετρήσεως της αντίστασεως). Μία γοητευτική — και όπως φαίνεται, θερμότερη από το κανονικό — ξανθούλα, πέτυχε μάλιστα να φιλήσει μέχρι 13.000 "Ωμ!

★ Η Τζέι Χόλντεν, ηλικίας 19 ετών, κατάξανθη στάρ του Χόλλυγουντ, για να διαλέξει τον πιο ικανό στο φίλημα άνδρα, που θα της έδινε ένα παθητικώτατο φιλί σε μία σκηνή της ταινίας που γύριζε, χρειάστηκε να... υποστή, μέσα σε μία μέρα, 602 φιλήματα από 6 διάφορους νέους ήθοιους!

★ Κατά τη διάρκεια των δοκιμών για τη γνωστή ταινία της "Οι έρωτες της Κάρμεν", η γοητευτική Ρίτα Χαίγουν-οφ φιλήθηκε... 635 φορές, πάντοτε για... δοκιμή!

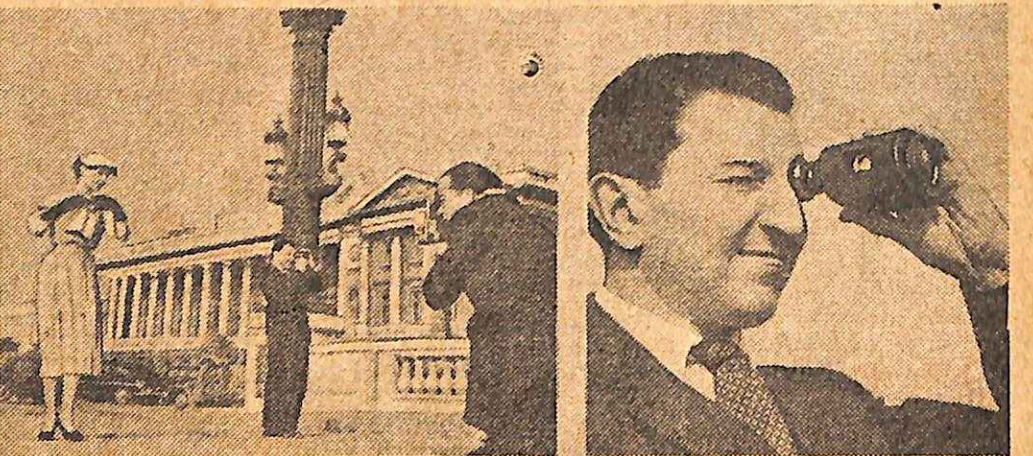
★ Το παγκόσμιο ρεκόρ των περισσοτέρων φιλιών ανήκει από το 1929 στην Αμερικανίδα μίς Πάττερσον, που σε ένα μόνο λεπτό κατάρωσε σε δύο... 1052 φιλήματα! Τι περιμένουν τόσα χρόνια οι κυρίες και δεσποινίδες της εποχής μας; Καμιά δεν είναι σε θέση να... καταφέρει τίποτε καλύτερο...

★ Το ρεκόρ για το μεγαλύτερο διαρκείας φιλί ανήκει σε ένα νεαρό ζευγάρι Αμερικανών: Έκράτησε 7 ώρες και 30 λεπτά!...

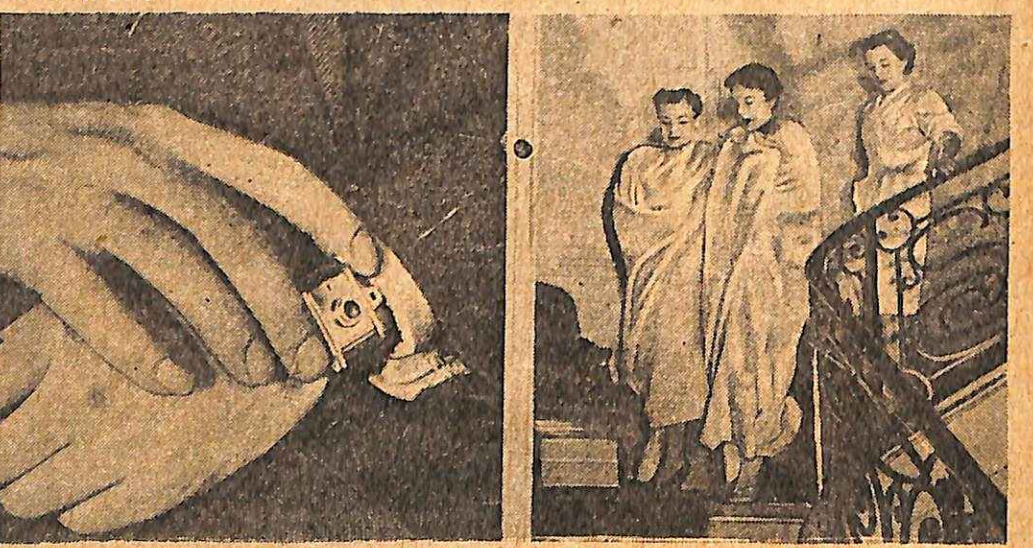
★ Ένας Πορτογάλος γιατρός γράφει: «Δεδομένου ότι το φιλί είναι η γέφυρα μέσω της οποίας περνούν (προς τη μία και προς την άλλη κατεύθυνση) περί τις 27.000 μικρόβια κάθε φορά, όταν φιλιόμαστε συντομεύουμε τη ζωή μας κατά μία μέρα για κάθε 480 φιλία. Έτσι τα 156.000 φιλία που ανταλλάσσει συνήθως στη ζωή του ο άνθρωπος (σύμφωνα με τις στατιστικές του Ινστιτούτου Γκάλλοπ) μάς κάνουν να πεθαίνουμε 327 ημέρες νωρίτερα από ό,τι θα έπρεπε!» Ας τ' ακούσουν και οι χαρούνοι οίκοι των φιλιών!...

★ Ένας Άγγλος, λίγο πριν πεθάνει, απέκαλυψε τον αριθμό των φιλιών που είχε ανταλλάξει με τη γυναίκα του, μέσα στα είκοσι χρόνια της συζυγικής του ζωής: Τον πρώτο χρόνο, 30.000 φιλία (δηλαδή περίπου 100 την ημέρα), το δεύτερο, 15.000, τον τρίτο, 3000. Μετά πέντε χρόνια, 2 φιλία την ημέρα: ένα το πρωί, και το δεύτερο στο βράδυ!...

Στο σαλόνι του Ζαν Πατού, το μακενέ μπάνι με χάρη, για να παρουσιάσει στις πελάτιδες τη δημιουργία «Αυγή», που έχει με πολλή προσοχή και προφυλάξεις έτοιμασθεί στα ατελιέ του οίκου. Μία από τις κυρίες φέρνει με αφέλεια το χέρι στο κεφάλι, για να διορθώσει το καπέλο της... Και όμως, κάτι πολύ σοβαρότερο συνέβη τη στιγμή εκείνη: Το απλό καπέλο της κυρίας, έκρυβε κάτω από τα λουλούδια του ένα μικρό φωτογραφικό μηχάνημα, που το έκανε να λειτουργήσει η «αφέλεια» χειρονομία της κυρίας. Η φωτογραφία που πάρθηκε έτσι είναι κουνημένη, αλλά πάντως αρκετή!

Στην παριζιάνη πλατεία της 'Ομονομίας ένας ειδικός φωτογράφος μόδας φωτογραφίζει τον κομψό μακενέ. Ούτε εκείνος, ούτε το μακενέ δίνουν την παραμικρή σημασία στον κομψό κύριο — περιηγητής θα είναι προφανώς! — που εξετάζει το ανάκτορο του Τυίλερι με τα κυάλια του. Αν πρόσεχε όμως κανείς από πιο κοντά, θα έβλεπε ότι τα κυάλια του είναι παραποιημένα και κρύβουν μέσα ένα φωτογραφικό μηχάνημα, τοποθετημένο έτσι ώστε να παίρνει φωτογραφίες... προς τα πλάγια, τη στιγμή που ο «περιηγητής» κυττάζει αφέλεστατα... απέναντι.

Να και το τελευταίο μυστικό όπλο των κατασκόπων της μόδας: Αυτό το ωραίο «ρολόι του χεριού», που εύκολα κρύβεται κάτω από το μανίκι, είναι στην πραγματικότητα μία μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή, που αντιγράφει με τη μεγαλύτερη φυσική ευκολία ό,τι δρῆ μπροστά της.

Για να προφυλαχθούν από τα αδιάκριτα μάτια και τις ακόμη πιο αδιάκριτες φωτογραφικές μηχανές των κατασκόπων της μόδας, τα μακενέ κυκλοφορούν στους διαδρόμους των οίκων μόδας τυλιγμένα σε μεγάλα... καλύμματα, ως τη στιγμή που θα μπουν στο σαλόνι της επίδειξης μόδας.

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ.. ΜΕ ΤΖΙΠ

Του 'Ηλία Μπακοπούλου

Είναι μία νύχτα αγρύπνιας, μία νύχτα γεμάτη σκοτάδι κι' απόγνωση. Η νύχτα που δυναστεύεται από τη ζήλεια! Ο "Αντρας" καπνίζει συνεχώς, λές κι' αγωνίζεται ν' αυξήσει την παρουσία του Παπαστράτου. Είναι ένας τύπος σοβαρός κι' αξιόλογος και μόνο σε μία περίπτωση καταντάει άστειος: όταν προσπαθή να παραστήσει το νεαρό! Πράγμα πολύ φυσικό, αφού οι ρευματισμοί άφησαν προ πολλού το «έπισκεπτήριο» τους στις αρθρώσεις του και οι κρόταφοί του είναι πια όχι γκριζοί — είναι άσπρηνοί.

Μέσα στο σκοτεινό δωμάτιό του δεν υπάρχει κανείς — πλανιέται, ωστόσο, το φάσμα ενός Κοριτσιού χαριτωμένου, νέου, πολύ νέου, με τη δροσιά των είκοσι χρόνων και με τις... «άρτι ολοκληρωθείσες» αριστουργηματικές γλυπτικές αναλογίες του κορμιού της. Έρχονται στιγμές που το «φάσμα» αυτό γίνεται τόσο έντονο, ώστε μεταπηδά από τη σκιά στην πραγματικότητα και τότε ο "Αντρας" το βλέπει, το αγγίζει σχεδόν και μιλάει μαζί του. Τουλάχιστον φαντάζεται ότι μιλάει.

Έτσι και τώρα....

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σιγά, τυραννισμένα)... Καί το ήξερες πώς σ' αγαπώ. Σου το είχα πη. Κάτι περισσότερο: σου είχα περάσει και στο δάχτυλο τη θέρα, — ένα είδος προσύμφωνου, ότι θα γίνουσαν γυναίκα μου!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (με μία γκριμάτσα που μεταφράζεται σε βαρεση)... Ε, καλά, το ξέρω αυτό...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (πικρά)... Τό λησμόνησες, όμως... Αν το θυμόσουν, θα καταλάβαινες πώς σου ανήκει σε μένα και πώς δεν είχες καμιά θέσι στο κότσο, που ξεκίνησε για μία τριήμερη έκδρομη στις Κυκλάδες, φορτωμένο ανοησία κι' επιπολαιότητα...

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (απλά)... Ήταν φορτωμένο νιάτα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σκληρά)... Τό ίδιο κάνει. Οι λέξεις είναι ουσιαστικές... συνώνυμες. Έσου τι γύρευες εκεί!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (με... λογική αφέλεια)... Μά... είμαι νέα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (δύσπαστα)... Καί, συνεπώς, επιπολαιή, — αυτό δεν θες να πής.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (ήσυχια)... Πιθανόν, — αν η επιπολαιότης είναι γενικό γνώρισμα των νέων.

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με πείσμα που ανάβει δλοένα)... Καί ανόητη!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Κι' αυτό, — αν χαρακτηρίσει τα νιάτα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με λύσσα)... Καί ψεύτρα... κι' ανήθικη!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (με ήσυχη υπεργραμμία)... Α, όχι αυτό! Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα, για έναν τέτοιο χαρακτηρισμό;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σιγά, δρανικά, υπογραμμισμένα)... Τό φιλί!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (παγωμένα)... Α... (σε λίγο). Καί πώς το έμαθες εσύ αυτό το φιλί; Ποιος σου τ' είπε; Νομίζω, εγώ ή ίδια! Πώς το χαρακτηρίζεις αυτό;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με νεύρα στη διαπασών)... Κυνισμό!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Περίεργο... Έγώ το λέω «ειλικρίνεια». (μικρή σιγή). Θα μπορούσα να στο κρύψω, αλλά δεν το έκανα, γιατί το πράγμα ηρθε τόσο φυσικά κι' αυθόρμητα, ώστε... δεν τ' όρῆκα κακώ!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (δύσπαστα)... Α... (ανοήτως κλείνει τα μάτια σε να συλλογίζεται). Καί τώρα που τ' όσκέπτομαι, δρίσκω πώς ήρθε πολύ φυσικά. 'Ακριβώς, σε να ήταν φτιαγμένα τα χερίλια του, για ν' αγγίξουν στα δικά μου... (παρακλητικά).

Εως και ζήλεια.

Στήν πολυαγαπημένη μου

Πολυαγαπημένη μου, κι' αν λείπεις μακριά μου κι' αν δε σε βλέπω πλάι μου, να μη θαρρέψης, πως σε ξεχάσα, αγάπη μου, σε βλέπω στα όνειρά μου και σ' αγαπώ ως αγαπάει ο άορμος ο δόξματος το φώς.

Και κεί που πήγες, ξέρε το, μαζί σου μούχεις πάρει το νου μου και σε αναζητώ κάθε ώρα και στιγμή καθώς ο μελλοθάνατος ζητάει να πάρη χάρη να ζήσει πάλι ελεύθερος μακριά απ' τη φυλακή.

Και για να δής, ό,τι σου πώ, γραφτό θα στο χαράξω στο πιο ψηλότερο δουνό θα πάω να σταθώ, κι' όταν θα πέφτη ο κεραυνός μ' όρμη, θα τ' όν άρπάξω, να γράψω στο στερέωμα, 'Ελένη σ' αγαπώ!

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Πρόσεχε με σε παρακαλώ... δεν γίνονται κυνική, λέω όπως αίσθανομαι. 'Ηρθαν όλα με τη σειρά, σαν σε καλούπι... Πώς να στο πώ... να... σου φέρνω να πούμε ο επιπολαιός σου να σωρώ από ξύλα μεγάλα και μικρά και από βίδες λογής-λογής. Τα βλέπεις όλα μαζί και νομίζεις πως είναι ένα τίποτα. 'Επειτα, όμως, αρχίζει η σύνδεση. Δένεται το ένα ξύλο με τ' άλλο. Είναι όλα έτσι φτιαγμένα ώστε να προσαρμόζονται ακριβώς και, ξύλο στο ξύλο, βίδα στη βίδα, παίρνεις στο τέλος μία ντουλάπα θαύμα κατασκευής!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με κατάπληξη)... 'Ιστορικές ανακρίβειες; ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Ναι, έτσι μου το είπε ο Νίκος. Δεν μπορείς, λέει, ν' απλώνεις το χέρι σου απ' τη μία γενιά και να βουτάς τα πράγματα, που ανήκουν στην άλλη. Αυτό, λέει, που έκανες εσύ, αν τ' όκανε, (με κάποια μεγέθυνση των αποστάσεων, δέξαι). Ό... Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, θ' απλωνε το χέρι του από τη γενιά του 1821, θα τ' όκουσε στο 1952, θ' άρπαζε ένα... τζιπ — κι' αντί με όλογο, θα τ' όεχαμε με όγαλα με... τζιπ! Βέβαια, ένας Κολοκοτρώνης με τζιπ, είναι κομικό πράμα. 'Ε, τ' όδιο κομικός — λέει ο Νίκος — θα είσαι κι' εσύ με μία γυναίκα τόσο νέα, όσο είμ' εγώ!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Όχι... όχι... 'Ακου: Έτσι ήταν στην αρχή τα πράγματα πάνω στο κότσο: ανακατεμένα σαν τα ξύλα του επιπολαίου, που σου είπα προηγουμένως. 'Επειτα άρχισε η σύνδεση κι' απέδειξη, πώς ήταν όλα έτσι φτιαγμένα από τον Δημιουργό, ώστε να προσαρμόζονται μεταξύ τους ακριβώς: η μουσική που συγκίνησε μένα (εσύ τη λές σαχλή), συγκίνησε κι' εκείνον. 'Ο χορός που μ' άρεσε, τού άρεσε. Τό φεγγάρι που με έμυσε τον μέθυσε (με αξιόλογη απλότητα). Κι' έτσι, μουσική στη μουσική, φεγγάρι στο φεγγάρι, φτάσαμε στο τέλος σ' ένα φιλί, θαύμα... κατασκευής!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... 'Ακριβώς, όπως έγινε και με τη ντουλάπα, που λέγαμε προηγουμένως.

Ο ΑΝΤΡΑΣ (ξέω φρενών)... Θαυμάσια! Όλα ήταν φτιαγμένα, για να υποκύψουν σ' ένα σφετεριστή, που θέλησε να σε κλέψω από μένα!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (μ' εκείνη την αξιολάτρευτη κι' εξοργιστική του αθωότητα)... 'Εκείνος τ' όλεε αλλοίως. 'Εκείνος επιμένει πως ο δικός σου 'Ερως είναι σφετεριστής!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με καγχασμό)... Μπά; Καί μήπως δεν σε γνώρισα εγώ, πριν απ' αυτόν; Πώς, λοιπόν, σε πήρα εγώ από εκείνον;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Μου τ' όέληγες κι' αυτό; μου έπτε ότι εσύ ήρθες με άλλη... καρδιά ανθρώπου στη ζωή! 'Ηρθες με τους ανθρώπους της δικής σου γενιάς, ήρθες με τ' όκαράδι που άραξε στον Κόσμο εδώ και πενήντα χρόνια. (άργα, σε να λή μάθημα που τ' όάποστηθισες). 'Εγώ κι' εκείνος ήρθαμε

μαζί κι' οι δυο με όλο καράδι, που άραξε στη ζωή, εδώ κι' είκοσι χρόνια. 'Ηρθαμε μαζί κι' αν δεν είχαμε γνωριστεί ακόμα, θα γνωρίζαμε κάποτε. 'Ερχεσαι, όμως, του λόγου σου, απλώνεις τη χερούκλα σου και πιάς να πάσης ένα Κορίτσι, που ανήκει σε άλλη γενιά, σε άλλη εποχή, σε άλλο καράδι! Ποιος είναι ο σφετεριστής; 'Ο δικός σου ό 'Ερως, παιδί μου, διαπράττει... 'Ιστορικές ανακρίβειες!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με κατάπληξη)... 'Ιστορικές ανακρίβειες; ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Ναι, έτσι μου το είπε ο Νίκος. Δεν μπορείς, λέει, ν' απλώνεις το χέρι σου απ' τη μία γενιά και να βουτάς τα πράγματα, που ανήκουν στην άλλη. Αυτό, λέει, που έκανες εσύ, αν τ' όκανε, (με κάποια μεγέθυνση των αποστάσεων, δέξαι). Ό... Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, θ' απλωνε το χέρι του από τη γενιά του 1821, θα τ' όκουσε στο 1952, θ' άρπαζε ένα... τζιπ — κι' αντί με όλογο, θα τ' όεχαμε με όγαλα με... τζιπ! Βέβαια, ένας Κολοκοτρώνης με τζιπ, είναι κομικό πράμα. 'Ε, τ' όδιο κομικός — λέει ο Νίκος — θα είσαι κι' εσύ με μία γυναίκα τόσο νέα, όσο είμ' εγώ!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Όχι... όχι... 'Ακου: Έτσι ήταν στην αρχή τα πράγματα πάνω στο κότσο: ανακατεμένα σαν τα ξύλα του επιπολαίου, που σου είπα προηγουμένως. 'Επειτα άρχισε η σύνδεση κι' απέδειξη, πώς ήταν όλα έτσι φτιαγμένα από τον Δημιουργό, ώστε να προσαρμόζονται μεταξύ τους ακριβώς: η μουσική που συγκίνησε μένα (εσύ τη λές σαχλή), συγκίνησε κι' εκείνον. 'Ο χορός που μ' άρεσε, τού άρεσε. Τό φεγγάρι που με έμυσε τον μέθυσε (με αξιόλογη απλότητα). Κι' έτσι, μουσική στη μουσική, φεγγάρι στο φεγγάρι, φτάσαμε στο τέλος σ' ένα φιλί, θαύμα... κατασκευής!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... 'Ακριβώς, όπως έγινε και με τη ντουλάπα, που λέγαμε προηγουμένως.

Ο ΑΝΤΡΑΣ (ξέω φρενών)... Θαυμάσια! Όλα ήταν φτιαγμένα, για να υποκύψουν σ' ένα σφετεριστή, που θέλησε να σε κλέψω από μένα!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (μ' εκείνη την αξιολάτρευτη κι' εξοργιστική του αθωότητα)... 'Εκείνος τ' όλεε αλλοίως. 'Εκείνος επιμένει πως ο δικός σου 'Ερως είναι σφετεριστής!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με καγχασμό)... Μπά; Καί μήπως δεν σε γνώρισα εγώ, πριν απ' αυτόν; Πώς, λοιπόν, σε πήρα εγώ από εκείνον;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Μου τ' όέληγες κι' αυτό; μου έπτε ότι εσύ ήρθες με άλλη... καρδιά ανθρώπου στη ζωή! 'Ηρθες με τους ανθρώπους της δικής σου γενιάς, ήρθες με τ' όκαράδι που άραξε στον Κόσμο εδώ και πενήντα χρόνια. (άργα, σε να λή μάθημα που τ' όάποστηθισες). 'Εγώ κι' εκείνος ήρθαμε

μαζί κι' οι δυο με όλο καράδι, που άραξε στη ζωή, εδώ κι' είκοσι χρόνια. 'Ηρθαμε μαζί κι' αν δεν είχαμε γνωριστεί ακόμα, θα γνωρίζαμε κάποτε. 'Ερχεσαι, όμως, του λόγου σου, απλώνεις τη χερούκλα σου και πιάς να πάσης ένα Κορίτσι, που ανήκει σε άλλη γενιά, σε άλλη εποχή, σε άλλο καράδι! Ποιος είναι ο σφετεριστής; 'Ο δικός σου ό 'Ερως, παιδί μου, διαπράττει... 'Ιστορικές ανακρίβειες!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με κατάπληξη)... 'Ιστορικές ανακρίβειες; ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Ναι, έτσι μου το είπε ο Νίκος. Δεν μπορείς, λέει, ν' απλώνεις το χέρι σου απ' τη μία γενιά και να βουτάς τα πράγματα, που ανήκουν στην άλλη. Αυτό, λέει, που έκανες εσύ, αν τ' όκανε, (με κάποια μεγέθυνση των αποστάσεων, δέξαι). Ό... Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, θ' απλωνε το χέρι του από τη γενιά του 1821, θα τ' όκουσε στο 1952, θ' άρπαζε ένα... τζιπ — κι' αντί με όλογο, θα τ' όεχαμε με όγαλα με... τζιπ! Βέβαια, ένας Κολοκοτρώνης με τζιπ, είναι κομικό πράμα. 'Ε, τ' όδιο κομικός — λέει ο Νίκος — θα είσαι κι' εσύ με μία γυναίκα τόσο νέα, όσο είμ' εγώ!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Όχι... όχι... 'Ακου: Έτσι ήταν στην αρχή τα πράγματα πάνω στο κότσο: ανακατεμένα σαν τα ξύλα του επιπολαίου, που σου είπα προηγουμένως. 'Επειτα άρχισε η σύνδεση κι' απέδειξη, πώς ήταν όλα έτσι φτιαγμένα από τον Δημιουργό, ώστε να προσαρμόζονται μεταξύ τους ακριβώς: η μουσική που συγκίνησε μένα (εσύ τη λές σαχλή), συγκίνησε κι' εκείνον. 'Ο χορός που μ' άρεσε, τού άρεσε. Τό φεγγάρι που με έμυσε τον μέθυσε (με αξιόλογη απλότητα). Κι' έτσι, μουσική στη μουσική, φεγγάρι στο φεγγάρι, φτάσαμε στο τέλος σ' ένα φιλί, θαύμα... κατασκευής!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... 'Ακριβώς, όπως έγινε και με τη ντουλάπα, που λέγαμε προηγουμένως.

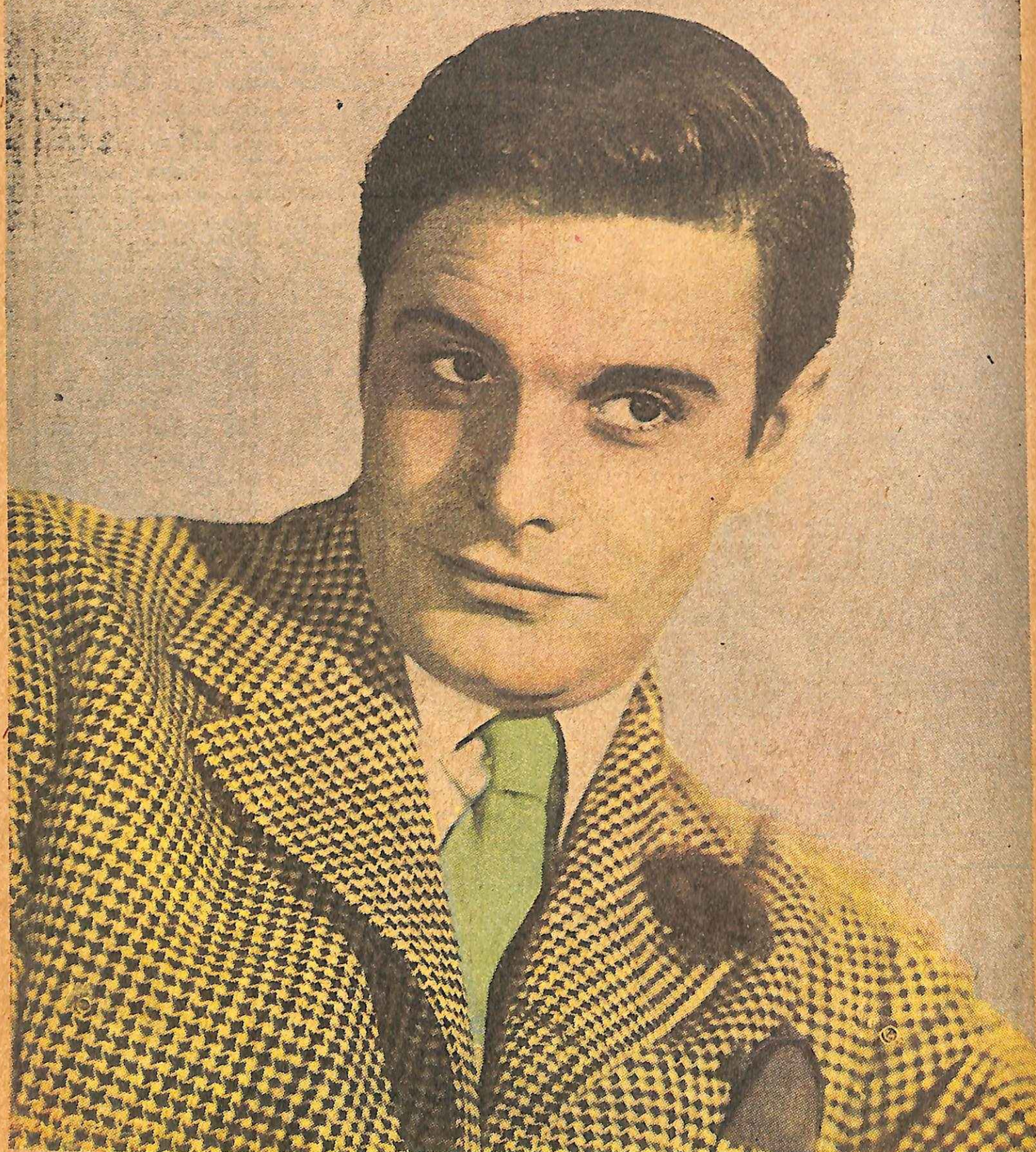
Ο ΑΝΤΡΑΣ (ξέω φρενών)... Θαυμάσια! Όλα ήταν φτιαγμένα, για να υποκύψουν σ' ένα σφετεριστή, που θέλησε να σε κλέψω από μένα!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ (μ' εκείνη την αξιολάτρευτη κι' εξοργιστική του αθωότητα)... 'Εκείνος τ' όλεε αλλοίως. 'Εκείνος επιμένει πως ο δικός σου 'Ερως είναι σφετεριστής!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με καγχασμό)... Μπά; Καί μήπως δεν σε γνώρισα εγώ, πριν απ' αυτόν; Πώς, λοιπόν, σε πήρα εγώ από εκείνον;

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ... Μου τ' όέληγες κι' αυτό; μου έπτε ότι εσύ ήρθες με άλλη... καρδιά ανθρώπου στη ζωή! 'Ηρθες με τους ανθρώπους της δικής σου γενιάς, ήρθες με τ' όκαράδι που άραξε στον Κόσμο εδώ και πενήντα χρόνια. (άργα, σε να λή μάθημα που τ' όάποστηθισες). 'Εγώ κι' εκείνος ήρθαμε

μαζί κι' οι δυο με όλο καράδι, που άραξε στη ζωή, εδώ κι' είκοσι χρόνια. 'Ηρθαμε μαζί κι' αν δεν είχαμε γνωριστεί ακόμα, θα γνωρίζαμε κάποτε. 'Ερχεσαι, όμως, του λόγου σου, απλώνεις τη χερούκλα σου και πιάς να πάσης ένα Κορίτσι, που ανήκει σε άλλη γενιά, σε άλλη εποχή, σε άλλο καράδι! Ποιος είναι ο σφετεριστής; 'Ο δικός σου ό 'Ερως, παιδί μου, διαπράττει... 'Ιστορικές ανακρίβειες!

ΛΟΥΪ ΖΟΥΡΝΤΑΝ

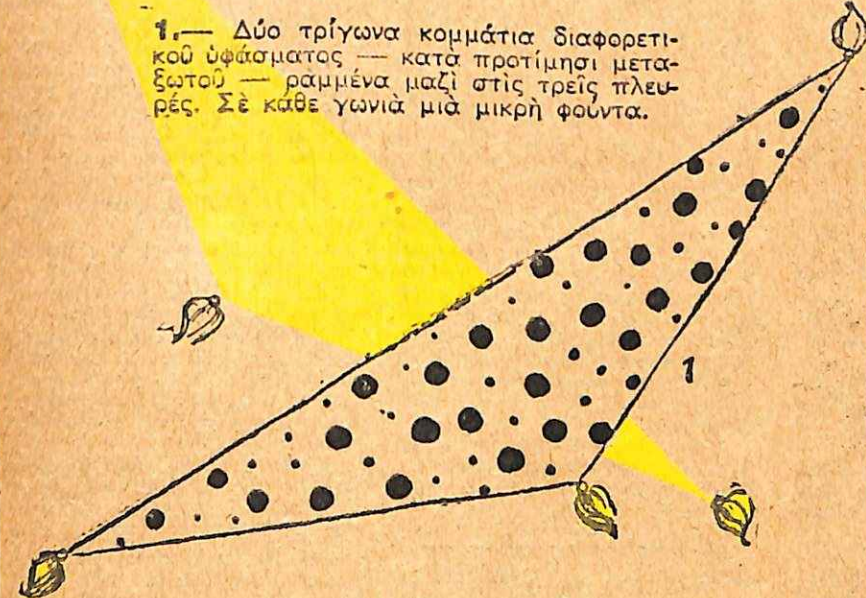
Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΓΟΗΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ψηλός, μελαχροινός, με σκοτεινά μάτια και μαύρα μαλλιά, αθλητικό σώμα και λεπτό προφίλ, ο νέος γόης του Χόλλυγουντ, ο Λουί Ζουρντάν, είναι ο διάδοχος του Σάρλ Μπουαγιέ στο ρόλο

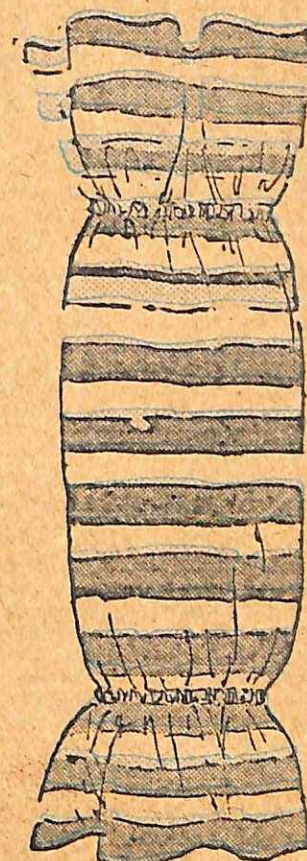
του έραστο. "Αλλάστε το είδωλο τόσων γυναικών έχει πιά αρκετά γεράσει για να μπορέ να υποδυεται τέτοιους ρόλους. "Ηδη παίζει το ρόλο ενός πατέρα στην τελευταία του ταινία, στην ίδια αυτή ταινία «Ευτυχισμένα χρόνια», όπου ο Λουί Ζουρντάν έχει το ρόλο του έραστο. Το Χόλλυγουντ δεν μπορεί να στερηθεί τους τύπους του και φροντίζει να τους αντικαθιστά. Ο Λουί Ζουρντάν φαίνεται να συγκεντρώνει όλα τα προσόντα και να διαθέτει όλη τη γοητεία για να πάρη τη θέση του Σάρλ Μπουαγιέ. Θα το κατορθώσει; Όλα δείχνουν ότι πολύ γρήγορα θα επισκιάση τη δόξα του περιφήμου συμπατριώτη του.

ΦΙΛΑΞΕΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Τα μαντήλια που δα φορέσετε με τα ταγιέρ σας γίνονται γρήγορα, εύχρηστα και με λίγα έξοδα.

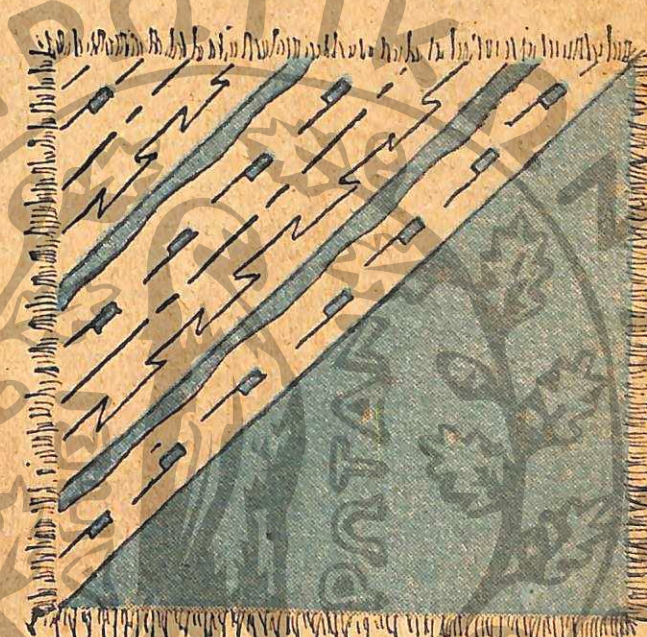
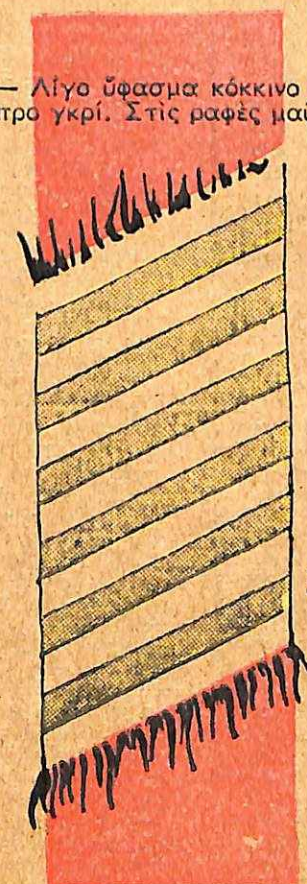

1.— Δύο τρίγωνα κομμάτια διαφορετικού υφάσματος — κατά προτίμηση μεταξωτού — ραμμένα μαζί στις τρεις πλευρές. Σε κάθε γωνιά μία μικρή φούντα.

2.— Σε μία διπλή και ίσια κομμένη ξασάρπα, δύο γαζιά σε απόστασι 15 εκ. από κάθε άκρη. Περνάτε μία κορδέλα μικρότερη από το φάρδος της ξασάρπας.

3.— Λίγο υφασμα κόκκινο και λίγο ριγέ άσπρο γκρί. Στις ραφές μαύρες φράντζες.

4.— Το τετράγωνο μαντήλι θα το φτιάξετε από δύο μάλλινα υφάσματα. Ξεφάτε καλά και τις τέσσερες πλευρές του.

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Αίσθηματικό δραματικό μυθιστόρημα του Ζοζέ Καρρετέρο

2ον

Στάθηκε μπροστά μου και παίρνοντας το χέρι μου το φίλησε με λεπτότητα. Το βλέμμα του στηλώθηκε στα μάτια μου. "Εννοώ ένα ρίγος να διατρέχει το σώμα μου και κείνα τα μάτια του να κοφώνονται σαν σιλήτα στην καρδιά μου. Ήθελε πιο κοντά μου και συνέχισε:

— Ξέρεις πού πάει ο νους μου μικρή μου άγνωστη;

— Πού; ρώτησα χωρίς να αλλάξει ο τόνος της φωνής μου.

— Στά ωραία σου μάτια και στο γλυκό σου στόμα, πού με βάσει σε πειρασμό. Καταλαβαίνω ότι κάτω από τη μάσκα σου κρύβεται ένα όμορφο και χαριτωμένο πρόσωπο.

— Μη το πιστεύεις αυτό, είπα εγώ χαμογελώντας με φίλαρρέσκεια.

— Θέλεις να μου χαρίσεις τ' όνομά σου; Το μικρό όνομά σου, τώρα πού γίνουμε πιά φίλοι;

Δεν ήξερα τί να του πω. Μου φαινόταν πως δεν ήταν φρόνιμο να δώσω τ' όνομά μου στον πρώτο τυχερό άγνωστο κύριο πού μου το ζήτησε. Ομυήθηκα το όνομα της μητέρας μου και του είπα ψέματα:

— Μανταλένα!...

— Μανταλένα, ξανάπε εκείνος με φωνή πού έτρεμε από συγκίνηση. "Ωραίο όνομα.

— Σ' άρέσει!...

— Πάρα πολύ. Είναι ένα όνομα πού μόνο ένας άγγελος σαν εμένα μπορεί να το έχει.

Διασχίσανε έτσι κουβεντιάζοντας τη σάλα και βρεθήκαμε στο δώλ.

Αισθανόμουν τον εαυτό μου εύχυσισμένο και υπερήφανο δίπλα σ' αυτόν τον κομψό και ωραίο καθάριο.

Γύρω μας οι όμορφες γυναίκες είχαν θυάλει τις μάσκες απ' το πρόσωπο κι' απ' την ψυχή τους.

Τα γκαρσόνια πηγαίνονταν κουβαλώντας πάνω σε άσημένιους δίσκους πουκάλια με σαμπάνια για το φλογισμένο εκείνο κοσμο πού ήθελε με το πυτό να σούση τη δίψα του.

Ψάξαμε να βρούμε την Άλμπερτίνα και την Έρσίκ. Άλλα δεν τους είδαμε πουθενά. Καθήσαμε σ' ένα τραπέζι πού μόλις άδειασε για να τους περιμένουμε.

Όμολογώ ότι δεν ήθελα να βρωμε τη φιλενάδα μου και ποσοκαλούσα μέσα μου να μη φανή. Η συντροφιά με το Τζούλιο ήταν θανασιση. "Ηξερε τόσο ωραία να μιλά!

Μπορείε τώρα να ξεκουρασής. άγνωστή μου, είπε ο Τζούλιο μόλις κάθησε. Βλέπω την κόρσά σου και διακρίνω επίσης ότι έχεις ένα μικρό έκνευρισμό.

— Δεν νομίζω ότι έχεις δικαιο. άπάντησα. Δεν είμαι έννευρισμένη.

Πήρε το χέρι μου και τσούφισε μαλακά.

— Τά χέρια σου είναι κρύα.

— Έτσι είναι πάντα.

— Τότε μοιάζουν με τα δικά μου.

— Μου φαίνεται ότι θα ήθελες να διασκεδάσης, είπα εγώ, και πιστεύω ότι η συντροφιά μου δεν προσφέρεται γι' αυτό το πράγμα.

— Για μένα, τ'ό να κάθωμα. κοντά σου, είναι μια ευχάριστησι πού δεν νομίζω ότι θα την εύρισκα αλλού.

Τά λόγια αυτού του άγνωστου ανθρώπου έμοιαζαν με χάδια.

"Όσες φορές μου έλεγε "έσσύς", ή σάρκα μου ανατριχίλαζε από ευτυχία.

Το γκαρσόνι έφερε τη σαμπάνια και άνοιξε το μπουκάλι. "Ο Τζούλιο πήρε ένα κρυστάλλινο ποτήρι, τή γέμισε σαμπάνια και μου το πρόσφερε:

— Πιες, γλυκειά μου!...

Δεν τον άφησα να μου τ'ό παναλάθη. Πήρα το ποτήρι πού ήταν γεμάτο από το άφρισμένο ποτό και τ'όφερα στα χείλη μου. "Από την άκρη των χειλιών μου ξεφύγαν μερικές σταγόνες και χώθηκαν στο στήθος μου, περνώντας απ' το λαιμό μου.

Σαν κεχριμαρμένες χάντρες έλαμψαν για μία στιγμή επάνω στο αλάδαστρινο στήθος μου.

Τρομαγμένη πήρα την άκρη της μαντήλιας μου για να σκουπιστώ.

— "Όχι, όχι, μικρούλα μου, έκανε ο Τζούλιο. "Άσε με να πάρω τις σταγόνες αυτές με ένα μου φίλι.

Και χωρίς καλά-καλά να το καταλάβω, έσκυψε επάνω στο στήθος μου πού προσφέρονταν

σ' αυτόν σαν ένας ώριμος καρπός.

Και τ'ό φίλησε.

Στο άγγισμα των φλογισμένων χειλιών του αισθάνθηκα πως χιλιάδες πυροκτωμένες δελόνες τρυπούσαν το παρθενικό κορμί μου, δίνοντας στο αίμα μου, πού κύλησε γρήγορα στις φλέβες, μια άγνωστη ως τότε ταραχή.

Σαν ένα ζεστό και απαλό χάδι, τ'ό φίλι τ'ου σύσθησε ως το λαιμό μου κι' από κεί πέρασε στο πηγούνι.

Με τ'ό κεφάλι μου γυρισμένο προς τα πίσω και άκουμπισμένη στον ώμο του, τον άφησα να με φιλά. Αισθανόμουν να προσχωρή προς το στόμα μου ή ζεστή ανάσα αυτού του αγαπημένου άντρα. Πόσο περίμενα το ποτήρι φίλι του; "Ηταν το πρώτο φίλι πού έπαίσινα από ένα άνδρα και τ'ό δέχτηκα σαν την άγια κοινωνία της αγάπης. Τά χείλη του σφράγιζαν το στόμα μου και μου έφεραν άσφυξία.

"Εννοώσα τ'ό στόμα μου να λιώνει κάτω από τ'ό λαιμάρα και πυρωμένα χείλη του. "Ηταν ένα όνειρεμένο φίλι. Δάγκωμα μαζί και χάδι, γλίσκα και πόνος, έκστασι και χίμαιρα. "Ηταν ή πρώτη φορά πού τ'ό χείλη μου αισθάνθηκαν τον έρωτα!...

Ξαφνικά έγινε κάτι τ'ό τρομερό.

Μία φωνή πού με συντρόφευε στη ζωή μου, ή φωνή πού μ' έμαθε να μιλά, έσχισε τή γλυκειά μου έκστασι.

Τίς αντιρρήσεις της. Ντύονται τα μεταξωτά, φορέματά τοις και ρίχνουν στους ώμους τις περιφημες Ισπανικές μαντήλιες, φοροδν τις μάσκες και φεύγουν κρυφά από το σπίτι, χωρίς να τις αντίληφθούν οι υπηρέτριες. φθάνουν με άμείλι στο θέατρο "Ρεάλ" όπου δίδεται ο χορός. Μπαίνουν μέσα και θαμπώνονται από τη μεγαλοπρέπεια, από τις ώριμες γυναίκες και τους φακοφορεμένους κυρίους, από τ'ά φώτα και την δογμαστική ατμόσφαιρα. "Η "Ελέβρα αίσθάνεται φήσυχη και τρομάζει:

— Φοικτό πράγμα, τής λέει. "Έχει δίκιο ή μητέρα μου να μη μάς άφνει να έρχόμαστε σ' αυτά τ'ά μέρη.

— Ναι, αλλά κутτα τη μητέρα σου πού κάθεται!...

— Πού!... Πού!... ρωτά ή "Ελέβρα με άγωνία.

— Κούταξέ την! Στο θεωρείο πού είναι πριν από τη σκηνή. Τώρα την άγκαλιάζει και τή φυλάει ένας φαλακρός κυριός!...

"Εκείνη τή στιγμή δυό κομποί καθάριοι ζητούν τις δυό φίλες σε χορό. "Εκείνες δέχονται. "Ο καθάλιός της "Ελέβρα είναι ένας εύγενής νέος, πού λέγεται Τζούλιο Χερρέρα και έχει τον τίτλο του μαρκησιού. Στο χορό ο μαρκησιός εκμυστηρεύεται το φλογερό έρωτα πού έννοιωσε προς την "Ελέβρα απ' την πρώτη στιγμή πού τή γνώρισε.

—Τί κτήνος πού είσαι, Τζούλιο. Θά σάς χτυπήσω και τους δυό. "Εσένα κι' αυτή τή συκαμένη πού έχεις μαζί σου.

Μπροστά μας, μία γυναίκα άναμαλλισμένη, με τ'ό σάλι της ριγμένο κάτω από τους ώμους, άφνει να φαίνονται τ'ά γυμνά στήθη της, μεθυσμένη καθώς ήταν, αγωνίζονται να ξεφυγή από τ'ά χέρια μερικών κυριών πού την κρατούσαν και να όρμήσει επάνω μας. Τ'ό κορμί της συγκλονίζεται από μία φοβερή νευρική ταραχή. Τά μάτια της γυαλίζουν με ένα τρόπο πού έφερα τρόμο. Τά χέρια της έμοιαζαν σά νύχια πανθήρας.

Αυτή ή δυστυχισμένη γυναίκα, ήταν ή μητέρα μου.

Την άναγνώρισα κι' αισθάνθηκα κάτι σαν μαχαίριά στην καρδιά μου. Μου ήθελε να πείσω στην άγκαλιά της και να κλάψω για μένα γι' αυτήν και για ένα όνειρο πού έσβησε εκείνη την ώρα.

"Ο Τζούλιο με κράτησε άποφασιστικά.

— Έσύ κάθισε εδώ ήσυχη μου είπε.

Και με μία δυνατή φωνή για να τόν άκούσουν όλοι, φώναξε:

— Μη τής δίνετε σημασία!...

Είναι μία μεθυσμένη πού όποι κι' άν δρεβή τ'ά ίδια κάνει.

Και μ' ένα τρόπο σκληρό και πρόστυχο τής έπτε γυρίζοντας προς αυτήν.

— Φεύγα από δω, Μανταλένα. Πήγαινα να διασκεδάσης με τους φίλους σου κι' άφσέ με ήσυχο!...

— Τζούλιο, θέλω να πω μπροστά σ' όλο τον κόσμο ότι είσαι ένα κτήνος, τσιρίε ή μητέρα μου.

Και γυρίζοντας προς τόν κόσμο πού είχε μαζευτή, φώναξε:

— Ναι!... Αυτών τών ανθρώπων... τ'ό κτήνος... τόν μαρκησιό ντέ Πόζο, έγω τόν συντηρούσα τόσον καιρό!... Τ'ό φωνάζω να τ'ό μάθετε όλοι!...

"Ο κόσμος δέχτηκε αυτά τ'ά λόγια με κοροϊδευτικά έπιφώνηματα και γέλια.

"Αρχισαν όλοι μαζί να φωνάζουν:

— «Λά Μαραβίλα!...

— Νά χορεύεις!...

— Νά τραγουδάσεις!...

— Ρίξε κάτω τή μαντήλια και μείνε γυμνή!...!

Δεν μπορούσα να βλέπω ή ν' άκούω τίποτε. Τά μνηγγια μου χτυπούσαν. Ζούσα ένα τρομακτικό έπίσκιπτο.

"Ο Τζούλιο άχρόος, έσφιξε τ'ά δόντια του σ'ά να δρυσκόταν μπροστά σε βασανιστήρια. "Εγώ στεκόμουν άποσβολωμένη από τή φοικτή άκνηνη σκηνή και τ'ό μόνο πού μπόρεσα να κάνω ήταν να βάλω τ'ά χέρια στο πρόσωπό μου για να μη με άναγνωρίσει ή μητέρα μου.

"Ο φαλακρός κύριος, πού πριν από ώρα τή φιλούσε, ήθελε κοντά μας και ζήτησε συγγνώμην με ένα τρόπο γεμάτο ύποκρισία.

Με συγχωρήτε, μαρκησιέ!... Βλέπετε ότι είναι τρελή απ' τ'ό μεθύσι της. Σείε την, γνωρίζετε καλύτερα από όποιονδήποτε άλλον. "Απ' την ώρα πού σ'άς είδε να χορεύετε με την ντίμια σας, έδειξε διαθέσεις να

δημιουργήση σκάνδαλο. Προσπαθήσαμε, αλλά μία γυναίκα σαν αυτήν!...

"Ο Τζούλιο δέ φάνηκε ν' άκουσε τίποτε από τ'ά λόγια αυτά. Μ' ένα χαμένο βλέμμα άκουμπόυσε το κεφάλι στο χέρι του και κούταξε κάτω.

"Η μητέρα μου εξακολουθούσε να φωνάζει:

— "Όχι!... Δεν θα φύγω από δω, άν αυτός ο άνθρωπος δεν έρθη μαζί μου. "Ακούς μαρκησιέ; Θέλω να σου μιλήσω. "Αφσε για λίγο τή ντίμα σου. Δεν σου την παίρνει κανείς.

"Εννοώσα ότι οι δυνάμεις μου άρχιζαν να μ' έγκαταλείπουν. "Ο Τζούλιο κατάλαβε τήν κατάστασι μου και μ' ένα παρακλητικό τρόπο γύρισε στη μητέρα μου και τής έπτε:

— Μανταλένα!... Σε παρακαλώ, άφσέ με. "Εγώ δεν είμαι πιζ δικός σου. Μεταξύ μας όλα τελείωσαν πιά. Πέρασαν τέσα χρόνια. Σεβάσου τόν εαυτό σου και φύγε.

Τά τελευταία αυτά λόγια είχαν έπίδρασι στη μητέρα μου, πού την είδα να ταλαντεύεται για μία στιγμή.

"Αλλά γρήγορα ξαναδρθηκε τόν εαυτό της και παίρνοντας μία άγέρωχη στάσι, μπουρούισε με φωνή γεμάτη πόνο:

— Ναι, έχεις δίκιο. Φεύγω. "Όμως πριν φύγω κούταξε άλλη μία φορά τ'ό κορμί μου, μήπως τ'ό έχασες;

Και λέγοντας αυτά τ'ά λόγια έβριζε από πάνω της τ'ό σάλι, άφίνοντας τ'ό κορμί της να φανή έντελως γυμνό.

"Εννοώσα τή ντροπή να με πνίγη κι' έβγαλα μία κραυγή:

— "Άστνε, μου είπε ο Τζούλιο. Δεν βλέπεις; Είναι τρελή!...

— Ναι τρελή για σένα, είπε ή μητέρα μου με φωνή γεμάτη ήμιος. Συγκοινη τ'ό κορμί της μητέρας τού παιδιού σου, μ' αυτήν πού έχεις δίπλα σου!...

Νόμισα ότι ή τρελλάδω, ότι θά πεθάνω. Κατώρθωσα να κρατηθώ στα πόδια μου και τινάχτηκα άνοίγοντας δρόμο άνωμεσα απ' τόν κόσμο των περιέργων πού είχε σχηματίσει ένα κύκλο γύρω μας. "Ετρεξα σαν μία φαίχτρα, να φύγω απ' αυτό τ'ό καταραμένο μέρος πού έμαθα με τόσο σκληρό τρόπο πούος ήταν ο πατέρας μου, τί έκανε ή μητέρα μου, τί ήμουν έγω και τί μπορούσε ο κόσμος να περιμένει από μένα.

Σε μία γωνία της σάλας έπεσα κατά γής κι' έκλαψα. "Όσοι περνούσαν από κεί με πήραν για μεθυσμένη.

Αυτή είναι ή πιό πονεμένη στιγμή τής ζωής μου.

Πέρασα μερικές μέρες μεθυσμένη απ' τόν πόνο και χωρίς να μπορώ να συνέλθω από τήν άμνησι των φοικτών στιγμών πού είχα περάσει σ' εκείνο τ'ό χορό.

"Η μεγάλη και τρομερή συγκίνη πού είχα πάρε μου έφερε μία ριζική άλλαγή στο χαρακτήρα μου.

Ένα φυσικό πού είχα κληρονομήσει από τή μητέρα μου ήταν ότι ήξερα να προσποιηθώ. Ουμάμι πώς στο τέλος έκείνου τού μοιραίου για μένα χορού, ή "Αλμπερτίνα ήθελε κοντά μου άπογοητευμένη από τόν καθάριο της, πού ήταν ένας κύριος σβαρός, αλλά τ'όμορα βαρετός. Συγκαταθήκα και δεν τής είπα λέξι για όλα όσα μου συνέβησαν στο διάστημα πού έλειψε από κοντά μου.

Για να έγκαταλείψουμε εκείνη τή σάλα μέσα στην όποια ή άθάρα μου ψυχή βασανίστηκε σ'ά να δρυσκότανε στον "Αδη, προφασίστηκε ότι με είχε πιάσει ένας δυνατός πονοκέφαλος.

Δεν έξερα άν ή "Αλμπερτίνα με πίστεψε ή όχι. Γυρίσαμε στο σπίτι κυρτά. Έτσι όπως είχαμε φύγει.

Στάθηκε άδύνατο να κλεισω μάτι, όταν έπεσα στο κρεβάτι μου, αλλά ούτε και ύπνρεσα να κλάψω, παρ' όλον ότι αισθάνόμουνα ζωηρά τήν άνάγκη να τ'ό κάνω αυτό.

"Η "Αλμπερτίνα δεν μου είπε τίποτε. "Όμως κατάλαβα πως είχε παρατηρήσει κάτι πού έγω φρόντιζα να τ'ό κρατήσω κρυφό. Είχα την έντύπωση πως ή φίλη μου θά νόμιζε ότι έγω στο διάστημα πού ήμουν με τόν καθάριο μου είχα χάσει κάτι από τήν τιμή μου.

Και τώρα άκούω νομίζω πως τ'ό κεφάλι μου δουίζει από τήν πολυκοσμία και τ'ό δουρόο έκείνης τής δουραδας όπως δουίζει τ'ό κοχύλι όταν τ'ό δάλη κανείς σ'τ' αυτή του.

"Η άνάμνησις τής μητέρας μου μεθυσμένης, πού δίχως ντροπή έμεινε γυμνή μπροστά στον κόσμο, με τυραννούσε συνεχώς και με έούγγυλε τ'όμορα τ'ό γεγονός ότι ύστερ απ' όλα αυτά ήμουν άποκαρωμένη να τήν λέω "κντέρας.

Πώς ήταν δυνατόν να έσκαδω τή μητέρα, πού μπροστά μου φερόθηκε σαν τήν πιό κοινή γυναίκα;

Θεέ μου!... Πώς θά μπορούσα να τ'ό υποφέρω αυτό;

"Αλλά τ'ό γεγονός ότι είχα μάθει επί τέλους πούος είναι ο πατέρας μου, με γένισε χαρά, άν και ήξερα πως ούτε μία φορά είχε ενδιαφερόθ για μένα.

"Ερχόταν στη σκέψη μου εκείνο τ'ό δουροφο και γελαστό πρόσωπό του και γεμίζε φως τή ζωή μου πού περνούσε μέσα στο σκοτάδι.

Δεν ήταν δυνατό να τόν μισώ αυτόν τόν άνθρωπο, άν και είχε έγκαταλείψει τή μητέρα μου από τότε πού έγω είχα γεννηθί. Καταλάβαινα καλά για πούό λόγο δέ μπορούσε ν' άναγρήθω από τήν άμαρτία των γονιών μου. Θά προτιμούσα να είχα πεθάνει παρά να δεχτώ αυτή τήν τιμωρία για τ'ό άμαρτίμα πού είχε κάνει ή μητέρα μου, για τόν πόνο και τήν ατιμία με τήν όποια λέρωσε τή ζωή της, για τ'ά δάκρυα και για τ'ό αίμα της πού έδωσε για να γίνω έγω.

Τήν άλλη μέρα και πριν από τήν ώρα τού φαγητού, ή μητέρα μου με κάλεσε κοντά της. Κάθησα στην άκρη τού κρεβατιού και έκείνη μου μίλησε με τόν ίδιο γλυκό τρόπο πού μου μιλούσε πάντα.

"Ακούγοντάς την μου έρχόταν πολύ δωρό να πιστέψω ότι είχα μπροστά μου τήν ίδια έκνηνη γυναίκα πού τήν προηγούμενη νύχτα με έλεγε συκαμένη και ήταν έτοιμη να με σπαράξη με τ'ά νύχια της.

Με φίλησε με περισσότερο θερμή από άλλες φορές και, γιατί να σ'άς τ'ό κρύψω, τήν έφίλησα μάλλον από λύπη παρά από αγάπη. "Ηθελα με τ'ά χείλη μου να τής δώσω κάτι απ' τήν άγνή μου ψυχή, να μπόρεσω να τήν σπκώσω ψηλά από τ'ό δουρόο πού κυλιόταν. "Υστερα μου είπε πως αισθανόταν

ΤΟ ΑΙΕΛΙΕ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Τέσσαρες νεαρές κοσμικές Παριζιάνες, ηλικίας 21 ως 24 ετών έχουν δημιουργήσει αυτή τή στιγμή άληθινή άνασπασιση μεταξύ των οίκων καπέλων τού Παρισιού. Με στοιχειώδη και πρωτότυπα υλικά και... πολλή φαντασία και έμπνευσι, έτοιμάζουν ήδη μία χειμωνιάτικη συλλογή καπέλων, για τήν άπύκτησι τής όποιας διαπληκτίζονται ήδη τρεις "Αμερικανίδες άγοράστριες... πριν άκομη έτοιμασθούν τ'ά καπέλα! "Η μία από τής κοπέλλες, ή Μαρί ντ' "Υδερ, είναι άρχηγός τής ομάδος: έχει δανείσει τήν τ'αράτσα της, όπου είναι έγκατεστημένο τ'ό ατελιέ, άγοράζει τις πρώτες ύλες και δίνει τις έμπνεύσεις για τ'ά σχέδια. "Από τής άλλες, μία είναι "πρεμιέρα" κα μακενέ, άλλη έτοιμάζει τή δουλειά και σιδερώει τ'ά τελειωμένα καπέλα και ή τρίτη κάνει δουλειά θοηδού. Τ'ό πρωτότυπο αυτό συνεργείο έχει ήδη έτοιμάσει περί τ'ά 60 μοντέλα και ή έπιτυχία του έχει άρχίσει να άνησυχή στα σοβαρά τις καπελοδδες τού Παρισιού. Στην είκονα, ένα από τ'ά μοντέλα: ή "Μικρή καλύδα", μικρό καλοκαιρινό καπέλο κατασκευασμένο δολόκληρο από στενή φάβα, στοιχίζει μόλις 80.000 δραχμές. Μπορεί να κατασκευασθί σε δέκα διάφορα χρώματα — άντι για ψάθα χρησιμοποιοούν νάυλον. Δυό φορές τήν έβδομάδα, με τή σειρά της, ή κάθε κοπέλλα παργαίνει στα κεντρικά καταστήματα και παραδίδει τις παραγγελίες! Και ή έπιχειρήσις προς τ'ό παρόν, όπως δεβαιώνουν, πηγαίνει πρίμα!...

του μαρκησιού ντέ Πόζο, αλλά ότι είχα γεννηθί από μία ιδιοτροπία έκείνης τής "Μαραδέλας", πράγμα πού τ'ό έμαθα τόσο σκληρά από τόν έλαεινό τρόπο με τόν όποιο τής είχε φερθί ο κόσμος. Σκοτισμένη απ' αυτή τή θλιδερή διαπιστάσι, δέ μπορούσα να πω τίποτε άλλο.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... "Από τ'ό σχολείο είχα μάθει έκείνο τ'ό ρητό: «Άμαρτίες γονέων παιδεύουν τέκνα». "Όμολογώ ότι μου έσκιζε τήν καρδιά τ'ό γεγονός ότι έπρεπε να τιμωρηθώ έγω από τήν άμαρτία των γονιών μου. Θά προτιμούσα να είχα πεθάνει παρά να δεχτώ αυτή τήν τιμωρία για τ'ό άμαρτίμα πού είχε κάνει ή μητέρα μου, για τόν πόνο και τήν ατιμία με τήν όποια λέρωσε τή ζωή της, για τ'ά δάκρυα και για τ'ό αίμα της πού έδωσε για να γίνω έγω.

Τήν άλλη μέρα και πριν από τήν ώρα τού φαγητού, ή μητέρα μου με κάλεσε κοντά της. Κάθησα στην άκρη τού κρεβατιού και έκείνη μου μίλησε με τόν ίδιο γλυκό τρόπο πού μου μιλούσε πάντα.

"Ακούγοντάς την μου έρχόταν πολύ δωρό να πιστέψω ότι είχα μπροστά μου τήν ίδια έκνηνη γυναίκα πού τήν προηγούμενη νύχτα με έλεγε συκαμένη και ήταν έτοιμη να με σπαράξη με τ'ά νύχια της.

Με φίλησε με περισσότερο θερμή από άλλες φορές και, γιατί να σ'άς τ'ό κρύψω, τήν έφίλησα μάλλον από λύπη παρά από αγάπη. "Ηθελα με τ'ά χείλη μου να τής δώσω κάτι απ' τήν άγνή μου ψυχή, να μπόρεσω να τήν σπκώσω ψηλά από τ'ό δουρόο πού κυλιόταν. "Υστερα μου είπε πως αισθανόταν

κουρασμένη από τήν πολλή δουλειά.

—Θά βλέπης και σύ, παιδί μου, ότι ή ζωή δεν είναι τίποτε άλλο από μία κόλασι. Οι άνδρες είναι σαν τούς λίκους πού αφού σπαράζουν τ'ό θύμα τους, θέλουν ύστερα να τ'ό καταδοοχίσουν και να τ'ό ρουφήξουν τ'ό αίμα, τήν καρδιά και τήν ψυχή.

Μ' αυτά πού έλεγε κατάλαβα ότι μέσα στο μυαλό της ζούσε όλη τή φοικτή σκηνή τής περασμένης νύχτας. Τή συμβουλεύα να πάη για λίγο καιρό στην "Αγδαλουσία και να ξεκουραστή, μία και δεν ήθελε ν' άφήσθ τ'ό θέατρο απ' όπου κι' έκείνη κι' έγω ζούσαμε.

"Υστερα από μικρή σκέψη μου άπάντησε:

— Καλά λες. Θά ξεκουραστώ.

— Πότε λογαριάζεις; επέμεινα ένώ θέλοντας να τής π'άσω μία θετική υπόσχεσι.

— Τότε πού θά κάνουμε τ'αξίδι για τήν "Αμερική, άπάντησε κατηγορηματικά.

— Πώς; ρώτησα με άπορία. Σκέπτεσαι άληθινά να φύγης;

— Ναι, παιδί μου. "Εγώ ύπογράμει ένα καλό συμβόλαιο μ' ένα μεγάλο θέατρο τής Νέας "Υόρκης και θά πρέπει να άναχωρήσουμε τόν έρχόμενο μήνα. "Εσύ πού μιλάς καλά έγγλέζικα θά με συνοδεύσης. "Εχωμε στην διάθεσί μας τρεις καμπίνες λούε στο υπερκαθέκαιο, μ'ά για μένα, μία για σένα και τήν άλλη για τήν γκουβερνάντα σου τή Νικολόζα. Θά ταξιδεύσης περίφημα... και άν θελήσθ ή τύχη και παπντρευθί και κάνης ένα καλό γάμο, έγω τότε θά έγκαταλείψω τ'ό θέατρο. Πιστεύε με σ' αυτά πού σου λέω. "Εγώ σ'ήμερα δεν άγωνίζομαι για τίποτ.

τε άλλο, παρά για σένα. 'Η ζωή είναι πολύ σκληρή όταν πρέπει ν' αγωνιστείς για νά την κερδίσεις. 'Εσύ δὲν ξέρεις τίποτε ἀπ' αὐτά κι' οὐτε θὰ ἤθελα ποτέ νὰ δροθῆς σ' αὐτὴ τὴ θέσι. 'Εγὼ τελειώνω πιά τὸν προορισμό μου. Μοιάζω σὰν ἕνα κάρβουνο ἀναμμένο, πού ἀρχίζει πιά νὰ σβύνει.

Μου χάιδεψε τὰ χέρια. Πού νὰ ἤξερε ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἐκείνη πού πρὶν μερικὲς ὥρες με δλαστήμηση καὶ με πρόσβουλε με τίς χειρότερες λέξεις.

— Εἶσαι εὐτυχισμένη πού θάρθης μαζί μου στὴν 'Αμερική; με ρώτησε πρὶν φύγει ἀπ' τὸ δωμάτιό της.

— Βέβαια, μητέρα μου, εἶπα με κομμένη φωνή.

— Ἐκανα νὰ φύγω, ἀλλὰ με σταμάτησε με μιά κινήσι γεμάτη στοργή.

— Πόσο παράξενη μοὺ φαίνεσαι, κόρη μου, εἶπε.

— Γιατί τὸ λές αὐτό μητέρα; ρώτησα με ἀπορία.

— Ἔτσι, ἐπειδὴ εἶσαι. 'Εγὼ ἀγωνίζομαι γιὰ νὰ μὴ σοὺ λείψω τίποτε, ἀλλὰ ἐσύ φαίνεσαι ἀδιάφορη καὶ στενωχωρημένη.

Σὰ νὰ μὴ τὸ κατανοῆς αὐτό. Θὰ ἔβδινα τὸ πᾶν γιὰ νὰ μοὺ ἔμοιαζες.

Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ μπορούσε νὰ με στενωχωρήσει περισσότερο ἀπ' αὐτό πού εἶπε.

Στάθηκε σιωπηλή.

— Καὶ τώρα, παιδί μου, μοὺ εἶπε παρακλητικά, θὰ μοὺ ἐπιτρέψω νὰ ἑαπλωσω λίγο. Αἰσθάνομαι ἀδιάθετη. 'Αν με ζήτηση κανεὶς, πές ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ. Δὲν θέλω πιά νὰ ξέρω κανένα, ἔκανε μ' ἕνα τρόπο πού ἔδειχνε ἀπογοήτευσι. 'Εσύ θὰ δῆλεις ἔξω;

— Ὅπως θέλεις ἐσύ, μητέρα.

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν θέλω νὰ σε κρατήσω. Κάνε ὅπως σοὺ ἀρέσει.

— 'Η 'Αλμπερτίνα, εἶπα τότε ἐγὼ, κοιμήθηκε μαζί μου ἀπόμε καὶ τώρα εἶναι στὸ δωμάτιό μου.

— Ἀ, ἔτσι, εἶμαι εὐχαριστημένη. Μπορεῖτε νὰ πάρετε τὸ αὐτοκίνητο νὰ κάνετε καμμιά βόλτα ἢ νὰ πάτε σ' ἕνα κινηματογράφο, μιά πού αὐτὴ τὴ βδομάδα παίζονται καλὰ ἔργα. Καὶ τώρα, ἀντίο παιδί μου.

Δὲν μοὺ εἶπε τίποτε ἄλλο.

★

'Ακουμπῶ στὴν ἄκρη τῆς κουπαστῆς τοῦ ὑποκαπερινοῦ «Ποικίλη» Μαφάλδα» πού θὰ μᾶς μεταφέρει στὴν 'Αμερική. Βοσκόμεστε σὲ ἕνα λιμάνι τῆς 'Ανδalousίας. Τὸ μετῴπο μου δροσίζεται ἀπὸ τὸ ζέφυρο πού φέρνει ἕνα γλυκὸ ἀρώμα περτώντας ἀπὸ ἕνα ὑγρὸ δάσος πού βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς πόλεως. Καθὼς τὸ πλοῖο ἀπομακρύνεται, αἰσθάνομαι νὰ ἀνοίξῃ ἡ περίοδος ἐκείνη τῆς ζωῆς μου πού εἶχε μεγαλότερο ἐνδιαφέρον.

Καθὼς ἐγκαταλείπω τὴν πατρίδα μου, μέσα μου γίνεται μιά εὐτυχισμένη ἀλλαγὴ. Νοιώθω τὴν ψυχὴ μου νὰ γυρίζει πίσω στὰ παιδικὰ μου χρόνια. Τώρα πιά δὲν μένει παρά ἕνα σημάδι ἀπὸ τὴν τρομερὴ πληγὴ τῆς. 'Ενα σημάδι, ὅμως τόσο βαθύ, πού μ' ἔκανε νὰ κυττάζω τὴ ζωὴ καὶ περισσότερο τοὺς ἀνθρώπους με τὴν πὶθὴ βαθειὰ ἀδιαφορία καὶ με μιά ἀπογοήτευσι γεμάτη μελαγχολία.

Ναί. 'Αν καὶ ἤμουν τότε δέκα ἑπτὰ χρονῶν μ' ὅλα ταῦτα αἰσθανόμενοι φοβερά ἀπογοή-

τευμένη, σὲ σημεῖο νὰ ἔχη γκρεμιστῇ ἡ πίστι μου γιὰ ὀτιδήποτε.

Σ' ὅλο τὸ μακρὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου ἔδλεπα τὴ μητέρα μου νὰ κλαίῃ πού ἐγκατέλειπε τὸ χῶμα τῆς πατρίδας τῆς. 'Εκεῖ στὴν 'Ισπανία ἄφηνε κατ' ἀπ' τὴν καρδιά τῆς. 'Εμένα, πού εἶχα περάσει ὡς τότε μιά ἀδεια ζωὴ χωρὶς ἐνδιαφέρον, δὲν μπορούσε τὸ ἴδιο πράγμα νὰ με συγκινήσει. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι μ' ἔκανε εὐτυχισμένη.

Τὸ σφύριγμα τοῦ βαποριοῦ πού ἔσκιζε τὴν καρδιά σ' ἄλλους ἀνθρώπους, σὲ μένα ἦταν σὰν φωνὴ πού με καλοῦσε νὰ ξαναγεννηθῶ. 'Η κομπίνα μου ἦταν εὐρύχωρη καὶ ἦταν στολισμένη με πολυτέλεια. 'Ενα ὠραῖο γυαλιστερό κρεβάτι καὶ δύο ντιβάνια συμπληρώνουν τὴν πλούσια ἐπίπλωση. Τὸ νιοτινι, σὰν ἕνα κρυστάλλινο μάτι, ἦταν διαρκῶς θαλωμένο ἀπὸ τίς σταλαγματιές τοῦ πετούσαν ὡς ἐκεῖ πάνω τὰ ἀφρισμένα κύματα.

'Η μητέρα μου καὶ ἡ Νικολέζα σ' ὅλο σχεδὸν τὸ ταξίδι ἦταν κλεισμένες στὶς καμπίνες τοὺς μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρουν τὸν κλυδωνισμό τοῦ καραβιοῦ.

'Εγὼ ἔφερνα βόλτες ἀπ' τὴν πλώρη ὡς τὴν πρύμνη κι' ἔτσι εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ βλέπω τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν 'Εγγλέζοι καὶ 'Αμερικανοὶ πού οἱ ψυχρὲς φάτσες τοὺς ἔδειχναν πῶς ἦταν ἀπ' τὰ βορεινὰ μέρη τῆς 'Αμερικής.

Μοὺ ἄρεσε νὰ ἐμπνῶ πολὺ πρῶτ' καὶ ν' ἀπολαμβάνω τὰ κρυσταλλινὰ χαράγματα στὸν ὠκεανό, ὅταν ὁ αὐγερινὸς τρεμούλιαζε στὸ σκούρο ἀκόμα φόντο τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα δυσητὶ στὰ ἀσπρηνά νερά.

'Ηταν μιά ἀπόλαυσις γιὰ μένα νὰ ἐκστασιάζομαι ὅταν τὸ σούρουπο ἔκανε νὰ μὴ ξεχωρίζουν στὸ δάθος τοῦ οὐρανοῦ τὰ βάλασσα ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Πολλὲς φορές τὴν ἡμέρα διάβαζα ἑαπλωμένη σὲ μιά σαϊζλόγκ καθὼς αὐτὴ λικνίζονταν στὸ κούνημα τοῦ καραβιοῦ.

★

— Εἶναι κατασκηνωταί... τῆς πυλιδᾶς σχολῆς! 'Εννοοῦν νὰ μεταφέρουν στὸ ἀντίσκηνό τοὺς ὅλη τους τὴν κρεβατοκάμαρα!...

'Ημουν ἀληθινὰ ἡ πὶθὴ διωροφη γυναῖκα ἐπᾶνω σὲ κείνο τὸ πλοῖο; Αὐτὸ τὸ καταλάβαινα ἀπὸ τὰ ἀπληστα βλέμματα πού μοὺ ἐρρίχναν οἱ ἐπιβάτες. Σὰ σημεῖο οἱ θαυμαστὲς μαζεύονταν γύρω μου καὶ μοὺ ἔλεγαν ἕνα σωρὸ ἀνοησίες. Αὐτὰ ὅμως με ἄφηναν ἀδιάφορη.

Μ' εὕρισκαν με τὸ διβλίο στὸ χέρι ὅταν ἀνόμερα ἤμουν ἑαπλωμένη καὶ μοὺ ἔπαιρναν φωτογραφίες, βρίσκοντας φαίνεται τίς πόδες πολὺ ἐνδιαφερόμενες.

Βέβαια ὅλο τὸ πλῆθος τῶν βαυμαστῶν μου δὲν ἦταν νέοι. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ξεχώριζε ἕνας ὠραῖος κύριος σαρανταπέντε ὡς πενήντα χρονῶν, ψηλὸς καὶ καλοδουμένος, πού μοὺ φάνηκε σὰν 'Εγγλέζος ναύαρχος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ρόδινο σὰν τριαντάφυλλο, τὰ μάτια του εἶχαν μιά γλυκεῖα ἑκφρασι καὶ χρώμα γκριζοπράσινο. Πλούσια ἀσπρηνία μαλλιά στὸ λίζαν τὸ κεφάλι του. 'Ηταν ντυμένος με πολὺ γούστο καὶ εἶχε τὴν κομψότητα ἐνὸς ὠραίου Μπορούμελ.

Πάντοτε ἦταν ντυμένος ἄψογα. Τὸ πρῶτ' φορούσε λευκὸ κοστούμι, μεταξὺ ποικίμοιο καὶ ἔσφιγγε τὴ μέση του με μιά γαλάζια ζώνη. Τὸ βράδυ ἡ κομψὴ σιλουέτα του διαγράφονταν γοητευτικὰ με τὸ φάσκο ἢ τὸ σμόκιν πού φορούσε.

Στὸ ταξίδι του τὸν συνόδευαν ὁ γοαμματέας του, μιά δακτυλογράφος καὶ ἕνας ὑπηρέτης. 'Ολοὶ αὐτοὶ τοῦ μιλοῦσαν με βαθύτονο σεβασμό.

'Απὸ τίς κουβέντες του πού ἄκουγα, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὑπαγόρευε συχνὰ στὴ δακτυλογράφο του καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν τηλεγραφημάτων πού ἔπαιρνε κάθε λίγο καὶ λιγάκι κατὰλαβα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα βοραιοαμερικανό, γιὰ ἕναν ἀνθρώπο με πολλὲς καὶ μεγάλες ὑποθέσεις.

'Ὅπως ἐγὼ, εἶσι κι' ἐκείνος ἐμπνῶσε πολὺ πρῶτ' καὶ συχνὰ ἔτυχε νὰ ἐμφανισθῇ ἐξαιρετικὰ μπροστὰ μου. Στὸ φωτεινὸ πρόσωπό του ἀντανάκλουσε ὅλη του ἡ διάθεσι γιὰ τὴ ζωὴ.

Τοῦ ἄρεσε, ὅπως καὶ σὲ μένα ἄλλωστε, νὰ κυττάζω με τὰ

κύβητα τῆς λαμπρῆς φαντασμαγορίας τοῦ ἡλίου πού ὑψώνονταν σιγά-σιγά πάνω στὴν ἄπειρον τοσύνη τοῦ ὠκεανοῦ. Τύχαινε πολλὰς φορές νὰ συναντιόμαστε στὸ κατὰστρωμα. 'Η γνωριμία μας ἀρχισε με ἕνα χαιρετισμό πού τὸν ἔκανε με μιά ἀσπρηνή κλισί τοῦ κεφαλιοῦ, ἔγινε ὑστερότερα πὶθὴ οἰκεία, πρῶτα μ' ἕνα συμπαθητικὸ χαμόγελο καὶ στὸ τέλος μ' ἕνα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς...

— Καλημέρα σας, κύριε... Εἴμαστε ἀλημοναχοὶ στὸ κατὰστρωμα καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας μάστορας νὰ μᾶς δῇ. ἑαπλωμένη στὴν πολυθρόνα μου, μ' ἕνα ἑλαφρὸ ἐκνευρισμὸ διώρθωνα τὰ νύχια μου με μιά μικρὴ λίμα.

'Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα αἰσθανόμενα καρφωμένο ἐπᾶνω μου τὸ γλυκὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶδα ὅτι πρόσχε τὴ λευκὴ μου σιλουέτα, πού ταίριαζε ἀρμονικὰ με τὸ ρόδινο φῶς τῆς αὐγῆς.

Πολλὲς φορές κατέβαινα στὴ θέσι ὅπου ταξίδευαν μεταναστες. 'Εκεῖ δούλευε μιά θλιβερὴ ἀτμόσφαιρα γεμάτη ἀθλίτητα.

Φωνές, κλάματα παιδῶν, γέλια, μουσικὴ, ὅλα μαζί ἔκαναν μιά περιεργὴ συμφωνία πού εἶχε σὰν ὑπόκορσο: τὸ ρυθμικὸ θόρυβο τῶν μηχανῶν τοῦ καραβιοῦ.

Κακόμοιροι ἄνθρωποι, σκεπτόμενα πολλὰς φορές.

Τί εἶναι ἡ ζωὴ... 'Η ὁμάχεια τοὺς δὲν τοὺς ἐπέτρεπε οὔτε πατρίδα νὰ ἔχουν. 'Αφῆκαν τὸν ἐαυτὸ τους ἐρμαιο στὰ κύματα νὰ τοὺς μεταφέρουν ἀπὸ λιμάνι σὲ λιμάνι, ἀπὸ τὴ μιά χώρα στὴν ἄλλη, θλιβερά ἀπομεινάρια ἐνὸς δικοῦ τοὺς κόσμου.

Κι' ἐδῶ πολλὲς φορές συναντήθηκαν με τὸν πρῶτὸ βαυμαστή μου, πού κατέβαινε με τὸν ὑπηρέτη του νὰ δώσῃ ἕνα βοήθημα στοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ἀνθρώπους.

Αὐτοὶ μάλιστα τὸν ἀντίκρουζαν, τὸν τριγυρίζαν καὶ τὸν φώναζαν «μίστρερ» καὶ «λόρδο».

'Εκείνος δὲν ἔδινε σημασία σ' ὅσα τοὺ ἔλεγαν καὶ διέταζε τὸν ὑπηρέτη του νὰ δῖναι στὸν καθένα τὸ μερικὸ του.

Μποροῦσε ἄραγε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος με τὰ καθαρά μάτια νὰ διακρίνῃ τὴ φτώχεια αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων πού ἀκόμα δὲν ἤξεραν καλὰ-καλὰ νὰ ζητιανέψουν; Τὴν πνευμένη μητέρα, τὸν τίμιο δουλαιτῆ, πού βρίσκονταν χωρὶς δουλειά, τὴν ἀπροσάτευτη χήρα πού κοίτονταν σὲ μιά γωνιὰ ἀπομονωμένη με τὰ ὀφθαλμὰ της;

'Η χειρονομία πού ἔκανε αὐτὸς ὁ ἑκατομμυριούχος γιὰ νὰ μετριάσῃ τὴ φτώχεια αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων με συγκινούσε. 'Ετσι αὐτὸς ὁ δίκαιος ἀνθρώπος κέρδισε τὴ συμπάθειά μου.

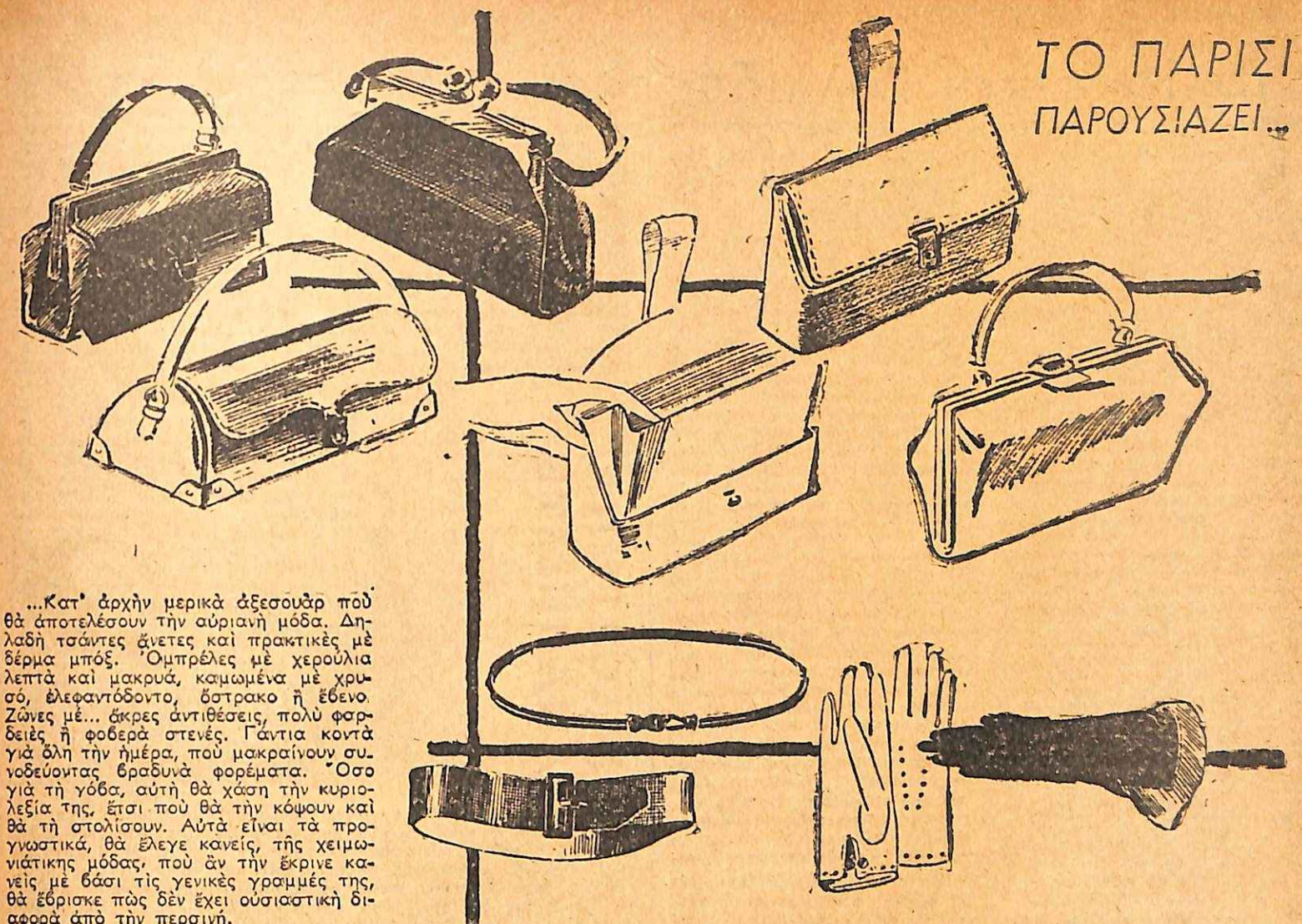
Μιά μέρα συναντήθηκε μὲ πάλι ἐκεῖ, στὴ θέσι τῶν μεταναστῶν κι' ἀρχίσαμε τὴν κουβέντα.

Κουβεντιάσαμε γιὰ μιά ἑγκυο γυναῖκα, μιά 'Ισπανίδα. 'Η γυναῖκα αὐτὴ τὸν εἶχε πῆ τὰ βάσανα τῆς κι' ἔτσι ἡ δούλεια πού δινόταν σ' αὐτὴν ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ κείνη πού ἔδινε στοὺς ἄλλους.

Καὶ στοὺς δύο μας ἔκανε ἐντύπωσι ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν τὴν βλέπαμε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια...

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ...

...Κατ' ἀρχὴν μερικὰ ἀξεσουάρ πού θὰ ἀποτελέσουν τὴν αὐριανὴ μόδα. Δηλαδή τσάντες ἄνετες καὶ πρακτικὲς με δέρμα μποῖς. 'Ομπρέλες με χερουλλία λεπτὰ καὶ μακρὰ, καμωμένα με χρυσό, ἐλεφαντόδοντο, ὀστρακο ἢ ἔβενο. Ζώνες με... ἄκρες ἀντιθέσεις, πολὺ φαρδεῖες ἢ φοβερά στενές. Γάντια κοντὰ γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, πού μακραίνουν συνοδεύοντας βραδυὰ φορέματα. 'Ὅσο γιὰ τὴ γόβα, αὐτὴ θὰ χάσῃ τὴν κυριολεξία τῆς, ἔτσι πού θὰ τὴν κόψουν καὶ θὰ τὴ στολίσουν. Αὐτὰ εἶναι τὰ προγνωστικά, θὰ ἔλεγε κανεὶς, τῆς χειμωνιάτικης μόδας, πού ἂν τὴν ἔκρινε κανεὶς με βάσι τίς γενικὲς γραμμὲς τῆς, θὰ ἔβρισκε πῶς δὲν ἔχει οὐσιαστικὴ διαφορὰ ἀπὸ τὴν περσινὴ.

ΕΧΕΤΕ ΠΟΛΛΑ ΛΕΠΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ;

...Τότε δὲν χρειάζεται νὰ διαβάσετε τὸ ἄρθρο αὐτό

'Αν ὅμως τὸ διαβάσετε, τότε συμβαίνει καὶ σὲ σᾶς, ὅπως σὲ μᾶς. 'Εχετε δηλαδή μᾶλλον λιγώτερα, παρά περισσώτερα ἀπ' ὅσα χρειάζονται καὶ πρέπει νὰ προχωρήτε μ' ὅλη τὴ δυνατὴ οικονομία.

Σᾶς συμβουλευόμε με λοιπὸν νὰ δώσετε προσοχὴ σὲ μικρὰ πράγματα πού ὅταν μαζευτοῦν ὅλα μαζί, ἀντιπροσώπων μιά τρομερὰ μεγάλῃ δαπάνη. Τὰ μεγάλα ἔξοδα τὰ συλλογίζεσθαι εὐκολα κανένας, ὅταν εἶναι περιωρισμένα τὰ μέσα του. Τὰ μικρὰ ὅμως! Τὰ μικρὰ γλυστρᾶνε ἔξω ἀπὸ τὸ πορτοφόλι μας, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε.

'Αν ρωτήσουμε μιά νοικοκυρὰ ἂν εἶναι οἰκονόμη στὸ σπίτι τῆς, θὰ μᾶς πῇ χωρὶς ἄλλο «εἶμαι». 'Ὅσοσο ἔχουμε τὴ γνῶμη πῶς σὲ κάθε οἰκογένεια σχεδὸν, μπορούσε νὰ γίνῃ κάποια περισσότερη οικονομία. Καὶ ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ μαγεῖρεμα. Βάζετε τὴν κατασρόλα σας στὸ τζάκι πρὶν ἀνάψετε τὸ γκαζί; 'Ἰσως σκέπτεστε πῶς ἐκείνο τὸ λιγοστὸ ἀέριο πού θὰ ξεφύγῃ, δὲν ἔχει καμμιά ἀξία. 'Ὅλα ὅμως τὰ λιγοστὰ πραγματάκια μεγαλώνουν σιγά-σιγὰ τὸ λογαριασμό. 'Ὅταν, θέλοντας νὰ δράσετε χόρτα, βάζετε πάρα πολὺ νερὸ στὴν κατασρόλα σας, μεγαλώνετε τὸ ἐισόδημα τοῦ ἐργοστασίου τοῦ ἀεριοφωτός ἢ τῆς 'Ηλεκτρικῆς 'Εταιρίας καὶ ταυτοχρόνως ἐλαττώνετε τὴ θρεπτικὴ ἀξία τῆς τροφῆς σας. Γενικά πρέπει στὸ φαγητό μας νὰ βάλουμε πολλὴ φωτιά στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ πάσῃ γρήγορα βράσι καὶ με-

τὰ νὰ ἐλαττώνουμε τὴ φωτιά. Τότε τὸ φαγητό μένει στὴν ἴδια θερμότητα καὶ ὁ κίνδυνος νὰ «πιάσῃ» εἶναι ἐλάχιστος.

Δὲν πρέπει ἀκόμα ν' ἀφῖνουμε τὴ φωτιά νὰ παίζῃ γύρω ἀπὸ τὸν τέντζερη, γιατί ἔτσι ἐνῶ τὸ φαγητό μας δὲ βράζει γρηγορώτερα, ζοδεύουμε πολὺ γκαζί.

Προσέχετε πάντοτε νὰ εἶναι ἡ κατασρόλα σας καλὰ σκεπασμένη; Προτήρησεν ὑπῆρχε ἡ γνῶμη, ὅτι τὰ χορταρικά ἑπαίρναν καλύτερο χρώμα, ἂν ἐβράζαν ἐσκέπαστα ἢ μισοσκεπασμένα. 'Η γνῶμη ὅμως αὐτὴ ἀπεδείχθη ἀτήρητικὴ καὶ τὸ μόνο πού ἔμεινε ἀπὸ τὸ παλιὸ σύστημα, εἶναι ἡ περισσότερη ὥρα πού χρειάζονται νὰ δράσουν.

Γιὰ νὰ χρησιμοποίησμε καλύτερα τὴν φωτιά, μπορούμε νὰ δώσουμε πάνω στὸ ἀναποδογυρισμένο καπάκι μίας κατασρόλας πού βράζει, ἕνα ἄλλο δοχεῖο με φαγητό πού θέλουμε νὰ ζεστάνουμε. Μποροῦμε ἀκόμη νὰ ζεστάνουμε ἐκεῖ τὸ νερὸ πού θὰ πλύνουμε τὰ πιάτα μας. Καὶ μιά πού εἴμαστε σχεδὸν στὸ πλυσίμο, σᾶς συμβουλευόμε νὰ μὴν ἀφίτετε ποτὲ ὑπολείμματα φαγητοῦ στὴν κατασρόλα, ἀλλὰ νὰ τὴν τρίβετε καλὰ με τὸ σῦρμα σας, ἀμέσως ὅταν ἀδειάζῃ.

Κάμετε ἀκόμη τὸν κόπο νὰ κυττάξετε πόσο νερὸ χρειάζεστε γιὰ τὸ καθημερινὸ σας τσάι. Γιατί εἶναι κρίμα νὰ δράξετε μιά γεμάτη κατασρόλα νερὸ, πού ἔπειτα δὲ θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ.

'Αν ξεπλύνετε πρῶτα τὰ πιάτα σας κάτω ἀπὸ τὴ βρύσι, θὰ χρειασθῇτε λιγώτερο σαποῦνι καὶ λιγώτερο βραστό νερὸ γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε.

Πλένετε ὅχι πολλὰ σκέυη μαζί καὶ διαστικά. Παίρνετε καλύτερα ἕνα-ἕνα προσεχτικά στὰ χέρια σας καὶ νὰ εἰσάστε βέβαιες, ὅτι ἔτσι θὰ ἔχετε λιγώτερες ζημιές.

Μετὰ τὸ πλυσίμο ξεπλένετε καθαρὰ τὸ πιατόπανο με νερὸ.

'Απίστευτα, καὶ ὅμως ἀληθινά...

★ Μιά 'Αγγλίδα, ἡ κυρία Σύντνεϋ Κλάρκ, εἶχε ζητήσει διαζύγιο, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της, κρεοπώλης τὸ ἐπάγγελμα, ἔπεμπε νὰ ψωνίῃ μόνος του, νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ συγυρίζῃ!... Τὸ δικαστήριό τῆς τὸ ἔδωσε, ἐξηγώντας στὴν ἀπόφασί του ὅτι «καθῆκον καὶ προνόμιο τῆς γυναίκας εἶναι νὰ ἔχῃ ἐκείνη τίς φροντίδες τοῦ νοικοκυριοῦ». Καὶ ὅμως, πόσες ἄλλες γυναῖκες δὲν θὰ ἐνοιωθᾶν... πανευτυχῆς ἂν δρισκόνταν στὴ θέσι τῆς!

★ 'Η ἀγγλικὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων καθήρησε — τελευταία μόλις — ἕνα παλιὸ νόμο, χρονολογούμενο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνα, σύμφωνα με τὸν ὁποῖον ὁποῖος προέβλεπε τί καιρὸ θὰ κἀνῃ ἐτιμωρεῖτο με θάνατο ἐπὶ τῆς πυρᾶς! Φτηνὰ τὴν εἶχαν γλυτώσει ὡς τὰ σήμερα οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀγγλικῆς Μετεωρολογικῆς 'Υπηρεσίας!...

★ Στὸν ἑορτασμὸ τῆς 103ης ἐπετείου τῶν γενεθλίων του, ὁ Γουίλλιαμ 'Εντιγκτον, ἀπὸ τὸ Καλαμαζού τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἀνήγγειλε ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε αποφασίσει νὰ περιορίσῃ ἀπὸ 40 σὲ 20 τοὺς καφέδες πού ἔπινα καθημερινά!

★ 'Εδῶ καὶ δύο χρόνια ὁ κ. Ντυφρέν, ἑμπορὸς τῆς Τζάκσονβιλ (Η.Π.Α.) εἶχε ξεχάσει τὸ συνθηματικὸ ἀριθμὸ με τὸν ὁποῖο ἀνοίγε τὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸ ἀνοίξῃ. 'Αγνοοῦσε ἔτσι καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων πού εἶχε φυλάξει ἐκεῖ μέσα. Καί... θὰ τὸ ἀγνοῖ γιὰ πάντα, γιατί τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἀγνοοῦσι διαρρηκτες τὸ ἀνοίξαν καί... τὸ ἀδειασαν ἀπὸ ὅλο του τὸ περιεχόμενον!

Ιταλίδες καί Γαλλίδες

Α'
ΓΕΝΕΥΗ, Σεπτέμβριος.—Θά ή-
ταν εξαιρετικά ευχάριστο νά μπο-
ρούσα νά μεταδώσω στις αγαπη-
τές μου αναγνώστριες αναλυτικά
τις εντυπώσεις μου, σάν ταξιδιώ-
τη γιαιτρού, υγιεινολόγου, από τό
πέρασμά μου στην 'Ιταλία, 'Ελβε-
τία, Γαλλία, Αυστρία, Γερμανία.
"Όπως ἐγώ ἐπωφελοῦμαι ἀφάντα-
στα, θά ἔκανα τό χρέος μου καί
πρός αὐτές, χαρίζοντάς τους του-
λάχιστον μερικά σκίτσα τῆς ζωῆς
καί τῆς δουλειᾶς τῆς γυναίκας
παντοῦ, ἰδιαίτερα στό σπίτι γιά νά
συγκρίνουν.

"Εφύγα ἀπό τόν Πειραιά μ' ἐλ-
ληνικό καράβι. Τό ταξίδι ἦταν
ἐλογημένο. "Όσοι ἔχουνε τά μέσα
πηγαίνουν ἐξω, νά περάσουν τό
καλοκαίρι τους, νά ψωνίσουν, νά
μορφωθοῦν. Μορφώνουν πολύ τό
ταξίδι. "Ακόμα καί στόν τόπο,
στήν πατρίδα μας ὅταν ἀνοίγουν-
με. "Αρκεῖ νά ξέρομε νά παρατη-
ροῦμε, νά κρίνουμε καί αὐτοκρί-
νομε.

Κυριαρχοῦσε στίς κυρίες στό
καράβι τό παντελόνι τό μακρό,
πρακτικώτατο. Πέρα πολλές ἄλ-
λασαν φορέματα 4 καί 5 φορές
τὴν ἡμέρα. "Ανόητο πολύ. "Η μου-
σική τοῦ καραβιοῦ σέ πολλές ἔδω-
σε τὴν εὐκαιρία νά δειξομε γο-
ρεύοντας ὅλη τὴν χάρη ποὺ ἔχουν τὰ
νιάτα. Πρὶν φτάσουμε στὴ Τζένο-
βα ('Ιταλία) ὁ καπετάνιος τοῦ
πλοίου ἐπέτρεπε καί στίς κυρίες
τῶν ἄλλων θέσεων νά πάρουνε μέ-
ρος στό χορὸ, στήν Α' θέσι, ὅπου
παίζει ἡ μουσική. Καμμιά κυρία
δὲν καταδέχτηκε νάρθη. "Εἰν τε-
λευταία μέρα μᾶς ἀνοίγητε τὰ σα-
λόνια σας;». Λαμπρή ἐμπρακτὴ
χειρονομία.

Στὴ Τζένοβα, σχετικά μεγάλο
λιμάνι, ἐντύπωσι κάνει ποὺ οἱ γυ-
ναῖκες μοιάζουν πολὺ τίς 'Ελλη-
νίδες. Τὸ ντύσιμό τους εἶναι ἀπλό,
δὲν φοροῦν κάλτσες, τρέχουν στίς
δουλειές τους. "Απὸ τὰ πὶδ ἀξιο-
θέατα τῆς πόλεως, αὐτὴς ποὺ συν-
δέεται μὲ τὴν ἄλωση τῆς πόλεως
καί τὴν ἀμυνά της, εἶναι τὸ νε-
κροταφεῖο, ὅπου κυριαρχεῖ ἕνας
γλύπτης 'Ιταλὸς, μεγάλος, γιατί
μεγάλος ἦταν καί ἡ ἀγάπη του πρὸς
τὴν πίστη του γυναικᾶ, τὴ Ντζιου-
ντίνα. Παντοῦ, σ' ὅλα τὰ ἔργα
ἡ μορφή τῆς Ντζιουντίνας κυριαρ-
χεῖ. Χαριτωμένες, ἐργατικές, ὁμι-
λητικές οἱ 'Ιταλίδες, σοὺ κερδι-
ζουν τὴν ἐκτίμησι.

Τὸ τραῖνο ἀπὸ τὴ Τζένοβα πρὸς
τὴν ἰταλικὴ Ριβιέρα, στὴ γαλλικὴ
Κυανή 'Ακτὴ, προσφέρει ἐναλλα-
σόμενες ἐντυπώσεις φτώχειας καί
πλούτου, ἐράχων καί πεύκων,
μπαιν-μιέτ σὲ σχετικά καθαρὲς δι-
μουδιές καί θρώμικων θαλασσόνε-
ρων, ὅπου κολυμποῦν καί τὰ δύο
φύλα, χωρὶς νά πολυσκοτίζονται
γιά τὴ σύστασι τοῦ νεροῦ. Πάρα
πολύ εὐγενικὴ ἡ συμπεριφορὰ τῶν
τελωνειακῶν ἀρχῶν πρὸς ὅλους.

Χιλιάδες, δεκάδες χιλιάδων ἀπὸ
ξένους καί ξένες πασαθερίζουν στίς
γαλλικὲς λουτροπόλεις, γεμάτες
ἀπὸ ξενοδοχεῖα-παλάτια καί μικρὰ
κέντρα γιά ὅλο τὸν κόσμον. Τί φο-
ροῦσαν οἱ γυναῖκες στίς Κάννες,
στὴ Νίκαια, σὺν Σαιν-Ραφαέλ,
στὸ Σαιν Τροπέ; Μόνο τὸ φόλλο
τῆς συκῆς, ὅχι μόνο σιμὰ στὴ θά-
λασσα, μὰ καί μπρὸς σὺν σιδηρο-
δρομικὸ σταθμῷ. Κυριαρχία τοῦ

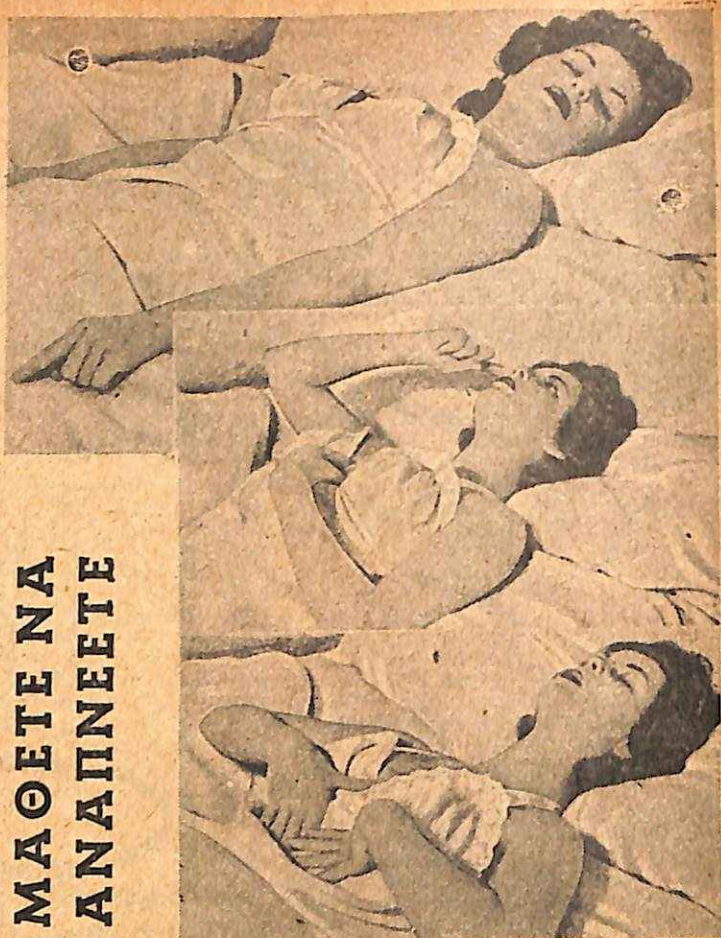
ΛΙΓΑ ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑ-
ΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ.— ΠΩΣ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΟΙ ΛΟΥΤΡΟΠΟ-
ΛΕΙΣ ΤΟΥΣ.— Η ΣΚΛΗ-
ΡΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕ-
ΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ.

γυμνοῦ, τῆς ἀδιάφορης ἀσέβειας,
τοῦ ζαμανφουτισμοῦ, τοῦ ἐμιπι-
σιονισμοῦ, τῆς ξετοπώσιας μ' ἕνα
λόγο. Κι' ἡ ἀμμουδιά; Τὰ μπά-
νια; "Εξὸν λίγα μέρη καθαρά, τὰ
περισσότερα, γιά νά μὴν πῶ ὅλα,
ἐρώμικα, κάτι σάν τὴ Σούδα τοῦ
Φαλήρου, ἐκεῖ ποὺ ἐμεῖς ντρεπόμα-
στε καί νά κυττάζουμε. Σὰς το-
νίζω, βοῦρκος. Καί τὰ λίγα μέτρα
ἀμμουδιά, ἕνα δάσος πολυχρώμες
μεγάλες ὀμπρέλες, ὅπου σκιάζον-
ται, κολημένοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν
ἄλλον, οἱ ἐλουόμενες καί ἐλουό-
μενοι. Γύφτικο παζάρι, πολυχρώ-
μο κι' ἀκάθαρτο. Κι' ὅμως τὸ ἀ-
ποτελοῦν οἱ ἀγγλοσάξονες θασι-
κά καί ὅσοι σὺν μὲν Γάλλοι πιστεῖ-
ουν πῶς εἶσι δειχνουν τὸν παρά
τους. Γιατί; Γιατί διαφημίζονται
τὰ μέρη (μὴδὲν μπρὸς στίς δικές
μας πεντακάθαρες ἀμμουδιές) καί
ἔχουνε ξενοδοχεῖα, ἐστιατόρια, ἐν-
κολίες διαβίωσης, ποὺ δὲν σ' ἀ-
πελίζουν ὅπως σ' ἐμᾶς. "Εχουνε
δαμάσει τὴ φύσι μὲ τὸν πολιτισμό.
"Εχουνε, ἴσως τὴ θάλασσα τὸ
πράσινο δέντρο, τὸ πολυχρόμο
λουλούδι, τὴν ἀδιαφορία πῶς θέ-
λεις τοῦ λόγου σοῦ νά ζήσης καί
νὰ φερθῇς, ἀρκεῖ νά μὴν ἐνοχλή-
σης τὸν ἄλλον. Δὲν μιλᾷ γιά τὴν
ἐσθλὴν. Αὐτὴ μὲ τὴ γύμνια τῆς
σὲ ἐνοχλεῖ, σὲ προκαλεῖ.

"Όμως στὴ Γαλλία ἡ γυναῖκα
δουλεῖ. Δουλεῖ σκυλιά. "Απὸ
τὸ πρῶτ ἴσως τὸ ἔρδω, μὲ
διακοπὴ 12—2, νά τρέξει σπῆτι τῆς
νὰ φάῃ. Νά καλοφάῃ. Νά καλο-
πιῇ. Γιατί ἡ Γαλλίδα, ὁ Γάλλος,
καλοτοῦνε καί καλοζοῦνε. "Η τε-
λευταία πωλήτρια θά φάῃ τεσσάρων
εἰδῶν φαί, μεσημέρι καί ὁσά-
δω, θά πῇ τὴ λίτρα τὸ κρασί τῆς,
τὸ φρούτο τῆς, τὸ γλυκὲ τῆς. Δὲν
ὑπάρχει στὴν καλοζωία καί καλο-
φαγία κυρὰ καὶ ὑπάλληλος. Σ'
ἕνα σπῆτι ἐνδὸς "Ελλήνα γιαιτροῦ,
δικηγόρου, συνταγματάρχου, δικα-
στοῦ, δὲν τρῶνε ὅσο ἄθθονα καί
ἐκλεκτά σὺν σπῆτι τῆς θυρωρίας,
τῆς φαρο- ἡ κρεο- ἡ λαχανοπωλή-
ταιας, στὴ Γαλλία. "Όμως, τὸ το-
νίζω, δουλεῖ. Τὸ 95—98% τῶν
ὠπαλλήλων εἶναι γυναῖκες. Οἱ ἀν-
τρες καταδικάστηκαν σὺν θαρεῖα
ἔρως, στίς θαρεῖες δουλειές, σὺν
ἐργοστάσια καί ἐργαστήρια. "Αλ-
λὰ δὲν ἐτελείωσα.

"Ό,τι μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι κατα-
πληκτικὴ εἶναι ὅτι ἡ Γαλλίδα καί
ὁ Γάλλος δὲν καννίζουν οὔτε τὸ
ἔκατο τῶν τσιγάρων ποὺ κἀννίζουν
ἄλλοτε. Σπάνια ἐλέπεις γυναῖκα
νὰ καννίζῃ σὺν δρόμῳ, σὺν γρα-
φεῖο, σὺν μπάρ. Στίς λουτροπό-
λεις κυριαρχεῖ τὸ παίντουφλάκι-πα-
πούτσι. Ποῦ καί ποῦ ἡ πλήρης ζυ-
πολυσία. Στὸ δρόμο καταμαίεις.
Θά τὰ ξαναποῦμε σὺν ἄλλο φύλλο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
ΣΗΜ.— "Ο συνεργάτης μας
Γιάννης 'Αντωνιάδης ἐρίσκειται σὲ
ταξίδι. Στὰ γράμματα ποὺ ἔλα-
βε θ' ἀπαντήσῃ σὺν μεταπροσέχῃ
σεύχοφ.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ
ΑΝΑΠΝΕΕΤΕ

"Όπως ξέρετε καί ὅπως τόσες φορές ἔχουμε
τονίσει σὺν πε-
ριοδικό μας, ἡ καλὴ ἀναπνοὴ παίζει
σπουδαῖο ρόλο στὴν καλὴ
λειτουργία τοῦ ὁργανισμοῦ καί στὴν
υγεία σας, ἀλλὰ συγχρό-
νως ἐπηρεάζει σημαντικά καί τὴν
ἰδία τὴν ἐμφάνισί σας: Μία
γυναῖκα ποὺ ἀναπνέει καλὰ, ὅπως
πρέπει, ἔχει ὅση ὑγιή καί
τὸ σῶμα τῆς διατηρεῖ μὴν ἀρ-
μονικὴ καί ἰσορροπημένη ἐμφά-
νισι. Γιά νά σας βοηθήσουμε σὺν
νὰ διδαχθῆτε νὰ ἀναπνέετε
καλὰ, σας δίνουμε ἐδῶ μὴν νέα
σειρὰ ἀναπνευστικῶν ἀσκήσεων.
Οἱ ἀσκήσεις αὐτές πρέπει νὰ
ἐκτελοῦνται ὅταν βρίσκεσθε ἐκ-
πλωμένη σὺν κρεβάτι σας, πρὶν
κοιμηθῆτε τὸ βράδυ. Ἐκπλωθ-
τε καλὰ σὺν κρεβάτι σας, μὲ
τὸ κεφάλι σὺν ἴδιον ὕψος μὲ
τὸ σῶμα, ἡ ἐλάχιστη ἀνασηκωμένο.

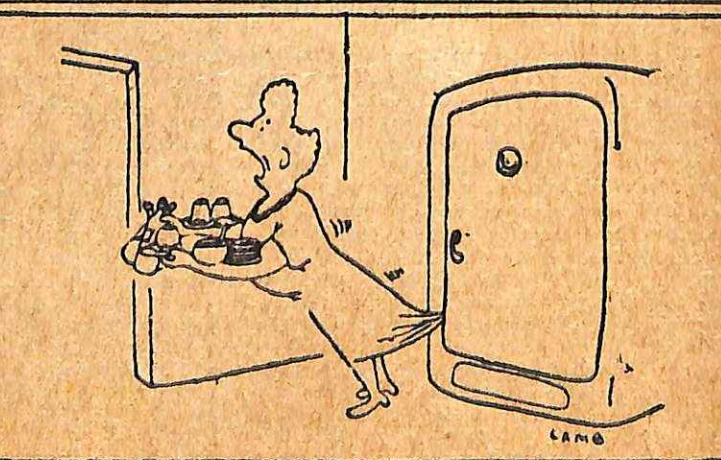
1.—Εἰσπνεύστε βαθειά. Κρα-
τήστε τὴν ἀναπνοή σας ὅσο
μπορεῖτε περισσότερη ὥρα, με-
τρώντας ἀπὸ μέσα σας, ὥστε
νὰ αὐξάνεται προοδευτικά τὸ
διάστημα αὐτό. "Εκπνεύστε ὅ-
στερα καί συγκρατήστε καί πάλι
τὴν ἀναπνοή σας ὅσο μπο-
ρεῖτε περισσότερο.

2.—Εἰσπνεύστε μὲ τὴν ἀρι-
στερὴ πλευρὰ τῆς μύτης, δου-
λώνοντας μὲ τὸ δαχτύλο τῆς δε-
ξιᾶς. Συγκρατήστε τὴν ἀναπνοή
σας. Εκπνεύστε μὲ τὴν δεξιὰ
πλευρὰ, δουλώνοντας μὲ τὸ δα-
χτύλο τῆς ἀριστερῆς πλευρᾶς.
Συγκρατήστε τὴν ἀναπνοή

σας. Εἰσπνεύστε μὲ τὴν δεξιὰ
πλευρὰ. Συγκρατήστε τὴν ἀ-
ναπνοή σας. "Εκπνεύστε μὲ
τὴν ἀριστερὴν πλευρὰ... καί οὕ-
τω καθ' ἐξῆς.

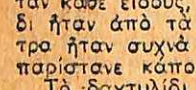
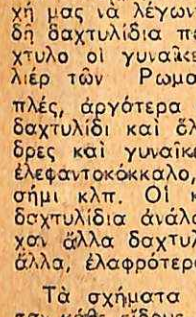
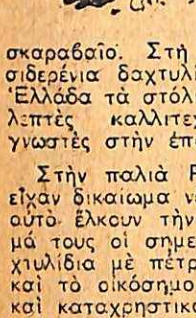
3.—Εἰσπνεύστε ἀργά, συγ-
κρατήστε τὴν ἀναπνοή σας καί
ὕστερα εκπνεύστε μὲ ὅλη σας
τὴ δύναμι ἀπὸ τὴ μύτη καί τὸ
στόμα συγχρόνως, πιέζοντας
μὲ τὰ χέρια τὸ στομάχι σας, ὥ-
στε νὰ φύγῃ ἐντελῶς ὁ ἀέρας
ἀπὸ μέσα σας.

Οἱ ἀσκήσεις αὐτές, ἐκτελοῦ-
μενες πρὶν κοιμηθῆτε, σας ἐ-
ξασφαλίζουν ἕνα ἡρεμὸ καί βα-
θὺν ὕπνο.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

"Αντίθετα μὲ τὴν
ἐντύπωσι ποὺ θά
εἴχατε, δὲν εἶναι
γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ
πρωτοφύρεσαν σὺν
δαχτύλια τους, ἀπὸ
κοκεταρία, ἕνα κρι-
κό, ἀλλὰ... οἱ ἀρχόν-
τες καί οἱ κύριοι
τους οἱ ἀνδρες.

Στὴν Περσία, τὸ
δαχτύλιδ ἦταν σύμ-
βολο τῆς ἐξουσίας.
"Όταν, σύμφωνα μὲ
τὴν Παλαιὰ Διαθή-
κη, ὁ Φαραὼ ἔδωκε
στὸν Ἰωσήφ ἐξου-
σίαν ὡς ὁλόκληρη
τὴν Αἴγυπτο, «ἐ-
βγαλε ἀπὸ τὸ χεῖρ
τοῦ τὸ δαχτύλιδ
τοῦ καί τὸ πέρασε
σὺν δαχτύλου τοῦ Ἰ-
ωσήφ». "Ο Μῆγας
Ἀλέξανδρος περ-
νώντας, ἔδωκε τὸ
δαχτύλιδ τοῦ σὺν
Περδίκκα τὸν ἀγα-
πημένο του στρα-
τηγῷ.

"Η πέτρα τὸν δα-
χτύλιδων ποὺ φο-
ροῦσαν στὴν ἀρ-
χαία Περσία, ἦταν
συνήθως τυρκουάζ,
ποὺ ἀφύοντοσαν σὺν
ἐξουσίας τῆς χώρας.
Τὸ δαχτύλιδ ἀπυ-
τελοῦσε κόσμημα
ἀλλὰ καί σφραγι-
δα, ποὺ τὴν χρησι-
μοποιοῦσαν γιά ἐ-
πιστοπολοῖσι συμ-
βολαίων, συμφώνων,
μηνυμάτων κλπ.

ΑΠ' ΤΟΥΣ ΦΑΡΑΩ
ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Στὴν Αἴγυπτο τὰ
δαχτύλια ἦταν συ-
νήθως χρυσά καί
στολισμένα μ' ἕνα
σκαραβαῖο. Στὴ Σπάρτη, φοροῦσαν ἀπλά
σιδερένια δαχτύλια, ἐνῶ στὴν ὑπόλοιπὴ
Ἑλλάδα τὰ στολίζαν μὲ πέτρες ποὺ εἶχαν
λεπτές καλλιτεχνικώτατες εἰκόνες—τίς
γνωστὲς στὴν ἐποχὴ μας ἀντίκες.

Στὴν παλιὰ Ρώμη, μόνοι οἱ ἱππῶται
εἶχαν δικαίωμα νὰ φοροῦν δαχτύλιδ. "Απ'
αὐτοῦ ἔλκουν τὴν καταγωγή καί τὸ δι-
νόμα τους οἱ σημερινὲς «σεβαλιέρ», τὰ δα-
χτύλια μὲ πέτρα ποὺ συχνὰ ἔχει ἐπάνω
καί τὸ σκόσημο τῆς οικογενείας. Κακῶς
καί καταχρηστικά, ἐπεκράτησε στὴν ἐπο-
χὴ μας νὰ λέγονται ἐπὶ ὅλα τὰ παντοει-
δῆ δαχτύλια ποὺ φοροῦν σὺν μικρὸ δα-
χτύλο οἱ γυναῖκες. Στὴν ἀρχή, οἱ σεβα-
λιέρ τῶν Ρωμαίων ἱπποτῶν ἦταν ἀ-
πλές, ἀργότερα ὅμως ἀρχισαν νὰ φοροῦν
δαχτύλιδ καί ὅλοι οἱ ἄλλοι πολῖτες, ἀν-
δρες καί γυναῖκες: ἄλλοι φοροῦσαν ἀπὸ
ἐλεφαντοκόκαλο, ἄλλοι ἀπὸ χρυσό, ἀπὸ
σημὶ κλπ. Οἱ κομψὲς Ρωμαῖδες ἄλλαζαν
δαχτύλια ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχὴ καί εἴ-
χον ἄλλα δαχτύλια γιά τὸ χειμῶνα καί
ἄλλα, ἐλαφρότερα, γιά τὸ καλοκαίρι.

Τὰ σχήματα ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ἦ-
ταν κάθε εἶδους, μεταξὺ τους ὅμως τὸ φι-
δι ἦταν ἀπὸ τὰ πὶδ συνηθισμένα. "Η πέ-
τρα ἦταν συχνὰ σκαλισμένη μὲ τέχνη καί
παρίστανε κάποιο σύμβολο.
Τὸ δαχτύλιδ ποὺ χρησιμοποιοῦσε καί

γιά σφραγίδα τοῦ ὁ Κορολομάγνος, εἶχε
ἐπάνω ἕνα κεφάλι Διός.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ... ἢ ΑΡΩΜΑ

Τὸν 15ο καί 16ο αἰῶνα, στὴν Ἰταλία,
ὅπου τὰ μάγια καί οἱ διάφορες καταχθό-
νιες ἐνέργειες ἦσαν στὴν ἡμερήσια διά-
ταξι, ἐπετόσαν δαχτύλια τῶν ὁποίων
ἡ πέτρα ἦταν σὺν ἐσωτερικὸ κενὴ καί μπο-
ροῦσε νὰ περιλάβῃ λίγο δηλητήριο, σὲ
σκόνη ἢ σὲ ὑγρὸ. "Η πέτρα ἀνοίγει καί
μποροῦσε κανεῖς εὐκόλα νὰ καταπῇ τὸ
δηλητήριο ἢ νὰ τὸ ἀδείασῃ... μέσα σὺν
ποτηρὶ τοῦ συνομιλητοῦ του. "Αλλὰ δα-
χτύλια, εἶχαν μὴν ἀόρατη μικρὴ αἰχμή.
Καθὼς ἐσφιγγε κανεῖς γιά... χαιρετισμὸ
τὸ χεῖρ ἐνῶς ἀνθρώπου, ἡ μικρὴ αἰχμή τὸν
γρᾶττοῦσε καί ἄφινε νὰ περάσῃ τὸ δη-
λητήριο, ποὺ τὸν ἐστελνε κεραυνοβόλα
σὺν ἄλλο κόσμῳ.

Τὸν 17ο αἰῶνα, οἱ κομψὲς μαρκησίες
καί οἱ δαντελοστολίστρι μαρκησίδες, ἔδα-
ζαν μέσα σὺν δαχτύλιδ τους λίγο ἄρωμα,
ποὺ τὸ μύριζαν κάθε τόσο μὲ κομψὴ κινή-
σι, φέροντας τὸ χεῖρ στὴ μύτη...

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ἢ ΓΑΜΟΣ

"Η συνήθεια νὰ ἀνταλλάσσονται δαχ-
τύλια μεταξὺ δύο ἐρωτευμένων, σάν σύμ-
βολο ἐρώτος καί πίστεως, εἶναι πολὺ παλῖα.

Στὰ νεώτερα χρόνια, δύο ὁμοῖα δαχτυ-
λῖδια, ἀπλούστατα καί ἰσοπαλῆ, χρησι-
μοποιοῦνται γιά τὴν ἐπισφράγισι τῶν ἀρρα-
βῶνων τοῦ ζευγαριοῦ καί ὁ ἄνδρας καί ἡ
γυναῖκα τὰ φοροῦν σὺν παράμεσο δαχτύλο
τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. Στὴν τελετὴ τοῦ
γάμου, τὰ δαχτύλια μεταφέρονται σὺν
δεξιὰ χεῖρα τῶν νεονύμφων, ὅπου καί μέ-
νουν. Στὴν Ἑλλάδα, καθιερώθηκε τὰ δαχτυ-
λῖδια αὐτὰ νὰ ἀνοιάζονται «δέρες», ἀπὸ
τὴ Βενετιανικὴ ἀνομασία τους «δέρας».
Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δαχτυλῖδι τῆς νύμφης
χαράζεται τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρα καί σὺν
ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνδρικοῦ δαχτυλῖδι τοῦ
ὄνομα τῆς νύμφης. Καί σὺν δύο δαχτύλια
χαράζεται ἡ ἡμερομηνία τοῦ γάμου.

Τὰ δαχτύλια ὅμως ἐχρησιμοποιοῦντο
ἀνεκδοκῶν σάν σύμβολα ἐνώσεως, δεσμοῦ
καί πίστεως, σὲ διάφορες ἄλλες περιπτώ-
σεις. "Ετσι, σὲ πολλὰς χώρες, οἱ καλόγριες
φοροῦν δαχτύλια, σάν σύμβολο τοῦ μυ-
στικοῦ τους γάμου μὲ τὸν Ἰησοῦ καί μὲ
τὴν Ἐκκλησίαν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΓΥΓΗ.— "Ο
Γύγης ἦταν ἕνας ἀπλὸς βοσκὸς τῆς ἀρ-
χαίας Λυδίας, ποὺ σκότωσε τὸ βα-
σιλεῖα Κάνδουλο, πῆρε τὴ θέσι του σὺν
θρόνῳ καί παντρεύθηκε τὴ γυναῖκα του,
τὴ Νυσσία. "Ο θρόνος διηγείται ὅτι ἡ
δύναμι τοῦ Γύγης, ποὺ ἔζησε τὸν 7ο π.
Χ. αἰῶνα, ἐπῆλθε ἀπὸ ἕνα μαγικὸ δα-
χτύλιδ ποὺ τὸν ἔκανε ἀόρατο ὅταν
γύριζε τὴν πέτρα του πρὸς τὸ ἐσωτε-
ρικὸ τοῦ χεριοῦ.

**ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΡΑ-
ΤΗ.**— "Ο Πολυκράτης, τυραννὸς τῆς
Σάμου, προεδοποιήθηκε ἀπὸ τὸ φίλο
του, τὸν βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου Ἀμα-
σι, ὅτι θά ἔπρεπε νὰ προσέχῃ τὴν τύ-
χη ποὺ τοῦ προετοίμαζε κάποιο ἀσχη-
μο παιχνίδι. Γιά νὰ θυσιάσῃ κάτι στὴν
τυχρὴ θεά, ὁ Πολυκράτης ἐπῆλθε στὴ
θάλασσα ἕνα μεγάλη ἀξίαν δαχτύλι-
δ, ποὺ εἶχε ἐπάνω ἕνα θαυμάσιο σκα-
ραβῖ. Λίγο ἀργότερα ὅμως μὲ μεγα-
λὴ τὸν ἐκπληξὴ ξαναβρῆκε τὸ δαχτύλι-
δ του μέσα στὴν κοιλία τοῦ ψαριοῦ
ποὺ τοῦ σέρβιραν σὺν τραπέζι. "Η τύ-
χη ἀντίστροφον τὴν θυσιά του. "Απὸ τὴν ἡ-
μέρα ἐκείνη ἡ ζωὴ τοῦ Πολυκράτη ὁ-
μῆρε μὴν σειρὰ ἀπὸ ἀτυχίας καί συμ-
πῆρες. Στὸ τέλος, ὁ Πολυκράτης πα-
ρασύρθηκε ὑπὸ τὴν Μαγνησία ἀπὸ
τὸν σατράπη "Οροίτο, ποὺ τὸν ἐσταύ-
ρωσε τὸ 522 π. Χ.

Στὴν παλιὰ Βενετία, ὁ συμβολικὸς γά-
μος τοῦ Δόγη μὲ τὴ θάλασσα, ἔδινε τὴν
εὐκαιρία μεγαλοπρεπῶν τελετῶν, κατὰ
τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων, κάθε χρόνο, τὴν
ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως, ὁ Δόγης ἐρρίχκε μὲ
ἐπισημότητα ἕνα χρυσὸ δαχτύλιδ μέσα
στὴν Ἀδριατικὴ.

Τὸ μεγάλο δαχτύλιδ ποὺ φορεῖ ὁ Πά-
πας καί οἱ ἐπίσκοποι τῆς καθολικῆς ἐκκλη-
σίας καί ποὺ στολίζεται μὲ ἕνα μεγάλο
ἀμέθυστο, ἔχει μᾶλλον σχέση μὲ τὰ δα-
χτύλια τῶν εὐγενῶν Περσῶν, Αἰγυπτίων
καί Ρωμαίων: συμβολίζει τὴν πνευματικὴ
ἐξουσία.

ΜΑΓΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

Γύρω ἀπὸ τὰ δαχτύλια ἔχει πλεχθῇ
μέσα σὺν πέρασμα τῶν αἰώνων, μὴν ὁλο-
κλήρη σειρὰ ἀπὸ μύθους, παραδόσεις καί
προλήψεις. Σὲ πολλὰς ἀπὸ τίς ἀφηγησεις
τῶν ἱπποτικῶν καταρωμάτων, ὑπάρχει
πάντα ἀνακατωμένο κάποιο μαγικὸ δα-
χτύλιδ, μὲ παράξενες καί μυσηριώδεις
ιδιότητες. "Ο ἔρως, ὁ πλοῦτος καί χίλια
δυσὲ ἄλλα καλὰ, ἔφθαναν σὺν ἀνθρώπους
μὲ τὴ μεσολάβησι κάποιο μαγικοῦ δα-
χτυλῖδιος.

ΣΕ ΠΟΙΟ ΔΑΧΤΥΛΟ;

Στὴν Αἴγυπτο, στὴν Ἀσσυρία, στὴ
Φοινίκη, φοροῦσαν τὸ δαχτύλιδ σὺν τέταρ-
τῳ δαχτύλῳ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, ἢ τὸ κρε-
μοῦσαν μὲ μὴν κορδέλα σὺν λαίμῳ.

Οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ρωμαῖοι φοροῦσαν
τὸ δαχτύλιδ—σφραγίδα τους σὺν τέταρ-
τῳ δαχτύλῳ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. "Αργό-
τερα ὅμως, τὴν ἐποχὴ τῆς Αὐτοκρατορί-
ας, ἐπειδὴ τὰ δαχτύλια ἀρχισαν νὰ πολυ-
πλασιασθῶναι σὺν χέρια, οἱ κομψὲς Ρω-
μαῖες ἔδωσαν διάφορα σὲ ὅλα τὰ δαχτύλια
καί τῶν δύο χερῶν καί συχνὰ μάλιστα
περισσότερα σὲ κάθε δαχτύλο. Μερικὲς
φοροῦσαν ἀκόμη καί σὺν μεγάλα δαχτύλια
σὺν ποδῶν, πράγμα ποὺ κάνουν σήμε-
ρα ἀκόμη οἱ γυναῖκες στίς Ἰνδίες.

Στὴν Ἀναγέννησι καί τὸν 17ο αἰῶνα,
οἱ ἄνδρες καί οἱ γυναῖκες στολίζαν τὰ χέ-
ρια τους μὲ δαχτύλια, χωρὶς περιορι-
σμούς. Οἱ γυναῖκες μάλιστα φοροῦσαν καί
σὺν ἀντίχειρα καί τὸ δακτύλι.

Στὴν ἐποχὴ μας, στίς πολιτισμένες χώ-
ρες, οἱ γυναῖκες ἀρκεῖται συνήθως σὺν
νὰ φοροῦν ἕνα ἢ δύο δαχτύλια.

Οἱ νέες κοπέλλες, φοροῦν συνήθως σὺν
δεξιῇ χεῖρὶ τὰ δαχτύλια τους, ἕνα ἀπλό
ἐκλεκτικὸ μονόπετρο, ἢ μὴν σεβαλιέρ μὲ
μὴν ἀντίκα ἢ τὸ μονόγραμμα τους.
"Όσο γιά τοὺς ἄνδρες, δὲν εἶναι ὁμοῖο
νὰ φοροῦν ἐκτός ἀπὸ τὴν βέρα τους, ἄλλο
δαχτύλιδ ἐκτός ἀπὸ μὴν σεβαλιέρ, σὺν
τέταρτο ἢ τὸ πέντο δαχτύλο τοῦ ἀριστε-
ροῦ χεριοῦ, στολισμένη μὲ μὴν ἀντίκα ἢ
ἕνα μονόγραμμα.

ΤΑ ΝΕΦΡΑ

Και η λειτουργία τους

Κάθε κύτταρο του σώματός μας ζή και ενεργεί. Γι' αυτό δημιουργούνται και μερικές τοξικές ουσίες. Το αίμα μεταφέρει τις δηλητηριώδεις αυτές ουσίες σε διάφορα όργανα του σώματος, των οποίων προορισμός είναι να αποβάλλουν από τον οργανισμό κάθε είδους δηλητήρια.

Τέτοια όργανα είναι οι πνεύμονες, που απελευθερώνουν το αίμα από το διοξείδιο του άνθρακα. Επίσης τέτοιο όργανο είναι και το σπλήν, το οποίο εξουδετερώνει τα δηλητήρια που προκύπτουν από την πέψη των λευκωματούχων τροφών, μετατρέποντας αυτά σε ούρια, που είναι λιγότερο δηλητηριώδες συστατικό. Βέβαια το σπλήν χύνει και τη χολή στα έντερα για να υποδοθή την πέψη καθώς επίσης κάνει και άλλες λειτουργίες, άλλ' αυτές δεν μας αφορούν εδώ σ' αυτό το κεφάλαιο.

ΤΑ ΝΕΦΡΑ

Την ούρια καθώς και άλλα δηλητήρια του οργανισμού τα δαίνουν έξω από τον οργανισμό τα νεφρά δια των ούρων.

Απόδειξεις ότι τα ούρα είναι γεμάτα δηλητήρια είναι ότι εάν εισάγουμε μέσα στις φλέβες ενός ζώου και ελάχιστη ακόμα ποσότητα ούρων θα προκαλέσουμε το θάνατό του από δηλητηρίαση. Είναι φανερό λοιπόν η σημασία που έχουν τα νεφρά για τον οργανισμό μας.

Οι κυριώτερες δηλητηριώδεις ουσίες που βρίσκονται μέσα στα ούρα είναι η ούρια, το ούρικό οξύ και η ούροχολίνη, ή οποία με το κίτρινό της χρώμα χρωματίζει τα ούρα στο γνωστό τους χρώμα. Τα ούρα περιέχουν επίσης διάφορα άλλα: χλωριούχα, θειικά και φωσφορικά.

ΤΑ ΝΕΦΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τα νεφρά είναι δύο, ώστε όταν το ένα άχρηστευθεί, μπορεί ο άνθρωπος να ζήσει μόνο με ένα νεφρό, όπως συμβαίνει στις διάφορες χειρουργικές επεμβάσεις, κατά τις οποίες το ένα νεφρό αφαιρείται. Τα νεφρά βρίσκονται στο ύψος περίπου της μέσης δεξιά και αριστερά από τη σπονδυλική στήλη. Τα ούρα που γίνονται σε κάθε νεφρό πηγάζουν στην ούροδόχο κύστη με ένα ξεχωριστό σωλήνα για το κάθε νεφρό που λέγεται ούρητηρας. Το νεφρό εξωτερικά έχει σχήμα μεγάλου φασολιού και έχει χρώμα καστανοποφυρού. Το κάθε νεφρό ζυγίζει περίπου 50 δράμια.

ΤΑ ΝΕΦΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Αν στα περισσότερα θηλαστικά τα νεφρά έχουν, όπως και τα ανθρώπινα, σχήμα φασολιού, δεν συμβαίνει το ίδιο στη φάλαγα και στις φώκες και τα άλλα θηλαστικά της κατηγορίας αυτής. Σ' αυτά τα νεφρά έχουν το σχήμα ενός τσαμπιού σταφυλιού.

Όσο για τον ελέφαντα, τα νεφρά του οποίου έχουν σχήμα φασολιού όπως και τα ανθρώπινα, ή επιφανεία τους δεν είναι ομαλή, αλλά ανώμαλη, γεμάτη προεξοχές.

Στα έρπετα συχνά το ένα νεφρό —

Σε κάθε 58 λίτρες ούρα που περνούν μέσα από τα ανθρώπινα νεφρά, 57 μόνον απ' αυτές ξανα-δαίνονται, αφού φιλτραρισθούν πελν προσεκτικά μέσα από τους μικροσκοπικούς ούροφόρους σωλήνες, από τους οποίους κάθε νεφρό περιέχει πολλά εκατομμύρια. Η 58η λίτρα αποτελεί τα ούρα, την υδατώδη αυτή σύνθεση που περιέχει την ούρια και άλλα διάφορα μεταλλικά άλατα, και που απομακρύνεται από το σώμα μέσω του ούρητηρος, της κύστεως και της ούρηθρας.

Τι περιέχει μία σταγόνα ούρων: Έκτος από την ούρια, που είναι το κύριο συστατικό τους, τα ούρα περιέχουν 25 κύρια είδη μεταλλικών αλάτων που, όταν κατακοθήσουν, σχηματίζουν ωραίους κρυστάλλους με ποικίλα και παράξενα σχήματα: 1) φωσφορικών άλαστων, 2) φωσφορικών διασβέσεων, 3) φωσφορικών μαγνησίου, 4) θειικών άλαστων, 5) ανθρακικών άλαστων, 6) θειικών άλαστων. Σε ώριμες περιπτώσεις τα άλατα αυτά είναι δυνατόν να κατακοθήσουν μέσα στο ίδιο το νεφρό. Διευρύνονται τότε οι νεφράλοι, με τα επίπονα επακόλουθα των ούρολιθικών καλίκους.

συνήθως το άριστερο — είναι άτροφικό και σκεπάζεται από το δεξιό.

Στις καρδιάδες τα νεφρά αντιπροσωπεύονται από δυο αδένες που βρίσκονται στο κεφάλι.

Στα έντομα τα νεφρά εξαρτώνται από τον πεπτικό σωλήνα. Στα σκουλήκια όμως κάθε «φέτα» του σώματός

των περιέχει κατά κανόνα ένα ζευγάρι νεφρά.

Τα νεφρά παίζουν το ρόλο ενός φίλτρου, που αφίνει να περάσουν τα άκαθαρτα στοιχεία και συγκρατεί τα υπόλοιπα.

Χωρίζει ώρισμα στοιχεία περιττά και ύστερα τα αποβάλλει. Σε κάθε λεπτό 150 δράμια περίπου αίματος περνούν μέσα από τα νεφρά του ανθρώπινου σώματος.

Έτσι ολοκληρή η ποσότης του αίματος που βρίσκεται στο κυκλοφορικό μας σύστημα (5 περίπου λίτρες) υποβάλλεται κάθε πέντε λεπτά στη λειτουργία του στραγκιχτηριού που λέγεται νεφρό. Δηλαδή, μέσα σε πέντε λεπτά όλο το αίμα μας περνά μέσα από τα νεφρά, ξαναρχεται στο κυκλοφορικό σύστημα, ξαναπερνά από τα νεφρά κ.ο.κ.

Όμως μόνο το ένα τέταρτο της ποσότης αυτής φιλτράρεται πραγματικά από τα νεφρά. Γι' αυτό εκείνο που μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα είναι ότι μέσα σε κάθε είκοσι λεπτά, ολοκληρή η ποσότης του αίματός μας περνά και φιλτράρεται πραγματικά από τα νεφρά. Η ούρια, το θειικό οξύ, η άμμωνία και το ποτάσιον αποβάλλονται από το αίμα, οποιαδήποτε και αν είναι η ποσότης των μέσα στο αίμα.

Για να εκπληρωθή το βασικό αυτό προορισμό του το κάθε νεφρό περιέχει ένα σύστημα πολλών μικρών σωλήνων που φθάνουν από 1.000.000 έως 1.200.000 στο νεφρό του ενήλικος ανθρώπου.

Αντίθετα η γλυκόζη (το σάκχαρο) δεν αφαιρείται παρά όταν η πυκνότης του σακχάρου περνά ένα ώριμο επίπεδο. (Αυτό συμβαίνει όταν ο άνθρωπος πάσχει από διαβήτη).

Αν εισαχθούν στον οργανισμό ξένες ουσίες όπως ιωδιούχα, καρμίνιον, λουλάκι, το νεφρό φροντίζει και τις αποβάλλει από το αίμα δια των ούρων.

ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Αφού σχηματισθούν τα ούρα στο νεφρό οδηγούνται από τους ούρητηρας στην ούροδόχο κύστη, όπου χύνονται με ρυθμό πέντε σταγόνων σε κάθε λεπτό.

Σιγά-σιγά η ούροδόχος κύστις φουσκώνει: Όταν η κύστις γεμίσει έντελώς, ο σωλήν του ούρητηρος κλείει. Και τα ούρα δεν μπορούν πιά να ξαναγυρίσουν προς τα πίσω και ο μόνος δρόμος για να αδειάσει η κύστις είναι να φύγουν προς τα έξω. Όταν μέσα στην ούροδόχο κύστη συγκεντρωθούν 500 με 600 κυβικά εκατοστά ούρων δημιουργείται στον οργανισμό ένα αντανακλαστικό συναίσθημα. Νοιώθουμε την ανάγκη να ούρήσουμε. Πώς συμβαίνει αυτό; Μερικές σταγόνες ούρων διεισδύουν στο σωλήνα από τον οποίον το ούρα εκκινούνται στο εξωτερικό του σώματος, δηλαδή στην ούρηθρα. Αυτό δημιουργεί άμεσως «συναγεμρό» του αντίστοιχου νευρικού κέντρου, που βρίσκεται στο νωτιαίο μυελό. Το κέντρον αυτό με τη σειρά του μεταβιβάζει τη διαταγή, στο σφιγκτήρα της ούρηθρας που ανοίγει και αφίνει να περάσουν τα ούρα.

Δυστυχώς ο θαυμασμός αυτός μηχανισμός έχει όπως και κάθε άλλος τις αδυναμίες του: Μια ελαττωματική ή ανώμαλος λειτουργία του σπουδαίου αυτού οργάνου των νεφρών, μπορεί να δημιουργήσει διάφορες ανωμαλίες. Αυτές όμως θα τις εξετάσουμε σε κάποιο από τα προσεχή φύλλα μας.

Μια τελευταία φωτογραφία της Νταίζης Μαυράκη.

Η ΝΤΑΙΖΗ ΜΑΥΡΑΚΗ

μιλάει στις αναγνώστριες της «Γυναίκας»

ΠΩΣ ΕΙΔΕ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ. ΤΟ ΑΠΛΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΟΥΣ. ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ. ΟΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΓΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΛΟΓΚ-ΜΠΗΤΣ. Η ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ ΗΤΑΝ Η ΚΟΜΨΟΤΕΡΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ. Η ΜΙΣ ΧΑΒΑΝ ΚΑΤΕΛΑΒΕ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΘΕΣΙ ΧΑΡΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΤΣΩΣΗ ΤΗΣ. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΝΤΑΙΖΗΣ.

Η ΝΤΑΙΖΗ Μαυράκη, δεν είναι απλώς ένα πολύ όμορφο κορίτσι με συμμετρικά χαρακτηριστικά και τέλει αναλογίες. Είναι κάτι περισσότερο: Μία θελκτική κοπέλα! Η όμορφη της είναι ζωντανή, μιλάει, εκφράζεται. Το περίφημο χαμόγελό της σε συναρπάζει, σε αιχμαλωτίζει. Εκείνο όμως που σε κατακτά είναι η απλότητά της.

Έτσι απλή και ευγενική μας δέχτηκε στο σπίτι της στη Φιλοθέη και προθύμα μίλησε για τις αναγνώστριες της «Γυναίκας». Φορούσε μια ρόμπα, τρώγα παπουτσιά και τ' αναπότακτα μαλλιά της κυμάτιζαν έτσι καθώς τ' άναδευε το πρωινό αεράκι.

Τα αποτελέσματα του κινηματογραφικού διαγωνισμού του Λογκ-Μπήτς, τα παρασκήνια και ο τρόπος διεξαγωγής του είναι γνωστά. Το θέμα αυτό έχει εξαντληθεί και δεν παρουσιάζει ενδιαφέρον. Είναι φυσικό να κουράζει και τη Νταίζη. Πρέπει λοιπόν να μιλήσουμε για άλλα πράγματα που είναι άγνωστα. Και αρχίζουμε:

— Πώς δρήμε τις Αμερικανίδες, δνς Μαυράκη, στο επίπεδο της μορφώσεως και της πνευματικής ανάπτυξεως;

— Οι Αμερικανοί γενικώς μορφώνονται και μαθαίνουν πράγματα που θα τους βοηθήσουν να κερδίσουν χρήματα. Ξένες γλώσσες δεν μαθαίνουν. Είναι εγωιστά και μιλούν μόνον τη δική τους. Σ' αυτό το ζήτημα δεν έχουν τη δική μας ενομιμία.

— Καλά, και όταν ταξιδεύουν;

— Συνήθως δεν διαβάζουν έξω από τη χώρα τους. Ταξιδεύουν σπανίως.

Γι' αυτό θεωρούν χαμένο καιρό να μάθουν ξένη γλώσσα.

— Οι Αμερικανίδες πώς αντιμετωπίζουν το πρόβλημα του γάμου;

— Πολύ απλά! Η Αμερικανίδα παντρεύεται πολύ νέα. Το μεγαλύτερο ποσοστό γάμων γίνεται μεταξύ κοριτσιών 18 ετών και αγοριών 21. Εκεί, όταν δύο νέοι συμπαθούνται, παντρεύονται άμεσως. Τα προβλήματα που προκύπτουν από την ένωση τους τα αντιμετωπίζουν από κοινού. Παντρεύονται, σπουδάζουν ταυτόχρονα και εργάζονται.

— Προσέξατε αν υπάρχει καμιά διαφορά στο ντύσιμο μεταξύ Ελληνίδων και Αμερικανίδων;

— Να σας πω, απαντά η Νταίζη με κάπως συρτή φωνή, ενώ στο στόμα της διαγράφεται το γοητευτικό χαμόγελό της. Η Ελληνίδα ντύεται φανταχτερά και προτιμάει τα πολύχρωμα ύφασματά. Η γυναίκα του Νέου Κόσμου, αντίθετως, προτιμά τα απλά ντύσιμα. Άλλωστε αυτό το επιβάλλουν κυρίως πρακτικοί λόγοι, διότι η Αμερικανίδα κατά μεγάλο ποσοστό είναι εργαζόμενη γυναίκα. Έπειδη, λοιπόν, μετά τη δουλειά της, δεν πηγάζει σπίτι ν' αλλάξει αλλά συνεχίζει τη ζωή, γι' αυτό έχει κανονίσει το ντύσιμό της κατά τέτοιον τρόπο ώστε να εξυπηρετηται και στις δυο περιστάσεις.

— Και εκείνες που δεν εργάζονται;

— Αυτό είναι προνόμιο που το έχουν λίγες γυναίκες. Και σαν προνομιοίχες φυσικά έχουν πολλά χρήματα και διαθέτουν και ανάλογα ποσά για το ντύσιμό τους. Άνάμεσα σ' αυτές έχω και εγώ. Το δράδυ ντύνομαι έντυπωσιακά και πολύ εμφανίσιμα. Απαράιτητο συμπλήρωμα σε κάθε γυναίκα εμφάνιση είναι το καπέλο. Επισής φορούν πάρα πολλά κοσμήματα, όχι αληθινά βέβαια.

— Τώρα, δνς Μαυράκη, θα θέλαμε να μάς λέγατε ποιές είναι οι προβλέψεις για τη φθινοπωρινή μόδα. Προβλάβατε να δπτε τίποτα;

— Βεβαίως. Το εύνοούμενο χρώμα της φθινοπωρινής μόδας είναι το γκριζό.

— Τα ταγίερ τί γραμμή ακολουθούν; Στενά ή φαρδεία;

— Δεν υπάρχει τίποτα απόλυτο. Και τα δυο είδη φοριούνται ανάλογα με τον τύπο και την προτίμηση της κάθε μίας. Πάντως μάλλον τα φαρδεία θα εξακολουθήσουν να επικρατούν.

Χωρίς να το θέλουμε διακινδυνεύουμε μίαν έρώτηση:

— Αλήθεια, ανάμεσα στις υποψηφίες του Λογκ-Μπήτς ποιά ξεχωρίσατε ως κομψότερη εμφάνιση;

— Η Νταίζη άργει ν' απαντήσει. Φαίνεται ότι προσπαθεί να ξαναφέρει στη μνήμη της παραστάσεις από τον στρόβιλο του διαγωνισμού.

— Έμένα μου άρεσε η Γερμανίδα. Νομίζω πως ήταν η κομψότερη από τις άλλες κοπέλλες. Ίσως να συντελούσε το ότι ήταν μανέκιν. Άλλωστε, συνέχισε, μεταξύ αυτής και έμου έθεωρείτο ότι θα γινόταν άγων για την έκλογή της «Μίς Υψηλής».

— Καλά, και η Φινλανδή; παρασυρόμαστε και ρωτούμε έξω από τον κύκλο της συνεντεύξεώς μας.

— Ήταν όμορφη κοπέλλα και φαίνονταν πολύ μικρότερη από 18 χρονών. Το μόνο που με πείραζε ήταν που κατέλαβε την τρίτη θέση, ενώ κανονικά έπρεπε τη δεύτερη, γιατί η Μίς Χαδάη μόνο με την καπατσωμένη της κέρδισε τη δεύτερη θέση.

Άλλα ως ξαναγυρίσουμε στις έρωτήσεις που νομίζουμε ότι ενδιαφέρουν τις αναγνώστριες μας.

— Τώρα μπορείτε να μάς πητε μερικά φορέματα των υποψηφίων που σας γοητευτικό της γέλιο.

— Τώρα που φέρνω στο νου μου το ντύσιμο της κάθε μίας υποψηφίας, δεν νομίζω ότι ήταν τίποτα το εξαιρετικό. Να φαντασθίτε, η Γαλλίδα είχε μόνο δυο φουστάνια μαζί της και η Ίνδη δεν αποχωριζόταν τις γραφικές ένδυμας του τόπου της. Οι περισσότερες όμως φορούσαν κλασσικά ταγίερ.

— Δεν μπορεί, κάτι θα σας έκανε εντύπωση!

— Α! θυμήθηκα ένα μοντελάκι πραγματικά όμορφο που φορούσε η Γερμανίδα. Φόρεμα κίτρινο γαρνιρισμένο με μαύρη ψάθα στις τσέπες της φούστας και στα μανίκια, αληθινό κομψοτέχνημα.

— Ακόμη κάτι και να τελειώνουμε, γιατί κουρασθήκατε...

— Κάθε άλλο, μάς διακόπτει η Νταίζη με το περίφημο χαμόγελό της.

— Ποιά είναι τα σχέδιά σας για το μέλλον;

— Δεν υπάρχει τίποτα συγκεκριμένο. Το μόνο θετικό είναι αυτό εδώ, και μάς δείχνει ένα συμβόλαιο συνεργασίας που έκανε με μία πρωινή εφημερίδα.

— Ναί, το είδαμε. Θα δημοσιογραφηθεί λοιπόν;

— Έτσι σκοπεύω. Ακόμη θα γυρίσω μία ταινία στα εδώ κινηματογραφικά στούντιο, αλλά για το σενάριο δεν ξέρω τίποτα ακόμη.

Ο κύκλος των ερωτήσεών μας έκλεισε. Η ώρα έχει περάσει.

— Και τώρα μία τελευταία παρακλήσι. Θα θέλαμε μία φωτογραφία σας. Μας φέρνει προθύμα μία τελευταία της φωτογραφία, την υπογράφει και μάς τη δίνει.

Της σφίγγουμε το χέρι. Η συνέντευξη με το πιδ όμορφο κορίτσι της Ελλάδας τελειώνει.

ΜΑΙΡΗ ΤΑ ΑΓΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΣΤΑΡ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ;

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΗ ΖΩΗ ΣΤΗ ΓΗ, Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ, ΤΟΥ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗ.

Πριν από λίγον καιρό οι γόητες του Χόλλυγουντ διαβάζαν κατάπληκτοι τις δηλώσεις που έκανε η Λίζαμπεθ Σκόντ μόλις γύρισε από την Ευρώπη:

—«Οι Ευρωπαίοι είναι καλύτεροι έρασται από τους Αμερικανούς!»

Μά δεν είπε μόνον αυτό. Έδινε και με λεπτομέρειες χαρακτηρισμούς που δεν άφιναν αμφιβολία πως οι δηλώσεις της δεν έγιναν επίπολα:

—«Οι Βρετανοί κάνουν τις ωραιότερες εκμυστηρεύσεις. Οι Γάλλοι είναι ταχύτεροι στην κατάκτηση... Οι Ιταλοί είναι πιο χαριτωμένοι... Οι άνδρες της Ελβετίας δυνατοί και σιωπηλοί μπορούν να πούν πολλά με λίγα λόγια...»

Τι έχουν λοιπόν οι Ευρωπαίοι άνδρες που δεν τ' έχουν οι Αμερικανοί; Νά μια ερώτηση που δεν μπορούσαν ν' απαντήσουν μ' ένα πόσο ή όχι στην ερώτηση. Η Ρίτα Χαίγγορθ μαγεύτηκε από έναν Ινδό πρίγκιπα και παρ' όλο που χάσε τον κινηματογραφικό της θρόνο. Η Ίγκριντ Μπεργκμαν περιφρόνησε την κοινή γνώμη, θυσιάσε ένα εύτυχισμένο γάμο και μιά κόρη για έναν Ιταλό έραστο. Η Λίζ Τάιλορ φαίνεται να δρῆκε αληθινή ευτυχία παίρνοντας έναν Άγγλο που θα μπορούσε να ήταν και πατέρας της.

Και οι τρεις αυτές στάρ μαγεύτηκαν από ξένους. Αλλά και κάθε Αμερικανίδα ή οποία έχει πολιορκηθεί από άρκτους συμπατριώτες της, θα δρῆ όταν προσελκύσει το ενδιαφέρον ενός ξένου, ένα διαφορετικό τρόπο στην έρωτική έκφραση, ο οποίος θα της κινήσει την περιέργεια, θα τη συγκινήσει και τέλος θα την κατακτήσει. Κάθε τι που είναι διαφορετικό και καινούργιο άρσει αν όχι για πάντα, τουλάχιστον για λίγο καιρό.

Δεν είναι δύσκολο έτσι να καταλάβει κανείς γιατί η Έλιζαμπεθ Τάιλορ υπέκυψε στη γοητεία ενός άνδρα πολύ μεγαλύτερου απ' αυτήν. Απογοητευμένη από ένα άτυχο και διαστικό γάμο, δρῆκε στον Μάικλ Γουάιλντιγκ ένα σίγουρο καταφύγιο, ένοιωσε το αίσθημα της άσφαλείας που της έλειπε. Και τώρα διαπιστώνει η ίδια ότι «δεν είναι αλήθεια πως οι Άγγλοι είναι πάντα σοβαροί και ψυχροί. Έχουν θαυμάσιο χιούμορ και παρμένον πάντα παιδιά!».

Η Έλιζαμπεθ Τάιλορ με τον άνδρα της Μάικλ Γουάιλντιγκ.

Η Σέλλεϋ Γουίντερς ήταν αρκετό καιρό το αντικείμενο του θαυμασμού των αρρένων συναδέλφων της. Το είδύλλιο της της με τον Φάρλεϋ Γκρέντσερ κράτησε αρκετό διάστημα, απσχόλησε πολύ τον Τύπο μ' ένα κατέληξε σε γάμο. Ένα ταξίδι τους στην Ευρώπη άλλαξε την Σέλλεϋ και γκρέμισε όλα τα όνειρά τους. Εκεί αντί να παντρευθούν, χώρισαν γιατί η Σέλλεϋ γνώρισε εν τώ μεταξύ τον Ιταλό ήθοποιό Βιτόριο Γκάσμαν και αντί του Φάρλεϋ παντρεύθηκε αυτόν!

Έτσι δικαίωσε την Λίζαμπεθ Σκόντ είπε:

—«Οι Ιταλοί έχουν ένα άκαταμάχητο θέλυτρο. Η ιπποτικότητα τους είναι το κύριο όπλο τους. Είναι τολμηροί έρασται και γίνονται γρήγορα... σύζυγοι!»

Τρεις φορές ως τώρα η Λάνα Τάρνερ στάθηκε άτυχη στον έρωτα και στο γάμο με συμπατριώτες της. Τώρα έστρεψε τις έρωτικές ελπίδες της σε ξένες χώρες για ένα τυχερότερο έρωτα και ίσως γάμο. Γιατί όλοι στο Χόλλυγουντ πιστεύουν πως το είδύλλιο της με τον Φερνάντο Λάμας γρήγορα θα καταλήξει εκεί.

Η Λάνα βρίσκει τον Φερνάντο Λάμας, ιπποτικό, περιποιητικό και πολύ προσεκτικό απέναντί της. Έπι πλέον αγαπά πολύ την κόρη της, Τσέρυλ, ενώ οι προγούμενοι σύζυγοί της, εκτός φυσικά του

Κράιην, που ήταν ο πατέρας της κόρης, ήταν αδιάφοροι για το παιδί της. Κι αυτό είναι που συγκινεί ιδιαίτερα τη Λάνα.

Πριν από μερικά χρόνια ο Ρούντολφ Βαλεντίνο ήταν ο αντιπροσωπευτικότερος του ξένου γόητος. Μήπως είχε αφήσει καμιά γυναίκα ασυγκίνητη; Η μήπως οι στάρ της δουβής όθωνης δεν είχαν παντρευθεί ξένους γόητες; Η Μάε Μούρεϋ τον Ρώσο πρίγκιπα Ντινιάνι, η Γκλόρια Σβάνσον τον Γάλλο μαρκήσιο Ντε Λα Φαλαίξ;

Αλλά υπάρχουν τόσα ακόμη σύγχρονα παραδείγματα. Η Τζην Τίρνεϋ υπέκυψε στη γοητεία του Όλεγκ Κασίνι, η οποία όμως δεν ήταν αρκετά δυνατή για να την κρατήσει παντοτεινά. Ποιόλο που είχαν παιδιά χώρισαν. Η Άδα Γκάρντνερ λίγο έλειψε να κατακτηθεί από τον Ισπανό ταυρομάχο Μάριο Κάμπερε. Η Έγκαιρη μετάβασι του Φράνκ Σινάτρα, ο οποίος μόλις το έμαθε έφθασε αεροπορικώς άμεσα στην Ισπανία, άλλαξε την κατάσταση. Αλλά και ο Φράνκ Σινάτρα έχει για την Άδα τη γοητεία της Ιταλικής καταγωγής του.

Η αλήθεια είναι πως στο Χόλλυγουντ επικρατεί σφαλερή αντίληψη για τον έρωτα. Οι σειρήνες του παίζοντας διαρκώς τις έρωτευμένες ήρωίδες ζητούν για τον εαυτό τους κάτι καλύτερο. Στο μυαλό τους νομίζουν πως το διαφορετικό είναι και καλύτερο. Ενώ κάθε άνδρας άρσει με την προσωπικότητά του, χωρίς η εθνικότης ή η φυλή του να παίζουν κανένα ρόλο.

Είναι σταθεροί αυτοί οι γάμοι ανάμεσα σε ξένους; Για την Έλιζαμπεθ Τάιλορ είναι πολύ νωρίς για νάχη κανείς γνώμη όπως και για τη Σέλλεϋ Γουίντερς. Η Ρίτα Χαίγγορθ όμως χώρισε, ο Μπράιαν Άχερν δεν μπόρεσε να κρατήσει την Τζόαν Φονταίν κι ο Βινσέντε Μινέλλι δεν ήταν ο κατάλληλος σύζυγος για την Τζούντι Γκάρλαντ.

Αλλά δεν υπάρχει ευτυχέστερο ζευγάρι από την Μπέττυ Ντρέικ και τον Κάρο Γκράντ ο οποίος αν και πολλά χρόνια στην Αμερική εξακολουθεί νάναι Άγγλος. Ο Σάρλ Μπουαγιέ έκανε την Άγγλιδα γυναίκα του πολύ εύτυχισμένη. Το ίδιο κι ο Ρόναντ Κόλμαν.

Η όμορφη αδελφή της Λωρέττας Γιάγκ, η Τζιόντάννα έρωτεύθηκε τον Ρικάρντο Μολταμπάν. Σήμερα έχουν μιά εύτυχισμένη οικογένεια και αρκετά παιδιά.

Δεν υπάρχει στην πραγματικότητα καμιά απάντηση στην ερώτηση που προκάλεσαν οι δηλώσεις της Έλιζαμπεθ Σκόντ. Το γεγονός είναι πως όσο υπάρχουν γυναίκες και άνδρες σ' αυτή τη γη, η γοητεία του άγνωστου θα προσελκύει πάντα κατά ένα άκαταμάχητο τρόπο. Άλλωστε κ' εκείνη που προκάλεσε όλο αυτό τον θόρυβο, η Λίζαμπεθ Σκόντ είπε στο τέλος:

—«Ανεξάρτητα απ' ό,τι πιστεύω εγώ, πιθανότατα να παντρευθώ μ' έναν Αμερικανό».

τά. Και η μεγαλύτερη πληγή των ελληνικών ταινιών είναι το κακό σενάριο — ή βάσι της ταινίας — που είτε θάχη άρρωστημένο ελληνικό χρώμα (θενέτες κ.λ.π.) ή θα έκτυλίσσεται στα καταγώγια του υποκόσμου. Μά δεν νομίζω όμως πως είν' όλ' αυτά ό,τι αντιπροσωπεύει την ελληνική οικογένεια και κοινωνία. Τονίζουμε και πάλι πως υπάρχουν ώριμοι λιγότες εξαιρέσεις μ' είναι τόσο λιγότες που δεν μπορούν να εξαλείψουν την αγανάκτησι που προκαλούν οι άλλες ή να παύσουν να ντροπιάζουν την Ελλάδα στο εξωτερικό.

★ Το στούντιο της «Φίνος Φίλμς» εκτός της ταινίας «Ο Γρουσουζής», η οποία είναι έτοιμη, γυρίζει και την ταινία «Το Σωφράκι». Ο «Γρουσουζής» είναι μιά ήθογραφία του

δημιουργού του «Μεθύστακα» Γεωρ. Τζαβέλλα που προβλέπεται πως θάχη την ίδια επιτυχία. Η ταινία «Το Σωφράκι» είναι μιά κωμωδία με πρωταγωνιστή τον Μ. Φωτόπουλο. Επίσης το ίδιο στούντιο ετοιμάζει ακόμη μιά, της οποίας ο τίτλος δεν καθωρίσθηκε ακόμη.

★ Η «Νοβάκ Φίλμς» έχει ετοιμή την ταινία «Το κορίτσι του λιμανιού ή της ταβέρνας», η οποία βασίζεται πάνω στο θεατρικό έργο του Δημ. Μπόγρη. Η ταινία αυτή προσεβλήθηκε ήδη στη Θεσσαλονίκη. Πρωταγωνιστούν η Δάφνη Σκούρα κι ο Θ. Μορίδης. Το ίδιο στούντιο ετοιμάζει άλλη μιά διασκευή θεατρικού έργου. Είναι το «Φιντανό» του Π. Χόρν.

Ρ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ΚΟΜΦΟ ΣΠΟΡ ΦΟΡΕΜΑ

Το σπάρ αυτό φόρεμα παίρνει την κομψότητά του από την ιδιότροπη φόρμα της φούσας. Το κορσάκι έχει ένα πρωτότυπο κόψιμο, από το οποίο ξεφύγουν πένες και σουρές που φθάνουν ως τους ώμους. Ο γοκάς με το κομψωτό πάτ φοριέται μ' έναν άλλο σπάρ πικεδένιο γιακά, που μπαίνει πρόσθετα. Το ύφασμα του φορέματος είναι φανέλλα. Άξουσά από μαύρο καστόρι.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΕΦΘΑΣΕ

ΠΩΣ ΘΑ ΦΥΛΑΞΟΥΜΕ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΜΑΣ

Θα μάς είναι πολύ δυσάρεστο, όταν του χρόνου δγάζοντας τα καλοκαιρινά μας ρούχα, δρούμε το μάλλινο μαγιό μας τρυπημένο από σκώρους, το άσπρο μας φόρεμα κιτρινισμένο —γιατί δεν το ξεπλύνουμε καλά κι' έμειναν υπόλοιπα σαπουνιού πάνω του — και τη σκούφια μας του μπάνιου άχρηστη, σκληρή, να σπάει εύκολα καθώς την πιάνουμε.

Όλες αυτές τις δυσάρεστες εκπλήξεις μπορούμε να τις αποφυγούμε, αν φυλάξουμε όπως πρέπει όλα τα καλοκαιρινά μας.

ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ

Είναι γνωστό πως οι σκώροι αγαπούν πολύ το μαλλί. Γι' αυτό πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας για να τα προφυλάξουμε από τον κίνδυνο αυτόν. Και πρώτα-πρώτα πρέπει να καθαρίσουμε καλά όλα τα ελαφρά μας μάλλινα. Το καλύτερο είναι να τα πλύνουμε. Τα μαγιό τα ξεπλύνουμε πρώτα με κρύο νερό και μετά τα δάσουμε σε ζεστή σαπουνάδα και τα πλύνουμε καλά-καλά. Τα λερωμένα άσπρα μάλλινα τα πλύνουμε δίζοντας άμυνία μέσα στη σαπουνάδα (1 κουτάλι άμυνία σε 3 λίτρες σαπουνάδα).

Όλα τα μάλλινα πιέζονται καλά στη σαπουνάδα χωρίς να τριβούνται, γιατί ξεφτίζουν. Έπειτα ξεπλύνονται με χλιαρό νερό τόσες φορές ώσπου να βγῆ καθαρό το νερό.

Μετά τα πιέζουμε καλά και τα απλώνουμε σ' ένα τραπέζι, πάνω σε χοντρό πετσέτα του προσώπου. Ποτέ δεν τα δάσουμε να στεγνώσουν στον ήλιο ή κοντά στη φωτιά.

Τα καλοκαιρινά μας μάλλινα μαντό δεν μπορούμε να τα πλύνουμε μόνες μας. Και αν δεν προτιμάμε να τα δώσουμε στο καθαριστήριο, πρέπει να τα θουρτσίσουμε καλά μέσα και έξω, στις τσέτες και στο γυρίσμα, να τα κρεμάσουμε στον κήπο ή στο μπαλκόνι να αεριστούν και μετά να καθαρίσουμε τους λεκέδες με βενζίνη ή τετραχλωροϋδρο ανθρακικό. Όταν η φόδρα είναι πολύ λερωμένη, την ξηλώνουμε και την πλένουμε.

Πριν φυλάξουμε τα καλοκαιρινά μας μάλλινα, τα μαντάρου με και τα επιδιορθώνουμε προσεκτικά.

Τα ρούχα σε κουτιά, μπασούλα ή ντουλάπες που προτιμάμε, έχουμε καλά καθαρίσει, ξεσκονίσει και φλιτάρι. Αν υπάρχει σ' αυτά καμιά σχισμή, την κλείνουμε από μέσα, κολώντας έφημερίδα. Τις έφημερίδες δεν τις περάζουν οι σκώροι έξ αίτιας της μυρωδιάς του μελανιού τους. Δεν θα ξεχάσουμε βέβαια να ρίξουμε άρεκτη ναφθαλίνη ανάμεσα στα μάλλινα και άφου τα σκεπάσουμε με μιά έφημερίδα, κλείνουμε το κουτί ή το μπασούλο και κολλάμε πάνω τους ένα χαοτί όπου έχουμε σημειώσει τι ρούχα βάλαμε σ' αυτό. Αν φυλάξουμε τα ρούχα μας αυτά σε ντουλάπι, κρεμάμε πίσω από την πόρτα του ένα καθαρό σετόνι και δουλώ-

νουμε την τρούπα της κλειδαριάς με έφημερίδα.

ΤΑ ΛΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΠΑΜΠΑΚΕΡΑ

Στην περίπτωση αυτή ο κίνδυνος του σκώρου δεν είναι μεγάλος. Πρέπει όμως όταν τα φυλάξουμε να προσέξουμε τα ακόλουθα:

Να μη τα βάσουμε πλυμένα, καθώς θα είναι, άσιδέρωτα.

Να μην κολλάσουμε πράγματα που δε θα μάς χρειασθούν για πολύ καιρό.

Τα άσπρα λινά και μπαμπακερά τα φυλάμε μέσα σε πηλές χαρτί, γιατί έτσι δεν κιτρινίζουν.

ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Όλα τα καλοκαιρινά μας μεταξώτα που πλένονται, τα πλένουμε με σαπουνάδα. Όσα δεν πλένονται τα καθαρίζουμε μέσα σε βενζίνη. Δύο λίτρες βενζίνη είναι αρκετή για να δουτήσουμε και να πλύνουμε ένα καλοκαιρινό φόρεμα. Αν μάλιστα δάσουμε πρώτα το πιο άνοιχτο φόρεμα και το πιο σκούρο, μπορούμε μετά στην ίδια βενζίνη να πλύνουμε ένα άλλο ρούχο, πιδ σκούρο.

Πριν το καθαρίσουμε μ' αυτόν τον τρόπο, δγάζουμε τις βάτες, αν έχη, τα κουμπιά και τα φερμουάρ. Μετά το άφινουμε 20 λεπτά στη βενζίνη, σκεπάζοντας το δοχείο, για να μην εξατμισθή. Έπειτα το στίβουμε και το απλώνουμε πάνω σ' ένα πανί, για να δούμε μη τυνην σ' χοντρό πετσέτα του προσώπου. Ποτέ δεν τα δάσουμε να στεγνώσουν στον ήλιο ή κοντά στη φωτιά.

Τα καλοκαιρινά μας μάλλινα μαντό δεν μπορούμε να τα πλύνουμε μόνες μας. Και αν δεν προτιμάμε να τα δώσουμε στο καθαριστήριο, πρέπει να τα θουρτσίσουμε καλά μέσα και έξω, στις τσέτες και στο γυρίσμα, να τα κρεμάσουμε στον κήπο ή στο μπαλκόνι να αεριστούν και μετά να καθαρίσουμε τους λεκέδες με βενζίνη ή τετραχλωροϋδρο ανθρακικό. Όταν η φόδρα είναι πολύ λερωμένη, την ξηλώνουμε και την πλένουμε.

Πριν φυλάξουμε τα καλοκαιρινά μας μάλλινα, τα μαντάρου με και τα επιδιορθώνουμε προσεκτικά.

Τα ρούχα σε κουτιά, μπασούλα ή ντουλάπες που προτιμάμε, έχουμε καλά καθαρίσει, ξεσκονίσει και φλιτάρι. Αν υπάρχει σ' αυτά καμιά σχισμή, την κλείνουμε από μέσα, κολώντας έφημερίδα. Τις έφημερίδες δεν τις περάζουν οι σκώροι έξ αίτιας της μυρωδιάς του μελανιού τους. Δεν θα ξεχάσουμε βέβαια να ρίξουμε άρεκτη ναφθαλίνη ανάμεσα στα μάλλινα και άφου τα σκεπάσουμε με μιά έφημερίδα, κλείνουμε το κουτί ή το μπασούλο και κολλάμε πάνω τους ένα χαοτί όπου έχουμε σημειώσει τι ρούχα βάλαμε σ' αυτό. Αν φυλάξουμε τα ρούχα μας αυτά σε ντουλάπι, κρεμάμε πίσω από την πόρτα του ένα καθαρό σετόνι και δουλώ-

ΣΚΟΥΦΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Λαστιχένιες σκούφιες του μπάνιου φυλάμε σε μέρος ψυχρό και έηρο.

Όλα τα λαστιχένια είδη, πριν τα φυλάξουμε, τα πασπαλίζουμε μέσα κι' έξω με τάλκ για να μην κολλούν το ένα στο άλλο.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Τα καλοκαιρινά παπούτσια τα άλειψουμε με ένα καλό δερνίκι και μετά δάσουμε μέσα τα ξύλα τους και τα φυλάμε μέσα σε σακκούλες — το καθένα παπούτσι χωριστά — σε μέρος κρύο και έηρο. Αν έχουν άνακη από διόρθωμα, τα δίνουμε στον παπουτσή να τα διορθώσει. Τα άσπρα λινά παπούτσια τα ξεσκονίζουμε πρώτα καλά. Και αν είναι πολύ λερωμένα τα καθαρίζουμε με έλαφο σαπουνάδα, τα ξεπλύνουμε και μετά τα δάσουμε.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Για το χειμώνα οι δημιουργοί της μόδας μακραινούν τη σιλουέτα σας, κάνοντας ΠΙΟ ΜΑΚΡΥΕΣ τις φούστες σας. Και οι κομμωτάι λεπταίνουν τη σιλουέτα σας, κόβοντας ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ τα μαλλιά σας.

Ο Ζωρζέλ καταργεί τη χωρίστρα, αποκαλύπτει το μέτωπο, σκεπάζει τους κροτάφους. Μπουκλές 3 έκ. σχηματίζονται καθαρά πάνω από το μέτωπο.

Και ο Καριτά κάνει πάντα κοντά χτενίσματα, όλα και πιο κοντά... Η χωρίστρα είναι στο πλάι. Μικρές τούφες 2 ή 3 έκ., που έχουν μόλις σγουραφή, σχηματίζουν μία κοινή αφέλεια στο μισό μήκος του μετώπου.

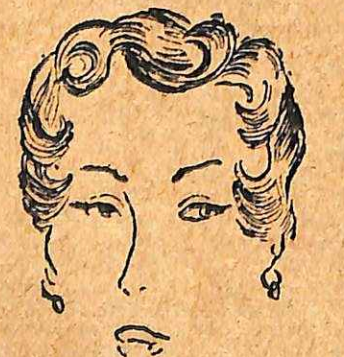
Τα χτενίσματα του Άντονιο είναι επίσης πολύ κοντά, αλλά και πιο πολύπλοκα. Το μέτωπο μένει σχεδόν τελείως ξεσκεπαστό. Η χωρίστρα τονίζεται με μία ελαφρά όντυλε τούφα, που καταλήγει σε μία μισοσχηματισμένη μπουκλα.

Το αυτί κρύβεται ελαφρά με μικρές τούφες 4—5 έκ., που χτενίζονται προς τα πίσω και ανεβαίνουν, μπουκλαρισμένες προς τα επάνω. Το πίσω μέρος του κεφαλιού είναι όλο μπουκλές, ο σβέρκος γυμνός, αλλά όχι ξυρισμένος.

Οι κροτάφοι είναι ξεσκεπαστοί και τα μαλλιά, σε μικρές τούφες, αφού δουρατισθούν καλά προς τα πίσω, ενώνονται πάνω από το σβέρκο σαν... «ουρά πάπιας». Το χτένισμα αυτό αφήνει το χαμηλότερο μέρος του αυτιού έντελως ξεσκεπαστό.

Μικρές τούφες 3 έκ. χτενίζονται σε «κου ντέ βάν» πάνω στους κροτάφους και κατεβαίνουν ως το ύψος των ματιών, κρύβοντας έτσι σχεδόν έντελως τα αυτιά. Το χτένισμα αυτό του Άντονιο είναι από τα πιο χαριτωμένα της μόδας.

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙ-ΡΟΥ ΠΟΥ ΣΙΓΑ-ΣΙΓΑ ΣΒΗΝΟΥΝ!

Η προξενήτρα

Όλοι μας ξέρουμε πώς στά περασμένα χρόνια ο γάμος ήταν το πιο δύσκολο πράγμα. Εκείνοι που είχαν κορίτσια ήταν δυστυχισμένοι όταν ήταν της παντρειάς. Ο γάμος ήταν αγοράπωλησία και χρειάζονταν και προίκα και προικιά. Η όμορφη και τ' άλλα χαρίσματα δεν είχαν τόσην αξία όσο ο παρὰς. Αλλά και όταν υπήρχε ο παρὰς, πάλι τα συνοικέσια δεν γίνονταν στο άψογο. Χρειάζονταν διατυπώσεις και μάλιστα πολλές. Δε θέλει ρώτημα πώς σ' αυτές δεν ελαιρναν μέρος οι ενδιαφερόμενοι, δηλαδή οι υποψήφιοι νύφη και γαμπρός. Τα κορίτσια τελευταία μάθαιναν με ποιόν θα άρραβωνιάζονταν.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες, φυσικά, ο έρωτας ήταν «υπό διαγών». Όλοι και όλα. Μόνο οι πατεράδες είχαν γνώμη ή πιο σωστά το βέτο. Μα κράτούσαν και την... αξιοπρέπεια τους. Δεν πήγαινε ο ένας να χτυπήσει την πόρτα του άλλου. Τις διαπραγματεύσεις για τα συνοικέσια τις έκανε η προξενήτρα. Αυτή τα κανόνιζε και αφού λέγανε, οι συμπεθέροι το ναί, προχωρούσε στις λεπτομέρειες. Σε κάθε χωριό υπήρχαν ανάλογα με τον πληθυσμό του δύο-τρεις προξενήτρες, γιατί άλλες ήταν για τα φτωχά στρώματα, άλλες για τα μεσαία και άλλες για τους τρανούς νοικοκυραίους.

Λοιπόν όταν του Τάδε το κορίτσι ήταν σε ώρα γάμου, η προξενήτρα ανέπτυσε όλη της τη δραστηριότητα. Η πρώτη κρούσι γινόταν από τη μητέρα, αυτή πλησίαζε την προξενήτρα και απέξω απέξω της έλεγε να δολιδασκοπήσει την μητέρα του Τάδε παλληκαριού και αν ιδί πώς υπάρχει διάθεσι, να προχωρήσει.

Καταλαβαίνει ο καθένας πώς δεν ήταν εύκολο το επάγγελμα της προξενήτρας, γιατί έπρεπε να ένεργησει έτσι, ώστε να μην πάρη μυρουδιά κανείς ότι διαπραγματευόταν συνοικέσιο. Μόνον όταν συμφωνούσαν οι συμπεθέροι γίνονταν ανακοινώσεις στη γειτονιά.

Γι' αυτό το έργο της προξενήτρας ήταν πολύ λεπτό. Ανίχνευε πρώτα το έδαφος και ύστερα προχωρούσε. Και πάλι με πολλές προφυλάξεις. Δεν έριχνε το δόγμα με το πρώτο. Αρχίζει το κουδεντολογι. Ρωτούσε πρώτα για τα πέρα άμπελια και τα δώδε χωράφια, έκανε δηλαδή άριστους υπαινιγμούς και άμα έβλεπε πώς υπήρχε διάθεσι, πετούσε τους πρώτους πόντους. Πολλές φορές έρχονταν σε έπαφή πρώτα με τις θιαδέες και ύστερα με τις θιαδέες. Ανάλογα πώς το καλούσε η περίπτωση. Κι' όταν πήγαιναν ή δουλειά, τότε τα μάθαιναν οι άντρες τους. Κι' όταν έλεγαν και αυτοί το ναί, η προξενήτρα προχωρούσε στις επίσημες διαπραγματεύσεις. Φυσικά έπρεπε να κόβη ή γλώσσα της, να είναι

έξυπνη, καπάτσα και νάχη και επιβάλλον. Στη μάνα του γαμπρού έπρεπε να παρουσιάσει τη νύφη πεντάμορφη και νοικοκυρά. Το ίδιο και στη μάνα της νύφης έπρεπε να παρουσιάσει το γαμπρό πώς έχει του κόσμου τα χαρίσματα.

Μα θα ρωτήση κανείς στα χωριά δεν ήξεραν ο ένας τον άλλον; Ήξεραν και παραήξεραν, μα η προξενήτρα γι' αυτό χρειάζονταν. Με την εγγλωττία της έδινε μάχη και την κερδίζει πολλές φορές, παρουσιάζοντας τα πράγματα όπως σύμφερνε στην περίπτωση.

Πολλές φορές χρειάζονταν να ρητορεύση και μπροστά στην υποψήφια νύφη ή τον υποψήφιο γαμπρό. Αλλά κάποτε παρουσιάζονταν και αντίδρασεις. Όταν έρχονταν ή ώρα να πουνε στο κορίτσι πώς θα το άρραβωνιάσουν με τον Τάδε, άρχιζε τα κλάματα και έφευγε του πεθαμού.

— Μάνα αυτών μου δρήκατε; Δεν τότε δέλω... Δεν παντρεύομαι...

Είτε γιατί ή κοπέλλα είχε άλλον στο μάτι, είτε γιατί αυτός που της πρότειναν δεν της ταίριαζε, διαμαρτύρονταν. Αν όμως ο πατέρας της έλεγε το ναί, έκλαιγε έκλαιγε δεν της περνούσε.

Θα τον πάρης και θα πής κ' ένα τραγούδι. Κλάψε όσο θέλεις. Την έρχομένη Κυριακή που θάχουμε τα γυνώρισμα, α θα γελάς. Αντόν ενώ θέλω και αυτόν θα πάρης. Αυτό δα έλειπε να σε ρωτήσω με ποιόν θα σε παντρεύω...

Η μάνα όμως που από δικό της καύμο καταλάβαινε πιο πολύ την ψυχολογία της κόρης της, καλούσε την προξενήτρα να της αλλάξω τα μυαλά.

Δύσκολος φυσικά ρόλος. Χρειάζονταν, έξυπνάδα, ρητορεία και πειστικότητα. Δε λέω πώς όλες τις φορές τα κατάφερνε να αλλάξη την πονεμένη ψυχή του κοριτσιού, μα τις πιο πολλές, του γύριζε τα μυαλά.

Τότε ακολουθούσαν γλέντια και χοροί. Μα όταν περνούσαν τα χρόνια και το άντράγιο δεν ήταν ευτυχισμένο μέρα και νύχτα μέσα στο σπίτι μαζί με τη βαρυγκμία ακούονταν και ή κατάρα:

«Ανάθεμα τόν Κύρη μου κ' ή γής να μη τόν λύσω ή την προξενήτρα πουδωλε για να μ' άρραβωνιάση».

Εδώ που τα λέμε δεν έφταιγε ή προξενήτρα. Αυτή, ή δουλειά της έκανε. Το επάγγελμά της ήταν να λήη το μωρό άσπρο. Οι κοινωνικές συνθήκες ήταν που έφταιγαν και που ακόμα δεν ξεπεραστήκαν στα χωριά μας και γι' αυτό και δεν έλειψαν οι προξενήτρες που τώρα έχουν και αυτές προσαρμοσθή προς τα νέα ήθη και έθιμα. Πανε κατ' ευθείαν στους ενδιαφερομένους. Είναι και αυτό πρόοδος. Ω.

Η ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ Ή ΕΠΙΣΤΗΜΗ:

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ

ΠΟΛΥ συχνά χαρακτηρίζεται ή μαγειρική ως τέχνη που προϋποθέτει μάλιστα και έμφοτο ταλέντο ή ή φοίτησι κοντά σε άνεγνωρισμένο «μαίτρο». Από τους αρχαιότερους χρόνους ως ή σημερινή εποχή έχουν γίνε περιφημα τα όνομα τέτοιων μεγάλων μαίτρ, πολλοί από τους οποίους έδοξάσθησαν σαν έλθθίνοιοι καλλιτέχνη, ενώ άλλοι πάλι απέκτησαν χάρις στη μαγειρική τους τέχνη μεγάλες περιουσίες, ακόμη δέ και τίτλους εύγενείας.

Και χρειάζεται πράγματι μεγάλη τέχνη ή μαγειρική, έπειδή ο σκοπός της δεν είναι απλώς να ικανοποιήση ή γεύσι και το στομάχι, αλλά και όλες σχεδόν τις άλλες μας αισθήσεις. Ένα φαί, όσο καλομαγειρευμένο και αν είναι, χάνει μεγάλο μέρος από την αξία του αν δεν είναι και ανάλογα καλοσερβιρισμένο, αν δηλαδή ή παρουσίασίς του δεν ικανοποιή και ή όρασι. Είναι έξ άλλου γνωστό σε όλους πόση εύχρηστη προκαλεί και μόνη ή μυρωδιά ενός καλομαγειρευμένου φαγητού. Οι αρχαίοι Έλληνες χρησιμοποιούσαν την κνίσσα του ψημιθίου κρέατος για να έξυμνίσουν και αυτούς τους θεούς. Τέλος ή έκλογή των συμπληρωμάτων που συνοδεύουν κάθε κύριο φαγητό, το κατάλληλο σεορίσμα και ένα σωρό άλλες λεπτομέρειες συντελούν στο να παρουσιάζεται ή μαγειρική όχι απλώς σαν μία τέχνη, αλλά σαν τέχνη εξαιρετικά πολυσύνθετη και προϋποθέτουσα ταλέντο έξάσκηση και μελέτη.

Αυτή είναι ή μία άποψις ή άναφερομένη μόνο στην ικανοποίησι των αισθήσεων. Αλλά ο πραγματικός προορισμός της μαγειρικής είναι τελείως διαφορετικός και σχεδόν άσχετος από την ικανοποίησι των αισθήσεων. Η μαγειρική αποβλέπει στο να έφοδιάζ τον οργανισμό με τις απαραίτητες για την συντήρησι, ανανέωσι και ανάπτυξή του ουσίες. Σκοπός της καλώς νοουμένης μαγειρικής είναι κατά πρώτον μόν λόγον ή αναζήτησις των τροφίμων εκείνων που είναι κατάλληλα για ή θρέψι μας εν γένει και κατά δεύτερον λόγον ή έπεξεργασία τους σε τρόπο ώστε να διευκολύνεται ή αφομοίωσις τους από τον οργανισμό. Όποτε, αν παραδεχθούμε την άποψι αυτή — και πρέπει να την παραδεχθούμε έπειδή ανταποκρίνεται απόλυτα προς την πραγματικότητα — ή μαγειρική δεν είναι τέχνη αλλά έπιστήμη και μάλιστα εξαιρετικά πολύπλοκη. Το είδος της τροφής που προσλαμβάνουμε έπηρεάζει άμεσώτατα όχι μόνο ή σωματική, αλλά και την ψυχική μας κατάστασι. Τα φαγητά που χαρακτηρίζονται γενικά ως «βαρειά» δεν βλέπουν μόνο το στομάχι ή άλλα όργανα, αλλά έχουν και άμεσες ή έμμεσες ψυχικές συνέπειες. Προκαλούν δυσθυμία, τεμπελιά ή ίσως και υπερδιέγερσι, προδιαθέτουν προς τον άλκοολισμό, προς τον ήδονισμό και, με την πάροδο του χρόνου, υποσκάπτουν το νευρικό σύστημα. Αν μπορούσαν οι νοικοκυράδες να αναλογισθούν πόσο άνυπολόγιστες συνέπειες έχουν για την οικογένειά τους αλλά και γενικότερα για το έθνος και για την κοινωνία ή κατάλληλη ή ή έσφαλμένη μαγειρική, θα έτρόμαζαν έμπρος στην ευθύνη που αναλαμβάνουν κάθε φορά που ψωνίζουν για το φαγητό της ημέρας και κάθε φορά που μπαίνουν στην κουζίνα για να μαγειρέψουν. Από το είδος της διατροφής και από τον τρόπο της μαγειρικής έξαρτώνται κατά κύριο λόγον ή οικογενειακή ευτυχία και ή απόδοσις των μελών της.

Είναι πράγματι έπιστήμη ή μαγειρική και μάλιστα από τις πιο δύσκολες, από τις πιο πολύπλοκες. Και είναι περιεργό, έτι για να πάρη και τις άδεια έξασκήσεις του έπαγγέλματος του ίατρού, του φαρμακοποιού ή και απλώς του νοσοκόμου χρειάζεται διπλώματα, έξάσκηση, έξετασεις κλπ. Ενώ για ή μαγειρική που συνδέεται άμεσώτατα με

τή σωματική και την εν γένει ψυχική μας κατάστασι, δεν χρειάζεται απολύτως τίποτε. Κάθε νοικοκυρά μπαίνει στην κουζίνα της και άρχιζει να μαγειρεύη στην τύχη, όπως έμαθε από τη μητέρα της ή από ή γιαγιά της ή, το πολύ, όπως ή συμβουλεύει ο πρώτος τυχαί οδηγός μαγειρικής που μπορεί να είναι θαυμασμός για την παρασκευή εύγευστων και παρουσιασμών φαγητών και γλυκισμάτων, αλλά άγνωστ και ους πιο στοιχειώδεις νόμους της υγιεινής και διαίτολογίας. Για ή σύνθεσι μιας φαρμακευτικής συνταγής χρειάζεται ή συνεργασία δύο τουλάχιστον έπιστημόνων (ένος ίατρού και ενός φαρμακοποιού) ενώ για ή σύνθεσι της συνταγής του φαγητού δεν χρειάζεται τίποτε ή χρειάζεται ή τετοιμένη συνταγή «λαμβάνετε 150 δράχμα κλπ». Κανείς δεν έξετάζει αν τα κρεμμύδια, τα αυγά, οι μελιτζάνες, το πιπέρι και το άλατι που περιέχει ή συνταγή είναι σε τέτοιες αναλογίες που να ώφελούν ή που τουλάχιστον να μη ελάττουν τον οργανισμό. Κανείς δεν υπολογίζει τις αντιδράσεις που θα προκαλήσει μέσα στον οργανισμό ή τάδε ή ή δεινα συνταγή. Καμμία νοικοκυρά δεν κάθεται να προυπολογισι αν το φαγητό που θα σεορίση στα μέλη της οικογένειάς της περιέχει τις θρεπτικές ουσίες που έχουν ανάγκη για την καλή τους συντήρησι και ανάπτυξή ή αν τις περιέχει σε κατάλληλες αναλογίες. Και όμως είναι τόσο πολλές και άσκειν τόσο βαρεία έπίδρασι στον οργανισμό οι ουσίες αυτές. Οι υδατάνθρακες, π. χ., συντελούν στην καύσι που είναι βασική λειτουργία του οργανισμού. Είναι όμως άσφαλώς πολύ περιωρισμένος ο αριθμός των νοικοκυράδων που γνωρίζουν ποιοι είναι οι υδατάνθρακες και ακόμη πιο περιορισμένος εκείνων που γνωρίζουν σε ποιά τροφίμα και σε ποιά αναλογίες περιέχονται. Το ίδιο ίσχυει και για τα λευκάματα, τα λίπη και τις άλλες οργανικές ένωσεις. Μιά από τις πιο μονότονες λέξεις είναι οι «διταίμενες». Όλοι μιλούν γι' αυτές, όλοι έξάφρουν ή μεγάλη σημασία που έχουν για την ανάπτυξή και την ανανέωσι του οργανισμού. Μετρώνται όμως στα δάκτυλα οι νοικοκυράδες που προσκείμενου να έτρομάσουν το φαγητό της οικογένειάς, λαμβάνουν υπ' όψι του αν ή τροφή που θα τις δώσουν περιέχει τις κατάλληλες διταίμενες και κατάλληλες ποσότητες.

Από όλα όσα είπαμε ως εδώ προκύπτει χωρίς την παραμικρή αμφιβολία ότι ή μαγειρική είναι έπιστήμη και ότι σαν τέτοια πρέπει να την αντιμετωμώμαστε. Αυτό όμως δεν σημαίνει και ότι παύει να είναι και τέχνη και μάλιστα μία από τις «Καλές Τέχνες». Αλλάς το ένα δεν αποκλείει το άλλο, ούτε και είναι αυτή ή μοναδική περίπτωση στην οποία βλέπουμε την έπιστήμη και την τέχνη να επιδιώκουν χειροπιαστές ένα κοινό σκοπό. Ο μηχανικός κάνει ή σχέδια του σπιτιού έτσι ώστε να ανταποκρίνεται στις ανάγκες εκείνων που θα κατοικήσουν. Και ο άρχιτέκτων τους δίνει την αισθητική έκδηλωσι

ΤΑ ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

... πηγάζουν από παλιές συνήθειες και προλήψεις

Ο ΜΗΝΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΣ: Αυτή ή παράδοσις της άπομονώσεως του ζεύγους και της απομακρύνσεως από το οικογενιακό του περιβάλλον άμέσως μετά το γάμο, χρονολογείται από την εποχή που επικρατούσε ή άπαγωγή. Τότε ήταν άπαράτητο να κρυφθ ή γαμπρός μαζί με τη νύφη για κάμποσο καιρό ως πού να σταματήσει ή καταδίωξις από μέρους των συγγενών. Η έκφρασις όμως προέρχεται από το έθιμο που υπάρχει σε μερικές χώρες να παντρύν οι πίνουν επί ένα μήνα ένα είδος κρασί καμμένο από μέλι. Έτσι δημιουργήθηκε ο συνδυασμός «μήνας» και «μέλι».

★

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ: Αυτό το παγκόσμιο σύμβολο του γάμου προέρχεται από την Αίγυπτο. Αφού ο κύκλος στα ίερογλυφικά αντιπροσώπευε την αιωνιότητα, ήταν φυσικό να έπεκταθ ή ιδέα σ' έναν κύκλο γύρω από το δάχτυλο και να ταυτισι έτσι τον θεσμό του γάμου με την αιωνιότητα. Οι αρχαίοι Έβραίοι συνήθιζαν άπλά χρυσά δαχτυλίδια δίχως πέτρες. Στους χριστιανούς το δαχτυλίδι έμφανίζεται για πρώτη φορά το 860 ήταν δέ κατά καιρούς φτιαγμένο από διάφορα υλικά, ακόμη και από έζλο και από δέρμα. Στην αρχή το χρυσάφι ήταν σύμβολο της άγνότητος, άργότερα όμως φάνερνε τον πλούτο του συζύγου.

★

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ: Είναι κι' αυτός άπομεινάρη της άπαγωγής. Όταν ο γαμπρός έξικινούσε για ν' άπαγάγη τη νύφη, συνοδεύονταν συνήθως από ένα χερσούναμο φίλο του που ανέλαμβανε να έμποδισι την καταδίωξι από μέρους των συγγενών και των προστατών της νύφης.

★

Ο ΠΕΠΛΟΣ: Αυτό είναι έπιβίωσι της εποχής όπου οι γυναίκες ήτανε σκλάβες. Ο πέπλος έθεωρείτο σύμβολο υποταγής και ο νυμφικός πέπλος καθιερώθηκε σαν έξωτερικό γνώρισμα της υποταγής της συζύγου. Σήμερα που οι όροι σχεδόν αντιστράφηκαν ο πέπλος είναι ένα άπλο στυλίδι...

★

ΤΟ ΡΑΝΤΙΣΜΑ ΜΕ ΡΥΖΙ: Αυτό είναι ένα από τα πιο παλιά έθιμα του γάμου και τηρείται σχεδόν σε όλο τον κόσμο. Το ρύζι είναι πατροπαράδοτο σύμβολο γονιμότητος και ή χρησιμοποίησι του στο γάμο έκφράζει την εύχή να καρποφορήσ ή ένωσις.

που συμπληρώνει ή σκοπιμότητα με την ευχάριστη διαμονή. Όπως όμως και στην περίπτωση της οικοδομής, έτσι και στην περίπτωση της μαγειρικής δεν πρέπει να ευσιάζεται ή σκοπιμότης χάριν της αισθητικής ή της αισθησιακής. Πρώτο υέλημα πρέπει να είναι το ν' ανταποκρίνεται το φαγητό στις ανάγκες του οργανισμού. Η έμφάνισις και ο τρόπος του σεορίσματος έρχονται σε δεύτερη μοίρα που δεν είναι όμως καθόλου άμελητά. Έπειδή, στο κάτω-κάτω, και το πιο έπιστημονικά παρασκευασμένο φαγητό θα έκανε την αξία του αν σεοριζόταν υπό μορφήν άποκρουστικήν ή έστω και όχι έλκυστικήν.

Το συμπέρασμα από ή σύντηπι αυτή έξέτασι είναι ότι ή μαγειρική είναι έπιστήμη μαζί και τέχνη και ότι ή νοικοκυρά εκείνη που θα κατώρθωνε ν' ανταποκριθ ή καί στις έπιστημονικές και στις καλλιτεχνικές αξιώσεις της μαγειρικής θα αξίζει να πάρη δύο τουλάχιστον βραβεία. Νόμιελ: το της Ιατρικής ή χημείας και το των καλών τεχνών. Θα μπορούσε μάλιστα να αξιωθεί και τρίτο, το της προσφοράς θεικής υπηρεσίας στην κοινωνία.

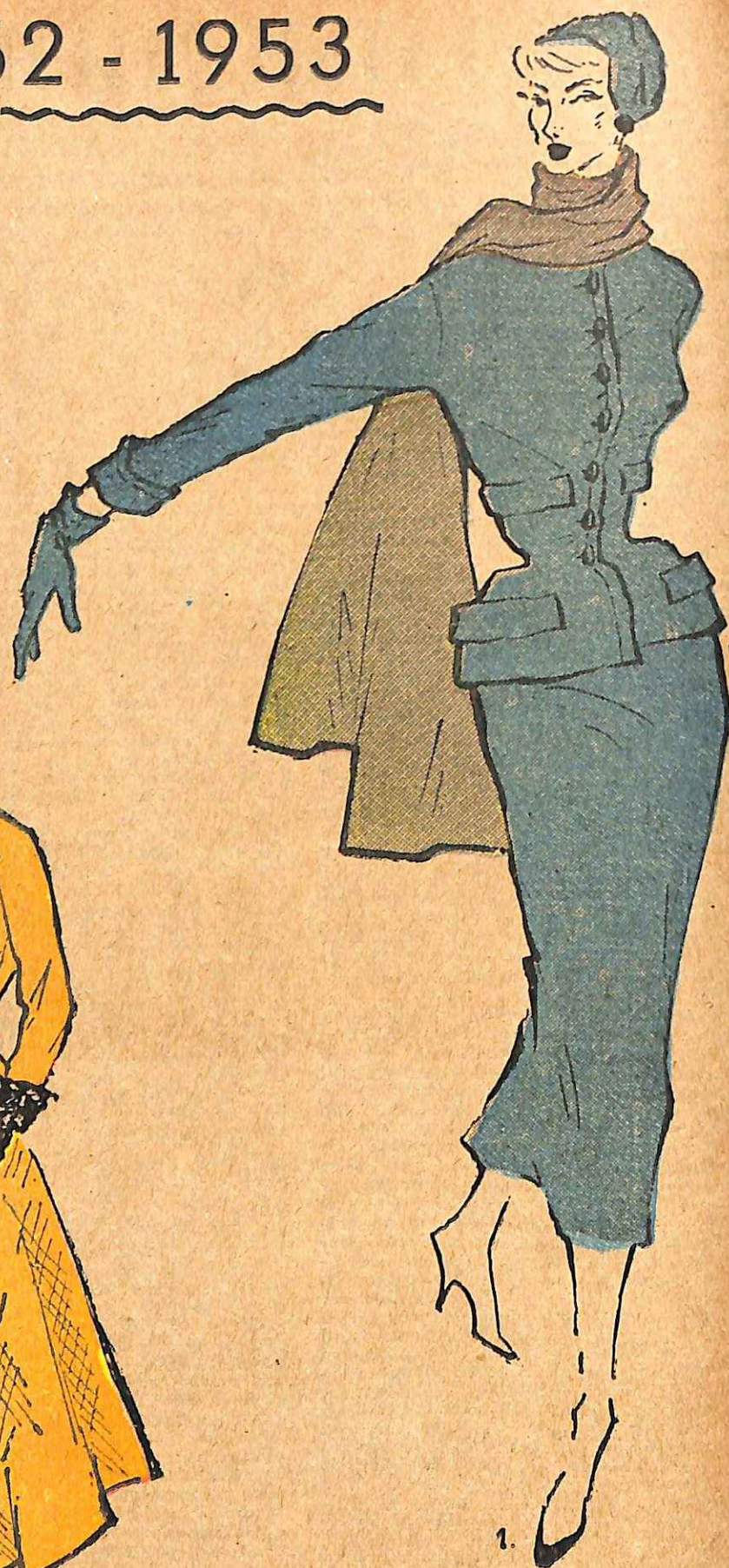
1.— Λίγο πιδ μακρύ από πέρυσι και με μια μάλλινη έσάρπα στο λαιμό. Χρώματα: Γκρι μεταλλικό και φουντουκί.

2.— Τα ντραπέ του γιακά συνεχίζονται στις πένσες του στήθους και σταματούν στην πλαϊνή ραφή.

3.— Πιέτες στη φούστα γύρω-γύρω και άστρακάν στο γιακά και στα μανίκια.

ΓΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ
ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
δ. ΕΥΑΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΤΑΝ ο Δίας μοίρασε τόν κόσμο στους θεούς, έχεσε τόν 'Απόλλωνα - 'Ηλιο. Τότε, ένα φωτεινό νησί βγήκε εσφινικά απ' τη θάλασσα, και προσφέρθηκε στον άδικημένο Θεό. Δέ λείει ή παράδοσις τί έντύπωσι έκανε στον 'Απόλλωνα ή όμορφη Ρόδος. 'Εμείς όμως πού την είδαμε ν' άνσώδεται απ' τ' αλανά νερά, με τ' άστρα της, με τ' αλολούδια της, μ' όλες τις όμορφιές της, νοιώσαμε ευχαρίστησι και θαυμασμό!

Όμορφα και τ' άλλα τ' ησιά μας. Γραφικά, συμπαθητικά, γαλήνια. Μά ή Ρόδος έχει μ' α διαφορετική γοητεία. Κατι πού εσφινιάζει τόν επισκέπτη απ' την ποικιλία και την αντίθεσι.

Μύλλοι άρδιασμένοι στο ήσυχο λιμανάκι τειχη μεσαιωνικά, πανύψηλα κάστρα, μινιάρδες. Και μέσα σ' ένα κατασπαράχτη από μαδιές μπουκαμβίλιες ο νάος της θεάς 'Αφροδίτης.

Παίρνω την όδo των 'Ιπποτών. 'Ολόισια, αύστηρή, οδηγεί στο παλάτι ού Μεγάλου Μαγίστρου, στο Καστέλλο. Δεξιά κι' άριστερά όρθώνονται γεμάτα μεγαλοπρέπεια τ' α σπουδαιότερα απ' τ' ιπποτικά κτίρια, με τούς θυρεούς και τ' α καγκελόφραχτα παράθυρα. Μόνο πού οι παλιές τροβαδούροι χάθηκαν πιά, και τ' η θεσι τους πήρανε ήσυχοι ευγενέστατοι νησιώτες, έτοιμοι ν' α καλωσορίσουν τόν ξένο και πρόθυμοι γιά κάθε πληροφορία. Στο τέλος του δρόμου, μού λένε, είναι τo Καστέλλο.

Φρούριο τεράστιο. έπιβλητικό, θαυμάσιο στο είδος του. Είναι ή ψυχή αύτου του μεσαιωνικού κομματιού. Χτίστηκε μεταξύ του 14ου και του 15ου αιώνας, έρειπωμένο όμως από την τουρκοκρατία τo βρήκε ή 'Ιταλική κατοχή και τo ξανάχτισε ο Ντ' Βέκι πάνω στο παλιό του σχέδιο, και στα παλιά του θεμέλια. Μακριά είναι ή Ιστορία του. Είκοσι Μάγιστροι, τo κατοίκησαν. Γάλλοι, 'Αγγλοι, 'Ιταλοι. 'Απ' τούς Τούρκους χρησιμοποιήθηκε γιά φυλακή καθώς κι' απ' τούς 'Ιταλούς, ως την αναστήλωσί του.

Σάν ξαναχτίστηκε προορίζονταν γιά βασιλικό παλάτι. 'Ανυπολόγιστος είναι ο πλούτος του. Μέσα στα 157 του δωμάτια, θαυμάζει κανείς τo κόσμου τούς θησαυρούς, φερόμενους από διάφορες γωνίες της γής. Καθρέφτες βενετσιάνικους, βάζα κινέζικα και γαπωνέζικα, πιάτα μικρασιάτικα, θαυμάσια ψηφιδωτά πού βρέθηκαν στις ανασκαφές πού γίνθηκαν στην Κω, και μεταφέρθηκαν εδώ γιά ν' α στολίσουν όλα σχεδόν τ' α δωμάτια τού επάνω πατάματος. Παριστάνουν πούλια πολύχρωμα, φάρια, λουλουδια και μ' α κεφαλή Μεδουσας πού τροβάει ιδιαίτερα την προσοχή τού επισκέπτη. Τ' α παράθυρα είναι φτιαγμένα από ντόπιο αλάβαστρο, πού βγαίνει στην Λάροδο. Οι πελώριες αίθουσες είναι στολισμένες με έπιπλα

Η ΡΟΔΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

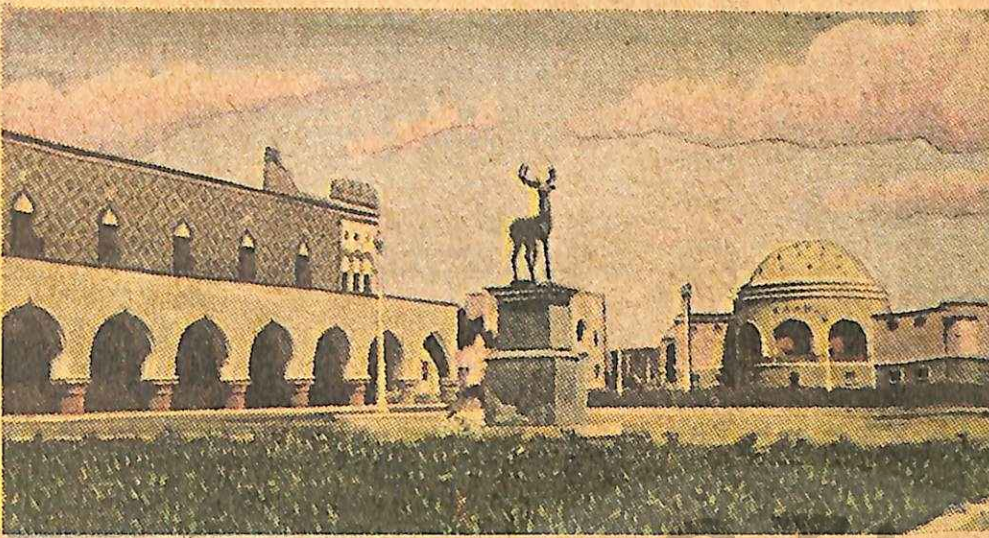
Έντυπώσεις της συνεργατίδός μας Κ. Α. Σκορδιάνου

παλίων πύργων. Στις γωνιές τεράστια κροστήγια και άγάλματα, και στους τοίχους παραστάσεις σύγχρονες πού χαλούν τ' η μεσαιωνική ατμόσφαιρα, όπως τ' η χαλά και ή έγκατάστασις καλοριφέρ και οι μοντέρνοι βενετσιάνικοι πολυέλαιοι. Περνούμε από ένα σαλονάκι στύλ Λουδοβίκου 14ου, και σ' α μ' α από τις τελευταίες αίθουσες αποχαιρετούμε τόν άγιο Φραγκίσκο της 'Ασίλης, πού σκαλισμένος πάνω στο μάρμαρο τού τοίχου, χαϊδεύει στοργικά τ' α πυλάκια.

Φεύγοντας απ' τo Καστέλλο,

σημάρια, και φτάνω στο Μουσείο, πού ήταν άλλοτε τo νοσοκομείο των 'Ιπποτών. Μέσα στις άπέραντες αίθουσές του θαυμάζει σήμερα κανείς μ' α μικρόσωμη 'Αφροδίτη, κούρου, έπιτύμβιες στήλες και πολυάριθμα άγγεία.

Βγαίνω απ' την Πύλη της 'Ελευθερίας, και αφήνοντας την παλιά πόλη, διασχίζω την παλαιά του 'Ανδρακίου. 'Αλλοιότιμος κόσμος εδώ. Μοντέρνα ωραιότατα κτίρια. Τo Διοικητήριο, ή Διοίκησης Χωροφυλακής, τo 'Εθνικό Θέατρο είναι πραγματικά θαυμάσια. Καφενεία, ζαχαροπλαστεία, κι-

Τo χάλκινο έλάφι, σύμβολο τού ωραίου νησιού.

λο, δέν παίρνω πιά τo δρόμο των 'Ιπποτών, μά περιπλανιέμαι στα γραφικά σοκάκια, με τις ψηλές καμάρες και τούς κατακάθαρους δρόμους. Κόσμος λογής-λογής κυκλοφορεί στα στενά δρομάκια. Χωρικές Ροδίτισσες, με τις ψηλές υπότες και τo ιδιότροπο ντύσιμο, γρηούλες πού μιλούνε τουρκικά, κι' ένας χότζας πού πείκει διαστικός στο τζαμί του ν' α δοξάση τόν 'Αλλάχ, πλάι σ' α μ' α Βυζαντινή εκκλησία, λίγο π' α πέρα απ' τόν ναό της 'Αφροδίτης.

Εγώ δέν διάζομαι όμως. Περπατώ κάτω απ' τις άμέτρητες καμάρες, κι' άπολαμβάνω την άσυλη ήσυχία τούτης άτμόσφαιρας. Μερικά καφάσια στα παράθυρα τών σπιτιών, υπερδεύουν άστεία τούς ρυθμούς και τούς αιώνας. Οι δρόμοι είναι πλημμυρισμένοι από λουλουδια. Είναι κάτι τo καταπληκτικό ή άφθονία τών λουλουδιών εδώ στην Ρόδο. Οι δρόμοι, τ' α πεζοδρόμια, οι θαυμάσιοι δημόσιοι κήποι, οι τοίχοι τών άσπτερών σπιτιών, είναι όλα σκεπασμένα από περιπλοκάδες και κόκκινα κρίνα.

Περνώ απ' την παλιά αγορά, άνάμεσα απ' τ' α πολυάριθμα μαγαζάκια φορτωμένα με έμπορεύματα ντόπιες παραγωγής. Βάζα, μαντήλια, κο-

νηματογράφοι. Και στην έκρη της φαρδειάς άνθοστολισμένης παραλίας, ένα χάλκινο έλάφι, τo σύμβολο τού νησιού, κυτάζει τo φάρο. Λίγο π' α κάτω είναι ο Ναυτικός 'Ομιλος και ή πλάζ και δίπλα τo γνωστό πιά 'Ξενοδοχείο τών Ρόδων.

Τo έσωτερικό της πόλεως δέν διαφεύγει την όμορφη διτρίνα. Οι δρόμοι και τ' α σπ' α τ' α είναι πάντοτε καινούργια, καθαρά και ωραιότατα, κι' οι κόκκινοι χείμαρροι τών λουλουδιών σκαρφαλώνουν τ' α καγκελά τών κήπων, ξεχύνονται στα πεζοδρόμια ή ξεφυτρώνουν τεχνικάτα στη μέση τού δρόμου γύρω από μ' α θεράστη μπανανιά. 'Ολ' αύτά, μαζί με τ' α σχετική φτηνή ζωή και τ' α άνετα καθαρά ξενοδοχεία, κάνουν τούς ξένους ν' α τρέχουν στην Ρόδο, ν' α περάσουν τούς φερόδους γιά τις μεγάλες πόλεις, μήνες τού καλοκαιριού.

Πεννηνταπέντε χιλιόμετρα έξω απ' την πόλη βρίσκεται ή Λίνδος. 'Η διαδρομή είναι ωραία. 'Η θάλασσα πότε κρύβεται πότε φανερώνεται δίπλα μας και μ' α εσφινιάζει. Περνούμε από διάφορα χωριά, άλλα πλούσια, καταπράσινα, καρπερά, άλλα ξερά και άγονα. 'Ολα όμως λευκότατα και καθαρά, σαν ν' α έλουσε μόλις

τ' α γαλάζιο κύμα, κι' απλώθηκαν στην πλαγιά τού βουνού γ' α ν' α στεγνώσουν. 'Υστερα από δυό ώρες ταξίδι με τ' αυτόκινητο, φτάνω στην Λίνδο.

'Αγωνα κι' εδώ ή γή. 'Αλλά τo χωριό χτισμένο στο βράχο πού είναι φυτεμένος μέσα στην θάλασσα, έχει γνωρίσει παλιές δόξες. 'Από 2.500 χρόνια π. Χ. υπολογίζεται π' α άρχισε ή ζωή του. Σήμερα έρημώθηκαν οι δρόμοι του πού είναι στρωμένοι με πολύχρωμα χαλίκια. Και τ' α παλιά σπιτία με τ' α σκαλιστά ταβάνια έρημώθηκαν κι' αύτά. Οι άντρες ξεσητεύτηκαν. Πήγαν στο 'Αλγέρι, στο Σουδάν, στην Αυστραλία. Κι' οι γυναίκες μόνες στα σπιτία, περιμένουν καρτερικά τo γυρισμό τους. 'Ετσι στέρεψε ή ζωή στην Λίνδο. Γιά τόν επισκέπτη όμως έχει μεγάλο ενδιαφέρον. Διασχίζω τo χωριό, ανεβαίνω τ' ατέλειωτα σκαλοπάτια, και φτάνω στην 'Ακρόπολη. Στην κορφή τού βράχου βρίσκεται τo ιερό της Λινδίας 'Αθηνάς. Ούτε από δώ λείπουν τ' α κάστρα και τ' α ιπποτικά κτίρια, αναστηλωμένα από τούς 'Ιταλούς.

'Αλλά κοντεύει μεσημέρι. Κι' όπως δέν υπάρχει πούθενά ένα δέντρο, μ' α πρασινάδα, ένας θάμνος, ή ζέστη είναι άνυπόφορη. Γυρίζοντας στο χωριό, μ' α γρηούλα στέκεται στο κατώφλι τού σπιτιού της και με προσκαλεί ν' α δώ μ' α συλλογή από πιάτα. Παρ' όλο ότι μού λείπουν ειδικές γνώσεις, τ' α βρίσκω θαυμάσια.

Τ' α έχει, λείει, απ' τόν παππού της, και δέν τ' α πουλάει γιάτ' α θέλει ν' α δρούν τ' α δισέγγονά της.

'Εδώ υπάρχει και μ' α ωραιότατη βυζαντινή εκκλησία της Παργιάς.

Μά τo αυτόκινητο φεύγει σ' α λίγο. Ξαναπερνούμε απ' τ' α γνωστά χωριά. Λίγο π' α πριν φτάσουμε στην πόλη — τριάντισ περίπου χιλιόμετρα — είναι τo Ροδίνι. Κατεβαίνω. Μού είπαν π' α αξίζει τόν κόπο ν' α τo δ' α κανείς. Και αξίζει πραγματικά. Δύσκολα βρίσκεις όμορφότερο πάγκο.

Μά θα ήταν πραγματικός έθλος, ν' α έπιχειρήση κανείς ν' α απαριθμήση όλες τις όμορφιές της Ρόδου. Ν' α μ' α για τ' α συννεφα από πεταλούδες, γ' α τo πλούσιο δάσος τού Προφήτη 'Ηλία, με τ' α δυό πολυτελέστατα ξενοδοχεία του.

Νύχτα! Βλέπω τ' α Ρόδο γιά τελευταία φορά. Κι' είναι μ' α νύχτα γεμάτη θάματα. Οι μύλοι τού λιμανιού κι' ο φάρος, είναι φωταγωγημένα.

Γιά ν' α πάω στο βαπόρι ξαναπερνά πάλι απ' τo κάστρο. Τ' α παλιά φανάρια τοποθετημένα ψηλά στους τοίχους φωτίζουν άμυδρά τo δρόμο. 'Η άτμόσφαιρα είναι ύποβλητική. Κι' όπως ή νύχτα έχει σκεπασεί μερικες μοντέρνες λεπτομέρειες, νομίζει κανείς π' α ζ' α σιώνας πρίν, τότε πού οι 'Ιππότες τού 'Αγίου 'Ιωάννου περπατούσαν σ' αύτους τούς ίδιους δρόμους, τότε πού τo Καστέλλο δέν ήταν ένα μοντέρνο μουσείο.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΒΟΗΘΑΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Όσα γράψαμε προχτές για το χαϊδεμένο παιδί φαίνεται πως ανησύχησαν κάποιες πολλές μητέρες.

Μπορείτε να μας πείτε, μας γράφει κάποια, από πού και πέρα ή εκδηλώσι της αγάπης στο παιδί αρχίζει να είναι επιζήμια; Δεν υπάρχει τάχα ένα όριο;

Μία άλλη ρωτάει:

Ποιά μητέρα δε χαϊδεύει το παιδί της; Είναι τόσο εύκολο να ξεχωρίσει την αγάπη από το λιαλερό χέρι, όταν είναι μητέρα;

Και μία τρίτη γράφει:

Πείτε μας τουλάχιστον, κατά τη γνώμη της παιδαγωγικής, τι βλάπτει, τι πρέπει να προσέχουμε, όταν εκδηλώνουμε την αγάπη μας στο παιδί.

★

Οι απαιτήσεις αυτές των μητέρων θέτουν ένα σοβαρό πρόβλημα: «Πώς πρέπει να αγαπούμε το παιδί». Έτσι, νομίζω, θα μπορούσε να το καθορίσουμε.

Είναι κάπως ψυχρό, να βάλεις τη μητρική αγάπη κάτω από το μικροσκόπιο του εργαστηρίου για να ανακαλύψεις τη σύνθεσή της. Για να ξεχωρίσεις ύστερα από το σώμα της μερικά στοιχεία, που δεν ταυρίζουν, που βλέπουν την ουσία τους, δημιουργούν κακές συνέπειες. Μα όταν η δουλειά αυτή πρόκειται να ωφελήσει το παιδί, επιβάλλεται να γίνει. Και να αφήσει κανείς κατά μέρος εκείνα που ακούμε συχνά, ότι η σφόδρη μητρική στοργή λύνει όλα τα θέματα αγωγής του παιδιού.

Η μητρική αγάπη, όπως υποκειμενικά τη νοιώθει ή ίδια η μητέρα, δεν είναι κάτι αυθόρμητο ή μεταφυσικό. Τη γεννούν οι ψυχικές καταστάσεις της μητέρας, ο χαρακτήρας της, η μόρφωσή της και πρωταρχικά οι οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες που δημιουργούν την προσωπικότητα της μητέρας.

★

Τι θα μπορούσαμε λοιπόν να συμβουλεύσουμε τους γονείς γενικά, για να το προσέχουν στην έκφραση της αγάπης τους στο παιδί;

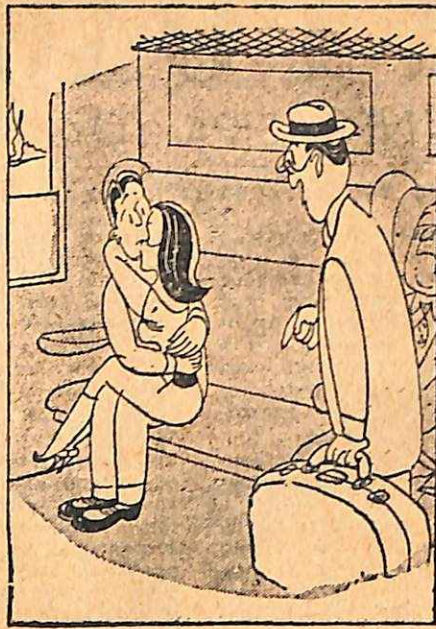
1. Το παιδί σας δεν είναι κάτι που έγινε για σας. Γεννήθηκε για τον εαυτό του, για τη ζωή. Έσείς είχατε την υψηλή τιμή να το γεννήσετε, μα δεν έχετε το δικαίωμα να το βλέπετε σαν αντικείμενο, κτήμα δικό σας. Έσείς κι' η φύση του χαρίζετε δώρα και όπλα να κατακτήσει σιγά-σιγά ό,τι του χρειάζεται, να κατακτήσει τη ζωή. Κι' αν το παραστήσετε διαρκώς, είναι για να το βοηθήτε να βρούμε το σωστό δρόμο. Όχι για να το μπάσετε στο δρόμο που έσείς θέλετε.

Το παιδί είναι βέβαια μια οντότητα. Μα για να ολοκληρωθεί σ' έναν τέλει άνθρωπο, ικανόν να ζήσει και να δημιουργήσει στη ζωή, θα δεχθεί την επίδραση πολλών παραγόντων. Ένας σημαντικός είναι και η οικογένεια. Είναι πολύ εγωιστικό να αποκλείσει κανείς τους άλλους παράγοντες. Αγαπήστε, λοιπόν, το παιδί σας με τη μεγαλύτερη ψυχή που δεν κρύβει μέσα της εγωισμό ή ιδιοτέλεια.

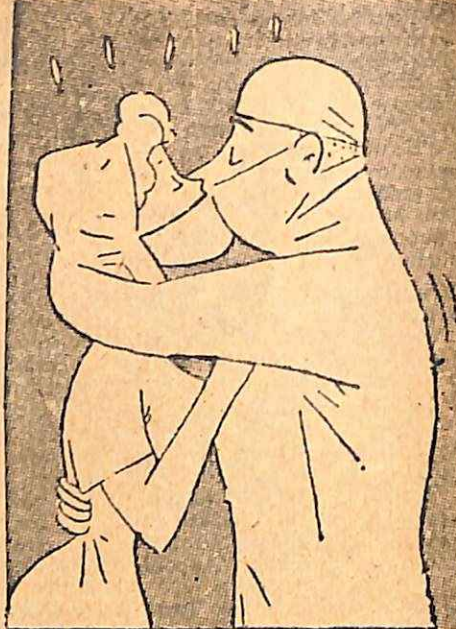
2. Νομίζουν μερικοί πως το παιδί τους είναι κάτι για να περνούν ευχάριστα την ώρα τους. Μα παίζουν μαζί του όταν βέλουν, να δακτυλώνουν μαζί του, να το πειράζουν κι' ύστερα, σαν κουραστούν, να διακόπτουν.

— Έλα, πάμε τώρα, φτάνει... Άσε με να ξεκουραστώ.

Πολλού για να διασκεδάσουν οι ίδιοι, γαργαλίζουν ξεθεωτικά το παιδί, ώσπου να πέσει παράλυτο από τα γέλια, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Άλλοι φιλούν το παιδί μέχρι αιματώσεως. Ναι, είναι αλήθεια, πως ένα τριανταφυλλένιο μαγουλάκι,

— Με συγχωρήτε, αυτή η θέσι είναι ελεύθερη;

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

ένα πρόσωπο φωτισμένο από δυο καθαρά, μεγάλα, ανυπόκριτα μάτια, προκαλούν για φίλημα ακόμη και τον ξένο. Μα όχι αυτό το φίλημα ναίει σε βάρος της υγείας του παιδιού.

3. Πόσες φορές δεν μας έτυχε σε μια επίσκεψη να συναντήσουμε τη μητέρα ή τον πατέρα που ιδρώνουν να επιδείξουν το παιδί τους.

— Για ιδέστε το! Μα ξέρετε τί ξευτυ που είναι; Ξέρει κι' ένα ποιηματάκι κι' ένα τραγουδάκι. Για ανέβα στο κάθισμα, Γιαννάκη, να τα πής, να σ' ακούσει και ο κύριος...

Και δώσ' του παρακάλια στο παιδί.

— Για δείξε μας πως χόρευαν στο θέατρο, για κάνε με το πόδι σου...

Κι' υποχρεώνουν το παιδάκι να βγει από τον κύκλο των δικών του ασχολιών, να αφήσει τα δικά του ενδιαφέροντα και να κάνει κάτι που του ζητούν οι άλλοι.

Αυτά φανερώνουν μια άρρωστη αντίληψη των γονέων. Έπιδεικνύουν τα παιδιά τους όπως επιδεικνύουν λ.χ. ένα έπιπλο. Μακάρι να έχουν να επιδείξουν κάτι που ταυριάζει στην παιδική ψυχολογία (κάτι από τα παιχνίδια του, κάτι από τη σχολική του εργασία κλπ.). Κι' αυτά χωρίς να ναι παρόν το παιδί ή, αν είναι παρόν, να μιλούν έτσι ώστε να μην το κολακεύουν.

Όπως το λέμε στην κοινή ομιλία: «Θα το πάρω από πάνω μου». Κι' αυτό λέει πολλά στη γλώσσα της ψυχολογίας. Θα μιλήσουμε άλλοτε για το τι κρύβει αυτή η φράση και που οδηγεί το παιδί.

4. Μη θέλετε το παιδί σας πρότυπο δικός σας. Αν ο μπαμπάς είναι αξιωματικός, ως μη τρέφει τη ματαιοδοξία να γίνει, και καλά, ο γιός του αξιωματικός. Κι' αν είναι ένας εργάτης με κάποιες οικονομικές δυνατότητες, ως μην του καρφωθεί στο μυαλό να γίνει ο γιός του μηχανικός.

Η πιο μεγάλη φιλοδοξία — κι' η πιο ευγενική — για το γονιό είναι να γίνει το παιδί του ένας καλός, τέλει άνθρωπος, να ανατραφεί ώστε να ξεδιπλώσει όλες τις κρυφές δυνατότητες που έχει μέσα του και να δεχτεί αποτελεσματικότερα την επίδραση της εποχής του. Όταν αναπτυχθεί με σωστή παιδαγωγική μέθοδο — και σωστή μητρική στοργή — ένα παιδί δάσκει οπωσδήποτε το επάγγελμά του και ταυριάζει στις ικανότητές του, στο χαρακτήρα του.

Ας μην του στενεύει κανείς τον ορίζοντα των ιδανικών του, ας μην το σπρώχνει κανείς σ' ένα κανάλι ξένης έλλογης.

Το κάθε παιδί δικαιούται να ζήσει στην εποχή του. Φρέσκο, τρυφερό, μικρό φυτό, τραδιέται από τον ήλιο του παρόντος. Δεν

έχει παρελθόν. Ένω οι γονείς, ώριμοι πια δύσκαμπτοι, έχουν τη σφραγίδα του παρελθόντος. Μπροστά στα μάτια του παιδιού, στο μέλλον του, υπάρχει η γοητεία του νέου. Μπροστά στα μάτια του ηλικιωμένου, στο μέλλον, υπάρχει η παρακμή του, ο φόβος του τέλους του.

5. Βλέπετε, λοιπόν, πόση διαφορά υπάρχει στην ψυχρότητα του νέου από τον ηλικιωμένο;

Η αγάπη σας στο παιδί σας μπορεί να του δημιουργήσει ασφυξία γύρω του. Μη σκληρώσετε το παιδί σας με την αγάπη σας. Αφήστε του ελεύθερο χώρο. Αφήστε του πρωτοβουλία σ' όλα, να μάθει να αυτοκυβερνηθεί. Να νοιώθει την επέμβασή σας έπάνω του όσο το δυνατόν λιγότερο.

Δεν προδίδει ελαττωμένη αγάπη αν αφήσετε το παιδί σας να μάθει να τρώει μόνο του, να πλένεται μόνο του, να ξερνεί ποτέ πρέπει να φάει, να κοιμηθεί μόνο του τις λεπτομέρειες της ζωής του. Αντίθετα. Με τον τρόπο αυτό το βοηθάτε θετικά να επαγρυπνή το ίδιο για τον εαυτό του, να μην αφοριστεί έδω κι' εκεί. Το βοηθάτε να συγκροτηθεί σ' ένα άτομο ικανό για τη ζωή.

Αγαπάτε το παιδί όχι γιατί κολακεύει με την εμφάνισή του γενικά κάποιες φιλοδοξίες.

Αγαπάτε το γιατί είναι το αύριο. Γιατί το παιδί είναι κάτι από τον εαυτό σας που κατορθώνει να επιζήσει μες' στο χρόνο. Θαυμάστε το, σαν δημιουργημα που έσείς φέρατε στη ζωή. Κομάρωστε το καθώς το βλέπετε να μεγαλώνει, να εξελίσσεται τις δυνατότητες του και να παρατηρή μακριά από τα παράβουρα της ζωής.

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

★

Δεν είναι όλα ώρα για τον κόσμο

Μία νεαρή Άγγλιδα, δεκαοκτώ ετών, η Τζόαν Χόρνμπυ από το Γουόλντεϊ "Αϊλαντ", που τυφλώθηκε όταν ήταν τριών μηνών, ξαναβρήκε την όρασή της έπειτα από έντατική θεραπεία με θερμά λουτρά. Όταν όμως παρουσιάσθηκε μπροστά στα έκθαμβά μάτια της ο κόσμος, η Τζόαν απογοητεύθηκε. Δεν μπορεί να βλέπει πρό πάντων το αύριο μέσα στο πιάτο και τις τουρτές, που ήταν άλλοτε οι λιχουδιές της. Τη φοβίζουν επίσης τα αυτοκίνητα με τα δυο πατάματα και τα άλογα, που δεν τα φανταζότανε τόσο μεγάλα. Μονάχα η μητέρα της της φάνηκε «γλυκεία και δμωρή», όπως την είχε πάντοτε όνειρευθη και ο πατέρας της «κουνάτος και ψηλός».

ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ ΓΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Η Σελέστ είναι η μεγαλύτερη Αμερικανίδα σχεδιάστρια παιδικής μόδας και σ' αυτήν όφειλονται τα εικονιζόμενα τρία χαριτωμένα μοντέλα. Αριστέρα: Μπλε φουστανάκι με πλατιά σουρωτή φούστα και κορσάκι με τρεις στενούς κανονές που συγκροτούνται με τις γλώσσες του νωμίτη. Έπωλετες από λευκό κέντημα ρισελιέ. Δεξιά: Η μικρούλα φορεί μπλουζίτσα από ποπλίνα με τις ρίγες — κόκκινες και άσπρες —

διαρρυθμισμένες διαγωνίως και μικρούτσικα μπομπέ κουμπάκια στη βάση του λευκού «μπέμπες» γιακά και γκρι ποδίτσα με σουρωτή φούστα και μπουστάκι με μπρετέλες που σταυρώνουν οπίσω και κουμπώνουν στο στήθος. Η μεγάλη αδελφούλα φορεί σκωτσέζικη φούστα με κουφότητες, κουμπωτή πάνω στη λευκή και στολισμένη με κεντητή δελονία μπλουζίτσα. Το μπουστάκι με τις φαρδιές μπρετέλες στερεώνεται στη φούστα.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ. Βεβαίως μπορεί να σας υποδείξω τα συνηθισμένα φάρμακα να πάρετε όπως οι ενέσεις προζονών καθώς και διταμίνες Ε. Αλλά το καλύτερο είναι να εξετασθείτε έφ' όσον είναι εύκολο, έστω και για μία φορά από γυναικολόγο, αυτός θα σας εξετάσει, θα διαγνώσει την πάθησή σας και θα σας καθορίσει την ποσότητα των ορμονών και το είδος που πρέπει να πάρετε.

ΑΝΗΣΥΧΗ Μ. Κ. Πρόκειται περί παθήσεως ορμονικής αιτιολογίας, γι' αυτό πρέπει να το εξετάσετε από γυναικολόγο και αυτή θα φροντίσει, διότι θα κάνετε ορμόνες και πιθανόν και διακυβερνήσεις να τα συνεχίσετε και να τα συμπληρώσετε με ταμπελέτες διταμίνης Ε τρεις την ημέρα. Αποφασίστε να τελειώσετε το ταχυτόν με το ζήτημα του γάμου. Μη δίνετε νέες αναβολές και τα άλλα θα περάσουν. Είναι

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΚΡΙΝΟ. Στην αρχή θα κάνετε 5 ενέσεις τεστοβιρόν ή όρετόν των 25 μιλιγκράμ και θα παίρνετε έσωτερικώς

δύο χαπάκια σιστομενσίν επί 5 ημέρες μετά την περίοδο, κατόπιν αναλόγως της πορείας της καταστάσεώς σας θα κανονισθεί και η λήψις άλλων φαρμάκων. Αι κοιλικά πύσεις πρέπει να γίνονται με ντεντλ εάν υπάρχει η με λυσοφόρμ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΛΠΙΣ Ο.Ε.Σ., Θεσσαλονίκη. Δεν έχετε ακόμη προσαρμοσθεί στη νέα κατεύθυνση. Η αναστολή δεν έχει λόγους σοβαρούς, αυτά είναι ζητήματα που περνούν με το χρόνο και θα επανέλθει η φυσιολογική σας κατάσταση μετά το γάμο. Η μέχρι τώρα τακτική της ζωής σας και οι διάφορες στενοχώριες με μία μικρή ανεπάρκεια των ωοθηκών που άρχισε τον τελευταίο καιρό είναι οι κυριότερες αιτίες της όλης καταστάσεώς σας. Επομένως δεν πρέπει να ανησυχείτε. Τα φάρμακα που πήρατε να τα συνεχίσετε και να τα συμπληρώσετε με ταμπελέτες διταμίνης Ε τρεις την ημέρα. Αποφασίστε να τελειώσετε το ταχυτόν με το ζήτημα του γάμου. Μη δίνετε νέες αναβολές και τα άλλα θα περάσουν. Είναι

Φ. Α. "ΟΛ" αυτά είναι αποτελέσματα του υπερβολικού φόβου. Δεν έχετε απολύτως τίποτε και να σταματήσετε να σκέπτεσθε γι' αυτή την υπόθεση καθώς και τα φάρμακα τα οποία βλέπουν δεν ωφελούν, από την άρχη δεν υπάρχει ούδεις λόγος ανησυχίας.

ΝΙΚΗ. Παρά τις δυσκολίες σας πρέπει να επισκεφθείτε γιατρό. Αυτός θα σας καθορίσει τι είδους ορμόνες πρέπει να κάνετε. Δυστυχώς χωρίς εξέταση, δεν είναι δυνατόν να σας καθορίσω θεραπεία.

ΜΑΡΙΑ Α. Τ. 22. Νομίζω ότι ο γιατρός που σας έκανε την εξέταση είναι σε θέση καλύτερα από κάθε άλλον να σας απαντήσει, γιατί αυτός ξέρει τι αφήρεσε. Πάντως από τα γραφόμενά σας, εγώ είμαι ότι δεν πρέπει να ελπίζετε πολύ, ότι είναι δυνατόν να τεκνοποιήσετε. Διότι υπάρχουν φυσικά οι ωοθηκικές ανεπαρκείες, αλλά δεν υπάρχει το σώμα της μητέρας, καθώς και η επικοινωνία, η συνδεσιμή της και ωοθηκών, διότι και το μητρικό στομάχι των σπλίνγων έχει αποκοπεί και απολυθεί (αποφραχθεί).

Μια επίσκεψη σε ειδικό γυναικολόγο δεν θα σας βλάψει. ΧΑΜΕΝΗ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ. Γίνεται επιτυχής έγκληση και αποτελεσματική. Η θεραπεία φυσικά από γυναικολόγο. Όσο για τα άλλα ερωτήματά σας για τη διάσκεψη, την τιμή κ.τ.λ. Είναι ζητήματα που εξαρτώνται από το γιατρό εις τον όποιον θα αποταθήτε και μόνο προφορικώς διευκρινίζονται.

ΣΕΝΗ. Ασφαλώς και η πάθησής σας δεν είναι κληρονομική και επομένως μπορείτε να τεκνοποιήσετε.

ΑΔΙΚΗΜΕΝΗ. Όχι και αδικημένη. Ευχάριστημένη πρέπει να λέγεσθε. Πάντως πρέπει να εξακολουθήσετε τα λαμβανόμενα μετρα έφ' όσον υπάρχει κανονική έμμησος ρύσις.

Φ. Α. "ΟΛ" αυτά είναι αποτελέσματα του υπερβολικού φόβου. Δεν έχετε απολύτως τίποτε και να σταματήσετε να σκέπτεσθε γι' αυτή την υπόθεση καθώς και τα φάρμακα τα οποία βλέπουν δεν ωφελούν, από την άρχη δεν υπάρχει ούδεις λόγος ανησυχίας.

Η ΠΑΝΕΜΟΡΦΗ ΡΩΜΑΙΑ
ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ, Η
ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΙΝΙ-
ΓΜΑΤΙΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ
ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΤΟ
ΜΕΓΑΛΟ ΣΩΓΡΑΦΟ ΤΗΣ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΛΕΟ-
ΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΕΔΩΣΕ
ΣΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

Η ΤΖΙΟΚΟΝΤΑ

ΤΟΝ καιρό που ο μεγάλος στοχαστής και ο μεγάλος ζωγράφος στα χρόνια της Ιταλικής Αναγέννησης Λεονάρντο ντα Βίντσι (1452—1519) βρίσκονταν στη Ρώμη όπου ο Πάπας του είχε αναθέσει πολλές καλλιτεχνικές εργασίες, γνώρισε τη γυναίκα του αριστοκράτη Τζιανόμπι ντε Τζιοκόντο την πανέμορφη ναπολιτάνα Μόνα Λίζα που είχε ξετρελλάνει την αριστοκρατία της Ιταλικής μεγαλουπόλεως. Μά δεν ήταν μόνο η πιο ωραία ανάμεσα στις ωραίες αλλά και η πιο αισθηματική γυναίκα της εποχής της. Δεν χόρταιναν κανείς να τη βλέπει. Θέλονταν όταν την άκουε να μιλή. Ευνοούσαν μέσα του πάθος όταν τη χόρευε. Την καμάρωνε όταν περπατούσε. Τιποτα δεν της έλειπε. Όλες τις χάρες της είχε. Ήταν ευτυχισμένη άραγε στη ζωή της; Δεν το ξέρουμε. Πολύ πιθανό πως ήταν δυστυχισμένη όπως και τόσες άλλες γυναίκες του καιρού της. Είχε δέβαινα πλούτη πολλά ο άντρας της. Δεν φαίνεται όμως να ήταν και άξιος να σφίγγει στην άγκαλιά του το αιθέριο εκείνο πλάσμα που ξδον από την πλαστική ομορφιά του έκρυβε και μια ψυχή όχι μόνο όνειροπόλα αλλά και γεμάτη καλωσύνη.

Ο μεγάλος φλωρεντίνος που κατείχε όχι μόνο τα σκήπτρα στη ζωγραφική αλλά και που ήταν το πιο δυνατό μυαλό που αγκάλιασε τα πιο μεγάλα προβλήματα της ανήσυχης και δημιουργικής εποχής του, όταν γνωρίστηκε με τη Μόνα Λίζα δεν ήταν δυνατό να μη συγκινηθεί από την ομορφιά της και τον ψυχικό της πλούτο. Κοντά τέσσερα χρόνια του ποζάρησε για να της φτιάξει το πορταίτο της. Αυτός ο μεγάλος καλλιτέχνης που ήξερε όλα τα μυστικά της ζωγραφικής τεχνικής, χρειάστηκε τέσσερα δλοκλήρα χρόνια για να φτιάξει την προσωπογραφία της Τζιοκόντας! Γιατί άραγε χρειάστηκε τόσο καιρός; "Όσο κι αν είναι δύσκολη η απάντησις, μπορούμε να μαντεύσουμε την αιτία. Ο Λεονάρντο ντα Βίντσι είχε μαγευθεί από την ομορφιά της Μόνα Λίζα και είχε γοητευθεί από τα ψυχικά της χαρίσματα.

Την ώρα που του έπόζαρε δεν ήταν μόνο ο καλλιτέχνης αλλά και ο μυσταγωγός. Η ζωή των μεγάλων η πιο σωστή ή ψυχολογία των μεγάλων

χει δικά της έκφραστικα μέσα, ιδιοτροπίες στις εκδηλώσεις των συναισθημάτων τους. "Ισως να το είχε καταλάβει αυτό η Μόνα Λίζα (Τζιοκόντα) και ίσως να είχε αισθανθεί και αυτή συμπάθεια προς τον καλλιτέχνη που η φήμη του απλώνονταν παντού. Ήταν ο μεγάλος ζωγράφος, ο μεγάλος στοχαστής, ο μεγάλος ανθρωπιστής. Κατείχε όλες τις ανθρωπίνες γνώσεις και τη σοφία του καιρού του. Το μυαλό του προχωρούσε ακόμα πιο πέρα. Ήταν ο πρόδρομος των τεχνικών εφευρέσεων και των κατακτήσεων της εποχής μας. Κατείχε την αρχιτεκτονική, την υδραυλική, τη γλυπτική, μα και κάτι παραπάνω. Έβλεπε μακριά. Σχεδίαζε τεχνικές εφευρέσεις που πολύ αργότερα πραγματοποιήθηκαν. Το πνεύμα του ήταν καθολικό. Η μεγαλοφυΐα του αξιέπρασθη. Γιατί ήταν ο δημιουργός που ήθελε να δώσει στην εποχή του τα τεχνικά μέσα για να δαμάσει τις φυσικές δυνάμεις για το καλό της ανθρωπότητας. Και μαζί ο πιο μεγάλος καλλιτέχνης που οι δημιουργίες του ολοκληρώναν την αισθητική έκφραση του Ωραίου, του Καλού όπως το φαντάστηκε η ελληνική αρχαιότητα.

Αυτός ο μεγάλος άνθρωπος λοιπόν τέσσερα δλοκλήρα χρόνια πηγαίνονταν στο σπίτι της Μόνα Λίζα για να της φτιάξει το πορταίτο της, όχι ένα πορταίτο που να τη μοιάζει, αλλά να απεικονίζει την πλαστική της ομορφιά και τους ψυχικούς θησαυρούς της. Ήθελε να την αποθανάτισε με το χρωστήρα του. Και τα κατάφερε.

Σήμερα που ο πίνακας αυτός βρίσκεται στο Μουσείο του Λούβρου, δλοι δσοι τον βλέπουν στέκονται έκστατικοί μπροστά του και οι ειδικοί χωρίς να υπάρχει δεύτερη γνώμη μιλούν με θαυμασμό γιατί είναι ανέκφραστη η μαγεία που αισθάνεται κανείς μπροστά στο αινιγματώδες ύφος της γυναίκας αυτής που το χαμόγελό της το φυγαλέο και η λεπτή απόχρωσις της εκφράσεως της προκαλούν διάφορα αισθήματα και δίνουν ώλοκληρωμένη την αισθητική συγκίνησι.

Με δυο λόγια πρόκειται για ένα άριστο σύγρμα που και μόνο αυτό θα ήταν αρκετό για να χαρίσει την αθανασία στον Ντα Βίντσι. Αριστούργημα που δεν φοβάται την επιδραση του χρόνου.

ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΑΝΟΗΤΗ ΑΣΧΗΜΗ ΚΑΙ ΕΞΥΠΝΗ

Από παλιά υπάρχει ανάμεσα στους άντρες η γνώμη πως μία ωραία γυναίκα είναι — τις περισσότερες φορές — ανόητη. «Ωραία και ανόητη» λένε, όπως λένε ακόμα «ασχημη κι' έξυπνη». Γιατί τάχα; Οι ένοιες αυτές είναι άραγε στενά ένωμένες μεταξύ τους; Η ομορφιά και η ανόησια, ή έξυπνάδα και η ασχημία βαδίζουν μήπως χέρι με χέρι ανάμεσα στον κόσμο;

Μερικά παραδείγματα φαίνονται πως το επιβεβαιώνουν αυτό. Η κυρία Έλεονώρα Ρουζβελτ, η χήρα του προέδρου, είναι κάθε άλλο παρά περίφημη καλλονή. Είναι όμως μία εξαιρετικά έξυπνη γυναίκα. Και ξέρει τον εαυτό της καλά.

Σχετικά με τη σωματική της διάπλασι, γράφει στον πρώτο τόμο των απομνημονευμάτων της: «Η ασχημία μου ήταν η απελπισία της μητέρας μου. Και θέλησε να ισορροπήσει την έλλειψι της ομορφιάς με μία αξιόλογη ανατροπή και μόρφωσις».

Η ομολογία αυτή μας λέει πολλά. Μας αποδειχνει πως έλεγαν πριν από λίγο ακόμα καιρό: «Η κακομοίρα είναι τόσο ασχημη που πρέπει κάτι να μάθω, ιαχή στα χέρια της ένα έφοδιο». Σ' αυτόν τον καιρό — που ίσως δεν πέρασε εντελώς ακόμη — η μόρφωσις, η γνώσις και ένα λογικό επάγγελμα ήταν κάτι που παρηγορούσε τις ασχημες κοπέλλες. Ένα δμορφο κορίτσι δεν είχε ανάγκη να μάθει και πολλά πράγματα.

Από τις γυναίκες του θεάτρου ζητιέται η ομορφιά, σαν κάτι το αυτόνοτο. Και όμως η Γαλλίδα 'Υβέτ Ζιλμπέρ, η περιφημότερη ηθοποιός του καιρού της ήταν μία εξαιρεσις του κανόνα.

Όταν ο "Όσκαρ Ουάιλντ, ο "Αγγλος ποιητής, έκαμε τη γνωριμία της, φώναξε άθελά του: — Μαντάμ! Είσαστε η ασχημότερη γυναίκα του Παρισιού!

— Όχι, κυρίε, απάντησε η καλλιτέχνης, η ασχημότερη γυναίκα του κόσμου!

Και αυτό το ανέκδοτο είναι δ δασκτικό. Η 'Υβέτ Ζιλμπέρ δεν ήταν μόνο εξ αιτίας της τέχνης της και της ασχημιάς της διάσημη, αλλά και για το θέλητρο που σκorpionούσε σ' όλους τους άνδρες.

Για τη δούκισσα του Ουίνδσορ, την πρώην κυρία Σίμπσον, δέ μπορεί να πη κανείς πως ήταν ωραία γυναίκα. Ούτε και τότε, που ο βασιλιάς της 'Αγγλίας παράτησε το θρόνο του προς χάρι της ήταν ωραία. Αλλά είχε θέλητρο!

Και είναι έξυπνη, πολύ έξυπνη! 'Υβέτ Ζιλμπέρ, Έλεονώρα Ρουζβελτ, Ουάλλισ Σίμπσον — για τις τρεις αυτές λέγε: — "Ασχημες και έξυπνες, με μεγάλη επιτυχία στη ζωή.

Ζωγράφοι, γλύπται, ποιηταί και λογοτέχνη θεωρούν υπαρκτά τους να τραγουδούν τον έπαινο στην ομορφιά! "Οστάσο πολλοί απ' αυτούς παντρεύ-

τηκαν ασχημες γυναίκες. Και αρκετοί άφησαν την δμορφη γυναίκα τους για χάρι μιάς ασχημης.

Το ίδιο όμως γίνεται και σε άντρες που δεν είναι ούτε ζωγράφοι ούτε ποιηταί. Και ο κόσμος άπορεί γι' αυτό!

Μολαταύτα, μία ωραία γυναίκα που είναι συνθησιμένη στα υπερβολικά κομπλιμέντα, που κάθεται όλη την ώρα σε μία πολυθρόνα στο σπίτι της, που ζητά πάντοτε λατρεία, μπορεί με τον καιρό να φέρη σε άπελπισία τον άντρα της. Ο σύζυγος ζητά από τη γυναίκα του κάτι διαφορετικό, από το να γονατίζει μπροστά της, σά μπροστά σε καμιά θεότητα. Ακόμα δεν του άρκει να μάθω εκείνη — θέλοντας η μη θέλοντας — να του ρόδη τα κουμπιά και να μαγειρεύη υποφερτά. Η ασχημη γυναίκα που μπορεί να μιλά μαζί με τον άντρα της για πράγματα που τον ένδισφέρουν, παύει να είναι ασχημη μπροστά στα μάτια του. Γίνεται σε λίγο η αγαπημένη γυναίκα και η αγαπημένη γυναίκα είναι πάντα ωραία.

Σήμερα κάθε γυναίκα μπορεί να μη είναι ασχημη. Και λιγώτερο μία έξυπνη από μία ανόητη. Η ομορφιά μπορεί ν' αποκτηθί. Ός και οι γαιγιές είναι τώρα δμορφες και έξυπνες. Γιατί δσο και αν φαίνεται παράξενο, στον καιρό μας συμβαίνει αυτό: Η ομορφιά δέ βρίσκεται στην κανονικότητα των χαρακτηριστικών του προσώπου μας αλλά στον τονισμό της προσωπικότητάς μας. Μπορούν να τασκωνώνται ώρες δλόκληρες αν η ασχημη Μπέττυ Νταίβις είναι αληθινά ασχημη ή το έναντίον, το ύπόδειγμα μιάς ιδιαίτερης προσωπικής ομορφιάς. Αυτή η καινούργια ομορφιά που κάθε γυναίκα μπορεί να την άποκτήτη, δεν εξαφανίζεται μέσα σε λίγα χρόνια, όπως η ομορφιά μιάς κούκλας.

Η περιποίησις του σώματος και οι κινήσεις στο ύπαιθρο έχουν αλλαξει το σώμα της γυναίκας, το έχουν κάμει κομψό και κανονικό.

Ένα λοιπόν είναι δέβαιο: το ωραίο και το ανόητο δεν είναι πιά άχώριστες έννοιες στην εποχή μας. Το ίδιο και το έξυπνο και το ασχημο. Και οι ωραίες γυναίκες δεν πρέπει να νομίζουν πιά, ότι είναι αρκετό να είναι ωραίες για ν' άρσουν και να πάνε μπροστά.

Μία γυναίκα γνωστή για την καλλονή της και για την ανόησια της έγραψε μία φορά στον Μπέρναρ Σόου ένα γράμμα προτεινόντάς του να γίνη ο πατέρας του παιδιού της:

«Ένα παιδί που θα κληρονομούσε το δικό μας πνεύμα και τη δική μου ομορφιά, θα είναι ένα ιδεώδες πλάσμα» έγραψε. Και ο Μπέρναρ Σόου απάντησε:

«Η πρότασις σας μου άρέσει. Φοβάμαι όμως μήπως το παιδί κληρονομήσει τη δική μου ομορφιά — και το δικό σας πνεύμα!»

ΚΑΡΛ ΡΙΕΝΤΕΡ

ΠΟΛΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟ

ΥΛΙΚΑ: 200 γραμ. ή 65 δράμ. υαλλί ΠΕΓΚΟΥΕΝ—ΡΑΨΟΝΤΙ: Βελόνες Νο 2 και Νο 2½.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Ζέρσευ=1 βελόνα καλή. 1 βελόνα άνάποδη. Διπλό—'Αζούρ=1η ΒΕΛΟΝΑ: 2π μαζί, βάλετε δύο φορές κλωστή στη βελόνα σας=(διπλό ζετέ). Ένα άπλό κλωσίμο=(πάρετε 1π άπλεκτο. 1π καλή, γυρίσετε τον άπλεκτο πόντο επάνω στον πλεγμένο). 2η ΒΕΛΟΝΑ: 1π άνάποδη, πλέξετε το διπλό ζετέ κατά τον έξης τρόπο: Την πρώτη κλωστή θα την πλέξετε καλή και τη δεύτερη άνάποδη. 3η ΒΕΛΟΝΑ: Όλοι οι πόντοι πλέκονται καλή. 4η ΒΕΛΟΝΑ: Όλοι οι πόντοι πλέκονται άνάποδη. Τα στενύματα και τα διπλά ζετέ πρέπει να προσέξετε ώστε να πέφτουν πάντοτε στην ίδια μεριά.

ΖΕΡΣΕΥ—ΜΥΓΓΑΚΙ: 1η ΒΕΛΟΝΑ: 13π καλή, 1π άνάποδη. 13π καλή 1π άνάποδη και ούτω καθ' έξης. 2η ΒΕΛΟΝΑ: και όλες οι ζυγές βελόνες πλέκονται πάντοτε άνάποδη. 3η ΒΕΛΟΝΑ: 1π άνάποδη, 11π καλή, 1π άνάποδη. 1π καλή, 1π άνάποδη. Συνεχίστε όπως άρχίσατε, δηλ. 1π άνάποδη, 11π καλή και ούτω καθ' έξης. 5η ΒΕΛΟΝΑ: 13π καλή, 1π άνάποδη, 13π καλή 1π άνάποδη και ούτω καθ' έξης. 7η και 9η ΒΕΛΟΝΑ: Θα πλεγθούν και οι δύο από την καλή. 10η ΒΕΛΟΝΑ: Άνάποδη. Θα συνεχίσετε την πλέξι σας, επαναλαμβάνοντας αυτές τις 10 ΒΕΛΟΝΕΣ.

Αυτό το μοντέρνο ζιλέ είναι για σώμα με τα έξης μέτρα: Γενικό μήκος 46 εκ., περιφέρεια μέσης 70 εκ., φάρδος πλάτης μετρώνας από ώμο σε ώμο 48 εκ., και για ώμο 18 εκ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Όλο το ζιλέ πλέκεται μονοκόμματο. Θ' άρχίσετε από την πλάτη κατά τον έξης τρόπο: Βάλετε στις βελόνες Νο 2½ τόσους πόντους όσους χρειάζονται για να έχετε 48 εκ. φάρδος του πλεκτού σας. Άρχίστε κατά τον έξης τρόπο: 11π καλή, διπλό άζούρ και συνεχίστε με το Ζέρσευ—μυγγάκι. Παρά 11 τελευταίων πόντων θα κάνετε και πάλι διπλό άζούρ. Σε γενικό μήκος 46 εκ. κλείσετε στο μέσον του πλεκτού σας 4π για το ντεκολτέ της πλάτης. Η κάθε μεριά θα πλεχθή χωριστά. Περάσετε τους πόντους της μιάς μεριάς σε μία παραμύνα και αφήστε τους να περιμένουν (άριστερη μεριά). Με τους πόντους της δεξιάς μεριάς θα σχηματίσετε το πρώτο μπροστινό. Στη μεριά του ντεκολτέ θα πλέξετε κατά τον έξης τρόπο: Πλέξετε 4 βελόνες ίσια (στην έξωτερική μεριά του πλεκτού θα συνεχίσετε να πλέκετε το διπλό άζούρ). Κατόπιν στη μεριά του ντεκολτέ θα βάλετε κάθε δεύτερη βελόνα 1π (10 φορές) και 13π σε μία φορά. Αμέσως μετά από τους 13π που θα προσθέσετε θα δημιουργήσετε στην έξωτερική μεριά του πλεκτού σας ένα διπλό—άζούρ σε 11π από την άκρη. Πλέξετε δσο και το μήκος της πλάτης και κλείστε τους πόντους σε μία φορά. Περάστε στη βελόνα σας τους πόντους που έχετε και περιμένουν και πλέξτε τους κατά τον ίδιο τρόπο αντίκρυστά.

ΓΙΑΚΑΣ

Βάλετε 110π. Πλέξετε με Ζέρσευ άπλό. Θα βάλετε 1π σε κάθε μεριά κάθε έκατοστό έως ότου πλέξετε 7 εκ. φάρδος. Σε αυτό το φάρδος πλέξετε μία βελόνα άνάποδη στην καλή μεριά του πλεκτού σας. Συνεχίστε με Ζέρσευ κανονικό κάνοντας το αντίθετο της προηγούμενης φοράς δηλ. θα κλείνετε 1π σε κάθε μεριά κάθε έκατοστό έως ότου πλέξετε και πάλι 7 εκ. και μείνουν στη βελόνα σας 110π. Κλείστε τους σε μία φορά αυτούς τους 110π.

ΠΑΤ ΤΣΕΠΗΣ

Βάλετε στις βελόνες Νο 2 38π. Πλέξετε 2 βελόνες με μους πλέξι. Κατόπιν συ-

νχίσετε με Ζέρσευ, βάζοντας στη δεξιά μεριά 1π κάθε δεύτερη βελόνα και στην άριστερη μεριά θα κλείνετε 1π κάθε δεύτερη βελόνα. Σε 3 εκ. φάρδος του Ζέρσευ κλείστε τους πόντους σε μία φορά.

ΤΕΛΕΙΩΜΑ

Τοποθετήστε το πάτ της τσέπης στη δεξιά μεριά του μπροστινού, σε 5 εκ. από μέσα από την έξωτερική άκρη και σε 14 εκ. από τον ώμο της έξωτερικής μεριάς και 18 εκ. από τον ώμο στην έξωτερική μεριά δηλ. το υψηλό σημείο της τσέπης θα έχη 14 εκ. απόστασι από τον ώμο και το χαμηλό 18 εκ. απόστασι από τον ώμο. Στο κομμάτι της πλάτης θα κάνετε δύο πιέτες με 3½ εκ. βάθος και σε 10 εκ. απόστασι από την έξωτερική άκρη η κάθε μία. Αυτές οι πιέτες δέ θα ραφτούν παρά μόνον στο κάτω μέρος διπλές. Κάνετε και στα δύο μπροστινά τις ίδιες πιέτες με 3 εκ. βάθος η κάθε μία και σε 7 εκ. απόστασι από την έξωτερική άκρη. Κατόπιν με τις βελόνες Νο 2 θα σκευάσετε στο κάτω μέρος της πλάτης πόντους για να πλέξετε τη ζώνη. Στις δύο άκρες της βελόνας θα προσδέσετε από 7π στην κάθε μία για να σχηματίσετε σ' αυτούς τους πόντους τις κομπιούρες. Πλέξετε αυτούς τους πόντους 2½ εκ. Ζέρσευ. Στο μέσον του φάρδους θα σχηματίσετε στην κάθε άκρη από μία κομπιούρα κατά τον έξης τρόπο: Θα κλείσετε 4π μετά τους 3 πρώτους πόντους και από των 3 τελευταίων πόντων, 2ην επόμενη βελόνα θα προσθέσετε τους πόντους που κλείσατε. Αφού πλέξετε τα 2½ εκ. φάρδος της ζώνης, πλέξετε μία βελόνα άνάποδη στην καλή μεριά του πλεκτού σας και συνεχίστε με Ζέρσευ. Θα

σχηματίσετε και σ' αυτή τη μεριά στο ίδιο σημείο με τις προηγούμενες κομπιούρες τις ίδιες κομπιούρες. Στο ίδιο φάρδος με το Ζέρσευ από της βελόνας από την άνάποδη, κλείστε τους πόντους σε μία φορά. Σηκώστε στο κάθε μπροστινό πόντους για τη ζώνη όπως και για την πλάτη. Προσδέστε στις δύο άκρες της βελόνας από 7π. Μόνον στο άριστερό μπροστινό στην έξωτερική μεριά θα κόψετε στη ζώνη μια κομπιούρα κατά τον ίδιο τρόπο όπως κόψατε και στο προηγούμενο. Τσакίστε τη ζώνη στη βελόνα που πλέξατε από την άνάποδη προς την άνάποδη μεριά του πλεκτού σας και ούσατην με περαστή βελονιά. Τις κομπιούρες θα τις κάνετε και τις δύο μαζί φαστάνι. Τσакίστε το γιακά στη βελόνα από την άνάποδη, καλή με καλή και ράψετε τον στις τοείς μεριές. Κατόπιν γυρίστε τον και τοποθετήστε τον στο ντεκολτέ. Κάνετε μία θηλιά στη δεξιά μεριά του ντεκολτέ κάτω από το γιακά για το κουμπωμα του ντεκολτέ.

★
ΟΧΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΦΟΝΟΥΣ

Συνέβαινε συχνά οι έδδοται αστυνομικών μυθιστορημάτων στην Αυστρία να βλέπουν να κατάσχονται από τις άρμάδες άρχες τα δ-βλία που κυκλοφορούμε με το ατιολογικό ότι προσέβαλαν τα δημόσια ήθη.

Γι' αυτό οι έδδοται συνεφώνησαν και κατήρισαν μία επιτροπή έλέγχου, που άρνείται την έδδοσι όποιοδήποτε έργου, στο όποιον περιλαμβάνονται περισοότεροι από ένας φόνοι και όπου το τέλος δεν είναι σύμφωνο με τις ήθικες παραδδσεις, όπως τις έννοούν οι άρμόδιες άρχες...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Τζούλια ενώ χτένιζε τη μικρή, σταμάτησε κάθε τόσο και την εφοίγγε στην αγκαλιά της. Η μικρή γελούσε παραξενεμένη απ' αυτές τις περιεργές εκδηλώσεις, διώρωνε το φουστάνι της κι' άγγιζε το φιδόγκο των μαλλιών της γι' να δει αν είναι στη θέση του ύστερα απ' αυτή τη βεβήλα της τρυφερότητας. Όλα ήταν παρόμοια τον τελευταίο καιρό. Έδώ και δυο βδομάδες, ύστερα από το θάνατο του μπαμπά, που φυσικά της τόν έξηγήσαν σαν ένα βορβείο για τους καλούς ανθρώπους, ο θείος Ένρικο την πήρε μαζί του και την έφερε σ' αυτή την άγνωστη κυρία. Δεν λυπήθηκε πολύ η μικρή Τίνα που άφησε τη μαμά της μόνη εκεί στο μεγάλο τους ξεχωριστό σπίτι. Όλα εδώ ήταν αλλοιωμένα, θαυμάσια, κι' αυτή η παραξενιέρα κυρία την αγκάλιαζε και τη φιλούσε όλοένα.

— Γιατί μου έβαλες σήμερα το καλό μου φόρεμα;

— Γιατί θάρθουν οι φίλες μου και πρέπει να σε ιδούν ωραία.

— Είναι μικρές σαν και μένα οι φίλες σου;

— Όχι, είναι γριές σαν κι' εμένα.

— Έσύ δεν είσαι γριά. Δεν έχεις ασπρά μαλλιά.

— Θεέ μου, τα παιδιά έχουν τη δική τους λογική. σκέφτηκε η Τίνα χαμογελώντας.

— Έλα αγάπη μου, πάμε στην κουζίνα να ετοιμάσουμε τα γλυκά.

Το δαχτύλο της Τίνας έσκαβε μικρά-μικρά λακκάκια στις άκρες της τούρτας, ενώ η Τζούλια τη μάλωνε τρυφερά.

— Είναι όλα άσπρηνια; ρώτησε δείχνοντας τα μαγειροπάρουνα με το πασαλειμμένο δαχτυλάκι της.

— Όχι. Τα άσπρηνια είναι πολύ ακριβά.

— Η Ίριμα τα έχει όλα άσπρηνια.

— Θα πη πως είναι πλούσια.

— Έσύ δεν είσαι πλούσια;

— Καθόλου, αγάπη μου.

Όλα ήταν έτοιμα, για το τσάι του Σάββατου. Σε λίγο θα έφταναν τέσσερις-πέντε φίλες — οι ίδιες πάντα — παλιές συνάδελφοι του γραφείου, να περάσουν μαζί της το απόγευμα.

Συχνά γινόταν η μικρή αυτή συγκέντρωση, μα σήμερα είχε μια βιμ διαφορετική επίμειξη, φόρεσε ένα ζευγάρι μακρούς σκουλαρίκια, τα βάλα ήταν γεμάτα λουλούδια, μα το σπουδαιότερο ήταν αυτή η μικρή που δρισκετόταν στο σπίτι.

— Αφού δεν είσαι πλούσια, ρώτησε πάλι το κοριτσάκι, ποιος σου δίνει να τρώς.

— Εργάζομαι.

— Τι δουλεία κάνεις;

Η Τζούλια βρέθηκε σε άμνην. Για γά παιδιαστικό μυαλούδάκι της Τίνας δουλειά έσήμαινε γραφείο ή ράβιμο, κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Δε μπορούσε να της εξηγήσει πως η δουλειά της ήταν να νοικιάζει δωμάτια στο μεγάλο της σπίτι, γιατί άσφαλως δεν θα καταλάβαινε.

Όταν ζούσε η θεία της, η Τζούλια εργαζόταν ως δακτυλογράφος σε μια μεγάλη εταιρία. Όταν η θεία πέθανε, το σπίτι της φάνηκε τεράστιο και άδειο. Είχε μείνει εκεί μέσα μόνη, όπως μόνη είχε μείνει και στη ζωή. Υπήρχε βέβαια ο Ένρικο, που όταν εκείνη ξαναβγήκε στον κόσμο, με τα φορέματά της θαυμάσια μαύρα, και βλέφαρα ακόμη πρησμένα από τα κλάματα για το πρόσφατο πένθος, την πλησίασε άσκημ περισσότερο. Βλεπόντουσαν τώρα κάθε βράδυ και πολλές φορές τρώγανε μαζί. Πρώτα δεν ήταν έτσι. Η Τζούλια δεν μπορούσε να βγαίνει συχνά από το σπίτι, γιατί η θεία παρακολουρούσε κάθε της βήμα, λες και ήταν ακόμη ένα παιδί πέντε χρονών, κι' όχι 28 χρονών κοπέλλα.

Οι φίλες της τη ρωτούσαν τα Σάββατα

που έρχόντουσαν να πάρουν μαζί το τσάι, στον ίδιο πάντοτε τόπο: «Ήρθε στο σπίτι;» ή «Σου είπα πως θάρθης;» πράγμα που σήμαινε αν αυτός είχε πάρει απόφαση να δώσει ένα επίσημο χαρακτήρα σ' αυτή τη συμπάθεια.

«Πρέπει να έχω κανείς ύπομονη» απαντούσε εκείνη.

«Τι θα πη αυτό; δεν ήσαστε πιά παιδιά κι' ο Ένρικο φαίνεται σοβαρός άνθρωπος».

Σοβαρός, πράγματι, και δύσπιστος όμως, έξ αιτίας κάποιες κακές πείρας που είχε από τη ζωή. Εκείνη το καταλάβαινε αυτό, και ήξερε πως το να του ζητήσει κάτι πιο συγκεκριμένο, έσήμαινε να τον χασπ, και δεν ήθελε να τον χασπ γιατί τον αγαπούσε. Περιμένα λοιπόν με ύπουλον να πάρη μόνος την απόφασή του. Δεν έδειχνε τη διασύν των φιλενάδων της, που ύστερα από δυο συναντήσεις πρότειναν στους άντρες «νάρθουν στο σπίτι να μιλήσουν με τους γονείς» και γι' αυτό ακριβώς μένανε τώρα μόνες, με τα παιδικά που κτηρινίζαν μέσα στα κλειστά μπλουζα.

Η Τζούλια δεχόταν τα λόγια τους πονημοίαν με τσιμπήματα μέλισσας.

«Έσύ δε ζητάς ποτέ τίποτα, κάνεις μεγάλο λάθος», τη συμβούλευαν οι διασημικές μέλισσες. Θα μπορούσε και να μη τις καλή πιά, για να' άπορύνη τα ενοχλητικά λόγια τους, μα ένοιωθε κάτι να τη συνδέει μαζί τους. Τη στενοχωρούσε το ότι θα τους στερούσε την εύχαρηστική του Σαββατιάτικου απογεύματος, κι' ακόμη ήθελε να δείξη πως το να νοικιάζει κανείς δωμάτια στο σπίτι του, δεν σημαίνει ότι κάνει τον υπηρέτη, όπως είχαν φαντασθή στην άοχη, όπως θα σκεπτόταν ίσως κι' η μικρούλα Τίνα, αν της έλεγε τί δουλειά κάνει.

Όταν πέθανε η θεία, είχαν πη όλες μ' ένα στόμα: «Τώρα θα σε παντρευτεί οπωσδήποτε, γιατί η καυμένη η θεία σου προενοούσε και λίγο το φόβο σε όλους. Έξ άλλου θα έχεις και το διαμέρισμα έτοιμο που μ' αυτή την κρίση των σπιτιών δεν είναι και μικρό πράγμα».

Εκείνη σήκωσε τους ώμους με ψεύτικη αδιαφορία και για να μη άφηση τον Ένρικο να σκεφθή ότι της πέρασε από το νομ' μια τέτοια λυσίς, του είπε το ίδιο κι' όλες βράδυ:

— Σκέφθηκα να πουλήσω το σπίτι. Θα νοικιάσω κάπου ένα δωμάτιο.

Στάθηκε για λίγο σκεπτικός.

— Τα χρήματα θα ξεδευτούν γρήγορα, είπε, και δεν θα σου μείνη τίποτα στο

παιδί σου.

— Μην ανησυχείς για τη μικρή. Την κρατώ από το χέρι!

Τώρα οι φίλες περιεργάζοντουσαν το άγνωστο κοριτσάκι, κι' αυτό κίτταζε με περιέργεια τα κουρασμένα τους πρόσωπα που οι μπαγιές τάδεχναν σαν τις παραβλεπόμενες γούνες τους, άγορα-

σμένες από δεύτερο χέρι και δεν ένοιωθε να της έμπνουν καμιά συμπάθεια.

— Που τη βρήκες Τζούλια αυτή τη μικρή;

— Είναι η ανήψια του Ένρικο. Ο πατέρας της πέθανε εφονικά και μου την έφεραν για να μη βρίσκεται εκεί την ημέρα της κηδείας. Ήταν ένα μεγάλο δυστύχημα. Σε λίγες ώρες θα έλθω ο Ένρικο με την αδελφή του να την πάρουν.

«Βοικόμαστε στο τέλος», είπε μια απ' όλες, και δε βρήκαν πιά λόγια να συμβουλεύουν τη Τζούλια η να της υποδείξουν να προσέχη. Και το έρχόμενο Σάββατο βρήκαν όλες μια δικαιολογία, για να λείψουν από το καθιερωμένο τσάι. Ο δόλος τους είχε τελειώσει. Η ευτυχία της Τζούλιας δεν τις ενδιέφερε. Εκείνη δεν είχε τον καιρό να λυπηθή, είχε τόσες φροντίδες για τη μικρή, και περιμένα τον έρχομό του Ένρικο και της αδελφής του.

Το πρωί της Πέμπτης όμως, όταν χτύπησε η πόρτα κι' εκείνη έτρεξε ν' ανοίξει δει είδε τον Ένρικο. Ήταν μόνο η αδελφή του και μια άγαρμπη χοντρή κοπέλλα με κρούα γαλάζια μάτια και πολλές φακίδες στο πρόσωπο, που η Τίνα τη φώναζε Ίριμα. Η αδελφή του Ένρικο ήταν καταβεβλημένη από το πρόσφατο πένθος, μα έγκραδα.

Φίλησε τη Τζούλια κι' από τα δυο μάγουλα, κι' όταν πήρε στην αγκαλιά της την κόρη της, ξέσπασε σε κλάματα.

— Έλα, μην κάνεις έτσι, είπε η Τζούλια, δεν πρέπει να σε δλέπη το παιδί να κλάει.

Της μιλούσε στον ένικό. «Έτσι έπρεπε τώρα πιά».

— Είσαι πολύ καλή Τζούλια, ο Ένρικο μάς το λέει πάντα. Δεν είναι έτσι Ίριμα;

— Ναι πάντοτε, είναι αλήθεια.

— Ήξελε να'ρθη κι' εκείνος, μα ήταν τόσα ζητήματα που δεν μπορούσε να τ' άφήση έκκορη.

— Έκανε καλά, έπεδοκίμασε η κοπέλλα.

— Αγαπάτη Τζούλια, ήθελα να σου πω και κάτι άλλο. Ο αδελφός μου θ' άοψη το δωμάτιο. Εγώ δε μπορώ να διαχειριστώ τόσο μεγάλο περιουσία και πρέπει κάποιος να έπιδλήπη το κτήμα. Θα εργαστούμε όλοι μαζί».

Είχε πη «θα εργαστούμε όλοι μαζί». Η Τζούλια κοκκίνισε ελαφρά. Σκέφτηκε τ' έαυτο της στο μεγάλο αγρόκτημα. Πάντα της άρεσε η έξοχη.

Την ώρα που η Τζούλια σήκωνε το τραπέζι, οι δυο γυναίκες έτοιμάζαν τις βαλίτσες του Ένρικο. Από την ανοικτή πόρτα του δωματίου έφταναν στ' αυτιά της οι κουβέντες τους:

— Μη διπλώνω — έτσι τα πουκαμισα Ίριμα, θα ταλαλώσω τους γιακάδες.

— Η κοπέλλα γέλασε. Ήταν άδεξια.

— Δεν είμαι συνήθισμένη, είπε. Πρέπει να μου μάθεις πολλά πράγματα.

— Θα τα μάθεις όλα σιγά-σιγά. Ο Ένρικο είναι πολύ παράδειος στα ρούχα του. Επίσης έχει πολλές ιδιοτροπίες στα φογητά.

Τότε η Τζούλια κατάλαβε. Κατάλαβε τι έσήμαινε εκείνο το «θα εργαστούμε όλοι μαζί». Εκείνος θα παντρευόταν το χοντρά κοριτσάκι της πανάδες και τ' άσπρηνια σερίβνια. Αυτή δεν την έβλεπε πιά, παρά σαν την ιδιοκτήτρια μιας πασιόν, όπου ο καβένας μπορεί να οργανώσει εύχρηστα τη ζωή του, χωρίς να ριψοκινδυνεύση επικινδύνες ύποσχεςες.

Η μικρή μπήκε στην κουζίνα.

— Γιατί είναι το πρόσωπό σου κόκκινο και δρομένο; ρώτησε τη Τζούλια.

— Είναι από τους άτιους.

— Έμεις έχουμε στο σπίτι υπηρέτριες που κάνουν αυτές τις δουλειές.

— Πήγαινε μέσα, Τίνα, θα λερωθής.

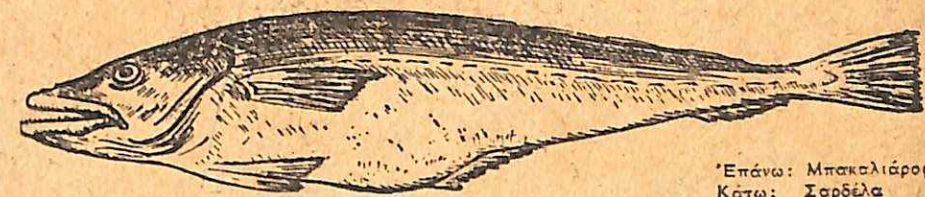
Η μικρή έτρεξε ναρούμενη στη υπερία της. Η Τζούλια με μηχανικές κινήσεις έπλενε τα πιάτα. Ο άτιος και τα δάκρυα της έβρεγαν το πρόσωπο. Τ' αυτιά της θούζαν δυνατά. Ήταν οι μέλισσες, οι φίλες, που της μιμούσαν λόγια και λονια. Κι' είδε τον έαυτο της να μικραίνει να μικραίνει, να γίνεται κι' αυτή μια μικρή χρυσή μέλισσα και να ένώνεται μαζί τους

ΤΕΡΕΖΑ ΣΕΝΣΙΣ

Χρήσιμο θέμα σε κάθε νοικοκυρά:

ΤΙ ΞΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΨΑΡΙΑ;

ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ, ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ, ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ ΝΟΣΤΙΜΑΔΑΙ...

Έπάνω: Μπακαλιάρος
Κάτω: Σαρδέλα

Κείμενο και σχέδιο
ΠΑΡΙ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Η ΣΑΡΔΕΛΑ ΚΑΙ ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ

Εάν ο θεός της θάλασσας αποφάσιζε κάποτε να ανοίξη μαγαζί και να πουλήσει τα προϊόντα του, για δυο είδη θα έκανε μεγάλη ρεκλάμα με όλα τα σύγχρονα μέσα διαφημίσεως, για το μπακαλιάρο και τη σαρδέλα. «Θέλετε γερά παιδιά; Ταίστε τα φρέσκο μπακαλιάρο και σαρδέλα στην εποχή τους», θα έλεγε. Τηγαυτή συναννίζεσαι τη μαριδά, ενώ με φρέσκια ντομάτα, σκορδάκι και ρίγανη στο φούρνο, μπορούγέτο που λένε, είναι περίφημη. Πάντοτε όμως να της ρίχνετε μπόλικο λάδι. Καλό είναι όταν πρόκειται να μαγειρεύετε σαρδέλες, να αφορίητε τα κεφάλια, είτε τηγαυήτες τις κάνετε είτε στο φούρνο. Τις σαρδέλες δεν τις ζύνουμε. Οι ψαράδες, αφού αφαιρούν τα κεφάλια και τα εντόσθια τους, τις βάζουν κατόπιν σε ένα δοχείο με νερό και τις ανακατεύουν πολλές φορές. Κατ' αυτόν τον τρόπο, φεύγουν τα πολλά λείπα, ύστερα τις ξεπλένουν και τις μαγειρεύουν όπως θέλουν. Δώστε άφροα στα παιδιά σας σαρδέλες, είναι από τις θρεπτικώτερες τροφές δίχως αμφιβολία.

Η σαρδέλα ανήκει στα αροφωσάρα, ψαρεύεται δε με τις τράτες, όπως επίσης και με τα γρι-γρι της ημέρας και της νυχτός. Η εποχή της είναι από την άνοιξη ως τις άργες του θερούς. Όταν η σαρδέλα μεγαλώσει, οι ψαράδες την αποκαλούν σαρδελιόνα.

Πολλές φορές θα πήγατε στο μπακάλη σας και θα ζητήσατε, μια καλή παστή σαρδέλα για φρεκτικό. Μπορείτε όμως, αν θέλετε βέβαια, να παστώσετε και σις σαρδέλες και να σερίβετε στο τραπέζι σας όποτε θέλετε, ξέροντας μάλιστα ότι είναι φτιαγμένες από τα χέρια σας. Και να πως θα τις φτιάξετε:

Θα πάρετε ως πούμ 5 δκάδες σαρδέλες. Θα τις βάλετε σε ένα δοχείο με μπόλικο αλάτι, αφήνοντάς τις μια μέρα. Θα τις κάνετε «πατσάλι» όπως το λένε. Ύστερα θα τις βγάλετε και θα τις ακουμπίσετε σε ένα τραπέζι. Από κεί θα παίρνετε μια μία και θα τις βάδετε στην παλαιή σας, στη σειρά όπως και όσες παλαιή η χούφτα σας. Ύστερα αφού στρώσετε μια σειρά αλάτι σε ένα τενεκέ του πετρελαίου, ως πούμ θα βάλετε μια στρώση από σαρδέλες δυοσφα-δυοσφα τοποθετημένες άλλη στρώση αλάτι και πάλι μια σειρά σαρδέλες και ούτω καθεξής έως ότου τελειώσουν. Θα τις σκεπάσετε κατόπιν με αλάτι και θα βάλετε επάνω δυο-τρία σανιδάκια τά οποία θα πλακώσετε με όσο περισσότερο βάρος μπορείτε. Πάει αυτό! Και τώρα η άρμη: σε ένα δοχείο λοιπόν που θα το γεμίσετε με νερό, θα κρεμάσετε ένα σακκούλι με αλάτι. Όταν λυώσει θα έ-

ναγεμίσετε το σακκούλι με αλάτι και ξανά έως ότου δητε ότι δεν λυώνει πιά το αλάτι μέσα στο σακκούλι. Αυτό θα πη ότι η άρμη είναι έτοιμη. Θα παίονετε λοιπόν με ένα κύπελλο άρμη και θα ρίχνετε στις σαρδέλες έως ότου δητε ότι δεν θέλει άλλο. Ύστερα θα τις αφήσετε μερικές μέρες για να ψηθούν καλά και όταν νομίζετε ότι είναι καιρός βγάλετε και σερίβετε. Καλή επιτυχία!...

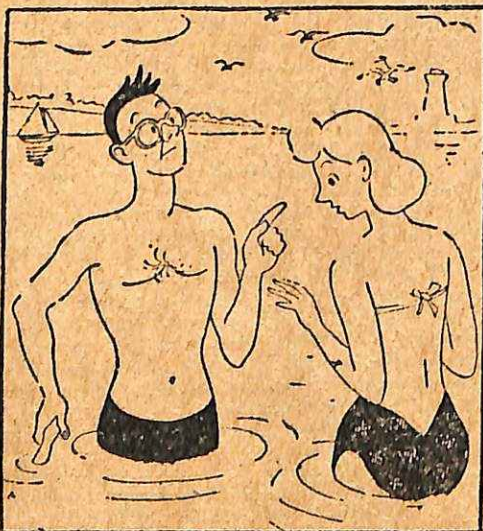
Στην ίδια οικογένεια με τη σαρδέλα ανήκει και ο τριχός. Έχει τα ίδια χρώματα με τη σαρδέλα, δηλαδή μπλε σκουασ ή πλάτη με πρασινωπές ανταύγειες και άσπρηνια κοιλιά, με τη διαφορά ότι τον διακρίνει μια ελαφρά ωχροκίτρινη γραμμή που αρχίζει από το κεφάλι φθάνοντας στην ουρά και η οποία βρίσκεται στη μέση των χρωμάτων πλάτης και κοιλιάς. Επίσης έχει πιο φιλά λείπα. Όταν μεγαλώσει ο τριχός είναι πλέον η γνωστή φρίσσα, η οποία έχει μόν εμφάνιση, αλλά δριβει κοκκάλων. Τον τριχό τον ψαρεύουν πολύ στο Φάληρο με ειδικά δίχτυα που τα λένε τριχιδίχτυα.

Ένας άλλος συγγενής είναι και ο γαύρος, που στο μόνο που διαφέρει από τη σαρδέλα είναι το μυτερό του κεφάλι. Έχει δε και πιο μεγάλο στόμα. Στο ίδιο τάκι ανήκει και ο άερινός, είναι όμως άσπρηνια με μια σχετική διαφάνεια στο κορμί του. Η οργάα ανήκει επίσης στην ίδια κατηγορία, αλλά βγαίνει πολύ λίγη εδώ στην Ελλάδα.

Και τώρα ο μπακαλιάρος. Άσχετος βέβαια με τη σαρδέλα, αλλά έξ ίσου θρεπτικός και ίδιος για τα παιδιά. Ο μπακαλιάρος έη σε βαθεία νερά, γύρω στις 200—300 βρυγίες. Γίνεται πολύ μεγάλος και το βάρος του φθάνει τις δέκα δκάδες. Τον ψαρεύουν με παραγάδια και με την άνεμότρατα. Προτιμώτεος όμως είναι του παραγαδιού. Εκείνο που αξίζει πραγματικά στον μπακαλιάρο είναι τα σκοτάκια του. Ποτέ μη ξεχάσετε να τα δώσετε στα παιδιά σας τηγαυισμένα ή και βοασμένα. Προτού μαγειρεύετε το μπακαλιάρο άφήστε τον αλατισμένο μισό ώρα τουλάχιστον (έννοω τον φρέσκο φυσικά). Κόμτε τον φιλές φέτες όταν πρόκειται να τον τηγαυήσετε και κάντε τον βραστό με πατατούλες, καρότα και σέλινο ή με ντομάτα ή και αούολέμονο, αλλά επαναλαούβω, δώστε τον στα παιδιά σας τουλάχιστον δυο φορές την εβδομάδα. (Δεν έχει περιττά κοκκαλάκια που θα σας κάμουν να φοβηθήτε για να τον δώσετε στα παιδιά).

Ο μπακαλιάρος γίνεται και ψητός φέτα με λάδι, λεμόνι και μαϊντανό έφούσον είναι μεγάλος, αλλά και στο φούρνο πλάκι τον κάνετε, αν προτιμάτε.

Π. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

— Μην ανησυχείς για τη μικρή. Την κρατώ από το χέρι!

1.—Φόρεμα από γκριζα φανέλλα στολισμένο με ζιλέ και παραμέντα από μάλλινο άσπρόμαυρο καρδύ ύφασμα. Τρείς κουφωτές δίνουν πλάτος στη φούστα.

2.— Μάλλινο φόρεμα. Το μανίκι είναι μονοκόμματο με το άμπιεσεμάν του κορσαζ και το νωμίτη. Πιέτες που σταματούν στη περιφέρεια δίνουν στο φόρεμα πλάτος.

3

4

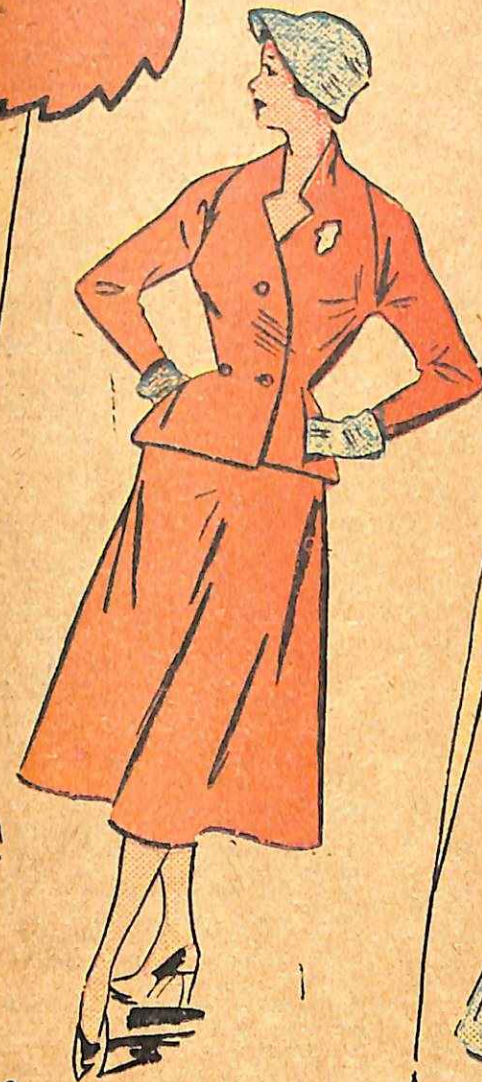

5

3.— Φόρεμα με φούστα κομμένη άνφορμ και κορσαζ με ζαπωνέ νωμίτη, που συγκρατεί τις σουρίτσες του στήθους. Τρίγωνο γιακαδάκι κλειστό.

4.— Το ζαπωνέ κορσαζ σε τύπο μπολερό σταματά στο κορσαλέ της ίσιας φούστας που φαρδαιίνει στην πλάτη και έμπρός με μια κουφωτή. Οι τσέπες σχιστές.

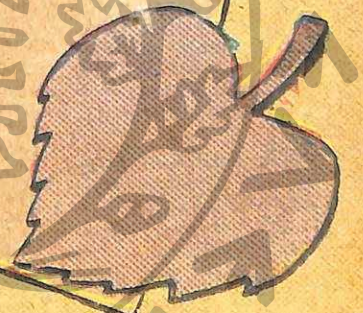
5.— Ντέ πινς από μάλλινο ύφασμα. Λοξή φούστα κομμένη άνφορμ. Η δέστα έχει τριγωνικό σταύρωμα και ντε-αλτέ σε σχήμα βέλους.

6

6.— Φόρεμα από μάλλινο ζέρεσ. Τα κοψίματα του κορσαζ συμφωνούν με τις δυο καθιστές πιέτες στα πλάγια και μια διπλή κουφόπιετα στη μέση της φούστας.

7.— 'Η χάρι σ' αυτό το μάλλινο φόρεμα βρίσκεται στις ταιριασμένες λοξές πένσες του κορσαζ και στο λοξά κοψίματα σιό πανό της φούστας.

Η ΔΡΑΠΕΤΙΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

8ον

— Πολύ καλά, κυρία, απάντησε ψυχρά ο Σελινύ, προσπαθώντας να κρύψει το θυμό του. Θά γίνω όπως επιθυμείτε. 'Ο τρόπος που τοποθετείτε τα ζητήματα δεν μου επιτρέπει να κυμώ διαφορετικά. Δεν ένω σκοπό άλλωστε να κηρύξω χρεωκοπία, πρόσθεσε, γελώντας βεδισμένα.

Κατόπι παίρνοντας πάλι το παγερό ύφος του πρόσθεσε:

— Έχετε όμως υπ' όψιν σας, πώς αν ξαναβρίσκοντας την Κάθλην θα πάω πάλι μαζί της τις ίδιες ιστορίες, ο γάμος αυτός δεν πρόκειται να γίνη. 'Ελπίζω να μη αμφιβάλετε πως οι άνθρωποι της τάξεώς μου (και τότε νισες ιδιαίτερα τη φράση αυτή) μπορεί να φαίνονται κάπως υποχωρητικοί, μα ποτέ δεν φθάνουν στο σημείο να δώσουν την εντύπωσι πως αναγκάζουν ένα κορίτσι να τους παντρευθή παρά τη θέλησή του!

— Δεν αμφιβάλλω ούτε γι' αυτό ούτε για το ότι η Κάθλην θα γίνη ήδη μετανοήσει για το κάμωμά της, γι' αυτή την κοριτσίστικη τρέλλα της, είπε η κ. Μάντον σε τόνο συμβιβαστικό. Καί στο σημείο αυτό σταμάτησε η συζήτησή τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Η Πετούνια είχε κατεβή στο Τμήφορ περιμένοντας το Ντέιλ. Ήταν πολύ χαριτωμένη. Φορούσε ένα σπορ ταγερμάκι κι' ένα μικρό καπελάκι που στεκόταν με χάρι στην κορφή των κοκκινωπών μαλλιών της. Μόλις την είδε ο Ντέιλ απόρησε κι' ο ίδιος για την ευχαρίστησι που δοκίμασε βλέποντάς την. Αυτό το κορίτσι είχε κάτι που τον τραβούσε, όσο καιμιά άλλη γυναίκα ως τώρα. Μα και η Πετούνια φαινόταν πολύ ευχαριστημένη που τον αντίκρισε. Ήταν ανυπόμονη τότε βάρτανε ο Ντέιλ στον πυργό. 'Ο μόνος άνδρας που είχε γνωρίσει όσον καιρό έμεινε στο 'Οκοφλντ-Πάρκ ήταν ο Πίτερ Ρόλτον, μ' αυτός την άφινε τελείως αδιάφορη. Εύρισε πως είχε πάνω του κάτι το κουτό. 'Όσο για τον έμπορο καιμαριέρη, τον Τζόν, φανταζόταν πως ύστερα απ' το έπεισόδιο που είχε μαζί του δε θα μπορούσε να ελπίζε σε καιμιά ευχάριστη περιπέτεια μαζί του.

Μόλις πήδησε στην πλαφόρμα, ο Ντέιλ προχώρησε εύθιμα προς την Πετούνια και βέβαιος να τη φιλήσει. Μα εκείνη τον σταμάτησε με τρόπο και του ψιθύρισε:

— 'Οχι εδώ, καύμενε. Μας παρακολουθεί ο σταθμαρχός. Κι' ύστερα πρόσθεσε πιδ φωναχτά, σε τόνο οικειότητας: Λοιπόν, είχες καλό ταξίδι;

— 'Υπέροχο, χυμώ μου, είπε εύθιμα ο Ντέιλ. Καί τώρα να-μαι ν' απολαύω κι' εγώ λίγο τον αέρα της έξοχης. Γέλασε κι' οι δύο τους και πεισμένοι α' τα χέρια γρήκαν απ' το μικρό σταθμό και τρά-

νησαν για τ' άμαξι του πυργού που τους περίμενε απ' έξω. Καθώς ανεβαίνουν η Πετούνια του είπε:

— 'Αλήθεια, πώς είναι ο άγαπητός σου εξάδελφος, ο δούξ του Μάρλιγκτον. 'Η μπέρεσ διάζεται πολύ να της μιλήσης γι' αυτόν!...

— 'Ο Ντέιλ γέλασε και της είπε χαμηλόφωνα, για να μη τον άκουσε ο άμαξας:

— Αυτή την ιστορία την έχω πη τόσες φορές, που μπορώ να θυμηθώ και την παραμικρή της λεπτομέρεια. Μην άνησυχής. Θά τα καταφέρω μιά χαρά!

— 'Υστερα σκύβοντας κοντά της της είπε ψιθυριστά:

— Για πές μου Πετούνια, είσαι ευχαριστημένη που με ξανα-βλέπεις; 'Εγώ άνακάλυφα πως μου έλειψες πολύ αυτές τις μέρες. Πάρα πολύ, κακό κορίτσι!...

— 'Ανοησίες, Ντέιλ, είπε η Πετούνια προσπαθώντας να γελάσει. Ενώ η φωνή της έτρεμε λίγο. Ψευδοσιδηματισμοί!... Δεν είναι για μας αυτά τα πράγματα!...

— Γιατί δεν είναι; ρώτησε άπτόμενα ο Ντέιλ και της έπιασε ελαφικά απ' το μπράτσο τόσο δυνατά, που εκείνη κόντεψε να ξεφωνήσει απ' τον πόνο. 'Ακου Πετούνια. Ίσως αυτό που θα σου πω σου φανή άστείο, ίσως σε έκπληξη. Μα εγώ θα σου πω αυτό που αισθάνομαι και πρέπει να το καταλάβης καλά!... Σ' αγαπώ!...

— 'Η Πετούνια ανατρίχισε. Ταράχθηκε σύγκορη σ'α να της είχαν ρίξει ελαφικά στην πλάτη κρύο νερό. Δοκίμασε πάλι εκείνο το περίεργο συναίσθημα που είχε δοκιμάσει την τελευταία βραδυά που έμεινε μαζί με το Ντέιλ άργά στον «Ευθύμο Κυνηδό». Τον ρωδόναν το Ντέιλ, τον εύρισκε δάναυσο. Τον μισούσε, μπορούσε να πη κανείς κι' όμως... Αισθανόταν πως μαζί και τον αγαπούσε, όσο κι' αν δεν ήθελε να τ' ομολογήσει αυτό και στον ίδιο τον άαυτό της!...

Όταν έφθασαν στον πυργό, η κ. Χόρτον υποδέχθηκε το Ντέιλ με μεγάλη ευγένεια και προσήνεια. Ίσως μάλιστα δεν είχε μπόρεσει να κρύψει πάτω απ' το επίσημο ύφος που είχε πάρει τη συγκίνησι και την ευχαρίστησή της, μα και την υπερφάνειά της που θα φιλοξενούσε ένα τόσο υψηλό πρόσωπο, όπως ήταν ο εξάδελφος του δούκως του Μάρλιγκτον!

Την ώρα του φαγητού ο Ντέιλ άλλαχμένος και φρεσκαρισμένος μπήκε στην τραπέζια όπου συναντήθηκε με το Ράλο, που, όπως κι' η μητέρα του, υποδέχθηκε το Ντέιλ με πολλή ευγένεια. Είχε περάσει απ' το νου τους πως ήταν ο υποψήφιος γαμπρός για την Πετούνια και δεν ήξεραν κι' οι δύο τους πως να τον περιποιηθούν καλύτερα.

Μετά το φαγητό, κατά τη διάρκεια του οποίου επεκράτησε μεγάλη ευδιαθεσία, κι' άφου κουβέντισαν αρκετά, σηκώθηκαν και πέρασαν στο διπλανό σαλόνι και η κ. Χόρτον σημάνε

για να φέρουν τον καφέ και τα λικέρ. Σχεδόν άμέσως παρουσιάσθηκε ο Κλήβ, που είχε σερβίρει μόνος του στο τραπέζι, κρατώντας το δίσκο με τα λικέρ και τ'α ποτηράκια, κι' από πίσω του η Κάθλην με τους καφέδες θηματίζοντας προσεκτικά για να μη τους χύσει. 'Ο Ντέιλ γύρισε άφηρημένα προς το μέρος τους και για μιά στιγμή τάχασε. 'Άραγε είναι αυτή!... 'Η μίς Μάντον... σκέφθηκε και κύτταξε την Κάθλην με προσοχή σ'α μάτια.

Την ίδια στιγμή ο δίσκος γλίστρησε απ' τα χέρια της Κάθλην, τα φυτζανόκια κύλησαν στο παρκέτο όπου σπάσανε και οι καφέδες χύθηκαν ένα γύρω, ενώ δε μπόρεσε να συγκρατήσει μιά κραυγή αγωνίας. Κι' αυτή είχε αναγνωρίσει στο χορευτή-ζιγκολό, το Ντέιλ-Γκόμαν. 'Όλοι γύρισαν και την κύτταξαν, έκπληκτοι.

— Τι συμβαίνει; τη ρώτησε ο Ράλο σε τόνο, που προσπαθούσε να τον κάνει αυστηρό.

— Είδα... είδα... ένα ποντίκι, φώναξε η Κάθλην, τρέμοντας σύγκορη και δγήςκε τρεχάτη απ' το σαλόνι.

— 'Η κ. Χόρτον έβαλε τα φασαμίν της και κύτταξε τον Κλήβ κατάματα:

— Πολύ περίεργη η συμπεριφορά της γυναίκας σου Τζόν, του είπε μ' ένα ύφος ειρωνικό και θυμωμένο μαζί.

— Λυπούμαι πάρα πολύ, κυρία, απάντησε ο Κλήβ κι' έσκυψε να μαζέψει τα σπασμένα φυτζανόκια. 'Επιτρέψτε μου όμως να ελπώ ότι η γυναίκα μου τ'αμάει υπερβολικά όταν βλέπει αυτό το ζώον. Είναι ένας φόβος που τον έχει από μικρή και δεν μπορεί να τον κατανικήσει. 'Ελπίζω ότι θα τη συγκωρήσετε, κυρία. Είμαι δαδεία στενωχωρημένος για ό,τι συνέβη.

— Καί πρέπει να είσαι, Τζόν, γιατί έκτός από την ένόχλησι που μας έκαμε η γυναίκα σου, μου έσπασε και το καλύτερο σερότιο του καφέ.

— 'Αλλά τώρα άς τ' αφήσωμε αυτά. Θά τ' αναπαύωμε άργότερα. Μπορείς τώρα να μ'ας σερβίρης τον καφέ μόνος σου.

— Πολύ καλά, κυρία, απάντησε ο Κλήβ και δγήςκε για να φέρη άλλους καφέδες.

★

Μόλις τελείωσε η ύπηρεσία του ο Κλήβ ανέθηκε στην κόμαρά τους όπου βόηκε την Κάθλην.

— Μά τί σου συνέβη, λοιπόν; τη ρώτησε κλείνοντας την πόρτα. 'Αλήθεια είδες κανένα ποντίκι;

— 'Η Κάθλην κούνησε άρνητικά το κεφάλι της και του είπε ζωηρά:

— 'Οχι, όχι Κλήβ. Δεν είδα ποντίκι.

— Το πρόσωπό της ήταν άσπρο σαν πανί και η σύγχυσι της δεν κρυβόταν.

— Τότε, λοιπόν, τί έπαθες;

— Νά... αυτός ο φιλοειούμενος της Πετούνια... 'Ο Ντέιλ Γκόμαν... Τόν γνωρίζω!...

Το πρόσωπο του Κλήβ σκυθρόπασσε:

— 'Ωστε έτσι έ; Καί δεν μου λες, τόν ξέρεις καλά!...

— Καί ναι και όχι. Δηλαδή... δεν είχα καιμιά φίλια μαζί του...

— Δεν μπορώ να καταλάβω, είπε ο Κλήβ ζαρώνοντας το μέτωπό του.

— Νά!... δούλευε σ' ένα ξενοδοχείο που ήμουν κι' εγώ σαν... σαν «τάξι-γκέρλο». Ξέρεις... αυτές οι κοπέλλες που έχουν σ'α κέντρα για να χορεύουν με τους πελάτες που έρχονται χωρίς ντάμες...

— Καί σε ποιά ξενοδοχείο!...

— Σ' ένα ξενοδοχείο στη Ρι-διέσα, όπου...

Σταμάτησε ελαφικά. Μόλις κατάφερε να συγκρατηθή για να μη προσθέσει «όπου μέναμε με τη μητέρα μου». Μόσπεσε τα λόγια της και τα μπάλωσε λέγοντας:

— Όπου έμεινα κάμποσες μέρες. 'Ετυχε να χορεύουμε και μαζί, κι' έτσι γνωριστήκαμε...

— Ξέρεi τίποτε για σένα αυτός ο κύριος!...

— Καί βέβαια ξέρεi.

— 'Ο Κλήβ συνωφρυώθηκε περισσότερο.

— Δηλαδή, ξέρεi πως είσαι μιά κλέφτρα!...

— 'Η Κάθλην αισθάνθηκε σαν ζόλη. Τον κύτταξε με άπορία. 'Από καιρό δεν είχε ξαναγίνη μεταξύ τους λόγους γι' αυτό το ζήτημα κι' η Κάθλην παρατίζεταν πως ο Κλήβ είχε ξεχάσει να είχε πάνω μ' αυτό που της είχε πει ο Κλήβ. Μα για όνομα του Θεού! 'Υστερα απ' όσα είχαν μεσολαβήσει μεταξύ τους, πως μπορούσε ακόμα ο Κλήβ να πιστεύει αυτή την παιδίστικη ιστορία! 'Επάνω στο θυμό της, δεν μπόρεσε να κρατηθή και του φώναξε:

— Είσαι τρελλός! 'Αληθινά είσαι τρελλός Κλήβ!...

— Καί γιατί είσαι τρελλός; φώναξε τώρα κι' ο Κλήβ, ανάβοντας. Καί στο τέλος-τέλος, θά μου πής τί σου συμβαίνει ή όχι;

— 'Η Κάθλην γέλασε βεδισμένα και του είπε:

— Νά, έννοούσα πως είσαι τρελλός να υποθέσης πως αυτός ο Γκόμαν θά μπορούσε να ξέρη για... για τίς δουλειές μου. 'Απλοήστε, ήξερε πως ήμουν «τάξι-γκέρλο».

— 'Ας καταλάβω, είπε ο Κλήβ, μ' ένα ύφος που φάνεωνε έντελως το αντίθετο.

— 'Ηταν βέβαιος πως η Κάθλην κάτι του έκρυβε κι' αμφέβαλλε πολύ αν ή αγέσις της μ' αυτόν τον άγνωστο ήταν αυτή ακριβώς που του είχε ξηγηθή η ίδια. Καί σοδαρώρορο θά ύπηρεχε μεταξύ τους! 'Αλλοίως δεν μπορούσε να ξηγηθή η μεγάλη ταροχή της μόλις τον άντικουσε. Τάχα ήταν δύσκολο να δημιουργήη κάποιος στενός δεσμός μεταξύ ενός χορευτού κυριών, δηλαδή ενός ζιγκολό και μιάς «τάξι-γκέρλο», κάτω από την όποια κρυβόταν μιά έξ έπαγγέλματος κλέφτρα; 'Όλες αυτές οι σκέψεις φούντωναν μέσα του ένα μεγάλο θυμό. Τόσο μεγαλύτερο, όσο η βαθύτερη και ύποπνη διητη άφορησι του ήταν η ζήλια. Του έρχόταν να σπάσει ό,τι εύρισκε εμπρός του. Αίσθανόταν γι' αυτόν το Γκόμαν ένα είδος που δεν είχε ξαναδοκιμά-

σει για κανέναν άνθρωπο! Καλά-καλά δε μπορούσε κι' ο ίδιος να καταλάβη τί πάθαινε. Του έρχόταν να ξεποστήσει και να τραβήξη όπου θά τον έβγαζε ή άκοη, για να ήσυχαση τα νεύρα του. Κατάφερε όμως με μιά έντονη ψυχική προσπάθεια να συγκρατηθή και έτσι μπόρεσε να πη της Κάθλην κάπως ήρεμα:

— Πρέπει να ξανακατέβω. 'Η κ. Χόρτον δεν μου είπε πως δεν θά με ξαναχορησιάσθ πιά.

Στο άναμεταξύ, κάτω στην τραπέζια μιλούσαν άκομη για το έπεισόδιο.

— 'Απορώ τί συνέβη με την Κάθλην, είπε ο Ράλο.

— Κάθλην είπατε; ρώτησε ο Ντέιλ.

— Νάι. Γιατί; απάντησε ο Ράλο, κυττάζοντάς τον με προσοχή.

Μα ο Ντέιλ καιμώθηκε πως δεν άκουσε την έρώτησι και δεν απήντησε καθόλου. Βυθίσθηκε μόνο σε σκέψεις. Του φαινόταν αδύνατο πως αυτή η καιμαριέρα μπορούσε να είναι ή Κάθλην Μάντον, ή περιζήτητη πολυφω-νη ύψη. Κι' όμως αυτή ή καιμαριέρα της έμοιαζε σαν διδυμη άδελφή! Μόνη αυτή ή διδυήτης ίσως να μη τον έβαζε σε υπόνοιες, γιατί όσο σπάνια κι' αν παρουσιάζεται δεν είναι και άπολύτως άδύνατη μιά τέτοια διδυήτης. 'Αλλά εδώ ήταν και ή σύμπτωσι του διδυματός!...

— Είναι γυναίκα του καιμαριέρη που μ'ας σεοδρίσει, είπε η Πετούνια διακόποντας τη σιωπή.

— 'Αποτελούν το ζεύγος Κλήβ Τζόν, πρόσθεσε ειρωνικά.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Η ΠΛΕΚΤΑΝΗ

•Όταν λίγο άργότερα το ίδιο εκείνο βράδυ γύρισε ο Κλήβ στο δωμάτιό τους, έθεσε χωρίς περιστροφές στην Κάθλην το ζήτημα αν θάπρεπε να τελειώνουν μ' αυτή την ιστορία.

— Νά μ'α τελειώνουμε; Μα γιατί; ρώτησε η Κάθλην με παραματική άπορία. Τι έννοεις;

— 'Εννοώ να το σκάσουμε απ' εδώ πριν χαράξη. 'Ετσι, όπως δεν έχουμε πολλές άποσκευές, θάβαι πολύ εύκολη ή άπόδρασίς μας!...

— Μα για ποιά λόγο; Δεν σε καταλαβαίνω ξανάπε η Κάθλην.

— Για... για τον κύριο αυτόν πουναι κάτω, απάντησε γοήγορα κι' άπτόμενα ο Κλήβ. Είπες ότι τον γνωρίζεις. 'Αν σε γνώρισε κι' αυτός και μ'ας άποκαλήθη στούς Χόρτον, αυτό δεν θά διστάσουν να μ'ας παραδώσουν στην άστυνομία και ύστερα... Καλά ξεμπερδέματα!...

— Μπρά, δεν φαντάζομαι να με γνώρισε, είπε η Κάθλην σε καθυσχεαστικό ύφος. Καί μέσο της σκέψεως «άραγε να ή θυμήθηκε; Μόνο δυο-τρείς φορές με είχε ιδη με τη μητέρα στο ξενοδοχείο!».

— Είσαι άκομη θυμωμένη, άγάπη μου;

— Ίσως, είπε ξερά ο Κλήβ. Καί χαϊδεύοντας άμήχανα τα ξανθά μαλλιά του, πρόσθεσε: Πάντως εγώ θαρέθηκα όλη αυτή την ιστορία.

— Δηλαδή; Θέλεις να σταματήσουμε την έρευνα μας!...

— Καί γιατί όχι; είπε ο Κλήβ με φωνή που μάταια προσπαθούσε να την κάνει σταθερή. Τι διάβολο κάνω και που δούσκομαι εδώ; Τίποτε άπολύτως!...

— Όσες φορές προσπά-τω!... 'Ας φέρει κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

— Μπρά, είπε κάπως άφηρημένα ο Ντέιλ. Καί συνεχίζοντας τις σκέψεις του, έβγαλε το συμπέρασμα πως έπρόκειτο όπωσδήποτε για μιά σπάνια περιτύωσι διδυότητος. Μα πάλι... Μπορούσαν να ύπηρεχον δύο κ'πέλλες που να μοιάζουν τόσο πολύ; Καί πήρε την απόφασιν να έξιχνιάσει όπως μπορούσε το μυστήριο που κρυβόταν κάτω απ' αυτή την καταπληκτική διδυότητα.

προσπάθειά σου και τ'όκαμα μ' όλη μου την καρδιά! Τώρα τί άλλο θέλεις από μένα και μου κάνεις όλες αυτές τις έρωτήσεις;

— Τίποτε... απήντησε ο Κλήβ, που δρέθηκε τελείως άπροετοιμαστος στο δίλημμα που τον έβαζε αυτή ή ελαφική έρώτησις της Κάθλην. Τίποτε... φυσικά, πρόσθεσε, αλλά... τέλος πάντων...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Τι έννοεις με το «τέλος πάντων»; τον ρώτησε κάπως άγριο. Το ξέρεις καλά πως δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω μου, γιατί δεν είμαστε πιά ούτε κοιόι φίλοι. Πάψαμε πρό πολλού να είμαστε!...

— Σε μισώ, τ' άκούς; σε μισώ!... 'Ο Κλήβ την έκλεισε στα δωμάτια μπράστα του.

— Το ξέρεις πως δεν εί'αλήθεια αυτό που λες; Δεν με μισείς, όπως ούτε κι' εγώ σε μισώ, της είπε παράφορα. Δεν λέω βέβαια πως... άγνοώμωστε... 'Αλλά... Τέλος πάντων. Είσαι γυναίκα κι' είμαι άνδρας... Ζούμε μαζί μέσα σ' αυτό το δωμάτιο... Μέρα-νύχτα... 'Ιδίως τη νύχτα... 'Εσύ εδώ κι' εγώ δίπλα!... Δεν πιστεύω να με φαντάζε

Έχει μεγάλη ανάγκη αναπαύσεως ύστερ' από τον κόπο της ημέρας. Αυτός είναι ο λόγος που κοιμάμαι στο μπάνιο.

— Για φαντάσου, είπε ξεσπώντας σε πλατό ειρωνικό γέλιο ο Ράφ. 'Οφείλω να ομολογήσω πως είσαι εξαιρετικά λεπτός. 'Υστερα πρόσθεσε χωρίς να σταματήσει το σαρκαστικό γέλιο του.

— Σε λυπάμαι όμως, καυμένε!... 'Όπως, ασφαλώς, θα σε λυπόταν κι' η γυναίκα σου. Φαντάζομαι πως θα σου είναι πολύ δυσάρεστο να κοιμάσαι επάνω στα πλακάκια του μπάνιου. Και εσθινικά, σά να θυμήθηκε κάτι, πρόσθεσε:

— 'Α! Καλά που το σκέφθηκα. Στο βάθος του διαδρόμου υπάρχει ένα κενό δωμάτιο. Δεν ήταν προτιμότερο να κοιμάσουν εκεί; Και μάλιστα δεν βλέπουν γιατί να μην αρχίσουν κι' από άποψε.

Χαμογέλασε με ύφος παράξενο και βγήκε απ' το δωμάτιο κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Η Κάθλην κι' ο Κλήβ δεν ανταλλάσαν λέξι όταν έφυγε ο Ράφ. 'Απέφυγαν μάλιστα και να κυττάζονται. Στο τέλος ο Κλήβ τράβηξε στο μπάνιο, πήρε το στρώμα και τα σκεπάσματα και διευθετήθηκε προς την πόρτα την οποία και άνοιξε. Μα πριν βγ' απ' το δωμάτιο γύρισε στην Κάθλην και της είπε:

— 'Ισως έτσι ν'αι καλύτερα και για τους δυό μας, Κάθλην. Πάντως σου συνιστώ να κλειδώσεις καλά την πόρτα. Δεν έχω καμμία εμπιστοσύνη στον εξιότιμο εξάδελφό μου, κι' εσύ τε φαντάζομαι πως δσα είπε ήταν μόνο από ενδιαφέρον για την άρεσί μου!...

— Ούτε κι' εγώ, του απάντησε ξερά η Κάθλην, χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο.

Μόλις έφυγε ο Κλήβ, η Κάθλην διπλοκλείδωσε την πόρτα κι' έπεσε στο κρεβάτι της. Στριφογύρισε άρκετά ώρα στο στρώμα χωρίς να καταφέρει ν' αποκοιμηθ'.

Αισθάνονταν τον έντονο της δυστυχισμένο όσο ποτέ στη ζωή της. Εσθινικά άκουσε πως κάποιος προσπαθούσε να γυρίσει με τρόπο το χερούλι της πόρτας.

— 'Υστερα άκουσε ένα έλαφο χτύπημα στην πόρτα... Καμώθηκε πως κοιμόταν και έμεινε ακίνητη. Κι' ο Ράφ — γιατί αυτός ήταν — απομακρύνθηκε με αδόρυβα βήματα. Τού ακοφάνηκε αυτή η άποτυγία. Μα καθώς κατέβαινε τ' σκάλα τ' υπηρεσίας, παραγυρήθηκε με τη σκέψη πως όπωσδήποτε κάποια πρόδοος είχε σημειωθεί!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

ΜΙΑΣ ΑΓΝΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η Κλαίρη δεν ήταν πολύ ευχαριστημένη απ' το τελευταίο γραμμα που είχε πάρει απ' τον Κλήβ. Βέβαια κι' αυτό, όπως και τα προηγούμενα, τελείωνε με το «ό αγαπημένους σου Κλήβ», αλλά από όλο το περιεχόμενο του γραμματος αυτού είχε καταλάβει με τη γυναίκα διαίσθησι, πως αυτό δεν έμοιαζε με τα άλλα. Κάτι το έκτακτο συνέβαινε στον Κλήβ. Καμμία ταυφερή έκφρασις, καμμία ένδειξις αγάπης δεν υπήρχε,

ούτε διαφαίνονταν μέσα απ' τις γραμμές.

Από τότε που είχε φύγει ο Κλήβ, η Κλαίρη είχε αδυνατίσει πολύ. Το πρόσφορό της είχε πάρει ένα χλωμό χρώμα και γι' αυτό ο πατέρας της την πίεζε να φύγει για λίγο καιρό απ' το Περριέ.

— Μη σ'ε νοιάζει, Κλαίρη, για μένα, της έλεγε και της ξανάλεγε. 'Εγώ είμαι τώρα πολύ καλά. Φύγε για λίγο από δω και πήγαινε και σ' να διασκεδάσης λιγάκι με νέες και νέους της ηλικίας σου.

Μα η Κλαίρη, κουνώντας το κεφάλι της αρνητικά, τούλεγε πάντα πως δεν αισθανόταν κανένα ενδιαφέρον για νέους της ηλικίας της. 'Η μάλλον πως την ενδιέφερε μόνον ένας, μα που τώρα ήταν μακριά, στο 'Οκοφλδ-Πάρκ, και που θάκανε πολλόν καιρό να τον ξαναείδη. Πολλές φορές του είχε τονίσει αυτή την τελευταία σκέψη της με ύφος θλιμμένο. 'Ετσι ένα βραδυά, ενώ του επανελάμβανε τα ίδια, το ρυθιδωμένο πρόσωπο του ντόκτωρ Ντόλλιν φωτίστηκε εσθινικά και της είπε χτυπώντας εύθυμα το μέτωπό του:

— Και που το ξέρεις πως θ' αογήσεις πολύ να τον ξαναείδης; 'Ελα, έλα, κορούλα μου και φαίνεται πως είσαι τυχερή, πολύ περισσότερο απ' ό,τι φαντάζεσαι! Χθές ακριβώς είχα γραμμά απ' τον φίλο μου τον σέρ Ρόλτον, ο οποίος μου προτείνει να πάω να περάσω μερικές εβδομάδες στον πύργο του

μαζί με σένα. 'Επιμένει πολύ, λέγοντας μάλιστα πως τα παιδιά του θα ένθουσιασουν να ξανακάνουν παρέα μαζί σου, ύστερα από τόσα χρόνια που έχετε να ιδωθήτε. 'Εγώ, βέβαια, δεν μπορώ να πάω, αλλά γιατί να μη π'ας μόνη σου; Αυτό θα σ'ε διασκεδάσει, μα και θα σ'ε ώφεληση πολύ.

Η Κλαίρη για μία στιγμή χτύπησε τα χέρια της με χαρά. 'Αμέσως όμως έγινε σκεπτική και είπε στον πατέρα της:

— Μα λησμονήτε, πατέρα, πως στον γειτονικό πύργο του σέρ Ρόλτον, στο 'Οκοφλδ-Πάρκ, βρίσκεται τώρα ο Κλήβ; Πώς μπορώ να πάω;

Ο ντόκτωρ Ντόλλιν χαμογέλασε πονηρά και χαιδεύοντάς της τα μαλλιά, της είπε:

— Μα ένας λόγος περισσότερο, κουτό κορίτσι. Θάχης την ευκαιρία να τον βλέπης κάθε φορά που θα είναι ελεύθερος.

— Κι' αν ο Κλήβ δεν το θέλη αυτό; 'Αν του ακοφάνη;

— 'Αν σ'ε ιδ' εμπρός του εσθινικά ίσως. Μα αλλάζει το πράγμα αν τον προειδοποιήσης. Μάλιστα μου φαίνεται — και φαντάζομαι πως δεν κάνω λάθος — πως δ'ε θα του ακοφάνη ένας τέτοιος συνδυασμός. Νά συνεχίση τη δουλειά για την οποία βρίσκεται στο 'Οκοφλδ-Πάρκ και να σ'ε βλέπη και σένα, όσο μπορεί συχνότερα. Τί λές; Είμαστε σύμφωνοι; 'Εγώ θα γράμω άποψε κι' ελως στον Ρόλτον, ο οποίος και σ'υ γράψε του Κλήβ. Και έτριψε τα χέρια του με ευχαρίστησι.

Η Κλαίρη δυος φαινόταν άκομη διατακτική. Βλέποντάς το ο ντόκτωρ Ντόλλιν τη χαιδεψε ταυφερά στα μαλλιά και της είπε:

— Μη διατάξης, αγαπητό μου παιδί. Κάνε όπως σου λέω και θα ιδ'ες πόσο ευχάριστα θα περάσης. 'Αλλωστε και τα παιδιά του Ρόλτον είναι πολύ καλά και εξαιρετικά ευγενικά.

— Ναι, είπε η Κλαίρη αφήνοντας το σκεπτικό ύφος της. Κι' εγώ θυμάμαι πως μου άρεσαν τότε πολύ. 'Όχουν τώρα πιά μεγαλώσει όπως κι' εγώ και φαντάζομαι πως θ'αναι τώρα μία χαριτωμένη κοπέλλα κι' ένας πρώτης τάξεως νέος.

'Ετσι συμφώνησαν πατέρας και κόρη να νωθούν ο καθένας το γραμμα του. Ο ντόκτωρ Ντόλλιν κάθισε στο γραφείο του κι' η Κλαίρη πήγε στο δωμάτιό της για να γράμω στον Κλήβ. Δεν ήξερε κι' η ίδια γιατί δυσκολευόταν να γράμω αυτό το γραμμα. 'Επ'ι τέλους κατάρφανε να το γράμω, μα όταν το έκλεισε στο φάκελλο, ασυνείδητα την κατέλαβε κάποιος φόβος. Της έρχόταν να τρέξη στον πατέρα της και να του πη πως μετάνιωσσε. Μα ούτε κι' αυτό το απέφασίσε. Εύτυχως που είχε την πρόνοιαν να προσβέση στο γραμμα της ένα ύστερόγραφο στο οποίο έλεγε του Κλήβ πως αν δεν ήθελε να πάη η Κλαίρη στην 'Αγγλία, θάπρεπε να της τηλεγραφήση μόλις έπαιρνε το γραμμα της.

Σε λίγες μέρες έφθασε στο Περριέ η απάντησις του σέρ Ρόλτον στο γραμμα του ντόκτωρ Ντόλλιν. 'Εγρσφε με μεγάλο ένθουσιασμό και έπαινε λαιμάκι τον Κλήβ που έπαινε λαιμάκι τον Κλήβ.

Η Κλαίρη περίμενε δυο τρεις μέρες ακόμη απάντησι στο δικό της γραμμα. Μα ούτε γραμμα, ούτε τηλεγράφημα του Κλήβ ήθε. 'Ετσι και γιό να άσυχόση κι' απ' τις διαρκείς πιέσεις του πατέρα της, η Κλαίρη μπόρακε για την 'Αγγλία, και βρισκόταν στη μέση του ταξιδιού, όταν ο ντόκτωρ Ντόλλιν ψάχνοντας να βρ'η κάτι στη μέση τσέπη του σακκακιού του, βρήκε ίντι για κείνο που ζητούσε, το γραμμα της Κλαίρης προς τον Κλήβ. Βρισκότα εκεί από την ημέρα που τοί τόχε δώσει η Κλαίρη να το ταχυδρομήση! Γέλασε με τον έαυτό του και το έσχισε, γιατί σκέφθηκε πως τ'ωα πιά ήταν πολύ άογα για να το ταχυδρομήση....

Στο μεταξύ στο 'Οκοφλδ-Πάρκ τα πράγματα εξέλισσονταν ραγδαία. 'Η υπόνοια του Ντέιλ πως η καμαριέρα Κάθλην κι' η Κάθλην Μάντον ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο διαρκώς ενισχυόταν. Την παρατηρούσε προσεκτικά σ'ε κάθε ευκαιρία και ίδιος όταν έκείνη δεν τον πρόσεχε. Αυτή η συνεχής και έπιση παρατήρησις του απέκαλυψε μερικές λεπτομέρειες του φερσίματός της, που τις θυμόταν καλά από πριν. 'Ετσι οι υπόνοιες του γύρισαν σιγά σιγά σε βεβαιότητα.

Στο επόμενο: 'Η συνέχισα

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΟΥΣ ΟΜΗΡΙΚΟΥΣ ΦΑΙΑΚΕΣ

ΙΑ ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ. Η ΠΡΟΠΟΖΙ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΑ ΑΛΚΙΝΟΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΡΗΤΗ.

Τα δυο μεγάλα και κοσμογονικά έπη, της 'Ιλιάδας και της 'Οδύσσειας, είναι η ποιητική ιστορία των αγώνων του έλληνισμού για την αποικιακή του εγκατάστασι στην 'Ανατολή και στη Δύσι.

Οι τόποι κι' οι άνθρωποι, τα ήθη και τα έθιμα, ο βίος και ο «νόος» των δεν είναι έφευρήματα της φαντασίας του 'Ομήρου. Είναι γνώσεις παρμένες από την πραγματικότητα κι' ανακατεμένες, φυσικά, με πολλά μυθικά στοιχεία.

'Ετσι οι Φαίακες, όπου φτάνει τελικά ο πολύπαθος και πολυμήχανος και θαλασσοπνιγμένος 'Οδυσσεύς δεν είναι φανταστικός λαός, αλλά πραγματικός. Με τη διαφορά ότι ούτε αυτοί ήσαν 'Ελληνες, μήτε το νησί τους ήταν η Κέρκυρα, όπως παραδεχόντανε οι παλαιότεροι φιλόλογοι.

Πιθανώτερη φαίνεται η νεώτερη έκδοχή, πως οι Φαίακες ήταν Φοίνικες και το νησί τους, η Σχερία, ήταν η σημερινή 'Ισκία, στην είσοδο του κόλπου της Νεαπόλεως.

Οι Φοίνικες στα προελληνικά χρόνια ήσαν οι κυρίαρχοι του μεσογειακού εμπορίου. Κατείχαν από τη Φοινίκη ως τις 'Ηράκλειες Στήλες σ' όλα τα παράλια της ανατολικής και δυτικής Ευρώπης αμέτρητη αλυσίδα αποικιών, εμπορείων, συμμάχων, για να μπορούν να ταξιδεύουν στις πιο άπομακες χώρες για να προμηθεύονται μέταλλα ακατέργαστα και να πουλάνε λογής-λογής ανατολικέςπραμάτειες και πριν απ' όλα μεταλλικά σκεύη και όπλα.

Μ' αυτό το εμπόριο πλουτίζανε πολύ. Κι' ένας από τους εμπορικούς σταθμούς, όπου είχαν εγκατασταθ', πλουτίσει και προκόψει οι Φοίνικες αυτοί θαλασσοπόροι ήσαν και η Σχερία ή 'Ισκία. 'Εκεί ήταν το βασίλειο του 'Αλκινόου κι' εκεί κατοικούσαν οι ευδαίμονες Φαίακες, που ο 'Όμηρος τους θεωρεί Ισάδρους!

Το είδος της δουλειάς αυτών των μεταλλοθηρών και των εμπόρων δημιουργούσε διάφορα έσωτερικά προβλήματα της αποικίας, που δίνανε μιάν εξαιρετική θέση στη γυναίκα στη διοίκησι της πολιτείας και του σπιτιού.

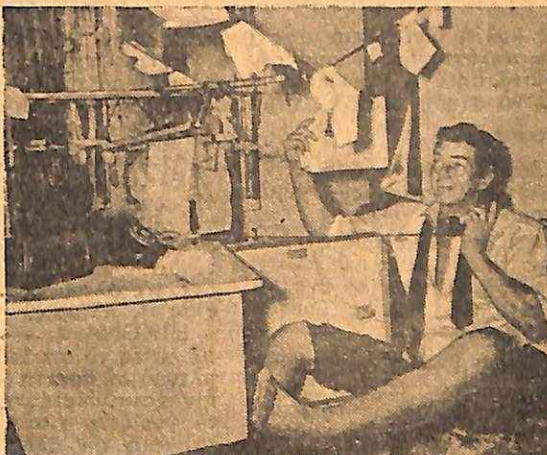
Στους Φαίακες, όπως μπορούμε να συμπεράνουμε από τις σχετικές ραψωδίες της 'Οδύσσειας, επικρατούσε μιά μορφή μητριαρχικού δικαίου (δπως στην Αίγυπτο και στην Περσία των παλαιωτάτων εκείνων καιρών). Και ιδού πως:

Σά ναυτικοί που ήσαν με τα πρωτόγονα τότε μέσα της ναυσιπλοίας και με το ριψοκίνδυνο των μακροτάτων ταξιδιών από τη μιά άκρη ως την άλλη της Μεσογείου, οι Φοίνικες (και φυσικά οι Φαίακες) ήσαν υποχρεωμένοι να λείπουν από τη βάση τους τουλάχιστον όχτω μήνες το χρόνο, τους πιδ βολικούς μήνες για ταξίδια εκτός αν οι καιροί δεν έπιτρεπανε στους ξενημένους ναυτικούς να επιστρέψουνε

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΣΤΟΥ ΦΑΘ. — 'Ο διάσημος δημιουργός της γαλλικής μόδας Ζακ Φάθ έδωσε τελευταία μιά μεγάλη δεξίωσι. Στην εικόνα μας, ο ό περίφημος ήθοποιός, συγγραφέας και... «Τρίτος άνθρωπος» 'Ορσον Ουέλλες, με μιά κιθάρα στο χέρι, τραγουδά στην Κλωντέτ Κολμπερ.

Η ΖΕΣΤΗ ΚΑΙ Ο ΒΙΚΤΩΡ. — Το τρομερό κύμα καύσωνος που ένεσκηψε στην 'Ελλάδα, είχε περάσει πρώτα από την 'Αμερική. Απόδειξις ο γνωστός ήθοποιός του κινηματογράφου Βίκτωρ Ματσιούρ, που προσπαθεί ν' αντιμετώπιση την κατάσταση μισόγυμνος και... με τα πόδια χωμένα μέσα στο ψυγείο!

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ... ΗΜΕΡΗ! — 'Η Γκρέτα Γκάρμπο, της οποίας είναι γνωστή η έχθρότης εναντίον κάθε δημοσιότητας, φαίνεται ότι απέφασισε νά... ημερώση. Αυτό τουλάχιστον συνάγεται από τη φωτογραφία αυτή, που έχει παρ'η τελευταία στην παραλία της γαλλικής Ριβιέρας.

«'Αλκίνο, πρώτε βασιλιά και των λαών καμάρι, κάντε σπονδες και στείλτε με με το καλό και γι'α σας. Κι' εσείς, που εδώ απομνησκατε, νάστε η χαρά για πάντα των γυναικών και των τέκνων σας κι' οι θεοί να σ'ε φυλάιν και συμφορές η χώρα σας ποτέ να μη γνωρίση».

Αυτή η προσφώνησι είναι κάπως πολύ τυπική. 'Αλλά για ιδ'ητε τί προσφώνησι κάνει ο Λαερτιάδης στη βασίλισσα. 'Αφού σηκώθηκε από τη θέση του, πήγε μπροστά στην 'Αρήτη και της παραδωσε στα χέρια το διπλόκουπο ποτηρι του γεμάτο κρασί και της είπε εμεπτερωμένα λόγια:

«Γι'α σου, χαρά σου όλωζ'ε, βασίλισσα, έσπου νάρθουν τα γερατειά κι' ο θάνατος, που τους θνητούς προσμένουν. Μισούω τώρα κι' εύχομαι να χείρεσ' εδω μέσα τα τέκνα σου και το λαό και το γενναίο 'Αλκίνο».

Είπε και διάβηκε το κατώφλι. 'Ετσι τον τελευταίο και τον πιδ (Συνέχεια στη σελίδα 44)

ΜΠΛΟΥΖΑ ΖΑΠΟΝΕ

ΥΛΙΚΑ: 200 γραμ. ή 65 δράμ. μαλλί ΠΕΓΚΟΥΕΝ—ΜΟΝΤΑΙΝ σε χρώμα κοκκινωπό καφέ. Βελόνες Νο 2½.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Ζέρσεϋ = 1 βελόνα καλή, 1 βελόνα ανάποδη.

ΔΕΙΓΜΑ: 20π = 5½ έκ. 20 βελόνες = 4 έκ.

ΜΠΡΟΣΤΙΝΟ

Βάζετε 150π. Πλέξετε 2 έκ. Ζέρσεϋ. Κατόπιν πλέξετε 1 βελόνα ανάποδη στην καλή μεριά του πλεκτού σας και συνεχίσετε με Ζέρσεϋ. Πλέξετε 2 έκ. Ίσια και αρχίσετε να βάζετε 1π σε κάθε μεριά κάθε έκ. 2π μαζι και συνεχίσετε όλους τους πόντους να τους πλέκετε κατ' αυτόν τον τρόπο για να σχηματίσετε τη μέση. Πλέξετε 4 βελόνες και στην 5η ΒΕΛΟΝΑ θα κάνετε στην αρχή και στο τέλος της βελόνας 4 στενέματα πλέκοντας 4π, για διάστημα αντί 2π που πλέξατε την προηγούμενη φορά ως διάστημα. Πλέξετε 2 βελόνες Ίσια και στην 3η ΒΕΛΟΝΑ θα προσθέσετε 30π κατά τον εξής τρόπο: Θα πλέκετε δύο φορές τον 1π σε κανονικές αποστάσεις. Κατόπιν θα βάζετε 1π σε κάθε μεριά κάθε εκατοστό (32 φορές). Σε γενικό μήκος 50 έκ. θα κλείσετε 3π σε κάθε μεριά κάθε δεύτερη βελόνα (25 φορές) για να σχηματίσετε το μανίκι

και τους ώμους. Ταυτοχρόνως και σε γενικό μήκος 32 έκ. θα χωρίσετε το πλεκτό σας στο μέσον. 'Η κάθε μεριά θα πλεχθεί χωριστά. Βάζετε ένα δεύτερο κουδάρι για να πλέξετε και τις δύο μεριές ταυτοχρόνως. 'Εκεί που χωρίσατε το πλεκτό σας προσθέστε σε κάθε μεριά από 3π. Σε 20 έκ. μήκος του ανοίγματος θα κλείσετε και στις δύο εξωτερικές μεριές από 10π για το ντεκολτέ. Κατόπιν θα εξακολουθήσετε να κλείνετε στις ίδιες μεριές κάθε δεύτερη βελόνα: 3π και από 2π (5 φορές). Τελειώσετε Ίσια σ' αυτές τις μεριές.

ΠΛΑΤΗ

Βάζετε 150π. Πλέξετε 2 έκ. Ζέρσεϋ. Κατόπιν πλέξετε μία βελόνα ανάποδη στην καλή μεριά του πλεκτού σας. Συνεχίστε Ίσια 2 έκ. ακόμη. Κατόπιν θα κλείνετε 1π σε κάθε μεριά, κάθε 2 έκ. περίπου (10 φορές). Σε 12 έκ. γενικό μήκος θα κάνετε 29 στενέματα στην πρώτη βελόνα κατά τον εξής τρόπο: Θα πλέκετε 2π μαζι με κανονικές αποστάσεις. Πλέξετε 6 βελόνες και στην 7η ΒΕΛΟΝΑ προσθέστε τους 29π που κλείσατε προηγουμένως, κατά τον ίδιο τρόπο που προσθέσατε και στο μπροστινό. Κατόπιν θα προσθέσετε 1π σε κάθε μεριά κάθε εκατοστό (24 φορές). Συνεχίστε Ίσια. Σε γενικό μήκος 50 έκ. θα κλείνετε σε κάθε μεριά κάθε δεύτερη βελόνα: 3π (21 φορές).

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΙΣ ΓΚΡΕΝΑ ΝΤΑΛΙΕΣ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΝΕΑΡΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΠΟΥ ΖΗΤΑΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΠΑΡΗ ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΤΟ ΚΡΑΤΑΝ Σ' ΕΝΑ ΑΣΥΛΟ ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΨΥΧΡΟ ΝΟΜΟ.

Κλείσετε τους υπόλοιπους πόντους σε μία σειρά, για το ντεκολτέ της πλάτης.

ΦΑΣΑ—ΜΠΡΟΣΤΙΝΟΥ

Βάζετε 4π. Κάθε δεύτερη βελόνα θα βάζετε σε κάθε μεριά 4π (3 φορές). Τους 2π της αρχής και του τέλους θα τους πλέκετε πάντοτε με καλή. Σε 4 έκ. από την αρχή χωρίσετε τους πόντους σας στο μέσον. Βάζετε ένα δεύτερο κουδάρι για να πλέκετε και τις δύο μεριές ταυτοχρόνως. Πλέξετε 16 έκ. Ίσια. Κατόπιν θα προσθέσετε και στις δύο εξωτερικές μεριές της βελόνας, κάθε δεύτερη βελόνα από 2π (7 φορές) και από 1π (11 φορές) σε κάθε μεριά. Ταυτοχρόνως και σε 20 έκ. από την αρχή θα κλείνετε στις εξωτερικές μεριές για το ντεκολτέ κατά τον ίδιο τρόπο όπως κλείσατε για το ντεκολτέ του μπροστινού. Κατόπιν κλείσετε τους πόντους της κάθε μεριάς σε τρεις φορές για να σχηματίσετε τον ώμο.

ΦΑΣΑ—ΝΤΕΚΟΛΤΕ—ΠΛΑΤΗΣ

Θα πλεχθεί στην έννοια του ώμου. Βάζετε 2π. Στη δεξιά μεριά της βελόνας σας θα βάζετε 2π κάθε δεύτερη βελόνα (5 φορές). Πλέξετε κατόπιν 12 έκ. Ίσια και αρχίσετε να κλείνετε κατά τον ίδιο τρόπο που προσθέσατε τους 3π, δηλ. θα κλείνετε στη δεξιά μεριά 3π κάθε δεύτερη βελόνα (5 φορές).

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Σιδερώστε το πλεκτό σας με καυτό πανί από την ανάποδη. Ράψτε τους ώμους και τις πλαινές ραφές σε 28 έκ. μακρός από το κάτω μέρος. 'Ενώσετε τη φάσα του μπροστινού με τη φάσα του ντεκολτέ της πλάτης με τις ραφές των ώμων. Κατόπιν τοποθετήστε τη φάσα στο ντεκολτέ στην ανάποδη μεριά του πλεκτού. 'Η καλή μεριά της φάσας θα άκουμπάει στην ανάποδη μεριά. Ράψτε την γύρω-γύρω στην εξωτερική άκρη και γυρίστε την κατόπιν προς την καλή μεριά του πλεκτού και ράψτε την άκουμπάει στην άλλη άκρη με κρυφή βελόνα. Κατόπιν και σε 3 έκ. από την εξωτερική άκρη περάστε ένα τρύπωμα γύρω-γύρω στο σχήμα του ντεκολτέ με τη φάσα και κάνετε ένα γαζί στο χέρι με διπλό μαλλί. Πλέξετε δύο άλλες Ίσιες φάσες για τα μανίκια με 16π ή κάθε μία. Θα πλέξετε τόσο μακρός όσο χρειάζεται για γύρω-γύρω στο κάθε μανίκι. Ράψτε τις κατά τον ίδιο τρόπο που ράψατε και τη φάσα στο ντεκολτέ και κανονίστε και το ίδιο γαζί στο χέρι. Στη βελόνα που έχετε πλέξει από την ανάποδη στο κάτω μέρος της μπλούζας γυρίστε την για στρίψωμα και ράψτε το κουφάκι.

Τ. Κ.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ ΣΤΟ ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Τα μουσεία είναι δέδαια προθήκες από κομμάτια περασμένων πολιτισμών. Μά ε-να απ' αυτά στη καρδιά της 'Αθήνας θα μπορούσε εύλογα να χαρακτηριστεί ως το μουσείο των γυναικείων Τεχνών — των Τεχνών που έγιναν από γυναίκες ή προσ-ακριβώς διευθύνεται επί τριάντα σχεδόν χρόνια από μία γυναίκα, που η μετριο-φροσύνη της αμιλλάται με την άξια και την εργατικότητα της.

Πρόκειται για το μουσείο Διακοσμη-κών Τεχνών, που βρίσκεται στο Μοναστη-ράκι, πλάι στη διδολογήκη του 'Αδριανού. Το κτίριο του παλιού τούρκικου τζα-μιού μετασχηματίστηκε σε μουσείο και στεγάζει σήμερα κάθε τι που σχετίζεται με τη διακοσμητική.

★ 'Από τα πολυποίκιλα εκθέματά του δε θα μας απασχολήσουν σήμερα ούτε τα έπιπλα, ούτε τα πήλινα είδη, ούτε τα εκ-κλησιαστικά σκεύη.

Θα περιορισθούμε σε αντικείμενα καθα-ρώς γυναικεία: στα κοσμήματα, τα φορέ-ματα, τα κεντήματα.

'Η μόδα των ψεύτικων — κι' επομένως φθνών και εύκολαγόραστων κοσμημάτων — έχει τόσο διαδοθεί σήμερα, ώστε κάθε σουσάνι συνοδεύεται με άλλα.

Οι κατασκευαστάι των πολυποίκιλων αυτών στολιδιών έχουν κάθε συμφέρον να επισκευθούν το διακοσμητικό μουσείο.

Θα δρούν πολλά για ν' αντιγράψουν — κυρίως θραυχόλια και σκουλαρίκια — κι' ακόμα περισσότερα για να εμπνευσθούν. Ουμάραι ακόμα κάτι λεπτεπίλεπτα κρεμα-στά σκουλαρίκια — κάποιες καπετάνισσας προφανώς — που παριστάνουν λεπτοε-ργασμένα από χρυσό φιλιγκράν καρδάκια. Και κάτι άλλα με σχηματοποιημένη πα-ραστασία ενός καλαθιού γεμάτου καρπούς από πετράδια, είναι σωστά κομψοτεχνή-ματα. Μά κι' οι βαρείες μετάλλινες πόρ-τες που θηλικιών τις ζώνες θα μπορού-σαν να χρησιμοποιηθούν σήμερα, σε πολύ μικρότερο σχήμα, φυσικά. 'Εχουν τόσο καλλιτεχνική εργασία και τόσο τοπικό χρώμα, ώστε θ' αποτελούσαν (στο τρίτο δέβαιο του σημειωνίου τους μεγέθους) θαυ-μάσιες πόρτες για ζώνες είτε θα μπορού-σαν να χρησιμοποιηθούν ως διακοσμητικές καρφίτσες στο πέτο.

Για τις τοπικές φορεσιές που το μου-σείο περικλείει, έχουν πολλά γράφει κι' έχουν μάλιστα γίνει και μερικές απόπει-ρες από μεγάλες ραφές για το μετασχη-ματισμό τους σε νέα μοντέρνα μορφή.

Μά εκείνο που χαίρεται το γυναικείο μάτι είναι τα κεντήματα του μουσείου και τα παλαιά του υφάσματα που έχουν ου-σικά ύφανση με το χέρι.

Οι παλιές ανυφάντες δεν περιορίζον-ταν σε μερικές γραμμές ή σε μερικά σκόρ-παν σχέδια. Τα σημεινιά εμπριμέ χωρίςον μπροστά στα έργα τους και η εργασία τους έχει μία ευγενική τελειότητα, που μάταια θα ζητούσαμε στα άνωχα έργα της μηχανής.

Και μένει κανείς εμβρόντητος όταν σκε-φθί πόσες σαίτες με διαφορετικά χρώμα-τα έπρεπε να χρησιμοποιήι μία κοπέλλα για ν' αποδώσει όλα αυτά τα λεπτά σχέδια και πόση προσοχή χρειάζονταν για να μη γίνη κάποιο λάθος στις εναλλαγές των χρωμάτων ή για να μη παραμορφωθί στο ελάχιστο το σχέδιο.

'Αλήθεια, τι να πη κανείς για τα σχέ-διά τους... και πως να μη θαυμάζει τη φα-ντασία και το γούστο όσων τα έφλοτεχνη-σαν...

Παλιά υφάσματα παλαιοχριστιανικά, γού πέμπτου και του έκτου αιώνα, απλω-μένα σε βιτρίνες, κρατούν τη λάμψη των γραμμάτων τους και μας διηγούνται. Ζων-τογότερα Ίσιως από το μάοιαρο. Ιστορίες δολοφονίας. Μερικά πρόσωπα, σε μέγεθος φυσικό περίπου, έχουν τόσο δυναμί εκ-φράσεως, ώστε πολλοί ζωγράφοι δικαιο-

λογημένα θα τα ζήλευαν. 'Αλλα πάλι υ-φαντά μοιάζουν με μικρογραφίες περσι-κών χαλιών, με όλο το όργιο των χρωμά-των και των σχημάτων της ανατολίτικης φαντασίας.

Όσοι φιλοτέχνησαν τα έργα αυτά δεν ήταν, δε μπορεί ποτέ να ήταν απλοί τε-χνίτες. 'Ηταν δημιουργοί καλλιτέχνες, που αντί πινέλο χρησιμοποιούσαν τη σαίτα. 'Από τη μεγάλη αυτή τέχνη σήμερα δεν μένει σχεδόν τίποτε και τα λιγοστά ύφαν-τά του αργαλειού που ακριβοπληρώνουμε και που κανένα δε μπορεί να συγκριθί ου-τε ως λεπτότης, ούτε ως τέχνη, με τα πα-λιά αυτά κειμήλια.

Ποιν αφήσουμε το τμήμα των ύφαντών θαπρεπε να μιλήσαμε ακόμα για τους αρ-ραφους μονοκόμματος χιτώνες σαν κι' έ-κεινους που φορούσε ο Χριστός στη Σταύ-ρωσι και που τους αποδίδουν εξαιρετικές ιδιότητες. 'Η ύφανσίς τους αρχίζει από το μανίκι, κατόπιν πλαταίνει δίνοντας έτσι όλο το μήκος του και τέλος ξαναστένευε για να σχηματισθί το άλλο μανίκι, αφού στο μέσον άφινε ένα άνοιγμα για να περά-ν το κεφάλι.

'Αν λιγοστές άσχολούνται σήμερα με την τέχνη του αργαλειού, όλες όμως σχε-δόν επιδίδονται στο κέντημα. Πως όμως να συγκριθούν τα σημερινά φτωχά μας κεντήματα με τα περίτεχνα καλλιτεχνήμα-τα που δημιουργήσαν σε παλιότερες έπο-χές οι κοπέλλες κλεισμένες δλημερις στο σπίτι...

'Από ποιά να άρχίσουμε... Το μάτι θα-λώνει, ή μνήμη τα συγγέει. 'Η χαρακτη-ριστική τους βελονιά δεν είναι καμιά από τις συνηθισμένες. 'Η σταυροβελονιά σπά-νια έμφανίζεται και μάλιστα αρκετά άρ-γά... Κι' ή βυζαντινή λεγομένη βελονιά (μία μεγάλη, μία μικρή) δεν συναντάται σε πάρα πολλά έργα.

'Η συνηθέστερη κι' Ίσιως ή εκλεκτότερη — στην αντίληψί μας — είναι μία άλλη, μικρή λοχή, σε μία σταυροβελονιά. 'Η κάθε βελονιά δεν πιάνει παρά μία μόνον κλωστή του υφάσματος και άκολουθούν την ίδια κατεύθυνσι με την ύφανσι. 'Ετσι ό-ταν γίνουν με λεπτό νήμα ή έπιφανείσ μένει δολότελα λεία κι' έχει κανείς την εν-τύπωσι πως πρόκειται για ύφαντες δια-κοσμήσεις και μοναχά ή ανάποδη άποκα-λύπτει ότι πρόκειται περί κεντήματος.

Μία παραλλαγή της βελονιάς αυτής εί-ναι μία άλλη πυκνότερη και με χειρότε-ρη κλωστή, που δημιουργεί έτσι ένα κέν-τημα ανάγλυφο.

Όσο για τα σχέδιά τους μπορεί κανείς να διακρίνη διάφορες επιδόσεις και να τα κατατάξει σε πολλές κατηγορίες, άνα-λόγως της προελεύσεως κάθε κεντήματος. Πάντως τα νατουραλιστικά σχέδια είναι σπάνια για να μη πούμε ανύπαρκτα. Το στυλιζάρισμα κυριαρχεί παντού, άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο έντονα. Τ' άραβουργήματα παρουσιάζονται έξ Ί-σου συχνά κι' άνάμεσά τους βλέπουμε να έμφανίζεται συχνά πικνά ή σταυρός.

Δε θαπρεπε να τερματίσωμε όσα λέμε για τα κεντήματα, χωρίς να μιλήσωμε για ένα εξαιρετικό κειμήλιο που περικλείει το μουσείο.

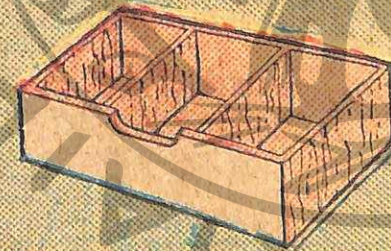
Δεν πρόκειται για έργο που θα ποδοά-λαμε για μίση ή για εμπνευσί... μά για καλλιτέχνημα της βελόνας που ανταγωνί-ζεται τους καλύτερους θρησκευτικούς πί-νακες όχι μόνον ως έκτελεσις μά και ως εμπνευσις κι' ως σχέδιο κι' ως χρώμα.

Πρόκειται για ένα θαυμάσιον έπιτάφιον από την 'Αργυρούπολι. Στο επάνω μέρος εικονίζεται ή 'Αποκαθήλωσις ένα κάτω το νεκρό σώμα του Χριστού τριγυρίζεται από τη μητέρα και τις μαθήτρες. 'Αγγελοι περίλυποι παραστέκουν στα πόδια και στο κεφάλι του κι' ή έκφρασι της θλιμέ-νης Παναγίας είναι αντίξια της Πιετις.

Κυττάζομε, ξανακυττάζομε και δε χορ-ταίνουμε να βλέπωμε το άριστούργημα αυ-τό που δυσκολεύεται κανείς να πιστέψη πως δημιουργήθηκε από μικρές-μικρές ά-μέτρητες πειθαρχικές βελονίες και που μόνο γι' αυτό αξίζει να επισκεφθί κανείς το Διακοσμητικό Μουσείο. Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Ντουλαπάκι για τα παπούτσια σας

Τό να φυλάτε τα παπούτσια σας στο Ίδιο ντουλαπι όπου διατη-ρείτε και τα άλλα ρούχα σας, δεν είναι ούτε υγιεινό, ούτε καθαρό. Σας προτείνουμε λοιπόν εδώ ένα άλλο και πρακτικό ντουλαπάκι για τα παπούτσια της οικογε-νείας. Μπορείτε να το τοποθε-τήσετε στο δωμάτιο του μπάνιου ή σε κάποιο άλλο κατάλληλο ση-μείο του σπιτιού και να έχετε έτσι συγκεντρωμένα, τακτικά και καθαρά τα παπούτσια σας. Οι διαστάσεις του μικρού αυτού επίπλου είναι 95 εκ. ύψος και 75 εκ. πλάτος. Το βάθος το κα-νονίζετε όσο θέλετε. 'Η πόρτα του είναι εφωδιασμένη με τρύπες άερισμού και τα παπούτσια κρέ-μονται πάνω σε μικρά ξύλινα στηρίγματα. Στα τρία μικρά συρτάρια που βρίσκονται από κί-τω, τακτοποιείτε τα μπουκά-λ ή τα κουτιά με τις μπογιές.

Η ΜΥΡΤΩ

άπαντά

ΚΑΤΑΤΡΕΦΜΕΝΗ μου, γιατί δεν παίρνεις την απόφαση νωρίτερα, όταν ήτανε καιρός ακόμη, πριν δώσεις τη ζωή σου; Τώρα είναι πια αργά. Αυτά λύσεις σου μένουν, μα όποια κι' αν δώσεις πρέπει να τη δώσεις με αποφασιστικότητα και με την απόφαση να έρθει τη γαλήνη. 'Η φυγή είναι άσυγχωρητη και καταλαβαίνω πως είσαι από πάντα άνθρωπος που ξέρει να πονή. Μίλησε στον άντρα σου. Μίλησέ του για όλα. 'Υποψιάσου πολύ αυτή την καλοθελήτρια που έστειλε το γράμμα. Το μυστικό σου είναι τόσο αγνό και τόσο ανθρώπινο. 'Ο άντρας σου θα καταλάβει. Θα σου ζητήσει συγγνώμη. Και όταν αυτός σ' έκτιμα, ν' αδιαφορήσεις για όλους τους άλλους.

'Η άλλη λύση είναι να χωρίσεις και ν' αναλάβεις μόνη σου την ευθύνη της ζωής σου. 'Ο δόμος όμως αυτός είναι πολύ σκληρός και απαιτεί άνοχη ψυχική μεγάλη και ικανότητες για μιά οικονομική ανεξαρτησία. Θα έχεις τάχα ένα τέτοιο κουράγιο, για να μπορείς να πάρεις ελεύθερη εντελώς εκείνον που ποθεί η καρδιά σου, χωρίς να κάνεις στο μεταξύ κανέναν, μα κανέναν εχθρό παραχώρησι; 'Η έκλογη είναι στο χέρι σου. Μα αφού μόνη σου διαλέξεις ήδη το δρόμο, θα μπορείς να τραβήξεις σ' αντίθετη κατεύθυνση;

ΜΕΤΑΝΟΙΩΜΕΝΗ. Καλή μου φίλη, δεν σου απομένει πια τίποτ' άλλο παρά να ξεχάσεις. Πέρασε τόσο διάστημα από τότε που άρχισα και ένα διάστημα σου δεν θα πιάσει νομίζω τόπο. Εύχομαι μόνο να σου δώσω τη ζωή τη χαρά που σου λείπει.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ. Δεν είσαι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία, πονεμένη μου κοπέλλα. Μη μελαγχολήεις και μη γίνεσαι ιευτική. Μίλησε στη μητέρα σου και πίστεψε πως θα μπορέσεις να φτιάξεις κι' εσύ την οικογένεια που τόσο λαχταράς.

ΖΑΠΠΕΙΟΝ, 13 'Ιουλίου. Νομίζω πως πρέπει να είσαι επιφυλακτική και να συγκρατήσεις την καρδιά σου. Το ξέρω πως στον έρωτα δεν χωρούν υπολογισμοί, γιατί όμως να παρασυρθείς και ν' αγαπήσεις έναν άνθρωπο που δεν τον καλοξέρεις; Καλύτερα να περιμένεις λίγο.

ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ. Καλά έκανες και μου έγραψες, καλό μου κορίτσι. Να μη το γράφεις ούτε και φιλικό γράμμα. Δεν αξίζει

γιατί είναι ένας έγωιστής, από κείνους που κάνουν κόλαση τη ζωή των γυναικών. 'Επειτα από πέντε χρόνια, ξέρεις τι θα του φανείσαι; μιά ανάνησι, ή το πολύ μιά άμορφη ανάνησι. Και θα σε βρούκε τότε πολύ μεγάλη γι' αυτόν στα χρόνια. 'Υπάρχει και μιά διαφορά μορφώσεως που τώρα δεν φαίνεται, μα αργότερα θα είναι αισθητή. Δεν πειράζει που τον αγάπησες. Δεν σε θλάει. 'Η αγάπη σε πλούτισε και έτσι θα μπορέσεις να χαρής ωριμότερα και ν' αγαπήσεις βαθύτερα το νέο που θα σου ταιριάζει καλύτερα. Σφούγγισε λοιπόν τα ματάκια σου και κύταξε να ζήσεις τις χαρές της ηλικίας σου. Και μιά τελευταία συμβουλή. Μην παρασύρεσαι από τη φίλη σου.

Β. Ι. Κουβάλας. Μπορείς ν' αποταθής στη Λέσχη 'Εργαζόμενου Κοριτσιού, ή στις οργανώσεις που αναφέρεις και ή ίδια στο γράμμα σου.

Σ. Κ. 18.31. Καλή μου φίλη, η ζωή ενός κοριτσιού περνάει πάντα από αυτό το στάδιο της αγνής νεανικής αγάπης. Μη στενοχωριέσαι και μην αγωνιάς. Σπανίως ο πρώτος έρωτας καταλήγει σε γάμο, όχι γιατί δεν το επιθυμούν με θερμή οι δυο καρδιές, αλλά γιατί η πραγματικότητα δάζει ανυπόβλητα εμπόδια στην εκπλήρωση αυτής της επιθυμίας. Γι' αυτό και οι νέες θλέπουν στο δειρό τους τόσο συχνά εκείνο ακριβώς που επιθυμούν. Το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να περιμένεις λίγο ακόμη. 'Αν δεν δώση σημασία ζωής, τότε προσάτησε να ξεχάσεις. Θα το κατορθώσεις εύκολότερα από όσο νομίζεις. Γι' αυτό να είσαι σίγουρη.

ΜΥΡΤΩ

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Καν ΓΙΩΤΑ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, Πύργου 'Ηλείας.: Αυτή η ζακέτα είναι αποκλειστικό μοντέλο παρισινού οίκου. Πλέκεται με μαλλί Πεκούν 'Αλπαν. Θα κανονίζετε τις αποστάσεις για τα τετράγωνα και τους ρόμβους με το μαύρο μαλλί. Γιατί μόνο το μαύρο και άσπρο πλέκονται ταυτοχρόνως. Τα σχέδια θα -ά κεντρίσετε κατόπιν με μισό κασινάκι ή με σταυροβελονία.

ΦΙΛΙΤΣΑΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ, Εσθλόν.: 'Αγαπητή δεσποινίς, πολύ θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε δημοσιεύοντας στο παράρτημά το πατρών που μας ζητάτε. 'Αλλά δυστυχώς το τεύχος που κυκλοφορεί δεν έχει πατρών. Στό επόμενο τεύχος κατόπιν παρακλήσεως πολλών αναγνωστών μας,

οι όποιες μας το ζήτησαν πολύ εναρτίτερα από οας, πρόκειται να δώσουμε μιά ζακέτα. 'Όσο για το πατρών του παλτού που μας αναφέρετε, μείνετε απόλυτως ήσυχη. Θα δημοσιεύσουμε άμέσως μόλις έρθουν τα καινούργια μοντέλα από το Παρίσι.

Ο νομικς σύμβουλος άπαντά

ΜΙΡ. Σ.: Πρέπει να μάθετε πρώτα εάν ο παπούς σας άφησε διαθήκη. 'Εάν υπάρχει, το μερίδιο του πατέρα σας θα προκύψει από τη διαθήκη. 'Εάν δεν υπάρχει διαθήκη θα είναι τότε ο πατέρας σας κληρονόμος έξ αδιαθέτου του πατέρα του (παπού σας) και το μερίδιό του θα είναι ποσοστό επί της κληρονομικής περιουσίας. Πόσο θα είναι ακριβώς το ποσοστό αυτό δεν είναι δυνατό να το καθορίσω, διότι δεν γράφετε πόσα είναι τα άδελφια του πατέρα σας όταν πέθανε ο παπούς σας. Πέντως έφ' όσον ζή ακόμη ο πατέρας σας, έσεις δεν μπορείτε να διεκδικήσετε τίποτα, διότι μόνον ο ίδιος κληρονόμος (ο πατέρας σας) σήμερα δικαιούται να λάβη τα μέτρα που ζητάτε. Γι' αυτό πρέπει να τον πείσετε να φροντίσει δια την προστασία των συμφερόντων του. Αυτό επβάλλεται και για το δικό σας το συμφέρον, διότι μετά τον θάνατο του πατέρα σας όποτε θα έχετε πλέον θό δικαίωμα να ενεργήσετε μόνη, ίσως είναι πολύ άγνα.

Γ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΟΥΣ ΟΜΗΡΙΚΟΥΣ ΦΑΙΔΕΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)
έπίσημο χαιρετισμό του ο 'Οδυσσεύς τον άποτεινεί στη βασίλισσα. Αυτήν χαιρετίζει άτομικά, ενώ ο χαιρετισμός του προς τον 'Αλκίνοο άποτεινεται σ' όλους τους άλλους συμποσάστες βασιλιάδες του νησιού. Και της εύχεται να χαιρέται τα παιδιά της, τον άντρα της και, το λασό της!

'Αλλά έχουμε και μιά δεύτερη άπόδειξη της υπεροχής της βασιλίσσας άπέναντι του βασιλιά: 'Η Ναυσικά, όπως κι' ή 'Αθηνά, συμβουλευουν τον 'Οδυσσεύα να μπει στο παλάτι και να παρουσιασθή στη βασίλισσα:

«Και σά δρεθής στο πρόσωπο και (στην αύλη, προχώρα μέσ τα παλάτια γρήγορα τη μάνα (ν' άντικρύσης... 'Εκεί στηνέμος δρίσκεται και του (γονιού μου ο θρόνος και πίνοντας θα κάθεται σε άθανά (τον παρόμοιος.

Πέρασ' τον και στα γόνατα (της μάνας βάλε χέρια, αν θές να σωθής γρήγορα του γυρίσμου σου ή μέρα».

Κι' έτσι έκανε. Προσπέρασε το βασιλιά και πήγε και ζήτησε την προστασία της βασίλισσας. Και πέτυχε. Και στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει παράβασι πρωτοκόλλου. 'Ο 'Οδυσσεύς φέρθηκε κανονικά.

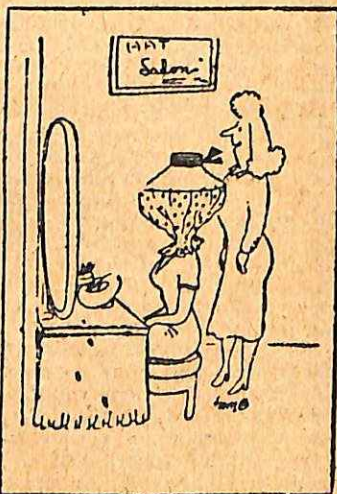
Απ' όλα αυτά διαίνει το συμπέρασμα πως οι γυναίκες των Φαίακων άναπληρώνανε τους άντρες τους, που λείπανε, και στο σπίτι και στη διοίκηση της πολιτείας, την εποχή που οι 'Ελληνίδες ήταν σχεδόν σκλάβες των άντρων τους.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

24 ΚΑΡΑΤΙΩΝ!...

Τό διάδημα που ο γνωστός 'Αμερικανός Ιμπρεσσάριος Ντικ Κόλμαρ τοποθετεί στο κεφάλι της στάρ του κινηματογράφου 'Αρλντ Ντάλ, είναι ολόκληρο από καθαρό χρυσάφι είκοσιτεσσάρων καρατιών! Είναι ή τιμή που της γίνεται επειδή χαρακτηρίσθηκε ως «Βασίλισσα του όνείρου». Τό φόρεμα που φορεί ή 'Αρλντ Ντάλ είναι έπίσης από χρυσό λαμέ.

ΚΟΠΛΙΜΕΝΤΟ

— Σας πηγαίνει θαυμάσια! Θα ήθελα πολύ να μπορούσατε να βλέπατε και σεις τόν έαυτό σας!

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75. Τηλέφ. 55-638

Η ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗ ΣΚΕΨΙ ΣΑΣ:

Τη συμφορά σας την κανονίζει ή καρδιά σας ή ή σκέψι σας;

'Εξετάστε τόν τρόπο με τόν όποιο θά άπαντήσετε στις ακόλουθες περιπτώσεις. 'Υστερα, κυττάξτε στο τέλος, τη βαθμολογία και τόν συμπερασμα.

1. — Κάποιος σας προσβάλλει.

Α. — Θυμώετε και τού άπαντάτε και σεις προσβλητικά, ή στενοχωριέστε τόσο που σας χαλάει όλη ή μέρα.

Β. — Σας άπασχολεί τόσο ή σκέψι τοι γιατί σας φέρθηκε άσχημα ο άλλος, ώστε προσπαθώντας να δρήςτε τόν λόγο της άσχημής συμπεριφοράς του, δεν σκέπτεσθε να θυμώσετε ή να στενοχωρηθήτε.

2. — Κάποιος που τόν αγαπάτε ή τόν συμπαθείτε πολύ, δρίσκεται άνακατεμένος σε καυγά.

Α. — Στέκεσθε στο πλευρό του, τόν υποστηρίζετε, είτε δικίο έχει είτε άδικο.

Β. — Τόν υπερασπίζετε στους ξένους. Συγχρόνως όμως, προσπαθείτε να έπηρεάσετε προς την πλευρά της λογικής, έστω και αν αυτό σας άναγκάση να κάνετε μερικές άπ' ευθείας συστάσεις, ιδιαίτέρως.

3. — Κάποιος τόν όποϊον αγαπάτε ή συμπαθείτε πολύ, σας ζητά να κάνετε κάτι.

Α. — Τό κάνετε αμέσως. 'Αν δεν τόν κάνετε, ο άλλος είναι δυνατόν να φαντασθή ότι δεν ενδιαφέρεσθε για τις επιθυμίες του.

Β. — 'Η έπιθυμία του άλλου κρατεί πρωτεύουσα θέσι στη σκέψι σας, αλλά προτιμάτε να συζητήσετε πρώτα καθαρά τα πράγματα μαζί του.

4. — Οι φίλοι σας σας λένε ότι δεν τούς άρέσει ένα πρόσωπο, ένα διδύλο ή ένα έργο.

Α. — 'Η συμπάθειά σας για τούς φίλους σας σας κάνει να συμφωνήτε μαζί τους κάθε φορά.

Β. — Διατηρείτε την άνεξαρτησία της γνώμης σας.

5. — Αντιμετωπίζετε μιά μεγάλη στενοχώρια στη ζωή, μιά άποτυχία, μιά έρωτική άπογοήτευση.

Α. — 'Εγκαταλείπεσθε στην άπελπισία και τη λύπη σας.

Β. — Σκέπτεσθε: «'Ό,τι έγινε, έγινε. 'Ας κυττάξω ή ξαναφτιάξω τη ζωή μου».

6. — Βρίσκεσθε μπροστά σ' έναν Ικανό άμιλητή, που ζητεί την υποστήριξη των συνυμνητών του για κάποιο ζήτημα.

Α. — 'Η ευφράδεια τού σας γοητεύει. Τού υπόσχασθε άμέσως υποστήριξη, για ό,τιδήποτε ζήτημα και αν πρόκειται.

Β. — Πηγαίνετε σπίτι σας και ξανα-σκέπτεσθε εκεί τις άπόψεις και τα επιχειρήματά του. Βεβαιώνεσθε πρώτα καλά για κάθε λεπτομέρεια και ύστερα αποφασίζετε να τόν υποστηρίξετε.

Μετρήστε 5 βαθμούς για κάθε Β άπάντησι που δώσατε. 'Αν συγκεντρώσατε 30 βαθμούς, είσθε επάνω από τόν μέσο όρο, όλοσθι σκέπτεσθε πραγματικά με τόν μυαλό, και όχι με την καρδιά σας. 'Αν έχετε κάτω από 20, παρασίθε συναισθηματικός τύπος! Προσοχή, να μην πάθετε καμμία συμφορά!...

*

Τό καθάρισμα τών μουσαμάδων

Τό καθάρισμα τών μουσαμάδων γίνεται ως έξης:

Διαλύετε 15 γραμμάρια κίτρινο κερι άρίστης ποιότητας σ' ένα λίτρο νεφτι άγνό. Πλένετε πρώτα τούς μουσαμάδες με χλιαρή σαπουνάδα — ένα-ένα κομμάτι — και τούς σκουπίζετε άμέσως. Τους ξανασκουπίζετε ξανά όλους μ' ένα πανί και τούς τρίβετε μ' ένα κομμάτι φανέλλα δουτηγμένο στο παραπάνω μίγμα.

ΡΙΧΤΗ ΖΑΚΕΤΑ

ΥΛΙΚΑ: 450 γραμ. ή 150 δρ.μ. μαλαί ΠΕΓΚΟΥΕΝ σε χρωματισμό πολύ άνοιχτό. Βελόνες Νο 2½.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Ζέρσευ=1 δελόνα καλή, 1 δελόνα άνάποδη. Λάστιχο 1+1π=1π καλή, 1π άνάποδη.

ΔΕΙΓΜΑ: 20π=6½ έκατ. 20 δελόνες=5 έκατ.

ΔΕΞΙ ΜΠΡΟΣΤΙΝΟ

Βάλετε 74π. Πλέξετε 2 έκατ. Ζέρσευ και κατόπιν πλέξετε μιά δελόνα άνάποδη στην καλή μεριά τού πλεκτού σας (στρίψωμα). Συνεχίστε με ζέρσευ. Στην άριστερή μεριά της δελόνας (έχοντας τόν πλεκτό από την καλή μεριά) θα δάξετε 1π κάθε 3½ έκατ. (6 φορές). Σε 6 έκατ. από τη δελόνα που έχετε πλέξει από τόν άνόποδη περάσατε τούς 20 πρώτους πόντους της δεξιάς μεριάς σε μιά παραμάνη και αφήσατε τούς να περιμένουν. Πλέξετε τούς 32 επόμενους πόντους με λάστιχο 1+1π και τούς υπόλοιπους πόντους της άριστερής μεριάς περάσατε τούς σε μιά παραμάνη. Πλέξετε τούς 32π 7 δελόνες με λάστιχο 1+1π και κλείσατε τούς από την άνάποδη μεριά τού πλεκτού σας, πλέκοντας τούς καλή. Βάλετε 36π στη δελόνα σας για να πλέξετε τόν έσωτερικό της τσέπης. Πλέξετε 6 έκατ. με ζέρσευ. Κατόπιν κλείσατε σε κάθε μεριά 2π και περάσατε στη δελόνα σας τούς πόντους που έχετε και περιμένουν της δεξιάς μεριάς, κατόπιν τούς πόντους τού κομματιού τού έσωτερικού της τσέπης και έν συνεχεία τούς πόντους της άριστερής μεριάς. Συνεχίσατε τόν πλέξιμο με όλους τούς πόντους. Σε 23 έκατ. μακρός από τη δελόνα που έχετε πλέξει από την άνάποδη, θα κλείσατε στη δεξιά μεριά της δελόνας 1π κάθε 2π (29 φορές) για τόν ντεκολτέ. Ταυτοχρόνως και σε 24 έκατ. άπ' τη δελόνα που έχετε πλέξει από την άνάποδη θα κλείσατε στην άριστερή μεριά για τόν μασάλη 5π και κάθε δεύτερη δελόνα: 4π 3π (2 φορές). 2π, 1π (20 φορές) και κάθε 4 δελόνες 1π (12 φορές). Πλέξετε και τόν άριστερό μπροστινό κατά τόν ίδιο τρόπο άντικρυστό.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Σιδερώσατε τόν πλεκτό σας από την άνόποδη με νωπό πανί. Ράψετε τις πλαιές ραφές και τις ραφές τών μανικιών. Κλείσατε τις πένες στα μανίκια και τοποθετήσατε τα στο ρεγκλάν της ζακέτας. Σηκώσατε στα μπροστινά και νεκολετέ συνέχεια άνοίγοντας από τόν δεξί μπροστινό 314π. Πλέξετε 3½ έκατ. λάστιχο 1+1π και κλείσατε τούς πόντους σε μιά φορά από την άνάποδη μεριά πλέκοντας τούς πόντους καλή. Ράψετε τόν κάτω μέρος τού κομματιού τού έσωτερικού της τσέπης και γυρίσατε τόν στρίψωμα γύρω-γύρω στη ζακέτα. Ράψετε τα πλαινά της τσέπης με περαστή δελονία.

Τ. Κ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

Αιθετική

ΔΟΜΝΑΣ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 21 τηλ. 20887

Επί συνεντεύξει.

Ιατρός ΧΡΥΣ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 21 τηλ 20887 Δέχεται 9-1 & 5-8

ΟΙ ΑΪΠΝΙΕΣ

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ ΙΩΑΝ
ΝΟΥ ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ ΕΠΙ-
ΜΕΛΗΤΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΨΥΧΙΑΤΡΙΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ οργανισμός είναι μια μηχανή. Μηχανή μά-
λιστα εξαιρετικά πολύπλοκη, λε-
πτή και ακριβείας. Υπάρχει κά-
ποιο όριο άνοξης για όλες τις
μηχανές, που συνεχώς εργάζονται.
Προτού ξεπερασθώ το όριο αυτό,
για να μη γίνει ζημιά, η μηχανή
στο σύνολό της και ξεχωριστά τα
έπι μέρη της πρέπει να ελ-
κυσθούν. Αλλιώς είναι νόμος
απαράβατος και αναγκαστικός για
κάθε τι, που μέσα του έχει ζωή.

Η καρδιά που εργάζεται νύχτα
και μέρα διαρκώς δεν έρχεται σε
αντίθεση με το νόμο αυτό; Ασφα-
λώς όχι. Απεναντίας η καρδιά εί-
ναι η πιο τεμπέλα απ' όλα τα όρ-
γανα του σώματος. Δουλεύει τη
στιγμή που συσπάται. Το χρονικό
διάστημα που μεσολαβεί ως την
άλλη σύσπαση είναι σχεδόν τριπλά-
σιο της συσπάσεως. Επομένως αν
προσθέσουμε τη δουλειά του ελκο-
σιτετραώρου, βλέπουμε πως η καρ-
διά δουλεύει μόνον εξ ώρες και
τις άλλες τέκα ότ' κάθεται. Ε-
νώ, αντίθετα, όλα τ' άλλα όργανα
έχουν καθιερωθεί περίπου το δέκα-
φορο!

Κατά τις ασθένειες άπολύτου ήσυχίας
για όλα τα όργανα, αλλά κυρίως
και προ πάντων για το κεντρικό
νευρικό σύστημα, είναι ο ύπνος.
Τόση μεγάλη σημασία έχει ο ύ-
πνος, ώστε στον εγκέφαλο υπάρχει
ειδικό κέντρο γι' αυτόν, το κέν-
τρον του ύπνου.

Κατά τη διάρκεια του ύπνου
χαλαρώνουν όλοι οι μύς. Όλα
τα όργανα που εξαρτώνται από τη
συνείδηση ηρεμούν. Τα μη εξαρτώ-
μενα από τη συνείδηση, όπως η
καρδιά, το στομάχι, η αναπνοή
και γενικά τα όργανα, που η λει-
τουργία τους είναι απαραίτητη
για τη ζωή, εξακολουθούν να λει-
τουργούν. Όμως η λειτουργία
τους γίνεται με θραύση ρυθμού. Οι
καύσεις ελαττώνονται εις το ελά-
χιστον και οι ανάγκες του οργανι-
σμού σε θερμίδες περιορίζονται.
Είναι οι ώρες των σοβαρών οικο-
νομικών του οργανισμού.

Η παιδική ηλικία χρειάζεται
περισσότερο ύπνο. Όσο προχω-
ρεί η ηλικία, τόσο ο ύπνος λιγο-
στεύει. Στη γερωνική ηλικία εί-
ναι ελάχιστος. Κατά μέσον όρον
δύο ώρες ύπνος από εικοσιτετά-
ωρο είναι αρκετός. Το ένα τρίτον

της ζωής μας, δηλαδή, το περνού-
με στο κρεβάτι. Ο ύπνος στην άρ-
χή είναι ελαφρύς, για ν' φθάσει
στο μέγιστον βάθος του στις τρεις
πρώτες ώρες. Κατόπιν αρχίζει να
γίνεται ελαφρότερος, μέχρι της
πλήρους αφυπνίσεως.

Η φυσιολογική καμπύλη του ύ-
πνου διατάσσεται από χίλιες
δύο αιτίες και τότε έχουμε τις άι-
πνιες. Όσο ξεκουράζει, ανακουφί-
ζει και αναζωογονεί τον οργανι-
σμό ένας καλός και επαρκής ύ-
πνος, τόσο τον φθείρει και τον τσα-
κίζει κυριολεκτικώς η άιπνία. Η
άιπνία, αν άφαιρεθούν όλες οι πα-
θολογικές καταστάσεις του όργανι-
σμού που την προκαλούν, έχει
ποικίλην αιτιολογίαν. Όταν ποιά
δ' οργανισμός ή πάσχη, ευόνητον
είναι ότι θεραπεία της άιπνίας
είναι η θεραπεία του οργανισμού
από την άρρώστειά.

Για την άιπνία, σαν ξεχωριστή
άρρώστεια, μιλάμε όταν όλος ο ό-
ργανισμός είναι γερός και ο ύ-
πνος όχι φυσιολογικός. Τουτό ό-
φείλεται στην αύξησι της διεγερ-
σιμότητος του κεντρικού νευρικού
συστήματος. Αυτή έχει τεραστία
εξάπλωσι σήμερα και χρήζει ιδι-
αιτέρας προσοχής και θεραπείας.
Είναι φαινόμενο που συνδέεται ά-
μεσα με τις άρρώστειες και τις
ταλαιπωρίες των νεύρων του συγ-
χρόνου πολιτισμένου ανθρώπου.
Ταλαιπώρει κατ' εξοχήν τον διανο-
ητικώς εργαζόμενον, τον άνθρω-
πον με τις πολυσχιδείς άπασχο-
λήσεις, με τις πολλές άγωνίες και
άνησιες, με τις κακουχίες, τα
βάσανα και τις λαχτάρες. Τον άν-
θρωπο που τον πιέζει η άβεβαιό-
της και το άγχος της καθημερινής
ζωής.

Αντίθετα, οι άνθρωποι που ζουν
πιο κοντά στη φύσι και κατά τρό-
πο πιο φυσικό, άλλο και άπείριστο,
χωρίς άγωνίες και άνησιες, χω-
ρίς άπαιτήσεις, που καθημερινώς
αυξάνουν, αλλά με κάποια σιγου-
ριά για την αύριον και αύτάρκειά
έστω και πενιχρή, σπάνια γνωρί-
ζουν τον τύσανο αυτό της πόλε-
ως, την άιπνία.

Αυτό φαίνεται καθαρά και από
την κατατάξι των φαρμάκων.
Τα φάρμακα που πολούνται από
τα φαρμακεία της πρωτεύουσας πε-
ρισσότερον, είναι τα ύπνωτικά, άρ-
χίζοντάς από τα ελαφρά κατα-
σταλτικά, ως τα πιο βαρέα, τα
ναρκωτικά. Αντίθετα στα έπαρ-
χιακά φαρμακεία μένουν στο ράφι
άχρηστα, περιμένοντας κανένα πα-
ραθεριστή να τα καταναλώσει.

Η αύξησι της διεγερσιμότητος
του εγκέφαλου προκαλεί άιπνία.
Η άιπνία προκαλεί έκνευρισμό.
Έτσι μέσα σ' αυτό το φαύλο κύ-
κλο ταλαιπωρείται συνεχώς ο άρ-
ρώστος, για ν' άνοίξη άριστικά
και άσφαλώς την πόρτα της νευ-
ρασθενείας, άρρώστειας χαρακτη-
ριστικής της έποχής μας.

Σοβαρές ψυχικές άρρώστειες
αρχίζουν και ταλαιπωρούν με έπι-
μονη θασανιστική άιπνία επί μα-
κρόν, μέχρις ότου λάβουν τη χαρ-
κτηριστική φόρμα τους.

Είναι πολύ μεγάλο σφάλμα, ότι
χωρίς έρευνα προηγουμένη για
τη διαπίστωσι των αίτιων της άι-
πνίας, άλλ' άπλώς και μόνον έπει-

ΠΑΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ. Πάτρας :
"Υστερ' από την έφαρμογή όρου
Μπογκομόλετς σε πολλές περιπτώ-
σεις και τη δοκιμή του σε όλες
σχεδόν τις άρρώστειες, η έπιστή-
μη έχει κατασταλάξει σε ώρισμέ-
να συμπεράσματα. Πάντοτε βέ-
βαια με την προϋπόθεσι, ότι πρό-
κειται για γνήσιο όρό, πρόσφατο
και καλά διατηρημένον σε σκοτά-
δι και στόν άγιο. Κάθε άνθρωπος
έχει τις δόσεις του, ώστε να έρε-
θισθώ το δυκτιοειδοθηλάκω σύστη-
μα και να μην μπλοκαρισθώ με με-
γαλύτερες δόσεις. Η ποσολογία
είναι ζήτημα Ιατρικής πείρας και
μόνον. Στις διαταραχές της έσω
έκκρίσεως κάνει πολύ καλό. Ειδι-
κότιστα στις διαταραχές της πε-
ριόδου είναι πολύ ώφέλιμος και
άποτελεσματικός, σε συνδυασμό
με την ειδική θεραπεία, που θα
σας συστήσι ο γυναικολόγος σας.

ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ. Ένταυ-
θα : Και για σας Ισχύουν όσα
γράφω πιο πάνω. Το σταμάτημα
της περιόδου τόσο σύντομα και η
πλήρης άδυναμία της άομοιοθε-
ραπείας και της έμφυτεύσεως
(Άμπλατάσις), άποτελεί άπόλυτη
ένδειξι για την έφαρμογή του
Μπογκομόλετς.

**ΔΥΣΤΥΧΙ ΣΜΕΝΗ ΝΕΟΠΑΝ-
ΤΡΗ.** Αθήνα : Οι διάφορες φο-
βίες που σας βασανίζουν από της
έφηθείας και έδω, θα έπρεπε να
σας έχουν άπασχολήσει σε όλη
και να ζητήσετε την συμβουλήν
του ψυχιάτρου σας. Μέσα στις
διάφορες φοβίες άνήκει και η φο-
βία της πρώτης έπαφής με τον
άνδρα της. Νομίζω πως δεν έπι-
τοίπεται άκόμη ν' άναθέσετε την
έξέτασι και θεραπεία σας, γιατί
με το γάμο σας έχετε έπιφοτι-
σθή με ώρισμένες ύποπρώσεις.
Έξ άλλου το ζήτημα δεν μπορεί
να τρασθή έπ' άπειρον, χωρίς
σοβαρές συνέπειες για την υγεία
σας και τη συζυγική εύτυχία. Με
ειδική θεραπεία ψυχιατρική θ' ά-
παλλαγείτε άπ' όλ' αυτά. Όσο
συντομώτερα, τόσο εύκολώτερα
και γρηγορώτερα θα θεραπευθή-
τε.

ΝΕΟΝ Α.Α.Α. Καστοριά : Το
φτάδιον όφείλεται σ' έρεθισμό
ένός νεύρου του τριδύμου, που ά-
πλώνεται και στο θλениογόνο της
μύτης και του φάρυγγος. Κάθε
δυστά έρέθισμα στα όργανα αυ-
τά η μετάβασις από το σκοτάδι
σε δυνατό φως, φέρουν άντανα-
κλαστικώς φτάδιον. Αυτό είναι
το φυσιολογικό φτάδιον. Ό-
μως χωρίς να ύπόσχη έρέθισμα,
άλλ' άπλώς η παρουσία άγνω-
στων ποσώπων, να προκαλή κα-
τά συνέχειαν χωρίς σταμάτημα
φτάδιον, δείχνει την φύσιν αυ-
τού, το ψυχογενές. Η ψυγανά-
λυσι και ναρκωτά λυσι θα σας ά-
παλλάξουν από το ένοχλητικό
σύμπτωμα, που σας άναγκάζει σι-
γά-σιγά ν' άποφύγετε τις συγ-
κεντρώσεις, τον κόσμο και τις συ-
ναναστροφές. Η άνθρωποφιλία
είναι άποτέλεσμα της καταστάσεως
αυτής. Χωρίς άναβολή έπισκεφθή-
τε τον ψυχίατρο της έμπιστοσύ-
νης σας.

δη υπάρχει άιπνία, παίρνουν ό-
πνωτικά στη σεοά χωρίς σύστασι
του γιαιτρού. Όταν δεν έρλοκεται
η αίτια της άιπνίας από το γιαι-
τρό σας, τον λόγον έχει ο νευρο-
λόγος, μόνος άσώβιος να κρίνει
για την κατάσταση του νευρικού
σας συστήματος. Μη έρχατε ποτέ
πώς ο ύπνος είναι ο καθρέφτης της
υγείας του νευρικού συστήματος.

Αυτό που ζητούσατε χρόνια!
Το μαγικό Άμερικανικό ύγρό
LIP-STAE (ΛΙΠ-ΣΤΑΕ)

που κάνει το κραγιόν σας,
οποιοδήποτε κραγιόν και αν
μεταχειρίζεσθε,
● ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΙΝΗ ΑΠΟΤΥ-
ΠΩΜΑΤΑ
● ΝΑ ΜΗ ΒΓΑΙΝΗ ΑΠΟ ΤΑ
ΧΕΙΛΗ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ
● Τό άπλώνετε επάνω από
οποιοδήποτε κρα-
γιόν με το πινελλά-
κι. Είναι το μεγαλό-
μυστικό των άστέ-
ρων του Χόλλυ-
γουντ.
● Διατηρεί τα χει-
λη φρέσκα, δροσε-
ρά, έλκυστικά.
● Είναι τελείως ΑΒΛΑΒΕΣ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ στο
Μυροπωλείο
Φαρμακεία
ΑΝΤΙΠ. ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΩΤ-ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
της «Γυναίκας»

ΙΩΑΝ ΧΡ ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ : 5-8 μ. μ.
ΡΟΥΖΒΕΛΤ (Άκαδημίας) 78
ΤΗΛΕΦ. 25-226

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

★ ΝΤΑΛΛΑΣ (Η.Π.Α.).— 'Ο δικαστής
ρωτά τον Η. Α. Χιούμπερτ γιατί έχει
πάρει τη συνήθεια να δερνεί τη γυναίκα
του, κάθε Τετάρτη και Σάββατο. «Επει-
δή, άπαντά με ήρεμία ο κατηγορούμενος,
δεν θέλω να πηγαίνω στην εκκλησία!».
Και προσθέτει: «Βλέπετε, είμαι πολύ
θρησκός! Έπειδή όμως εγώ δεν αξίζω και
πολλά πράγματα, είμαι σίγουρος πως θα
πάω στην κολάσι... και γι' αυτό θέλω να
έρθω εκεί και η γυναίκα μου, που τη λα-
τρεύω!».

★ ΧΑΛΙΦΑΞ.— 'Ο Έρικ Τόππλ, κα-
τάδικος που είχε δραπετεύσει πριν λίγο
καιρό από τις φυλακές, συνελήφθη από
την αστυνομία μέσα σ' ένα κινηματογρά-
φο, όπου παρακολουθούσε την περίφημη
ταινία του Πάλ Μιούνι «Είμαι ένας δρα-
πέτης».

★ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.— 'Ο «Κόπτης και Ρά-
πτης», το συντεχνιακό περιοδικό των Λον-
δρέζων ραπτών, άρχισε μία έκστρατεία
έναντιον της πυτζάμας. Στην άρχή συμ-
βουλεύει τους άναγνώστες του πως να ά-
ποφύγουν ώστε το νυχτικό τους να άνε-
βαίνει, την ώρα που κοιμούνται, πράγμα
που θεωρείται το κυριώτερο μειονέκτημα
του νυχτικού: «Βάλτε στα πόδια σας ά-
νάποδα τις καλτσόδετες σας και χρησι-
μοποιήστε τις για να στερεώσετε τον πο-
δόγυρο του νυχτικού σας!», συμβουλεύει...

★ ΡΙΟ ΝΤΕ ΤΖΑΝΕ-Ι-ΡΟ.— «Ενα φί-
δι δαγκώνει στο δρόμο των Φραντζέσκο
Φελιτσιάνο. Έξ άλλου από θυμό, ο τραυ-
ματίας καταδιώκει το έρπετο, κατορθώνει
να το αίχμαλωτίσι και του κόβει το κε-
φάλι με μία δαγκωματιά!...»

★ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ.— Μία κυρία έ-
πέτυχε τελευταία να πάρη διαζύγιο, αφού
έξέθεσε λεπτομερώς στο δικαστή τους λό-
γους για τους όποιους το ζητούσε: «'Ο
άντρας μου έχει την τρομερή συνήθεια να
έχη συνεχώς άνοιχτά στο σπίτι δύο ρα-
διόφωνα και... δύο δέκτες τηλεοράσεως!
Έτσι από τον καιρό που είμαστε παν-
τρεμένοι, δεν έχω μπορέσει καλά-καλά να
του μιλήσω, μέσα στο σπίτι!...».

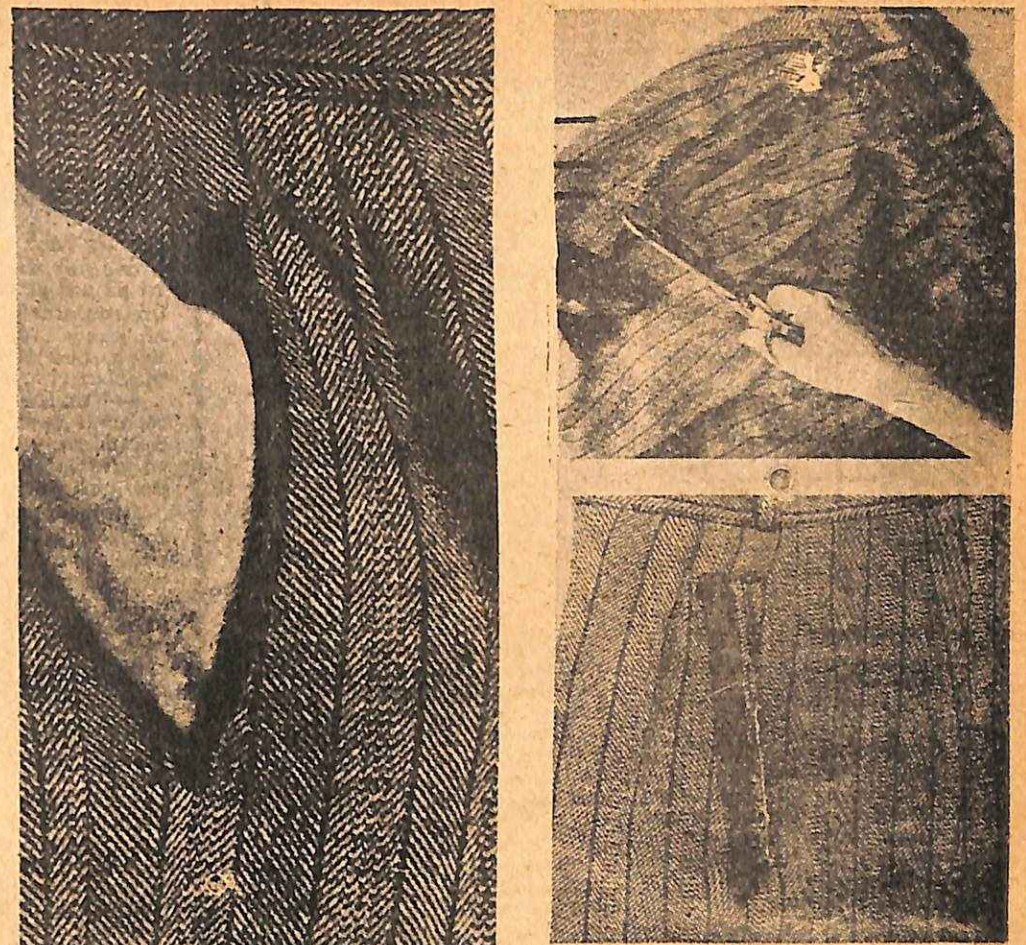
★ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ.— Περίεργα και άνε-
ξήγητα γεγονότα που συνέβαιναν σε μία
δελφική κοσμική πλάς, δημιούργησαν ά-
ληθινή συγκίνηση και άναταραχή: Νεαρές
κολυμβήτριες, που δεν έδγανην έν τού-
τοις από την καθωρισμένη περιοχή, έρι-
σκόταν έξωφθαλμά σε κίνδυνο και έβαζαν τις
φωνές, ζητώντας δαήθεια. 'Ο δάσκαλος
κολυμβήσεως της πλάς έπευδε φυσικά
άμέσως και έξανερνε στην παράλια τις
νεαρές κολυμβήτριες.

Το περίεργο της ύποθέσεως ήταν ότι
τα «άτυχήματα» συνέβαιναν πάντοτε το
πρωί, την ώρα που ήταν εκεί ο δάσκαλος
του κολυμπίου.

Τελικά, ύστερα από λεπτομερή παρακα-
λούθησι και παρατήρησι, διαπιστώθηκε ό-
τι ύπευθυνος για τα τόσο συχνά «άτυχή-
ματα» ήταν... ο ίδιος ο δάσκαλος του κολυ-
μπίου! Πραγματικά, έπρόκειτο για ένα
έξαιρετικά όμορφο και καλοκαμωμένο ά-
θλητικό νέο που τον έπωφθαλμιούσαν όλες
οι κολυμβήτριες. Είχαν βρή λοιπόν τον
πρωτότυπο αυτό τρόπο για να βρίσκονται
στην άγκαλιά του, έστω και για λίγο...

Το συντομώτερο, ο καλοκαμωμένος δά-
σκαλος άντικαταστάθηκε από ένα παλιό
ναυτικό, σοβαρό και... με γενειάδα. Και
η πλάς έπαψε φυσικά να είναι... επικίν-
δυνη.

★ Στο Πίτσμπουργκ των 'Ηνωμένων
Πολιτειών, ο κ. Χάρρυ Ντόυλ άπευθύνθηκε
στο Ληξιαρχείο για να ρωτήση... το όνο-
μα της πρώτης του γυναίκας, γιατί το
είχε ξεχάσει! 'Ο γάμος τους είχε γίνει
το 1932.

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΟΡΘΩΣΟΥΜΕ ΞΕΦΤΙΣΜΕΝΗ ΤΣΕΠΗ

Όταν από καιρό σε καιρό κάνουμε
μια επίθεωρησι στα κοστούμια του
συζύγου μας ή των παιδιών μας, πάν-
τα θα βρούμε κάτι να διορθώσουμε.
Πότε θα στερεώσουμε ένα κουμπί, πό-
τε θα μαντάρουμε κάτι στο πανταλό-
νι. Τα μανίκια, όταν είναι τριμμένα κα-
τω στην τσάκισι, ή τα παντελόνια, τα
γυρίζουμε ακόμη λίγο, κονταίνοντάς
τα μια ιδέα και μπάζοντας προς τα
μέσα την τριμμένη άκρη τους. Τα ρά-
βουμε έπειτα και τα σιδερώνουμε μ'
ένα θρεγμένο πανί και έτσι τα διορ-
θώνουμε μια χαρά.

Τι όμως θα κάνουμε σε περιπτώσεις
δύσκολες, όπως π. χ. όταν δούμε πως
οι άκρες της τσέπης του παντελονιού
είναι άνεπακόρθωτα κατεστραμμένες,
το ύφασμα δηλ. είναι ξεφτισμένο και
φαγωμένο; Έδώ δεν μπορούμε να το
γυρίσουμε, όπως κάναμε για τα μανί-
κια ή το κάτω μέρος του πανταλονιού,
γιατί το μέρος που αρχίζουν οι τσέπες
πρέπει να είναι σκεπασμένο. Θα κά-
νουμε ίσως τίποτα δελονιές που θα
φαίνονται άσχημα, αφού δεν έχουμε
από το ίδιο πανί να δώσουμε να το
μαντάρουν.

Και σ' αυτή την περίπτωση διορθώ-
νεται το κακό. Παίρνουμε ένα κομμάτι
τρέσα που το χρώμα της να ταιριά-
ζι με το χρώμα του πανταλονιού και
το κόβουμε κάπως μακρύτερο από την
περίμετρο της τσέπης, γιατί η μετα-
ξωτή τρέσα ξεφτάει στις άκρες της.
Για να είμαστε σίγουροι, τοακίζουμε
τις δυο άκρες της άμέσως και ράβου-
με το γύρισμα με μικρές δελονιές.
Προτίητερα πρέπει να έχουμε έλευθε-
ρώσει τον γύρο της τσέπης από τα
ξεφτια, προσοχή όμως να μην αλλά-
ξουμε καθόλου το σχήμα της κόβου-

τας και λίγο ύφασμα μαζί. Γιατί τότε
τα χαλάσαμε όλα. Στην άρχή τρυπώ-
νουμε την τρέσα από την όψια μεριά
του ύφασματος γύρω στις άκρες της
τσέπης και μετά τη γαζώνουμε όσο
πιο πυκνά μπορούμε. Κατόπιν τη γυ-
ρίζουμε προς τα μέσα και την τρυπώ-
νουμε πάνω στη ραφή.

Η άκρη της τσέπης πρέπει να εί-
ναι σκληρή και να μην ξεχειλώνη. Η
τρέσα πρέπει να κάθεται όπως ο
σπάγγος. Μετά τη γαζώνουμε ακόμα
μια φορά από την έξω μεριά πάνω
στη ραφή. Την άκρη της τρέσας που
θα μείνη έξω από το γαζί στο μέσα
μέρος τη ράβουμε με το χέρι στο ύ-
φασμα.

Η μόνη δυσκολία είναι οι γωνίες.
"Αν όμως η τρέσα ράφτηκε τευτωμένη
άρκετα, το πολύ-πολύ χρειάζομαστε
να στερεώσουμε τις 2 άκρες της με
άόρατες δελονιές.

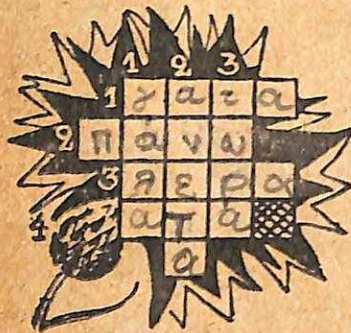

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 65

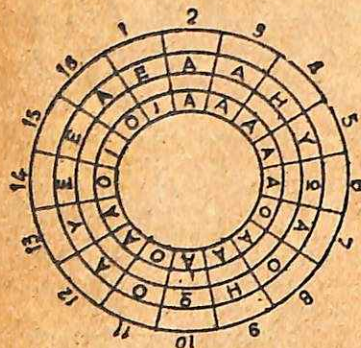
Σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. Όταν την περιόδετε σ'αυτά γρατσουνάει.
2. Όχι κάτω.
3. Το λέμε για κάτι πολύ δροσικό.
4. Το λέμε σ'αυτά μ'όλ'ις άρχισαν να περπατάνε.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. Μόλις γεννηθούμε μ'α'κι' όταν άκούη μεγαλώσουμε έξακολουθούμε να πίνουμε... για να δυναμώσουμε.
2. Όχι στενόχωρα.
3. Χρονικό επίρρημα.

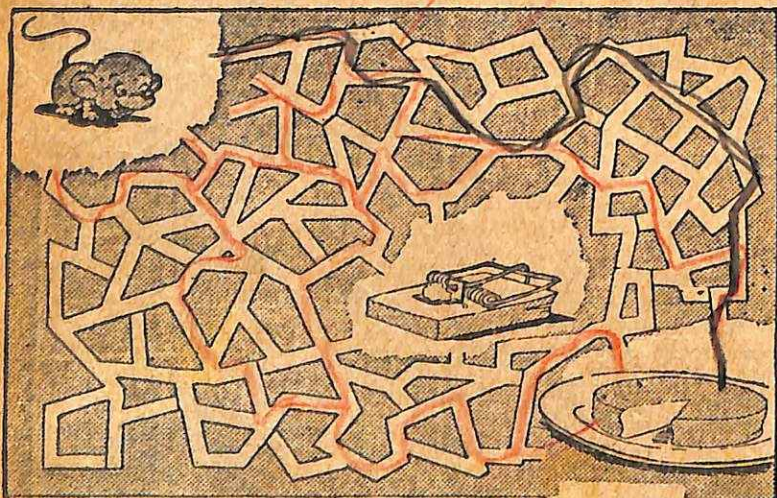
Ακτινωτές λέξεις

Στ'ακτινωτό αυτό σταυρόλεξο δέν έχετε παρά να προσθέσετε τ'α σύμφωνα τών λέξεων.

1.— Τό άνάβουμε στην έκκλησία.
2.— Λέγεται κι' έτσι ό γάμος.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Τό μικρό ποντικάκι μας πεινάει πολύ. Θέλει τόσο τό καύμενο γιάνι τό τυρί, αλλά πώς να τό φθάση; Στό δρόμο έπάνω είναι κι' ή κακιά ή φάκα. Θέλετε να του δείξετε τό δρόμο;

ΔΥΟ ΩΡΑΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Η καλόκαρδη τεμπέλα

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήτανε μιά κοπέλλα που ζούσε με μιά μακρινή συγγενισσά της, μιά κοπέλλα με καλή καρδιά, αλλά πολύ τεμπέλα. Μιά Κυριακή πρωί ή γυναίκα είπε στην κοπέλλα:—Καρμενίτα, έγω πηγαίνω στην εκκλησία. Έσύ να σκουπίσης και να στυρίσεις τό σπίτι και νάχης τό νού σου στό φαί.

Η Καρμενίτα όμως μόλις έφυγε ή θεία της, κατέβηκε στον κήπο να δ'αν άνοιξαν τ'α τριαντάφυλλα και έσχασε και τό σπίτι και τό φαί. Πέρασε έτσι κάμποση ώρα, ώσπου βλέπει στην πόρτα τού κήπου τρεις γριές αδύνατες και κουρασμένες.

—Αχ, κοριτσάκι μου, λέει ή μία, μ'ην έχης να μ'ας δώσης ένα κομματάκι ψωμί γιατί πεινάμε.
—Άκου δέν έχω! λέει ή Καρμενίτα πρόθυμη. Και ψωμί έχω και φαί.

Και τρέχει στό σπίτι, φέρνει ένα ψωμί και την κατασάλα τό φαί και τους τό δίνει. Οι γριές έφαγαν, την ευχαρίστησαν κι' έφυγαν.

Σέ λίγο νά σου ή θεία της. Σάν είδε τό σπίτι άσκούπιστο έβαλε τίς φωνές:—Πού είχες τό νού σου και δέ στυρίσεις; είπε. Για να δώ μ'ην κόλλησε και τό φαί!

—Έτρεξε στην κουζίνα, μ'α φαί δέ βρήκε στη φωτιά.
—Τί έκανες τό φαί;
—Αχ, θεία μου, τόδωσα σέ τρεις γριές που πεινούσανε. Τίς λυπήθηκαν.

—Φεύγα από τό τό σπίτι μου! φώναξε και να μη ξαναγυρίσεις. Άκούς;
—Η Καρμενίτα βγήκε από τό σπίτι κλαίοντας και τράβηξε κατά την εκκλησία. Έκει βλέπει τρεις γριές και παραπέρα ένα άντρα πλούσια ντυμένο. Πήγε κοντά τους και τίς ρώτησε:—Με παίρνετε κι' έμένα μαζί σας;

—Σέ παίρνουμε, είπαν. Έκείνη τή στιγμή ό άντρας τίς πλησίασε και είπε:—Γιατί κλαίει ή κοπέλλα;
—Γιατί έχει καλή καρδιά και τή μαλώνει ή θεία της που είναι σκληρή και άπονη είπε ή μία γριά.

—Και γιατί αγαπάει πολύ τή δουλειά της κι' ή θεία της ζηλεύει την προκοπή της και τή δέρνει, είπε ή άλλη.
—Και γιατί γνέθει και ύφαινει τό λινάρι σαν καμιά άλλη στον κόσμο, είπε ή τρίτη.

—Μιά τέτοια κοπέλλα ζητάω κι' έγω, είπε ό άνθρωπος. Έχω μεγάλο σπίτι και πολλά χτήματα, μ'α ή γυναίκα μου είναι άρρωστη και δέ μπορεί να τ'α καταφέρει. Έρχεσαι κοπέλλα μου μαζί μου και σέε καλές κυράδες, για να δ'ίτε πώς δέ σας λέω ψέματα.

—Έρχόμαστε, είπαν. Μπήκαν σ' ένα ωραίο ά-

μάξι και σέ κάμποσες ώρες έφτασαν σ' ένα μεγάλο σπίτι, στην έξοχή. Ό άνθρωπος τίς πήγε στη γυναίκα του που ήταν στό κρεβάτι. Τους έδειξε τ'α χωράφια και τ'α δάση του και τους έδωσε να φάνε πλούσια.

Οι γριές ύστερ' από λίγο τους χαϊρέτησαν κι' έφυγαν. Την άλλη μέρα τό πρωί ό άφεντης λέει στην Καρμενίτα:—

—Έγώ πάω σ'α χωράφια. Έσύ πάρε τόυτό τό λινάρι να γνέθης και νάχης τό νού σου μη σου φωνάξη ή γυναίκα μου. Κ'ύταξε όμως μη κουρασθής κι' άρρωστήσης.

Όταν έφυγε ό άφεντης ή Καρμενίτα συλλογίστηκε:—Δέν πάω καλύτερα να κάνω λίγη συντροφιά τής γυναίκας του, αντί να γνέθω;

Πήγε λοιπόν και καθήσε δίπλα της και τίς είπε ένα άστείο παραμύθι. Τόσο άστείο πού ή γυναίκα άρχισε να γελά δυνατά, ώσπου έσπασε ένα μεγάλο άπόστημα πού είχε κι' ένοιωσε πώς έγινε καλά.

Η κοπέλλα την περιποιήθηκε, τίς έδωσε την πληγή και τή βοήθησε να σηκωθεί από τό κρεβάτι της. Τότε μονάχα θυμήθηκε τό λινάρι της. Έτρεξε στην κάμαρά της κι' άρχισε να γνέθ, μ'α δέν ήξερε και τίς κόβοντας ό κλωστές.

—Αχ, συμφορά μου, είπε κι' άρχισε να κλαίει. Την ίδια στιγμή είδε στό παράθυρο τίς γριές που την κ'ύταξαν χαμογελώντας:—Μοιραίνω όλο τό λινάρι να γνέσθι στη στιγμή! είπε ή πρώτη.

—Μοιραίνω όλη την κλωστή να γ'ίνη πανί! είπε ή δεύτερη.

—Μοιραίνω τ'α χέρια τής κοπέλλας ν' αγαπούν τή δουλειά, όπως ή καρδιά της αγαπά τούς δυστυχισμένους! είπε ή τρίτη.

Και άμέσως χάθηκαν. Τότε ή Καρμενίτα κατέβηκε στην άποθήκη και τί να δ'η! Όλο τό λινάρι είχε γ'ίνη πανί. Έκείνη τήν ώρα γύρισε κι' ό άφεντικός της:—Γιατί κατέβηκες έδώ; ρώτησε. Σου είπα να γνέθς στην κάμαρά σου και νάχης τό νού σου στη γυναίκα μου. Τί κάνεις;

—Καλά είμαι άντρα μου, είπε ή γυναίκα του. Η Καρμενίτα μ' έκανε καλά.

—Μπράβο Καρμενίτα! Τώρα δέ με νοιάζει άν τό λινάρι δέν είναι έτοιμο.

—Ετοιμο είναι άφεντικό, είπε. Όλο αυτό πού σοδύδωσα; Μπράβο, δέν έχω ξαναδ'ή τέτοια κορίτσι, σαν έμένα Καρμενίτα! φώναξε ό άφεντικός της. Κι' αν θέλ'ης θά σου δώσω τό γυιό μου.

—Έτσι ή Καρμενίτα παντρεύτηκε τό γυιό τού άφεντικού της και πέρασε όλη της τή ζωή εύτυχισμένη.

ΠΙΠΙΝΑ ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ (Διασκευή από τό Ισπανικό)

ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Οι φίλοι μας τ'α πουλιά

Η πάπια κι' οι άγριόπαπες

Μιά μέρα ή πάπια έπαιρνε τό μπάνιο της σέ κάτι λασπομέρια. Ήταν ά είσι.

—Πά-πά-πά! Τί ωραίες καιρός! Μοσκομυρίζει τό χαυμόμηλο! Φωνάζει ή πάπια. Έλάτε παπάκια μου να κάνουμε καμιά βολτίτσα!

—Ναι, ναι! Έξφωνίσαν τ'α παπάκια κι' έτρεξαν.

—Έκείνη τή στιγμή να κι' οι άγριόπαπες πάνω άπ' τό κεφάλι τους.

—Γειά σου κυρά-πάπια, γειά σου! φώναξαν οι άγριόπαπες τινάζοντας τ'α φτερά τους. Έμεις φευγουμε για τ'α βορεινά! Τώρα πού έπιασαν οι ζέστες τραβούμε για χώρες πιο δροσερές!

—Γειά σας ξαδερφάκια! Γειά σας! φώναξε κι' ή πάπια με τ'α παπάκια της. Και πότε θά σας ξαναδούμε με τό καλό;

—Τό θλιμμένο πάλι! Τότε θά ξαναγυρίσουμε στις λίμνες και σ'α λημέρια μας! Δέν έρχεσαι κι' έσύ με τ'α παπάκια σου;

—Α μπά, έγω δέν φεύγω! φώναξε ή πάπια. Έγώ είμαι Έλληνίδα! Δέν άβινω ούτε στιγμή τήν παροίδια μου! Και γιατί να φύγω σ'ας πορκαλώ; Δόξα νάχ'ή ό Θεός, οι άνθρωποι με φροντίζουν πολύ. Δέν έχω κανένα παρέπαινο μαζί τους!

—Έλα λοιπόν κουτή! Θά βρης νόστιμα σκυληκάκια στό ταξίδι σου πού δέν τάχεις ξαναφάει!

—Όχι, όχι! φώναξε ή πάπια. Περνώ τόσο καλά κι' έδω!

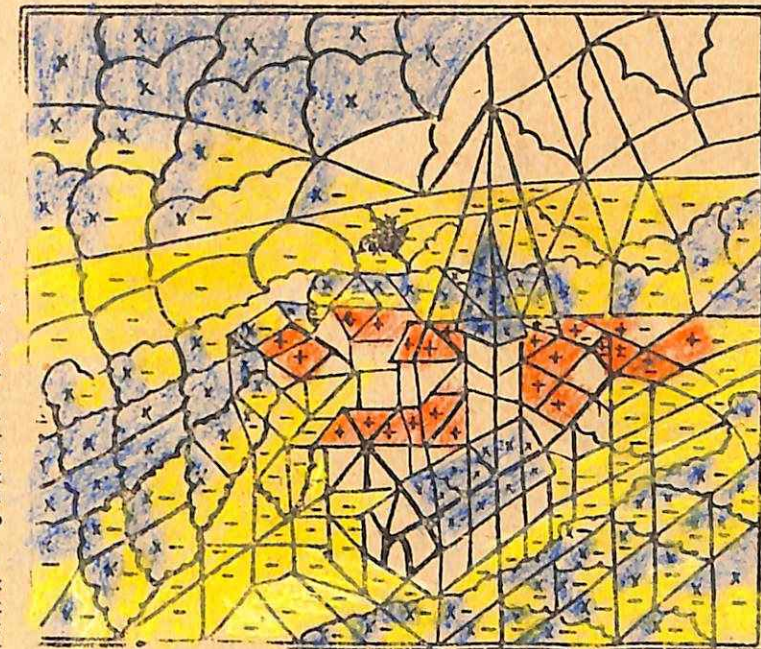
—Ναι, μ'α άλλο είναι ή λευτεριά!

—Έμένα μου λέτε; Να τ'α δώσω τέτοια «λευτεριά»; Έρχονται κακουρίες μου κάθε χειμώνα σ'α λημέρια σας οι κυνηγοί και σ'α σκοτώνουν με τό μάστο! Άς άφήσουμε πιά τ'α γεράκια, τίς άλεπούδες και τούς άετούς! Και μ'α λέτε για «λευτεριά»; Έγώ άπ' όλα αυτά είμαι άσφαλισμένη. Κουτή είμαι λοιπόν να φύγω;

—Μήπως κι' έμένα δέ σέ σφάζουν για να σε φάνε; τήν κοροϊδεύσαν οι άγριόπαπες.

—Ναι, μ'α άλλο είναι σ'αυτό! Είναι κι' αυτό ένα είδος ύποκρίτης ύστερα από τίς τόσες φροντίδες!

ΓΙΝΕΤΕ ΟΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Βάψετε τήν εικόνα αυτή παίζοντας τ'α έξής βασικά χρώματα:

Κόκκινο για τίς θέσεις όπου ύπάρχει τό σημείον τής περισσότητας. Μπλε εκεί όπου ευρί-

σκεται τό σημείον πολλαπλασιασμού και κίτρινο όπου είναι τό σημείον αφαιρέσεως. Στίς θέσεις όπου ύπάρχουν δύο ή περισσότερα σημεία βάλετε τ' αντίστοιχα χρώματα.

Ο δράχος

Ο δράχος μ'ας έξήγησε Μιά μέρα πονεμένος. Γιατ' είναι πάντα άσκεπος. Και καταξηραμένος:

—Δέν είναι πού δέν αγαπά Πλάνα, κυπαρίσσια, Έλατα, πεύκα, κατασίνες, Πού τρέφουν τ'α μελίτσια,

Κι' αυτά τ'α καταπράσινα Λειβάδια πο υγερίζουν, Μ'α παπαρούνες κόκκινες Μ'α φύλλα π' άνεμίζουν.

—Απ' όλα όμως πιο πολύ Τού μενεξέ τό χρώμα Μ'α έρρεει και μ'α τραγουδεί Κάθε πρωί και γιόμα.

Γι' αυτό τό χρώμα του φορά Έλας όταν πλავιάζει, Κι' όταν δειλά τόν γαιρετώ Στά νέφη σαν φωλιάζει.

ΛΙΑΝ Κ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

Σπίτια με φυσική θέρμανσι

Δέν έχουνε πολλοί άνθρωποι τό προνόμιο να ζουν σέ σπίτια σαν αυτά που άπέκτησαν μερικοί κάτοικοι τού Μετόυσαν τής Νέας Υερσέης, στην Άμερική. Οι προνομιούχοι αυτοί άνθρωποι δέν ενδιαφέρονται διόλου για τήν καταπόλεμσι τού κούου. Γιατί τό σπίτι τους ζεσταίνεται ολόκληρο τό χειμώνα από τή γή κι' από τόν ήλιο!

Μάλιστα, παιδιά, και μη σας φαίνεται παράξενο. Οι τοίχοι τών σπιτιών που έφτιαξε ένας σπουδαίος μηχανικός, θυθίζονται βραδεία μέσα στό έδαφος με διπλό σκοπό: ό ένας είναι, ότι απομονώνουν ένα μέρος τής γής και ό άλλος, ότι αποθηκεύουν μέσα σ' αυτό τό χόρο θερμότητα από τ'α βάση τής γής, πού τήν άντλούν με μιά πάμπια. Τό χειμώνα ή άντλία αυτή λειτουργεί, άνεβάζει τή θερμότητα τής γής και ζεσταίνει τό πάτωμα.

Μέ άλλο τρόπο συλλαμβάνεται και ή ήλιακή ενέργεια στη μεσημεριανή πρόσομι τού σπιτιού. Οι ήλικες άκτινοβολίες αποθηκεύονται εκεί και συγκροτούν μιά δεύτερη πηγή θερμότητας σ' όλη τή χειμερινή περίοδο.

Ο κλέφτης κι' ό τυφλός

Ένας νεαρός τυφλός περνούσε στη γωνιά ενός δρόμου λαχεία. Ένα άπόγευμα τού Σεπτεμβριού ένώ έτοιμαζόταν να δώση σέ κάποιον κύριο μιά καινούργια σειρά από λαχεία είδε με λύπη του πώς τού έλειψαν. Έψαξε ό φτωχός άριστερά και δεξιά με τή βοήθεια τών περπατητών, αλλά δυστυχώς δέν τ'α βρήκε. Τού τ'α είχαν κλέψει.

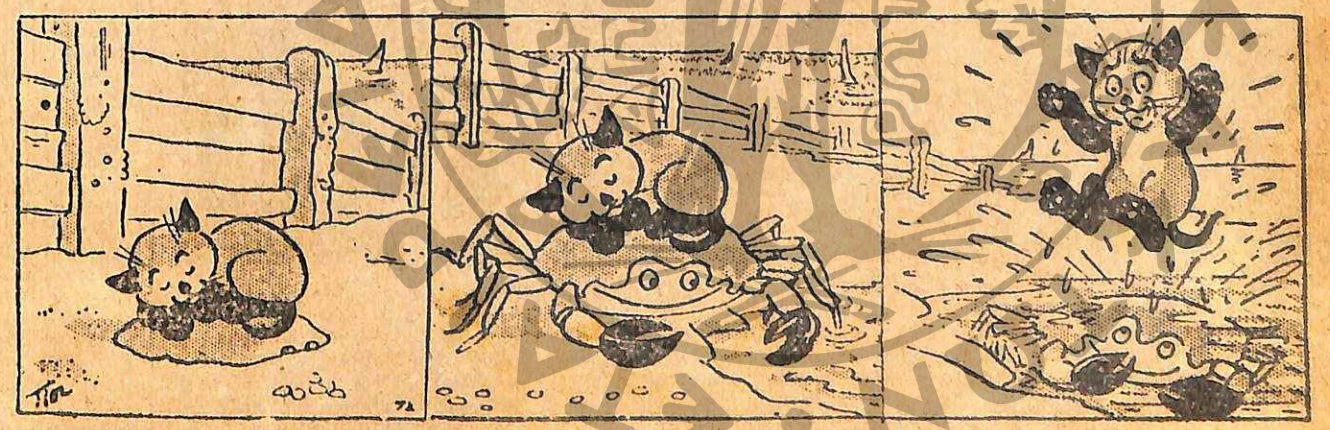
Τήν επομένη καθώς στεκόταν όρθιος, ένοιωσε πλάι του να πέφτουν κάτι χαρτιά. Συγχρόνως κάποιος κύριος τού έλεγε:

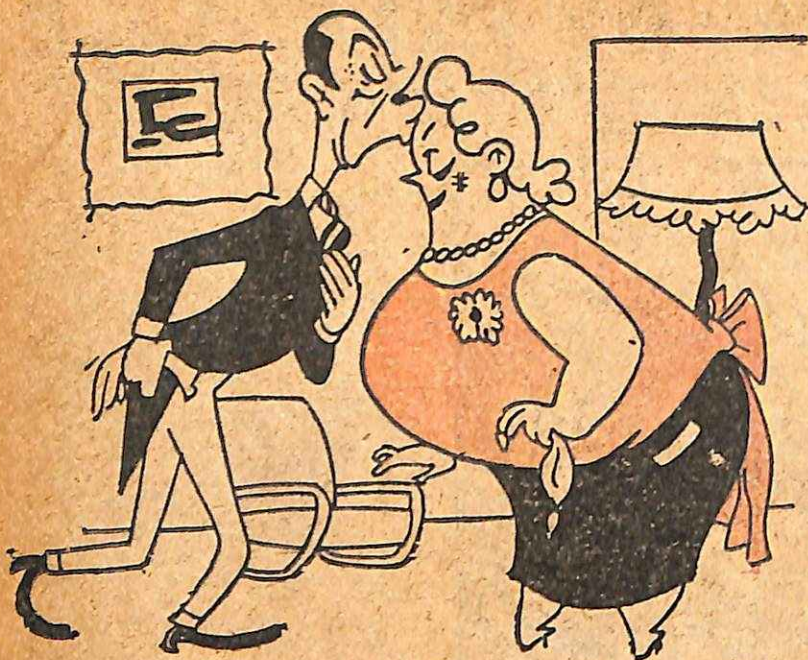
—Πάρτε αυτά τ'α λαχεία πού σας έπεσαν κύριε.

—Ε, λοιπόν, έχετε ποιός ήταν παιδί; Ήταν ό κλέφτης πού τού τ'α είχε πάρει τήν προηγούμενη και πού σήμερα έχοταν με τρόπο να τού τ'α δάση. Τό σκέφθηκε όλη τή νύχτα πώς αυτό πού είχε κλέψει ήταν πολύ κακό κι' έτσι έτρεξε να τ'α δώση πίσω για να γλυτώση από τίς τιμεις.

Τό πάθημα τού Ματού

Ο κύρ-κάβουρας, ό ποιητής, έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι στό φτωχό Ματού. Ο Ματού, ένα άσπρό-σπορο χαριτωμένο γοτάκι, θέλησε να κοιμηθ'ή για λίγο στην άκρογιαλιά έπάνω σ' ένα γυαλιστερό βόσχακι. Πού να ξέρετε τό κακόμοιρο τί θά πάβαινε!

Χαίδεψε με τα στεγνά του χείλη το γυαλιστερό μέτωπό της και έφυγε...

ΟΙ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟΙ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΛΙΤΗΓΗΜΑ

«Νέος είκοσιεπτά ετών έπιθυμεί να νυμφευθή δεσποινίδα με άναντροφη και καλή μουσικόν. Ή σωματική διάπλασις δεν ενδιαφέρει...»

Όταν ο Γκαετάν κατεχώρησε την άγγελία αυτή στην εφημερίδα, έλαβε με τα άρχικά «Π. Ζ. Πόστ-ρεστάντ, θυρίς 25 ένα γράμμα με μόδ μελάνι και με ώραία γυναικεία γράμματα:

«Κύριε» έγραψε η δεσποινίς «είμαι 24 ετών. Άνήσω σε μία λαμπρή οικογένεια του Κάστελνέντι. Δεν είμαι όμορφη, ούτε και τελείως άσχημη, είμαι όμως τρυφερή και γρήγορη στήν καρδιά. Άρχισα το πιάνο σε ηλικία 6 χρόνων και σήμερα παίζω απ' έξω, ό,τι μου ζητήσουν. Δεν έχω άλλες προτιμήσεις από τις δικές σας. Προτιμώ από τα έφημερα της όμορφιάς τις ψυχικές άρετές που ποτέ δε γερνούν. Άς ανταλλάξουμε μερικές έπιστολές, θέλετε; Και αν — όπως είμαι βέβαιη — αισθανθώ συμπάθεια ό ένας για τόν άλλο, με όλη μου την καρδιά θα γίνω σύζυγός σας.»

Κουτί μου έρχεται αυτή, σκέφθηκε ο Γκαετάν. Άν ή νέα αυτή δεν παινεύεται, ό,τι είναι μάλλον άσχημη παρά ώραία, δε θα φανή δύσκολη και θα δεχτή χωρίς τσιριμόνιες το υποκείμενό μου.

Δε θα μπορούσες βέβαια να πής, ό,τι ο Γκαετάν ήταν ένας Άπόλλων. Και με την καλύτερη διάθεση του κόσμου θα ήταν άδύνατο να τόν συγκρίνης με άστέρα κινηματογράφου. Κοντός και λιγνός, σουρωμένος, είχε κρεμασμένο στην άκρη ενός κάτισχνου λαιμού ένα φαλακρό κεφάλι πελεκάνου, που το σάχλαινε ακόμη περισσότερο ένα ζευγάρι πρασινωπά γυαλιά.

Άμέσως κάθισε στο γραφείο του. Και τα πιο σίσηματικά γράμματα δεν άργησαν ν' αν-

ταλλάγουν, μεταξύ αυτού και εκείνης.

Όταν πλέον χόρτασαν από ταχυδρομική λατρεία, όταν εξήντησαν το λεξιλόγιο που χρησιμοποιείται σ' αυτές τις περιστάσεις, οι δύο υποψήφιοι εξέφρασαν την έπιθυμία να συναντηθούν, για να έρθουν σε όριστική συμφωνία.

Μ' ένα χρυσό δαχτυλίδι λοιπόν στην τσέπη, ο Γκαετάν πήρε το έξπρες των 7 και αλύγιστος μέσα στη ρεντικότα του, παρουσιάστηκε στο σπίτι της εκλεκτής του, με γλυκό χαμόγελο και ένα όλοκαίνουργο ζευγάρι γάντια στα χέρια.

Τρέμοντας χτύπησε και τρέμοντας η δεσποινίς τόν συνήνησε στο σαλόνι. Γιατί ένα μυστικό προαίσθημα την είχε έιδοποιήσει — είναι άναγκη να το πούμε. Άλλά αντί να συνέλθουν, όταν βρέθηκαν αντιμέτωποι, ή ταραχή τους μεγάλωσε ακόμη περισσότερο. Μιά έκφραση ήλιθίας καταπλήξεως ζωγραφίστηκε στα γουρλωμένα μάτια τους.

Είναι δυνατό Θεέ μου! συλλογίστηκε ο Γκαετάν. Δεν την είχα φανταστή έτσι!

Παναγία μου, είπε μέσα της αυτή, δεν είχα δάλει ποτέ στο μυαλό μου τέτοιο πράγμα!

Πραγματικά, μία φοικη άνομοιότητα ύπρχε μεταξύ τους. Μόνον αν φανταζόσαστε μία μπάλα μαλλι μπροστά σ' ένα κοντυλόφορο, ή ένα καζάνι της μπουγάδας δίπλα σ' ένα σκουπόξυλο, θα μπορούσατε να σχηματίσετε άκριβη ιδέα για το έξωφρενικό αυτό ζευγάρι. Ή Ύδωνη ήταν κοντή και παχειά και φουσκωμένη και στρόγγυλη που να χάνε το μυαλό σου.

Σας άγαπώ, του είπε, πολύ-πολύ! Άλλά ποτέ δε θα τολμούσα να βγώ μαζί σας. Είσαστε πάρα πολύ άδύνατος. Είμαι πολύ παχειά και πολύ κοντή. Άλλοίμονο, φίλε μου!

Δεν είμαστε φτιαγμένοι ο ένας για τόν άλλο.

Ύδωνη, άπάντησε ο Γκαετάν, ποτέ δε θ' άπαρηθώ τόν έρωτά σας. Σας άγαπώ όπως είσαστε. Άλλά αφού θέλετε να μου έπιβάλετε μία δοκιμασία, όπως άλλοτε οι πριγκήπισσες των παραμυθιών στα άρχοντόπουλα θα την ύποστώ και αυτή. Είμαι άδύνατος. Θα χοιτρήνω. Ή μόνη μου τροφή από δω και στο έξης θα είναι τα ζυμαρικά. Θα γεμίζω την κοιλιά μου από τις πιο δυνατές σούπες, θα πάρω όκάδες βούτυρο για να παχύνω. Κι' έσείς όμως, άγγελέ μου, άφήστε τα μακαρόνια και κάθε άλλο ζυμαρικό. Μην πίνετε, όταν τρώτε. Περιοριστήτε στις φρυγανιές και στα ψητά κρέατα. Έν άναγκη κάνετε και λίγο ποδήλατο. Θα πετάξετε έτσι το περιττό βάρος που σας άπελπίζει. Συμφωνεί;

Συμφωνεί.

Άν είναι έτσι, συνέχισε ο Γκαετάν, σας άφίνω. Σε τρεις μήνες θα ξαναγυρίσω. Και αν μεταβληθώ μόνον ό όγκος σας, αν ή καρδιά σας μείνη ή ίδια, θα γίνετε σύντροφός μου.

Χαίδεψε με τα στεγνά του χείλη το γυαλιστερό μέτωπό της και έφυγε.

Όταν ξαναγύρισε, ύστερ' από τρεις μήνες, ζύγισε 173 κιλά. Ή Ύδωνη είχε μείνει πετσι και κόκαλο. Ή βαρέλα που έγινε άκριβη κύτταζε το σπαράγγι που είχε μεταμορφωθεί σε κήτος και τα μάτια της δούρκωσαν.

Ά, μουρμούρισε με λυγμούς, σας το είχα πη ότι δεν είμαστε καμωμένοι ο ένας για τόν άλλο.

ΣΠΡΖ ΟΡΙΟΛ

Λονδρέζος κοσμηματοπώλης έπενόησε μία νέα ουσία, από την όποια κατασκευάζονται τώρα τα κοσμήματα του... μπανιου! Στην εικόνα μας, ένα όμορφο μανεκέν του Λονδίνου έπίδεικνύει τη νέα μόδα.

Με τó άνοιγμα των σχολείων

Μέσα στην άφθονία των διωτικών σχολείων που υπάρχουν στην Άθήνα, πολλά είναι εκείνα που διευθύνονται από γυναίκες. Έπισκεφθήκαμε κι' έμείς ένα από αυτά, που παρουσιάζει ένδιαφέρον.

Στην ώραία και τόσο ύγιεινη περιοχή των Άμπελοκήπων, λίγο πιο μέσα από τó τέρμα, βρίσκεται ή «Άθηναϊκή Σχολή». Γωνία σε δύο ήσυχους δρόμους, Κίρρας και Καπετάν Πετρούτσου, προβάλλει τó όλοκαίνουργιο, κάτασπρο, τριόροφο κτίριό της.

Δύο νέες κυρίες μας υποδέχονται εύγενικά. Είναι οι διευθύντριες, που μας δίνουν πρόθυμα πληροφορίες για τη Σχολή: Περιλαμβάνει Νηπιαγωγείο, Δημοτικό και Γυμνάσιο, που φέτος ιδρύθηκε. Τό Δημοτικό είναι πλήρες, με άριθμό μαθητών περιωρισμένο σε κάθε τάξη. Όπου οι μαθηταί υπερβαίνουν τόν κανονικόν άριθμό, χωρίζεται ή τάξη σε τμήματα.

Έπισκεφθήκαμε τις αίθουσες διδασκαλίας του Δημοτικού, που οι περισσότερες βρίσκονται στο δεύτερο όροφο. Όρραίες, καθαρώτατες, μεγάλες, με άπλετο φώς και ήλιο και με σύστημα εξαερισμού, σύμφωνα με τούς κανόνες της σχολικής ύγιεινης, πολιτισμένες, με άρκετά έποπτικά μέσα διδασκαλίας. Σε κάθε τάξη βλέπομε θαυμάσιες χειροτεχνικές έργασίες μαθητών της περασμένης χρονιάς, που ακόμη δεν τις άπέσυραν. Είναι τόσο όμορφες που δεν θα πίστευε κανείς ότι γήγκαν από παιδάκια 6—12 ετών.

Έπισκεφθήκαμε κατόπιν την αίθουσα του Νηπιαγωγείου, που βρίσκεται στον Α' όροφο. Είναι πραγματικά χάρμα όφθαλμών: Μία μεγάλη αίθουσα όλόφωτη, ήλιόλουστη, με μικρά τραπέζια και καρεκλάκια θαλασσιά και ρόζ και με παιγινοθήκη στο ίδιο χρώμα. Είκονες κατάλληλες για την ηλικία στολίζουν τούς τοίχους.

Άφθονα παιχνίδια, διδακτικά ως επί τó πλείστον, άποτελούν πραγματικά τόν παράδεισο του μικρόκοσμου των 4—6 ετών. Θα βρίσκαμε καλύτερη την όνομασία αυτής της αίθουσας, αντί Νηπιαγωγείου: Παιδική χαρά.

Ρωτήσαμε αν γίνονται έκδρομές. Βέβαια και γίνονται έκδρομές που συνδυάζουν την ψυχαγωγία με τó μάθημα κυρίως της Γεωγραφίας και της Φυσικής, αλλά και έπισκέψεις σε άρχαιολογικούς χώρους και μουσεια.

Για τη μέθοδο της διδασκαλίας μας είπαν πως ακολουθούν τα νεώτατα συστήματα. Συμπληρώνουν δε τη διδασκαλία με την πρόβολή μορφωτικών ταινιών από τόν κινηματογράφο της Σχολής.

Όλη αυτή ή δουλειά επιτυγχάνεται χωρίς στο έπίλεκτο προσωπικό της Σχολής, που άπαρτίζεται από άριστούς παιδαγωγούς, λαεζυτές της παιδικής ψυχής, και στην άγρυπνο παρακολούθησι των διευθυντριών.

Α. Ν.

ΕΝΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

Αυτό τó χαριτωμένο τρουά πιές είναι άμερικανικό μοντέλο από φαίγ ραγιόν. Μπορεί να φορεθώ περίφημα σ' ένα πάρτυ ή σ' ένα τσάι. Ή φούστα είναι καμωμένη με τέσσερα πλατεϊά φύλλα που πλατύνουν κάτω και εφαρμόζουν στη μέση με άτσά-

κιστες πιέτες. Τό ζιλέ είναι ριγωτό και κλείνει εμπρός με πέντε μπομπέ κουμπιά. Και ή ζακετούλα σε τύπο ζιλέ και αυτή κλείνει στο λαιμό και στολίζεται με γιανιά και πολύ χαριτωμένα μανσέτακια από τó ύφασμα του έσωτερικού χωρίς μανίκια ζιλέ.

51

ΠΑΓΙΔΕΣ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΙΚ. ΜΑΡΑΚΗ

200ν

Έφτασε στην αρχή μιας πέτρινης σκάλας. Χωρίς διαταγμό άρχισε να κατεβαίνει. Την κατέβηκε αγέδον τρέχοντας. Χίλιες φορές κινδύνευε να τσακιστεί. Ένα ρεύμα ψυχρού αέρα τη χτύπησε στο πρόσωπο. Κατάλαβε πως κάπου εδώ έπρεπε να υπάρχει μια έξοδος προς το υπαίθριο. Βρέθηκε μπροστά σε μια τζαμένια πόρτα με σιδερένια κάγκελα. Ένα τζάμι της ήταν σπασμένο. Από εδώ έρχονταν ο αέρας. Δοκίμασε να την ανοίξει. Μιά φοβερή απογοήτευση την κυριέψε. Ήταν κλειδωμένη. Δεν άνοιξε. Ξαφνικά κάτι σκέφτηκε. Ψάχνοντας στο σκοτάδι βρήκε την έλξη. Όχι δεν ήταν κλειδωμένη. Ήταν ασφαλισμένη μ' έναν εσωτερικό σύρτη. Χρειάστηκε να ξεδεύσει πολύ δύναμη για να ξεσπρώσει. Έπ'ί τ'έλους όμως τα κατάφερε. Άνοιξε και βγήκε στον κήπο. Καθώς έτρεχε τα γυμνά της πόδια πατούσαν σε μυτερές πέτρες και στα αγκάθια των ξερών θάμνων. Της έκαναν δυνατούς πόνους. Μά αυτή τη στιγμή δεν είχε καιρό να σκεφτεί τίποτα πράγματα. Ή μεγάλη στερένια εξώπορτα ήταν κλειδωμένη. Ξαναγύρισε. Έρριξε μια ματιά γύρω της. Ο μανδρότοχος ήταν γκρεμισμένος στο πίσω μέρος του σπιτιού. Έτρεξε. Σκαρφάλωσε και πήδηξε έξω. Στάθηκε και πήρε ανάσα. Ο κατήφορος έφερε στο δημόσιο δρόμο. Δεν έπρεπε όμως να τραβήξει προς τα κεί. Μελίς καταλάβαιναν πως έφυγε, προς το δημόσιο δρόμο θα έτρεχαν να την αναζητήσουν. Όλα τα λογάρια. Φόρεσε τα σκορπίνια της. Κι' άρχισε να ανηφορίζη προς το δάσος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

Ο Πέτρος Καρλίδης ανεβοκατέβαινε δέκα φορές την ημέρα τα μεγάλα μαρμάρια σκαλιά της Γενικής. Άσφάλεια. Πήγαινε κάθε τόσο στο γραφείο του υπαστυνόμου Σάρτα και ζητούσε πληροφορίες με αγωνία. Δυστυχώς τίποτα άκομμη κύριε. Κάνουμε όμως ό,τι είναι δυνατό να βρούμε τα ίχνη τους! Πρέπει να έχετε υπομονή. Φοβάμαι για τη ζωή της! ανασταίνει εκείνος. Είναι τρομερό να ξέρω πως από στιγμή σε στιγμή μπορεί να την σκοτώσουν, αν δεν τη σκότωσαν ακόμα. Ο Σάρτας προσπαθούσε να τον καθησυχάσει. Μά στο βάθος ήταν περισσότερο ανήσυχος αυτός από κάθε άλλον για τη ζωή της Καίτης. Άλμπα. Ήξερε καλά τον Κορνάτσο και καταλάβαινε πως θα έκανε το πάν για να εξαφανιστεί κάθε στοιχείο που θα μπορούσε να τον ενχοποιήσει. Μπροστά σε τίποτα δεν δίσταζε τούτος ο επικίνδυνος εγκληματίας. Και αν ως τα τώρα

δεν είχε συλληφθεί ήταν αυτός ακριβώς ο λόγος. Δούλευε χωρίς να αφήνει πίσω του ίχνος. Τρομοκρατούσε τα θύματα και διάλεγε τους ανθρώπους του. Κανείς δεν άνοιγε το στόμα του να καταθέσει έναντιόν του. Ήξεραν τι τους περίμενε. Ο θάνατος караδοκούσε παντού τον καταδότη. Μαζί με τον Καρλίδη έρχονταν τις περισσότερες φορές και η Νανά στο γραφείο του. Ήταν ένας σπαραγμός να τη βλέπεις και να την ακούς τούτη την κοπέλλα. Είχε πάντα υγρά μάτια από τα δάκρυα και ξεσπούσε σε λυγμούς. — Άχ θα τη σκοτώσουν! Ξ λέγε. Θα τη σκοτώσουν!... — Δεν υπάρχει λόγος να κλαίτε της έλεγε ο Σάρτας που αίσθανόταν μία περιεργή συμπόνια σ' αυτή την κοπέλλα. Ή φίλη σας δεν χρειάζεται κλάματα. Έχει ανάγκη από βοήθεια. — Άχ κάποτε τ' αβύσσω δυνατά να τη σώσετε! παρακαλούσε εκείνη. Προφτάσει να μη της συμβεί κανένα κακό!... Είχε κινητοποιήσει τα καλύτερα λαγωνικά της υπηρεσίας του. Πρωί μεσημέρι και βράδυ του δίνανε αναφορά. Καμιά πληροφορία όμως για το κρησφύγετο της σπείρας. Όλες οι έρευνες κι' οι αναζητήσεις έμεναν δίχως αποτέλεσμα. Μιά μέρα του έφερε την πληροφορία ένας άστυφύλακας. — Έχω κάτι που μπορεί να σας ενδιαφέρει, του είπε. — Λέγε! έκανε νευρικά ο Σάρτας. — Ήθελα Σούζη. Ξέρετε τη... που έχει την παναίον στην οδό Μαυροματαίων... — Ναί!... — Λοιπόν έμαθα πως τον τελευταίο καιρό η θεία Σούζη δεχόταν τακτικά επισκέψεις του Κορνάτσου. Μπορεί αυτή κάτι να ξέρη. Άν τη ζηρίσετε ίσως ανοίξει το στόμα της... — Πήγαινε να μου τη φέρης! διέταξε ο Σάρτας. Περιμένω εδώ. Πολύ λίγες ελπίδες είχε πως θ' άνοιγε το στόμα της. Μήπως πριν από μέρες, όταν την είχε καλέσει πάλι στο γραφείο του, μίλησε; Άδικα κόπιασε να την ρωτά. Τίποτα δε μπόρεσε να μάθει από το στόμα της. Τώρα όμως κάτι ήξερε. Ήξερε πως ο Κορνάτσος της έκανε ταχτικές διζίτες. Αυτό είχε κάποια σημασία... Βγήκε έξω και όταν ύστερα από μισή ώρα επέστρεψε την βρήκε στο γραφείο του. Καθόταν σε μία πέτινη πολυθρόνα με το ένα πόδι πάνω στ' άλλο και κάπνιζε. Ήταν όπως πάντα χτυπητά βαμμένη κι' από τ' αυτιά της κρέμονταν δυο μαλαματένια μισοφέγγαρα. Πέταξε τη ρεμπουκλικά του στην κρεμάστρα και κάθισε. — Αυτό το σπύτι που έχεις στην οδό Μαυροματαίων, της είπε, πρέπει να κλείσει όσο γίνεται πιο σύντομα! Είναι καιρός τώρα που δε μου άρσει η δουλειά που κάνεις.

Προσποίθησε την ξαφνισμένη. Έδειξε πως ο πρόλογος αυτός την πρόσβαλε. Έσβυσε το τσιγάρο της και τινάζει νευρικά προς τα πίσω τα κοντοκομμένα μαλλιά της. — Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε. — Εκείνος της έρριξε μία ματιά άσκημη. Το υποκριτικό της φέρισμα τον γέμιζε αηδία. — Καταλαβαίνεις καλά τι θέλω να πώ! Αυτή η παναίον που τάχα φροντίζει και πτωχά και άποροστάτα κορίτσια της έπαρξαι είναι παραπάνω από ένα συστηματικό διαφθορείο. Ξέρω καλά πως δουλεύεις και πως έμπορεύεσαι τη δυστυχία των πτωχών αυτών κοριτσιών που ζητούν μία τιμία δουλειά για να ζήσουν. — Έγινε χλωμή. Ο ιού της πήγε στην Καρντέλη. Τρόμαξε πως μπορούσε ίσως να είχε μάθει το χούσις ο άστυνομικός την ιστορία της. — Έπειτα το μυαλό της έτρεξε στην Άλμπα. Μήπως πληροφορήθηκε η Άσφάλεια πως ο Κορνάτσος ύστερα από την άπαγωγή την άφησε σύνδεσμο στην Αθήνα να τον κρατάει ένήμερο για το κάθε τι που θα γινόταν; Μπορεί να είχαν πιάσει κανένα τηλεφώνημά της. Όλα να τα περιμένη κανείς από τους σπιδούρους! Όμως κυριάρχησε στον εαυτό της και δεν έδειξε την ταραχή που την παιδεύε. — Με ποιά δικαίωμα με βρίζετε; ρώτησε. Να ξέρετε πως θα διαμαρτυρηθώ στους ανωτέρους σας και θα σας τιμωρήσουν! Δεν μιλάει έτσι σε μία κυρία που θυσίασε ολόκληρη τη ζωή της για να προστατέψει αυτά τα φτωχά πλάσματα!... — Σταμάτα τις σαχλαμάρες! την έκοψε ο Σάρτας. Πόσες κοπέλλες έχεις τώρα στο σπύτι σου; — Ανασήκωσε τους ώμους. — Καμμία. Λιγότερα πολύ τα τιμία κορίτσια. Τώρα η κάθε μία βρίσκει ένα φίλο και δουλεύει αντί να αρθρή στην οικογενειακή μου παναίον. — Ο άστυνομικός παρ' όλη την αηδία που αισθανότανε γι' αυτή τη γυναίκα δε μπόρεσε να συγκρατήσει ένα χαμόγελο. — Άφησε τα κηρύγματα για την αγαθοεργό δράση σου της έγω. Δεν συγκινείς κανένα κι' εγώ δεν είμαι καθόλου αισθηματίας. — Ύστερα κατσούφιασε. Σούρωσε τα φρύδια του και την κύταξε λοζά. — Πότε είδες για τελευταία φορά τον Κορνάτσο; τη ρώτησε. — Ήταν η έρώτησι που φοβότανε. Προσποίθησε άπορία. — Ποιόν; — Τον Κορνάτσο!... Κούνησε το κεφάλι της χωρίς να τολμή να τον κυττάξει στα μάτια. — Δεν ξέρω κανένα κύριο μ' αυτό το όνομα. Πρώτη φορά μαθαίνω πως υπάρχει κάποιος κύριος μ' αυτό το όνομα στην Άθήνα. Σηκώθηκε και ήρθε και στά-

θηκε μπροστά της. Με μία βίαιη κίνηση της ανασήκωσε το κεφάλι. — Ήλω να με κυττάζεις όταν σου μιλάω! μουγκρίσε. Δε μου περισσεύει πολλός καιρός για κουβέντες! Άποκρίσου σε κείνο που σε ρωτάω. Πότε ήρθε για τελευταία φορά στο σπύτι σου ο Κορνάτσος; — Το βλέμμα της γέμιζε λύσσα. — Δεν ξέρω κανένα Κορνάτσο! είπε. Άδικα με παιδεύετε με τις έρωτήσεις σας. Άπο μένα δεν έχετε να μάθετε τίποτα. — Ή φωνή της έμοιζε σά σφύριγμα φιδού. — Αυτό θα το δούμε! Πάτησε ένα κουμπί που βρισκόταν πάνω στο γραφείο του. Ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ο αρχιφύλακας της υπηρεσίας. — Πάρτηνε και βάλτη στην απομόνωσι! του είπε. Πιστεύω πως το μπουτρεμί θα την ωφελήσει. Μπέρσε σε λίγο να ξελαβή τη μνήμη της! — Διαμαρτύρομαι! άρχισε να λέη. Θα διαμαρτυρηθώ για το βρόδυρο φέριμά σας. — Άντε σήκω! της είπε ο αρχιφύλακας. Κι' έπειδή εκείνη εξακολουθούσε να μιλάει την έσπρωξε προς την πόρτα. Πάρε της και τα τσιγάρα! διέταξε ο Σάρτας. Κι' αν καταλάβεις πως ζεσταίνεται κόψε της και τα μαλλιά! Ύστερα από λίγο κατέβηκε νευρισμένος από το γραφείο του. Ήταν πολύ στεναχωρημένος. Κάθε στιγμή που περνούσε έφερε πιο κοντά στο θάνατο την κοπέλλα που κρατούσαν στα χέρια τους ο Λαντάς και η παρέα του. Τράβηξε προς το Μουσείο. Ήταν ένα καλοκαιριάτικο δροσερό απόγευμα και ο κόσμος είχε ξεχυθεί στο μεγάλο δρόμο. Στον κήπο τα τραπέζια ήταν γεμάτα από λογής λογής γυναίκες και άντρες που άκουγαν μουσική. — Εύτυχισμένοι άνθρωποι, σκέφτηκε. Τέλειωσαν τις δουλειές τους και απολαμβάνουν το απόγεμά τους. Ξεκουράζονται. Ποτέ δε μπόρεσε να πη το ίδιο και για τον εαυτό του. Σκληρό και άπαυτο επάγγελμα η δουλειά του άστυνομικού. Δεν έχει μιάς στιγμής ησυχία. Ξαφικά σταμάτησε. Στο άπεναντι πεζοδρόμιο είδε τον Νικόλα Πυλαρινό. Καθόταν σ' ένα τραπέζι. Είχε μπροστά του ένα άδειο μπουκάλι λεμονιάδας και τσίτσε το σκύλο του. Πλησίωσε προς τα κεί. Τον χαιρέτησε. — Έχουμε τίποτα καινούργιο; τον ρώτησε. — Όχι! αναστέναξε εκείνος. Πήγα το πρωί στο νοσοκομείο. Ή Μαρίνα φαίνεται πως έχασε οριστικά τη μιλή της. Είναι θυσημένη σε μία διαρκή νύκτα. Στα χέρια του κρατούσε ένα μαύρο παξιμάδι. Τόκοδε σε μικρά κομμάτια και τσίτσε το λυκόσκυλο. Ο Ντίκ μασούσε

και έρριχνε πλάγιες ματιές στον άστυνομικό. — Ο Σάρτας κάθισε. — Έχεις όμορφο σκυλί! είπε. Φαίνεται έξυπνο... — Είναι καλός φίλος. Μονάχα που έχει χάσει το κέφι του αυτές τις μέρες. Στεναχωριέται πολύ που μένουμε στην Άθήνα. Δεν του άρσει ο θόρυβος κι' η πολυκοσμία. Μά τον παρεκάλεσα να κάνει λίγη ύπομονη ακόμα όσο να δούμε τι θ' άπογίνει με τη Μαρίνα. Ο Σάρτας χαμογέλασε. — Και τι σου άποκρίθηκε αυτός; — Ο Ντίκ κατάλαβε πως είχα δική και μου ύποσχέθηκε να περιμένη. — Ο ύπαστυνόμος άπλωσε το χέρι και χάρησε το λυκόσκυλο. Ο Ντίκ σταμάτησε να μασάει και κούνησε την ούρα του. — Κατάλαβε πως είσαι φίλος, είπε σοβαρά ο Πυλαρινός. Άπότομα όμως το σκυλί άλλαξε ύφος. Ανασήκωσε τ' αυτιά του και γρύλλισε θυμωμένα. Ο Σάρτας τράβηξε το χέρι του. — Τι έπαθε; ρώτησε. — Φρόνιμα Ντίκ! το μάλωσε ο Πυλαρινός. Μά το λυκόσκυλο έδειχνε ανήσυχο και ζητούσε να ξεφύγει από την άλυσιδα που το κρατούσε. Και καθώς ο φυλάκας δεν το άφινε άγρίεψε περισσότερο. — Τι τρέχεις Ντίκ; Τι σου συμβαίνει; ρώτησε. Εκείνος άφησε ένα καινούργιο γρύλλισμα κι' έστρεψε το μούσουλι του προς το μέρος κάποιου λιγνού ανθρώπου που είχε περάσει λίγες στιγμές καλύτερα μπροστά απ' το τραπέζι τους. — Ποιός είναι! ξανρώτησε ο Πυλαρινός. Πές μου ποιός είναι! Και καθώς του μιλούσε κύτταξε με προσοχή τον λιγνό άνθρωπο. Βάδιζε άργά. Φορούσε μία γκριζά ρεμπουκλικά και πήγαινε προς τη στάσι του τραμ. — Μά τότε έχει δική! έκανε ξαφνικά. Και βέβαια αυτός είναι! ο άνθρωπος με το κομμένο δάχτυλο!... Γύρισε προς το μέρος του Σάρτα που παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον την κουβέντα τους. — Είναι εκείνος που ήρθε κι' έφαχνε στο γκρεμό, για την Καίτη Άλμπα. Αυτός που μάλωσε μαζί μου και μούταρε ο Ντίκ και τούκοψε το δάχτυλο!... Ο ύπαστυνόμος τινάχτηκε δρόθος. — Μά τότε είναι σοβαρό! έκανε. Πρέπει να τον πάρω το κατόπι!... Ο Πυλαρινός έτοιμάστηκε να σηκωθεί. — Όχι, μείνε! του είπε ο Σάρτας. Άν σε χρειαστώ θα σε είδοποιήσω στο ξενοδοχείο... Έφυγε. Άπομακρύνθηκε με διαστικό βήμα κι' έφτασε στη στάσι τη στιγμή ακριβώς που ο άνθρωπος με το κομμένο δάχτυλο έμπαινε στο κίτρινο τραμ των Άμπελοκίτων. Μπήκε κι αυτός και κάθισε σ' ένα καθίσμα. Ύστερα άνοιξε μία έφημερίδα κι' έκανε πως διαβάζει. Στην πραγματικότητα όμως παρακολουθούσε με προσοχή κάθε κίνηση του ύπόπτου.

Τώρα που έβλεπε το πρόσωπό του ήξερε με ποιόν είχε να κάνει. Και βέβαια δεν μπορούσε να ξεχάσει τον Άγι Μολτέζη. Ένα από τα πιο γνωστά καθάρματα του υπόκοσμου της Άλης. Μονάχα που νόμιζε πως ακόμα βρισκόταν στη φυλακή. Θαρρώ πως μπήκαμε σε καλό δρόμο, είπε μέσα από τα δόντια του. Φτάνει να μη με αναγνωρίσει κι' αυτός... ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37 — Ύστερα από το τραμ ο Μολτέζης, χωρίς να ύποψιάζεται ότι τον παρακολουθούν, πήρε ένα αυτοκίνητο. Ο Σάρτας μπήκε σ' ένα ταξί. Παρακολούθησε αυτό το άμάξι είπε στο σωφέρ. Είμαι άστυνομικός. Προσπάθησε να μη μάς μυριστούν... Εύτυχώς τούτος ο δημόσιος δρόμος ήταν πολυσύχναστος άπο λεωφορεία και ιδιωτικές κούρσες κι' έτσι η παρακολούθησι έγινε κάπως άνετα. Ή διαδρομή όμως κράτησε περισσότερο άπο μία ώρα. Ήταν σούρουπο πιά όταν το αυτοκίνητο του Μολτέζη άρτησε τη μεγάλη λεωφόρο και μπήκε σε ένα στενό δρόμο που έφερε σε μία πευκόφυτη πλάγι, συνέχεια του μεγάλου δάσους άνηφορίζε ως την κορυφή του βουνού. Ο ύπαστυνόμος έσκυψε στον σωφέρ. — Έσύ συνέχισε το έργο σου, του είπε. Μη σταματάς. Στην πρώτη όμως στροφή τον σταμάτησε. — Περίμενε με εδώ! τον δι-

έταξε και σαλπάρησε έξω από το ταξί. Με προφυλάξεις γύρισε πίσω και μπήκε στο στενό πέρασμα που είχε ακολουθήσει το αυτοκίνητο του Μολτέζη. Άνηφορίσε και ξαφνικά είδε μπροστά του κρυμμένο μέσα στα δέντρα το παλιό μεγάλο πέτρινο σπύτι που έμοιαζε σαν μεσαιωνικός πύργος. Το άμάξι είχε σταματήσει έξω από τη μεγάλη σιδερένια πόρτα. — Φυσικά τούτο το σπύτι χαμένο μέσα στο δάσος είναι μία πρώτης γραμμής κρυψώνα! είπε μιλώντας μονάχος του. Άπ' το δημόσιο δρόμο είναι άδύνατο να δάλεις με το νου σου πως ύπάρχει ένα τέτοιο άρχοντικό εδώ. Έδώ σίγουρα πρέπει να βρίσκεται ο Κορνάτσος και η παρέα του. Έδώ σίγουρα θα είναι και η κοπέλλα. Άκουσε τη μηχανή του αυτοκινήτου που έβαζε μπρός. Κατηγόρισε διαστικά και κρυφτηκε κάπου. Το άμάξι δεν μπορούσε να πάρη ολόκληρη στροφή στο στενό δρόμο και ρολιάρει άργά ανάποδα όσο να φτάση να βγη στη λεωφόρο. Καθώς περνούσε δίπλα του ο Σάρτας έβγαλε το πιστόλι του και σάλταρε. Κρεμάστηκε έξω από τη θεία του σωφέρ και κάρφωσε την κάννη του περιστρόφου στο δεξί του πλευρό. — Τιμουδιά! διέταξε. Άν μιλήσης δε θα μου κοστίζει πολύ να ξεδεύω μία σφαίρα! Κάνε τη μανούβρα σου και στάσου στην άκρη του δρόμου! Ο σωφέρ χλώμιασε.

— Τι θέλεις από μένα; ρώτησε. — Κάνε αυτό που σου λένε και μη ρωτάς! άποκρίθηκε με φωνή γεμάτη άπειλή ο Σάρτας. Άνοιξε την πόρτα και θρονιάστηκε πλάι του. Καθώς τον κρατούσε κάτω από την κάννη του πιστολίου του του έκανε μία διαστική έρευνα. Στη μέση ταπέτη του σακακιού του βρήκε ένα έννιάσφαρι γκόλτς. Το πήρε. — Βλέπω πως είσαι εν τάξει! είπε. Έδώ σταμάτα! Το αυτοκίνητο σταμάτησε. — Ποιός μείνει σ' αυτό το σπύτι; ρώτησε. — Δεν ξέρω ποιός μείνει... — Μη λες ψέματα! άγρίεψε ο ύπαστυνόμος. Ξέρω πως κάνεις ταχτικές κούρσες άπ' την Άθήνα εδώ τις τελευταίες μέρες. Ο σωφέρ έβρεξε με τη γλώσσα του τα στεγνά του χείλια. — Έσύ ποιός είσαι που ρωτάς; έκανε. — Με λένε Σάρτα κι' είμαι ύπαστυνόμος στην Άσφάλεια. Λοιπόν αν θέλεις ναχης κάποιο λαμπύρα να σε υπερασπίση μεθ'ου στο δικαστήριο λύσε τη γλώσσα σου!... Τα μάτια του άδηγο γέμισαν τρομό. — Λοιπόν θυμήθηκες τώρα ποιός μείνει εδώ; ξαναρώτησε ο άστυνομικός. — Ναί. Μένει ο κύριος Κορνάτσος με μερικούς φίλους του. — Χμ! Σπουδαίος κύριος! μουγκρίσε ο Σάρτας. Και ποιός άλλος; — Δεν ξέρω ποιός άλλος. Ζύγωσε περισσότερο κοντά του και πίεσε πιο πολύ το πιστόλι άπάνω στο πλευρό του. — Πότε έφερες την κοπέλλα εδώ; ρώτησε. Δεν άποκρίθηκε άμέσως. — Ποιά κοπέλλα; — Την κοπέλλα που άρπάξατε πριν τέσσερις μέρες άπ' το νοσοκομείο... Κατέβασε το κεφάλι. — Το ίδιο βρόδυ. Με διατάσανε και τους έφερα εδώ. — Ποιό κάνανε τη δουλειά; — Ο Μολτέζης ήταν ο ένας. Τον άλλο, δεν το ξέρω... Κατέβα κάτω! είπε ο ύπαστυνόμος. Κατέβηκε. Τον άκολουθούσε ο Σάρτας. Την ίδια στιγμή όμως ο σωφέρ έκανε ένα βήμα πλάγι και πήρε μία βόλτα στις φτέρνες του. Ή βαρεία του γραθιά διέγραψε ένα μεγάλο τόξο στον αέρα κι' έπεσε στο στήθος του άστυνομικού. Ο Σάρτας κλονίστηκε κι' έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω. Πριν καλά καλά συνέλθθ ο άλλος μούταρε επάνω του. — Παλιοσπιούνε! βρυχήθηκε. Δε θα φύγης ζωντανός από το τόπο το μέρος!... Ο ύπαστυνόμος προετοιμασμένος τούτη τη φορά άπόφυγε το χτύπημα. Τώρα μπορούσε να πυροβολήσει. Μά τούτο θα χαλούσε όλη τη δουλειά. Ο πυροβολισμός θ' άκούγταν άπ' τον Κορνάτσο και τότε αυτός και η παρέα του θα κατηφόριζαν κατά δώ. Δεν θάταν σε θέση να τα βγάλη μόνος του πέρα. Όχι, δεν είχε καμμία δρεζί να πεθάνη και μάλιστα σ' αυτή την έρημιά! ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια!

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
Φορέματα πρωινά απογευματινά σε υπέροχα σχέδια
Μπουίζες, φούτες, ρομπες, νυχτικές, εσώρουχα
Χερσού, έμψιμι, μείλινά κ κλπ
ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΤΙΜΕΣ

Μελίσα
Έρμου 21, Τηλ 23861

«Θυμίζω, λέγει ὁ κ. Κόν, με ἀξιωματικούς καὶ ἄνδρες τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Παρηκολούθησα τοὺς παντρεμένους καὶ τοὺς μητρεμένους μετὰ πάλαι μικρὰ καὶ μεγάλᾳ. Μ' ἐνδιέφερε νὰ μάθω ἀνὸς Ἄμερικανὸς σκέπτεται καὶ ἀγαποῦν τὴ γυναῖκα ὡς ἀνθρώπινον σύνολον, ὡς τελεῖσθαι με φυσικὰ χαρίσματα, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως με ἰδέας, ἀντιλήψεις καὶ χαρακτηριστὰ δικῆς. Μπορεῖ ὁ Ἄμερικανὸς νὰ μιλήσῃ με γυναῖκα πού ἔχει παύσει νὰ εἶναι νέα, ἀλλὰ εἶναι ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐξυπνὴ; Τὸν συγκαίει ἀπλῶς τὸ

»Στην έπαρχία οι άνδρες συγκεντρώνονται μακριά από τις γυναίκες, σαν σαλιγκάρια στις χειμωνιάτικες βροχές. Στη μία γωνιά οι άνδρες συζητούν για την έσοδεία και στο άλλο

φέρεται ως εξήγησις τὸ ὅτι ἡ νοστροπία αὐτὴ ἀναπτύχθηκε κατὰ τὶς ἡμέρας τοῦ ἀποικισμού, ὅταν οἱ γυναῖκες σπάνιζαν. Διαφωνῶν μὲ τὴν ἐρμηνεία αὐτῇ: Στὸ παρελθὸν οἱ γυναῖ-

»Ἐστὶ οἱ ἄρρενες τῆς χώρας μας, συμπεριμένον καὶ ἀνύπανδροι, συνδύειν καὶ μείνουν πρωτογονα πλάσματα στὸν ἔρωτα, Γενναίοδροι, ἐρωτικοί, ἀσθηματικοί, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀδιόφοροι ἀπέναντι τῶν γυναικῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ στὸν ἔρωτα τέλνουν νὰ εἶναι «καλοὶ ἄνθρωποι» μὲ τὴν ἐννοία ἐκείνη πού ἔκανε τὸ Ντὴ Χ. Λῶρενς νὰ γράφει τὸ περίφημο ποίημά του: «Οἱ καλοὶ σύζυγοι κάνουν τίς γυναῖκες δυστυχεῖς». Γι' αὐτὸ καὶ ὑπάρχουν στὴν Ἀμερικὴ τόσες γυναῖκες νευρασθενεῖς ἢ ἐγώψτριες».

A black and white photograph of a woman sitting and holding up a large, light-colored crocheted blanket. The blanket features a repeating pattern of dark, circular motifs. She is wearing a dark, patterned top. The background is a textured, mottled grey.

Στή χώρα τῶν παραδόξων, τὴν Ἀμερική, συμβαίνουν καὶ αὐτὰ τὰ περίεργα: Οἱ ἄνδρες ἀσχολοῦνται μὲ τὴ χειρο-
τεχνία, τὸ κέντημα, τὸ πλέξιμο καὶ διάφορα ἄλλα «οικια-
κά» ἔργα, πού στὴ γηραιὰ Εὐρώπῃ δὲν θεωρεῖται πρέπον
ἀπασχολοῦν τὸν ἄνδρα. Στὴν εἰκόνα μας, ἑνας Ἀμε-
ρικανὸς γεωργὸς παρουσιάζει στὴν ἐτήσια Ἐκθεστὴ τοῦ
Ἰλλινόις ἓνα πολυχρῶμο σκέπασμα κρεβατιοῦ, πού τὸ
ἔχει πλέξει ὁ ἴδιος με κροστέ... στὶς ὥρες τῆς ἀναπαύ-
σεώς του! Τὸ ἔργο του τιμῆθηκε μὲ τὸ Α' βραβεῖο τῆς
κατηγορίας τῶν εἰδῶν χειροτεχνίας. Παράδειγμα πρὸς
μῆμῃσι γιὰ τοὺς Ἕλληνας συζύγους... ἂν δέβαινα ἔχουν
ποτέ ὦρα ἀναπαύσεως, ὅπως οἱ Ἀμερικανὸς ἀγρόται.

A light-colored, short-sleeved dress with a full skirt, laid flat against a dark background. The dress features a simple, rounded neckline and a full skirt with visible vertical pleats or folds. The fabric appears to be a light, possibly cotton, material. The dress is positioned centrally on a dark, textured surface.

55

— Θεέ μου, όνει-
ρεύομαι; Είναι δυνα-
τόν...

αργότερα ο Ζεράρ δεν
μ' είχε βρή στο κέν-
τρο που μ' είχε αφήσει κι'
αυτό δυσκόλευε τη θέ-
ση μου. Δε φταίω όμως
απόλυτα εγώ. Θέλη-
σα να ξεσπάσω λίγο
πίνοντας περισσότερη
σαμπάνια και ξεχνών-
τας πως είμαι μία νέα
γυναίκα που ο άνδρας

Ο ΖΕΡΑΡ μόλις με είδε να
μπαινώ στο σαλόνι μου έρ-
ριξε μια σκληρή και περιφρονη-
τική ματιά. Το αίμα είχε πα-
γώσει στις φλέβες μου. Την ι-
δια ώρα το ρολόγι του τοίχου
κτύπησε δύο μετά τα μεσάνυ-
κτα. Δύο κύττοι που κορφα-
θηκαν σαν μαχαιριές στην καρ-
διά μου. Γύρισα προς τον Ζε-
ράρ θέλοντας να εκφράσω τη
λύπη μου γι' αυτή την αργοπο-
ρία το όρχο πρόσωπό του δ-
μας με σταμάτησε. "Αν μιλού-
σε τη στιγμή αυτή θα λεγε λό-
για σκληρά λόγια που θα δει-
χναν πως ήταν έτοιμος να με ά-
παρνηση. Τρία χρόνια εύτυχι-
σμένης συζυγικής ζωής ήταν
γι' αυτόν τώρα ένα χλωμό και
ξεφτισμένο όνειρο.

Τα πόδια μου λυγίζουν, ά-
ναγκάσθηκα να καθίσω προτού
σφωριστώ λιποθύμη. Ο Ζεράρ
έξακολουθούσε να σιωπώ κι'
εγώ κλεισθήκα απελπισμένη μέ-
σα στον κύκλο των τρελλών
σκέψεων που περνούσαν από το
μυαλό μου. Να μπορούσα να
δικαιολογηθώ Θεέ μου! Να
μπορούσα να του έλεγα πως
τίποτ' άλλο από μία άνοχη
τρέλλα δεν με είχε κρατήσει
μακριά από το σπίτι μας ως
αυτή την ώρα.

Θα ήταν παράλογο όμως, θα
έμοιαζε σαν να κτυπούσα το
κεφάλι μου σε γρανίτινο βρά-
χο. Ο Ζεράρ ήταν σκληρός
στον θυμό του και το καλύ-
τερό που είχα να κάνω ήταν να
σιωπώ.

"Όπως αργότερα, όταν θα ή-
ρέμιζε λίγο, να μπορούσα να
του εξηγήσω.

Την ευκαιρία όμως αυτή ο
Ζεράρ δεν μου την έδωσε. Πέ-
ρασαν τέσσερες μήνες από το
μοιραίο εκείνο βράδυ. Τέσσα-
ρες μήνες φοιτάω κατά τους δ-
τικούς ο άνδρας μου με έδει-
ξε όσο περισσότερο μπορούσε
την περιφρόνηση και την άδια-
φορία του.

Κι' όμως έπρεπε να του μι-
λήσω έπρεπε να μάθω πως το
βράδυ εκείνο που μ' είχε αφή-
σει μόνος στο κέντρο με τον Κλώντ
δικαιολογούμενος για κάποια
δουλειά του δεν είχε συμβη-
τίποτα το σοβαρό μεταξύ μας.
Βέβαια γνωρίζοντας δυό ώρες

της την παραμελεί διασκέας. Έ-
τσι δέχτηκα ένα περίπατο στην
έξοχη με τον Κλώντ και τον ά-
φραστο, αυτό είναι η αλήθεια, να
με φιλήσει. Το φιλή όμως εκείνο
ήταν τόσο επιπόλαιο ώστε δεν
αίχισε ούτε να το αναφέρω. Γι-
ποτα περισσότερο δεν είχε συμ-
βή μεταξύ μας κι' η λύπη που
ένοιωσα τους τέσσερες αυτούς
μήνες ήταν ένα σκληρό μάθημα
για τη μικρή μου επιπολαιότη-
τα. Χτέες ένοιωσα ένα δυνατό
πόνο. Κάτι γνωστό του Ζεράρ
μου είπαν πως θα ζήτηση δια-
ζυγίο. Θεέ μου! Πώς μπορεί;
Κι' εγώ που δεν κατάρθωσα να
του εξηγήσω ακόμη ότι... Μα
όχι, δεν θα το πω. Φοβάμαι τό-
σο.

Η φωνή του Ζεράρ ήταν έν-
τελως παγερή σήμερα όταν μου
είπε:

— Σιμόνη πρέπει να χωρί-
σουμε. Είναι αδύνατο να ζήσω
μαζί σου πιά. Δείχτηκε τόσο
άνοχη και τόσο λίγο σοφική
που μου είναι δύσκολο να σε
θεωρώ γυναίκα μου και να σ'
αγαπώ. Μάθε λοιπόν πως σή-
μερα φεύγω από το σπίτι και
πως θα σου στείλω αμέσως το
δικηγόρο μου. Φρόντισε κι' ε-
σύ με τη σειρά σου να λάβης
τα μέτρα που θα νομίσης ά-
ναγκαία.

Στο διάστημα μιας άστρα-
πής σκέφθηκα πως αν δεν μι-
λούσα αμέσως θάνατα το Ζεράρ
χωρίς έλπιδα να τον ξανακερ-
δίσω.

Έπεσα γονατιστή μπροστά
του κι' άγκαλιάζοντας τα πόδια
του τραύλισα:

— "Αγάπη μου Ζεράρ πίστε-
ψέ με σε παρακαλώ, δεν έχω
τίποτα κακό. Σ' αγαπώ πάντα
τόσο κι' αν για μία στιγμή έ-
σφαλα απέναντί σου, σε δε-
βαώ πως τα αίσθηματά μου
δεν άλλαξαν καθόλου. Στ' όρ-
κί. Ζομαι Ζεράρ στ' όρκίζομαι στο
παιδί που φέρω στα σπλάχνα
μου και που είναι δικό σου.

Η λέξις είχε ξεφύγει από το
στόμα μου κι' εγώ έμενα ακυφτή
μη τολμώντας να σηκώσω το
κεφάλι μου από φόβο μήπως
διαβάσω την άσχημη βολή στα
μάτια του. Μα έγινε κάτι χει-
ρότερο απ' ό,τι φανταζόμουν.

Σε μερικά λεπτά βρισκόμουν

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΜΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

με το μάγουλο καυτερό από το
μπάτσο που είχα δεχθεί και τ'
αυτιά μου γεμάτα από τον ήχο
της πόρτας καθώς την χτύπησε
φεύγοντας ο Ζεράρ.

Από τότε πέρασαν τρεις μή-
νες, τρεις μήνες που η στενο-
χώρια έσφιγγε με τ' ασπάλεινα
δακτύλα της την ψυχή μου.

Απεφάσισα να οργανώσω
τη ζωή μου, έχω καθκόν να
φροντίσω για το παιδί που θα
φέρω στον κόσμο.

Στους γονείς μου, στους φτω-
χούς μου αγαπημένους γονείς
τά είπα όλα. Από την άνοχη
μου της βρασίδας εκείνης έως
τη βάρβαρη χειρωνακία του άν-
δρα μου.

Γεμάτοι κατανόηση όπως ό-
λοι οι καλοί γονείς με συγχώ-
ρησαν και με παρακάλεσαν συγ-
χρόνως να πάω να μείνω μαζί
τους.

Αρνήθηκα. Δεν θέλω να τους
δώσω ένα πρόσθετο βάρος με
την παρουσία μου. Εκτός από
αυτό, θέλω να μείνω στο σπίτι
μου και να φροντίσω μόνη μου
για την «υπαρξί μας». Θέλω να
βρω δουλειά, να στην κατάστα-
ση που βρίσκομαι μόνον υποσχέ-
σεις μου δίνουν. Όσο για το
διαζύγιο καμιά είδηση, ο Ζε-
ράρ δεν μου έστειλε το δικηγό-
ρο του όπως είχε πη. Τι να συμ-
βαίνει τάχα;

Μπροστά στο νόμο είμαι
πάντα η κυρία Κατελίν, σύζυ-
γος του μηχανικού Ζεράρ Κατε-
λίν.

Τι ώραία ημέρα για περίπα-
το! Θα βγω να κάνω μία βόλ-
τα στους δρόμους.

Ο κόσμος έω μοιάζει να
είναι ξεγνοιαστός κι' εγώ καθώς
βαδίζω χαμογελώ ικανοποιημέ-
νη βρίσκοντας αρκετά καλή α-
κόμη τη σιλουέτα μου που τη
θλέπω να καθρεφτίζεται στις δι-
τρίνες των μαγαζιών.

Δεν πρέπει να υποφέρω κα-
νείς ούτε να γεμνά. Είναι άδικο
στα είκοσιπέντε χρόνια του ο
άνθρωπος να γίνεται δυστυχι-
σμένος ή απαισιόδοτος. Το
πολύ πήρα ένα συγκινητικό
γράμμα από τα παθερικά μου.
Μου έγραψαν να έχω εμπιστο-
σύνη και δε με κατηγορούσαν
ούτε με μάλαγαν για το παρα-
μικρό. Το γεγονός αυτό μου έ-
δωσε τη διάθεση να γίνω όμορ-
φη. Περιπατώντας τώρα ανάλα-
φρα μου φαίνεται πως ο κόσμος
έγινε ξαφνικά καλύτερος και
ποτέ ποτέ να ξαναχαμογελά-
σω στη ζωή.

Μα τι βλέπω; Καθισμένοι έ-
χω από ένα καφέειο με τα πρό-
σωπα να μοιγελαστούν, τα συγκρί-
ζουν φιλικά τα ποτήρια τους;

Θεέ μου! Όνειρεύομαι; Εί-
ναι δυνατόν; Ο Κλώντ μ' άνα-
γνώρισε κι' άνασκήθηκε. Ο
Ζεράρ γύρισε ξαφνικά με το
πρόσωπο χλωμό.

Αρχισα να τρέχω. Η καρδιά
μου χτυπούσε δυνατά από ξα-
φνική συγκίνηση, ενώ το λαιμό
μου έσφιγγε άφορτα ένας κόμ-
πος.

Έτρεχα, έτρεχα, δλδίσια
μπροστά μου, έως ότου έχασα
τις αισθήσεις μου.

Όταν συνήλθα δρόθηκα κα-
θισμένη σε μία πολυθρόνα μέσα

σε κάποιο σαλόνι. Ο Κλώντ με
το πρόσωπο σκαμμένο από θα-
θείες ρυτίδες, το βλέμμα γε-
μάτο αγωνία, με παρακολουθού-
σε προσεκτικά. Κοντά του στε-
κόταν ένας άγνωστος με ευγε-
νικό παρουσιαστικό.

— Σιμόνη, είπε ο Κλώντ
με αλλοιωμένη τη φωνή, με τρώ-
μαξες πάρα πολύ.

Εδίαδα τόση συγκίνηση
και τόση απελπισία στο πρό-
σωπό του, ώστε δεν είχα το
θάρρος ούτε να του κοιμηλή-
σω, ούτε να τον διώξω.

Ξαφνικά η ανάμνησις της κα-
κοδιαθεσίας μου μ' έκανε να
σπκωθώ απότομα από τη θέσι
μου.

Το παιδί ; έρώτησα με
αγωνία κρατώντας με τα χέρια
μου την κοιλιά μου.

Ο Αύγουστος — ένας για-
τρός — καθώς έμαθα αργότερα
μου άπήντησε:

— Μπορείτε να ευχαριστή-
πετε τον κύριο, κι' έδεξε τον
Κλώντ που σας βοήθησε στην
κατάλληλη στιγμή. "Ήσουν πα-
ρών στη σκηνή εκείνη και σας
βεβαιώ πως δίχως την επέμει-
σί του θα χάνατε κάθε έλπιδα
για μία προσεχή μητρότητα.

Στο άκουσμα των λέξεων αυ-
τών έβδλα τα κλάματα.

Ο Κλώντ θέλησε να με πα-
ρηγορήσει:

— Αφήστε την, είπε ο για-
τρός, είναι η αντίδοσας.

Πήρα τα χέρια του Κλώντ
και τα φιλούσα.

— Πώς να σ' ευχαριστήσω;
Έλεγα άνώμεσα στα δάκρυά
μου.

Ο γιατρός άπουακρύβηκε
διακριτικά, ενώ ο Κλώντ μου
έλεγε:

— Όχι Σιμόνη, ο μόνος έ-
νοχος είμαι εγώ. Έξ αίτίας μου
έχασες την εμπιστοσύνη του
Ζεράρ και σήμερα εξ αίτίας μου
πάλι θα έχανες το παιδί σου.
Συγχώρησε με Σιμόνη, ο Ζεράρ
σ' αγαπά, δεν έπαψε ποτέ να
σ' αγαπά. Άλλά τον έξερε! Κανένας
άλλος εκτός από μένα
δεν θα μπορούσε να τον πλη-
ροφορήσει να τον πείσει κα-
λύτερα. Του τα άπεκάλυφα όλα
Σιμόνη, του μίλησα για την ά-
νοχησά μας. Έσύ είσαι τόσο
θελκτική κι' εγώ τόσο λίγο σο-
φικός. Ο Ζεράρ με πίστεψε.
Άλλά η υπερηφάνειά του, τον
έξερισε, δεν τον άφινει ναρξη
μόνος του σ' έμένα κυρίως ύστερα
από την άσχημη χειρωνακία του.
Περίμενε λοιπόν μια ευαίχτη ευ-
καιρία και να που ήρθε. Την
ώρα που περνούσες πίνανε ένα
ποτήρι στην ύγεια της φιλίας
μας που έγινε ίσχυροότερη. Πί-
στεψέ με Σιμόνη, ο Ζεράρ θα
ήταν εύτυχος ν' άποκτήσει ένα
γυιό. Δέξου τον άνδρα σου σε
να μην έχη τίποτα συμβή.

Αντί γι' άλλη άπάντηση έ-
σφιξα περισσότερο το χέρι του
και το πρόσωπό του Κλώντ α-
ντίστηκε.

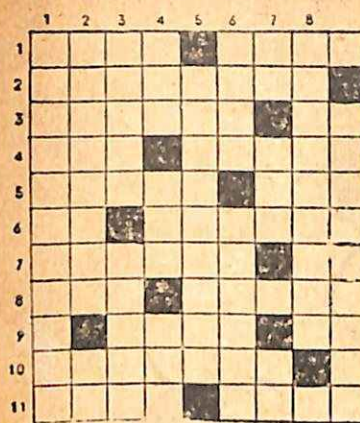
Θα μείνωμε φίλοι, δεν
είναι έτσι;

"Ήσουν έτοιμη ν' άπαντήσω
όταν άνοιξε η πόδα. Βρέθηκα
δρόθα άμέσως.

— Ζεράρ! φώναξα χαρούμε-
να κι' άπλωσα τα χέρια μου
προς αυτόν.

ΥΒΟΝ ΝΤΥΜΠΟΥΑ

Το σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Πρόθεσις — Τύπος αυ-
τομάτου όπλου.
- 2) "Έχει πάντα κακό χιού-
μορ, αν έχη...
- 3) "Αν δεν έχης κρεβάτι, κα-
λό είναι κι' αυτό — Μόριον.
- 4) Πρόθεσις — Είναι άνάγ-
κη για όλους μας.
- 5) Προϋποθέτει νόσον —
Σύνδεσμος.
- 6) Προσωπική άντωνυμία. —
Γίνεται από ανθρώπους, αλλά
καί... από λεωφορεία!
- 7) Αίτια πολλών καυγάδων
— 21.
- 8) Σύνδεσμος — Είναι πάν-
τα ένα κεφάλι φαλακρό.
- 9) Έπαναλαμβανόμενον ση-
μαίνει «δία παντός τρόπου» —
Μουσική νότα.
- 10) "Όνειρο με άνοιχτά μά-
τια.
- 11) Λέγεται και γέρος —
Αυτά είναι.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Δεν έχει, κανονικά, θέσι
μεταξύ μας.
- 2) Σημαίνει ξεκούρασιν —
Πόλις της Ν. Γαλλίας.
- 3) Μία σταλαγματιά. — "Αν-
τεκατεστάθη απ' το Τόκιο.
- 4) Στρατιωτικό παράγγελμα
— Κρατιέται όχι όμως με χέ-
ρια — Ένα αντίφωματικό φάρ-
μακο.
- 5) Χωρίς υποτροπή.
- 6) "Αν οδηγής αυτοκίνητο
και το δής, πατάς φρένο —
Γίνεται και στον καφέ.
- 7) Άρθρον — Μάρκα αυτο-
κινήτων — Δίφθογγος.
- 8) "Αν ήκει σ' ένα... καταργη-
θέν κράτος της Β. Ενώπης.
- 9) Μόριον — Μεταφορικάς
σημαίνει γυναίκα χωρίς καμ-
πύλες.

Αλήθεια-ψέματα;

Σβήστε τη λέξι «Αλήθεια» ή
τη λέξι «Ψέματα», ανάλογα με
τη γνώμη που έχετε, και μετά
γυρίστε στις λύσεις για να κά-
νετε έλεγχο.

1) "Η νυκτερίδα είναι θηλα-
στικών.

Αλήθεια—Ψέματα

2) "Η Μπέττυ Νταϊβίς είναι
ή πρωταγωνίστρια του έργου
«Γυαλινός κόσμος».

Αλήθεια—Ψέματα

3) "Ο Σαίξπηρ έγραψε 56
έν όλω θεατρικά έργα.

Αλήθεια—Ψέματα

ΠΕΡΝΑΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

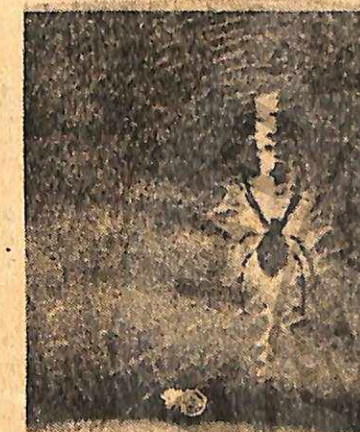
ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ, ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ,
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ, ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ, ΑΠΡΟΟΠΓΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ

Είν ι οί άνθρωποι τής ημέρας, τούς άναγνωρίζετε;

Τα πρόσωπα που σας παρυσιάζουμε έ-
δω, είναι τα πρόσωπα τής ημέρας, ή μάλ-
λον του δεκαπενθημέρου που μ'άς πέρασε.
Τό όνομά τους δρισκόταν καθημερινά σχεδόν
στις έφημερίδες όλου του κόσμου. Διαβά-
τε τις έφημερίδες και τα περιοδικά; Παρα-
κολουθείτε τί γίνεται στον κόσμο; "Αν ναι,
δεν θα δυσκολευθήτε να τούς άναγνωρίσετε.

Αναρωτηθήκατε ποτέ...

...Αν οι άράχνες παύουν
ποτέ να παράγουν τη μεταξω-
τή κλωστή τους;

"Υπό φυσιολογικές συνθήκες,
ή παραγωγή της κλωστής δεν
σταματά ποτέ. Οι έπιστήμονες
όμως διεπίστωσαν ότι, μετά
την τεχνητή άφαίρεσι της κλω-
στής της από την άράχνη, το
έντομο σταματά να παράγη
νέα κλωστή. Δεν κατορθώθηκε
όμως ποτέ να εξακριβωθεί αν
η άράχνη κηρύσσει την... άπερ-
για αυτή της ένδειξις διαμαρ-
τυρίας κατά τής επέμβάσεως

των έπιστημόνων ή έπειδή εί-
χαν τυχόν εξαντληθή οι σιελο-
γόνοι αδένες της. "Υπό φυσι-
ολογικές συνθήκες όμως η άρά-
χνη δεν σταματά ποτέ να πα-
ράγη τη μεταξωτή κλωστή της,
σε όλη της τη ζωή.

Περίεργη πρόοδεσι

Στο μέρος που υπάρχει κά-
θε παύλα προσθέστε — όλο-
γράφως — έναν αριθμό ούτως
ώστε να σχηματισθούν 6 λέ-
ξεις.

Προσθέστε τώρα τους άρι-
θμούς που βάλσατε. Πρέπει το
άθροισμά τους να είναι 23.

Είναι μία ευχάριστη και προ-
τότυπη άσκηση.

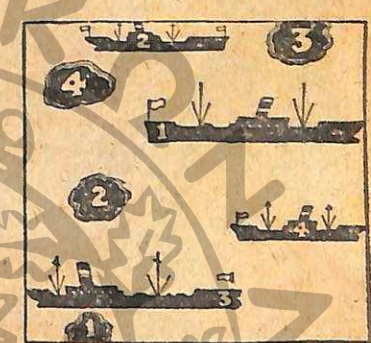
—άνα
—δουινότης
Πλ—μο
Βακ—ή
Κ—
Μπ—ρες.

Π. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

"Επιστρέφας εκ του εις Παρί-
σιους έπιστημονικού ταξιδίου του,
δέχεται εις το επί της οδού Σίνα
άφιτο, 10, έναν "Ακαδημίας νέου
"Ιατρον τον κατ' άάς ώρας
5-8 μ. μ. Τηλ. : 43-475.

Τέσσερα καράδια

Τα τέσσερα αυτά καράδια
πρέπει να τοξιδεύσουν στα τέσ-
σερα νησιά που έχουν τους άν-
τιστοιχούς μ' αυτά αριθμούς.
Δεν πρέπει όμως να διασταυ-
ρώση κανένα την πορεία του
άλλου. Μπορείτε να σκεφθήτε
κι' έσεις το πρόβλημα που έ-
χουν να λύσουν οι καπετάνιοι
τους, και να χαράξετε τις γραμ-
μές που πρέπει ν' ακολουθή-
σουν τα πλοία για να φθάσουν
το καθένα στο νησί του προο-
ρισμού του, χωρίς — έπανα-
λαμβανόμε — να διασταυρώ-
σουν σε οποιαδήποτε στιγμή
τις πορείες τους ή να άγγί-
ξουν οποιοδήποτε άλλο σημείο
του σχεδίου.

(Οι λύσεις στη σελίδα 65)

Η ΠΛΑΤΗ

Συγκεντρώνει το ενδιαφέρον

ΣΤΑ ΠΑΝΘΟΡΙΑ, ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ, ΣΤΙΣ ΖΑΚΕΤΕΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ, ΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΚΖΗΤΗΣΗ ΕΧΕΙ ΕΦΕΤΟΣ Η ΠΛΑΤΗ, ΤΟΣΟ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ, ΟΣΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ ΓΕΝΙΚΑ,

1.— Ζακέτα από ρατίνα. 'Η ζώνη στη θέση της μέσης συγκρατείται στην πλάτη μέσα από δυο μεγάλες πιέτες.

2.— Ζακέτα-σάκκος από ντυλαίν. Στην πλάτη κουφόπιετα, πιασμένη μέσα στη φαρδιά ζώνη. Γιακάς όρθιος.

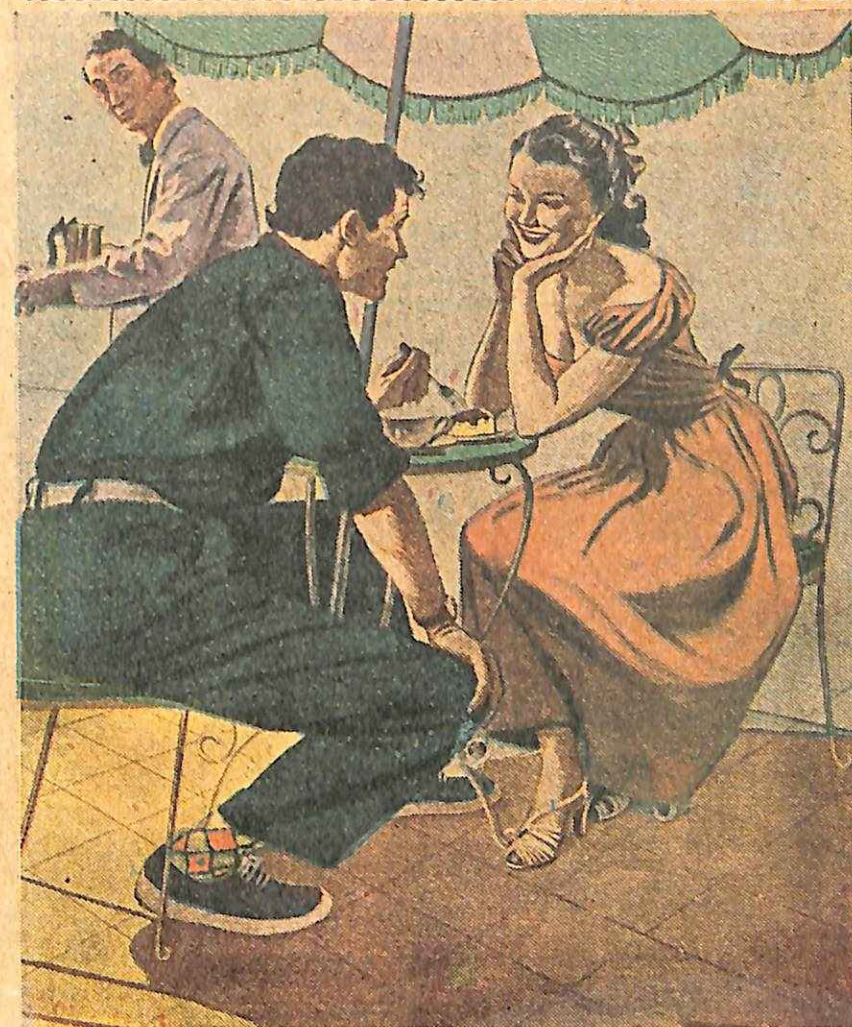
3.— Πένες υπογραμμισμένες με κουμπιά στολίζουν την πλάτη αυτής της ίσιας ζακέτας με το μεγάλο γυριστό γιακά.

4.— Βέστα από βελούρ ντε λαίν που σχηματίζει στην πλάτη δυο μεγάλα γκοντέ, μέσα από τα οποία περνά μια φαρδιά μαρτεγκάλ.

5.— Ζακέτα από σκωτσέζικο μάλλινο ύφασμα. Το φάρδος στην πλάτη πιάνεται μέσα στις σουρές και τις μαρτεγκάλ.

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΑ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΕΙ

Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ

— Το βράδυ, πιστή στο ραντεβού, βρήκα τον Πάω, ο οποίος με πήγε σ' ένα εστιατόριο και μου προσέφερε το δείπνο.

δεν θα είχα γνωρίσει τον Πάω...
Ήταν ένα βράδυ του χειμώνα. Πάνε τέσσερα χρόνια από τότε και ήμουν δεκάξη χρονών. Ήσυχος, με μάτια γαλαζοπράσινα, ήμουν όμορφη και το ήξερα. Οι νεαροί κακοποιοί της σπείρας της οποίας αποτελούσα μέλος, δεν ήταν κι αυτοί τυφλοί. Έτσι με χρησιμοποιούσαν μαζί με την Ζινέτ, ως δόλωμα. Το σχέδιο αυτών των νεαρών κακοποιών ήταν πολύ απλό, όπως θα δήτε.

Λοιπόν, το βράδυ εκείνο, περιφερόμουν όπως συνήθως, γύρω από το σταθμό, την ώρα που θα έρχοταν το τελευταίο τραίνο. Έρριχνε χιονόνερο και κάτω από το λεπτό μου αδιάδροχο τουρτουρίζα. Αφού διέτρεξα δυο φορές την οδό Δημοκρατίας, απεφάσισα να γυρίσω σπίτι μου, δηλαδή στην παραγκα που μοιραζόμουν με τη Ζινέτ και τους δυο αδελφούς της. Ήμουν βέβαιη ότι θα έφθανα πρώτη. Οι άλλοι δεν θα έμεναν ευχαριστημένοι, μα τόσο το χειρότερο! Είχα βαρεθεί αυτή τη ζωή. Είχα αρχίσει αληθινά να ντρεπόμαι για τη διαγωγή μου και διαζόμουν να βρω ένα δωμάτιο σε μια άλλη συνοικία και μια δουλειά, έστω και πολύ ταπεινή. Έκανα αυτές τις σκέψεις ενώ περπατούσα με βήμα γοργό και έτοιμαζόμουν να στρίψω τη γωνιά του δρόμου μου, όταν πρόσεξα ότι από μερικά λεπτά κάποιος άνδρας βάδιζε σχεδόν στο πλάι μου.

Με παρακολουθούσε. Για να δεσπονώ αποφάσισα να διασχίσω γρήγορα τη λεωφόρο.

Ο άγνωστος έκαμε το ίδιο και με πλεύρισε. Σταμάτησα απότομα μπροστά σε μια κινηματογραφική φάσα και έστρεψα

δατών που μπορούσαν να προδίδουν.
Μου ήρθε μία ξαφνική εμπνευσis, που για να πω την αλήθεια ήταν μία σκηνή από ένα περιπετειώδες φιλμ που είχα δει. Κτύπησα χαμογελώντας πίσω από τον πειλητόρη και είπα γρήγορα:

— 'Επί τέλους, νάσαι... Βοήθησέ με λοιπόν!

Το αποτέλεσμα υπήρξε στιγμιαίο. Ο άνθρωπος στράφηκε απότομα πίσω του και χαλάρασε το σφίξιμό του. 'Εγώ επωφεληθήκα και άφου κατάφερα να αποσπασθώ έντελως, άρχισα άμεσα να τρέχω.

Αρχισε κι' αυτός να με κυνηγά. Όμως δεν είχαμε τα ίδια χρόνια και δεν άργησα να τον αφήσω αρκετά πίσω. Ωστόσο εκείνος δεν μ' έκανε από τα μάτια του! Να πηγαίνα κατ' ευθείαν στο σπίτι μου θα ήταν απερισκεψία, γιατί ασφαλώς θα μ' έβλεπε να μπαίνω. Μου ήρθε λοιπόν η σκέψη να κάμω αρκετούς ελιγμούς, για να μπορέσω να τον υπερβώ και να με χωρίσει.

Έτσι στρίβοντας απότομα μία γωνιά ενός σκοτεινού δρόμου, έπεσα κυριολεκτικά στην αγκαλιά ενός αγνώστου, που φώναζε γελάοντας:

— Καλό ήταν αυτό, δεσποινίς!... Περ' όλγιο να με αναποδογυρίσετε!

— Σας ζητώ συγγνώμη, είπα.

— Δεν πειράζει, απάντησε. Που τρέχετε λοιπόν έτσι;

— 'Εγώ του απαντούσα, τον είδα λίγο καλύτερα.

Ήταν ένας νέος ίσαμε είκοσι πέντε-είκοσι έξη χρόνων, ψηλός, με σκούρο μάτι, με κασάρα μαλλιά, που φαινόταν κάτω

ελαφρώς το κεφάλι. Τότε, στον άνθρωπο αυτόν, που βλ' ήταν καμιά πενήντα-ριά χρονών, άνεγνώρισα ένα από τα τελευταία μου θύματα. 'Αλλά δεν πρόλαβα να σκεφθώ περισσότερα, γιατί ο άνθρωπος αυτός με είχε ασπάζει κιόλας από το μπράτσο:

— 'Εσύ είσαι, εσύ! Σε άναγνωρίζω! Βρωμοκόριτσο....

— 'Αφήστε με! φώναξα. Τι με θέλετε;

Συγχρόνως, τού έφουγα από τα χέρια και άρχισα να περπατώ γρήγορα. 'Αλλά με έφθασε εύκολα, με ξανάπιασε πάλι από το μπράτσο και με ανάγκασε να στραφώ προς το μέρος του.

— Είμαι βέβαιος ότι είσαι εσύ που με παρέσυρες σε μία ένδρα, πριν από μία βδομάδα. Δεν θα σ' αφήσω και θα σε πάω στο αστυνομικό τμήμα...

— Δεν καταλαβαίνω τί λέτε. Είσατε τρελλός! 'Αφήστε με, αλλιώς θα φωνάξω!

— 'Ακριβώς, αυτό να κάνης, να φωνάξης αν θέλεις. Δεν ζητώ τίποτε καλύτερο. Θα εξηγηθής μπροστά στην αστυνομία...

Στην αστυνομία; Και μόνο οι λέξεις αυτές ήταν αρκετές για να με κάμουν να παλεύω. 'Αν έφευγα από τα χέρια της αστυνομίας ήμουν χαμένη. 'Εξακριβώσις και τα ύπολοιπα... Καί μπροστά στην κατηγορία αυτού του ανθρώπου πώς θα μπορούσα να ξεμπερδέψω; Με κάθε θυσία έπρεπε να μπορέσω να απαλλαγώ το γρηγορότερο, προτού μάλιστα καθορώση να έλκυση την προσοχή των άρειων δια-

— Όπου το μικρό πηλίκιο, που το είχε ριγμένο προς τα πίσω. 'Η υπόλοιπη σιλουέτα του, τα μπλε ρούχα του, μ' έκαναν να καταλάβω ότι βρισκόμουν μπροστά σ' έναν αξιωματικό του εμπορικού ναυτικού.

— Γύριζα σπίτι μου, είπα. Είναι κάποιος που με κυνηγάει πέντε λεπτά τώρα. Δεν ξέρω τι με θέλει, με παίρνει ερισμένως για κάποια άλλη... Σταθήτε, νάτις! Αύτως είναι!

— Θά δωμε, απάντησε ήρεμα ο νέος. 'Αφήστε με έμένα να ιδώ τι θέλει....

Μόλις είχε τελειώσει τα λόγια του, ο άλλος έβλεπε λαχανιασμένος και άρχισε να φωνάζει:

— Πιάστε την! Είναι μια κλέφτρα.... Βοηθήστε με, φθάνω!

Ο ναυτικός με κυττάζε με ύφος ερωτηματικό.

— Είναι τρελλός, είπα ήρεμα. Με κάνει να φοβάμαι!

Ο άνθρωπος που με κυνηγούσε, σε λίγο ήταν κοντά μου. 'Εισπνεύοντας, άρπαξε το μπράτσο του ώραιο νέου, ενώ ο άλλος πησίσζε απειλητικές:

— Τό κορίτσι αυτό είναι μιά κακοποιός, ούρλιαζε, είναι μέλος σπειρας λωποδυτών που με ξεγυμνώνουν ένα βράδυ... Την αναγνωρίζω καλά. Κρατήστε την όσπου να δω ένα άστυφύλακα!

— Δεν μπορεί να γίνει ακόμη τέτοιος λόγος, κύριε, απάντησε ο αξιωματικός. Τι έχετε να της κατηγορήσετε ακριβώς; 'Ισως, αν εξηγήσετε, θα μπορέσουμε να δούμε τα πράγματα λίγο καθαρώτερα και οι τρεις...

Ο άνθρωπος έβγαλε ένα αναστεναγμό από το κακό του και συνέχισε, κυττάζοντας με με μίσος:

— Σας λέω πως είναι αυτή... 'Ενα βράδυ τη συνήντησα προς την πλευρά του σταθμού και μου ζήτησε να την συνοδεύσω λίγο ως τη συνοικία της, γιατί φοβόταν να επιστρέψει μόνη. Κάθε ευγενής άνθρωπος το ίδιο θα έκανε αν ήταν στη θέση μου, δέχτηκε. Όταν φθάσαμε σ' ένα έρημο μέρος, ανάμεσα σε παράγκες, μου είπε ότι είχε σχεδόν φθάσει και μ' ευχαρίστησε. Την άφηνα λοιπόν, όταν πρόβαλαν από τή σκοτάδι δυο αλήτες, ρίχτηκαν επάνω μου και μου πήραν τα λεπτά μου και τή ρολόι μου, αφού πρώτα με ξυλοκόπησαν. Αυτή είναι όλη ή ιστορία...

— Ψέματα! Ψέματα! φώναξε. Μπορεί να τή συνέβη αυτή ή ιστορία, αλλά εγώ δεν έχω καμιά σχέση μ' αυτήν! Με παίρνετε για μιά άλλη!

— 'Ισως κανετε λάθος, κύριε, είπε ήρεμα ο αξιωματικός. Στο σκοτάδι είναι πολύ εύκολο να μπερδεύετε δυο σιλουέτες που είναι ντυμένες σχεδόν τή ίδιο, όπως π. χ. με αυτό τή αδιάβροχο τή αρκετά κλασσικό....

— Δεν πιστεύω να θέλετε να την υποστηρίξετε! Αυτό πάει πάρα πολύ! Στο κάτω-κάτω, δεν έχω ανάγκη από τή βοήθεια σας. Περίμενε λίγο, μικρή μου να βρω ένα άστυφύλακα και τότε τή λέμε...

— Μιά στιγμή! Είχατε μάρτυρες;

— Φυσικά, όχι!

— Τότε δεν θα μπορέσετε ν' αποδείξετε τίποτε...

— Θα ήσαν πάρα πολύ εύκολο αυτό, είπα αγανακτισμένη. 'Οποιοσδήποτε μπορεί να γελασθ ή και κυρίως τή νύχτα...

— Τι να σού κάμω... είπα μ' ένα μορφασμό αυτός. 'Εχεις τύχη που συνάντησες ένα ώραιο εξυπηρετικό καθαλιέρο. Μά θα σε ξαναδώ, μικρή μου! Δεν θα μου ξεφύγεις, άντε, πήγαινε!

Ενώ εγώ έκανα τήν καμπόση, νοιώθοντας ότι είχα ένα στήριγμα, ο ναυτικός προχώρησε προς τόν πολιτή....

— 'Αρκεί, τώρα, είπε διακόπτοντας. Θα συνοδεύω εγώ τήν κοπέλλα στο σπίτι της. 'Όσο για σάς, μαζέψετε τή μυαλό σας και γυρίστε και σεις στο σπίτι σας.

Με πήρε από τήν μπράτσα και με τράβηξε ζωηρά, αφίνοντας τόν άλλο με τή στόμα ανοιχτό. Περπατήσαμε σιωπηλοί για κάμποσα λεπτά, έπειτα, ξαφνικά, σταμάτησε και με ρώτησε:

— 'Αλήθεια, από δώ είναι ο δρόμος σας;

— 'Όχι έντελως, μά δεν πειράζει. Νο-

μίζω ότι μπορώ τώρα να πάω και μόνη μου, μά και μ' απασπάζετε απ' αυτόν τόν τρελλό....

— 'Όχι, όχι, θα σας συνοδεύσω λίγο. Δεν ξέρει κανείς, μπορεί να ξαναπέσετε στα χέρια του.

— 'Αλήθεια. Σας ευχαριστώ.

Τό χιονόγερο είχε σταματήσει, αλλά εξακολουθούσε να κάνει τήν ίδιο κύριο. 'Ο σύντροφός μου πρόσεξε ότι έτρεμα. Μου πρότεινε λοιπόν να μπουμε σ' ένα καφεείο και να πιούμε κάτι ζεστό.

Δέχτηκε ευχαρίστως γιατί ένοιωθα ήδη κάποια συμπάθεια προς τή σωτήρα μου.

Περπατώντας φθάσαμε πίσω από τή είσοδο τού Δημορκείου.

Ο σύντροφός μου, ενώ περιούσιασε μπροστά από ένα σχεδόν έρημο καφεείο, μου πρότεινε:

— 'Ας μπουμε εδώ. Καλά είναι....

Δέν έβρα καμιά αντίρρηση. Καθήσαμε ο ένας απέναντι τού άλλου σε μιά γωνία. Μιά σεβιδόρα νυσταγμένη μας πλησίασε.

— Φέρτε μας δυο τσάγια και δυο κοινόκ, είπε ο αξιωματικός.

Λίγες στιγμές αργότερα είχαμε γίνει φίλοι και κάναμε εκμυστηρεύσεις ο ένας στον άλλο. 'Εκείνος μου είπε ότι λεγόταν Πάλλ Μαν, ότι ήταν αξιωματικός-μηχανικός και βρισκόταν με άδεια, γιατί τήν διαπορι του ήταν στη δεκαετή για επίσκεψη. Τού είπα κι' εγώ τή δόμη μου, αλλά τού απέκρυπα τήν αλήθεια ως προς τή ασχολία μου.

...Είμαι πωλήτρια, τού είπα.

— 'Υστερα, για να δικαιολογήσω τή φτωχικό μου ντύσιμο, πρόσθεσα:

— Φυσικά, παίρνω πολύ μικρό μισθό. 'Αλλά καθώς είμαι μόνη στον κόσμο, υποχρεώθηκα να δεχθώ ό,τιδήποτε για να κάμω τήν άρνη....

— Καταλαβαίνω, απάντησε. 'Αλλά εγώ σας βρίσκω ντυμένη όπως μ' αρέσει και... είσατε χαριτωμένη. Είσατε θυροφύλακας και τή μυαλό σας πάει πολύ ώραιο.

Μου έκαμε ακόμη και άλλα κομπλιμέντα και ύστερα έμεινε σιωπηλός. 'Αλλ' αυτό που είχε πη μου είχαν φανή θαυμάσια, γιατί τή είχε πη αυτός, γιατί τόν είχα κοιτάξει και ακόμη γιατί άσφαλώς, χωρίς να τή καταλαβαίνω, είχα άρχισει να τόν αγαπώ.

— Δεν μιλάτε πιά, τού παρετήρησα. Τι σκεπτόσαστε;

Με κυττάζε χαμογελώντας και έπειτα είπα:

— Σκέπτομαι αυτή τήν ιστορία που συνέβη πριν από λίγο... Βλέπετε, νομίζω πως ένας άλλος στη θέση μου ίσως να είχε δώσει δική σ' αυτόν τόν άνθρωπό. Φαίνονταν ελκυστικός....

— Μά κι' εγώ! ανέφωνα ταραγμένη.

— Βεβαίως. Θα σας πήρε για καμιά που σας μοιάζει. 'Εκτός αν....

— Άφου ατελείωτη τή φράση του, αλλά τή χέρι του έπιασε τή ένα από τή δική μου.

— Τελειώστε, τού είπα ψυχρά.

— 'Ε, λοιπόν!... έκτός αν μου παίξατε κωμωδία!

Τράβηξε τή χέρι μου με ζωηρότητα.

— Μην ένενωρίζεστε, συ.έχισε. 'Αρκεί να με βεβαιώσετε ότι δεν είσατε ένοχη.

Τά μάτια του προσπάθησαν να διαβάσουν τήν ψυχή μου.

— Ήξερα ήδη τί αντιπροσώπευε για μένα και εκείνη τή στιγμή, τή όρκίζουμαι, είχα αποφασίσει να διακόψω κάθε σχέση με τή παρελθόν, τήν δρωμερό παρελθόν.

— Λοιπόν, πότε το, έπείμεινε.

— Δεν είμαι ένοχη, κύριε Πάλλ.

— 'Εν τάξει, σας πιστεύω. 'Ας μ' ηλθώμε πιά γι' αυτό τή ζήτημα. Θέλετε τώρα να σας συνοδεύω στο σπίτι σας;

— 'Αναστέναξα μέσα μου και ευχαρίστησα τή Θεό που δεν μου ζήτησε να τού πω άλλες λεπτομέρειες. Σηκώθηκαμε, αφού άφησε ένα χαρτονόμισμα επάνω στο τραπεζί και βγήκαμε από τή καφεερί. Τή φορά αυτή ήμουν ενώ εκείνη που τόν έπιασα από τήν μπράτσα, με όλη τή φυσικότητα τού κόσμου.

— 'Από ποιά μέρος; ρώτησε.

— 'Από δώ, προς τήν δεξιά....

Πολύ γρήγορα, βοεθήκαμε καμιά τοιαυτή μέτρα μακρού από τήν παράγκα

μου. 'Εκεί, είπα στον Πάλλ, ότι είχα σχεδόν φθάσει και ότι ήσαν καλύτερα να μ' αφήσει να συνεχίσω μόνη.

— Μά γιατί; ρώτησε εκπληκτός.

— Προτιμώ. Δεν είναι και τόσο ώραιο τή μέρος όπου μένω. Καταλάβετε με, αυτό με στενοχωρεί. Δεν θέλω να φύγωτε με μιά άσχημη εικόνα στο μυαλό σας. Μιά άλλη φορά, Πάλλ....

Χαμογέλασε και είδα τή κατάλευκα δόντια του να γυαλίζουν μέσα στο σκοτάδι.

— Να μιά καλή κουβέντα, Φρανσουά.... Δέχεσθε λοιπόν να ξανασυναντηθούμε;

— Ναι, αν τή επιθυμήτε....

— Τό θέλω πολύ μάλιστα. Πότε; Αύριο;

— 'Αν μπορήτε. 'Εγώ είμαι ελεύθερη στις έξη τή απόγευμα. 'Ας δώμε εξήμισι, αφού σχολάω στις έξη....

— Θα μπορούσα ναρθώ να σας πάρω από τήν κατάστημα.

— 'Όχι. Θα προτιμούσα να μ' ητμή κάμετε. Οί προϊστάμενοί μου είναι τόσο αυστηροί! Θα συναντηθούμε στο Πόν ντε λά Μπάρ. Ξερετε πού είναι;

— Βεβαίως. Λοιπόν, αύριο. Φρανσουά....

— Αύριο, Πάλλ.

Πήρε τή χέρι μου και τή κράτησε για λίγο μέσα στο δικό του.

Τά βλέμματά μου υψώσαν εκείνη τή στιγμή, ενώ τή νείλην δεν πρόφεραν λέξι.... Όμως, συγχρόνως, ένοιωθα ότι ο νέος αυτός θα μπορούσε ν' απαιτήσει πολλά από μένα.

★

Όταν γύρισε τήν κεφαλή του και άπομακρύνθηκε, άρχισα να τρέχω χωρίς να στραψώ τή κεφαλή μου πίσω, χωρίς να σκοτίζω και επέστρεψα στο σπίτι.

Ήσαν όλοι εκεί, ή Ζινέτ και τή δυο άδελφές. 'Ετοιμάζονταν να κοιμηθούν.

— Καλησπέρα, είπα ενώ πήγαινα να κρεμάσω τήν αδιάβροχό μου σ' ένα καφί πίσω από τήν πόρτα. Δεν φαίνόσαστε καλά;

— Ο μεγαλύτερος, ο 'Αλμπέρ, που ήταν ο άρχηγός, με πλησίασε ενώ ξανάναθε ένα άποσταίγασρο και ύστερα μου πέταξε:

— Δεν πιστεύω να θέλητε να χρεώσετε όταν οί δουλειές πάνε όπως πάνε; Περιττό να σ' ρωτήσω αν έκαμε τίποτε, άπάντησε. Θά έκαμε ό,τι έκαμε και ή Ζινέτ....

— 'Όχι, δεν έκαμα τίποτε, απάντησε με θυμό, αλλά έχω να σας πω κάτι πολύ πιο σοβαρό....

Και άρχισα να διηγούμαι τήν περιπέτειά μου με τόν άνθρωπο που με άνεγνώρισε, άποσιωπώντας τήν έπέμβαση τού Πάλλ.

— Άρχισαν όλοι να γελούν και να με κοροϊδεύουν.

— 'Η Ζινέτ έδειξε έκπληξη:

— Φαίνεται σ' να φοβάσαι, Φρανσουά! Τι είναι αυτά!... 'Η ιστορία αυτή μου συνέβηκε είκοσι φορές έμένα! 'Εχεις να μέσης πολλά ακόμη, φτωχή μου μικρή....

Δέν άποκρίθηκα, από τή φόβο μήπως έλεγα περισσότερα από όσα έπρεπε. Είχα μιά άγρια επιθυμία να τούς πετάξω κάτω, πόσο με πείραζε, πόσο μετανόωνε γι' αυτή τή ζωή, αυτήν τή άθλια ζωή τού έκανα.

— 'Αλλά συγκρατήθηκε και υποσέθηκε στον έαυτό μου να τούς έγκαταλείψω όριστικά με τήν πρώτη σοβαρή αφορμή. Για να τή κάμω αυτό, μου χρειαζόταν συγχρόνως μιά δουλειά και ένα δωμάτιο και δεν ήσαν πράγμα εύκολο αυτό!

— 'Η άτυχοφαιρα, εύτυχώς, δεν ήταν τή βράδυ εκείνο κατάλληλη για συζήτηση. Μπήκα λοιπόν τήν δωμάτιο που μοιραζόμουν με τή Ζινέτ, ενώ τή δυο άδελφές της μπήκαν στο δικό τους και όλη αυτή ή ώραία παρέα άποκοιμήθηκε πολύ γρήγορα.

★

Τήν επόμενη άρκεσθήκα σ' ένα σάντουιτς για μεσημεριανό φαγητό, και πέραςα τήν ήμερα μου ψάχνοντας να βρω δουλειά. Δυστυχώς! Δεν έκαμα τίποτε.

Τό βράδυ σπστή από ραντεβού, βρήκα τόν Πάλλ ο οποίος με πήγε σ' ένα έπιτατόριο και μου πρόσφερε τήν δειπνή, τήν άπομάχην δυνάμωσα. 'Όστόσο δεν μπορέσα να κρύψω έντελώς τή λύπη μου και τή στενοχωρία μου, που βεκαπλασιάζονταν από τήν

επιθυμία που είχα να ύψωθώ στο έπίπεδο αυτού τού τιμιού παιδιού, τού άπλου και καλού, που μου άρεσε τόσο πολύ.

Ο Πάλλ τή πρόσεξε, γιατί τή στιγμή που βγαίναμε από τή έστιατόριο, μου είπα:

— 'Εχετε τίποτε που να σας στενοχωρή, μικρή μου φίλη;

Δέν δίστασα να έμπιστευθώ σ' αυτόν, όμως διαστρεβλώνοντας τήν αλήθεια, κατά τόν άκόλουθο τρόπο:

— Ναι, είναι αλήθεια πως έχω κάτι που με στενοχωρεί. Μου συμβαίνει κάτι σοβαρό: σ' έτρείς μέρες θα είμαι χωρίς δουλειά.... Για λόγους οικονομίας, λιγοστεύουν τή προσωπικό στο κατάστημα. Πρέπει να βρω γρήγορα μιά άλλη δουλειά και έπειτα θά ήθελα να βρω κανένα δωμάτιο πουθενά άλλο....

Κούνησε τή κεφαλή του και έμεινε σιωπηλός για μερικά δευτερόλεπτα. Μόνο τή στιγμή που χωρίζαμε μου είπα για να με καθησάση:

— Δεν είναι σοβαρό αυτό, για να στενοχωρήσε. Είμαι βέβαιος πως θα βρήτε άλλη δουλειά. Κι' ύστερα, στήν περίπτωση που δεν διορθωθούν τή πράγματα, έ, τότε!... έχω μια ιδέα, μιά πολύ καλή ιδέα, νομίζω....

— Μπορώ να τήν μάθω;

— Θα σας τήν πω ύστερα από λίγες μέρες. Πρέπει να σκεφθώ πρώτα.

Σταμάτησε απότομα και με πήρε στήν άγκαλιά του. Πιστεύω ότι θα προσπαθούσε να μου δηλώσει:

— Φρανσουά, θέλω να ξέρετε ότι πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη σε μένα, αλλά έχω ανάγκη κι' εγώ από μιά βεβαιότητα: πρέπει να έχω κι' εγώ έμπιστοσύνη σε σας. 'Απαντήστε μου, προτού να είναι πολύ άργα....

— Πρέπει να έχετε, Πάλλ, μωρμούρισα σοβαρά.

— 'Υστερα πρόσθεσα:

— 'Αν έπιθυμείτε να με φιλήσετε, μπορείτε να τή κάμετε.

Μ' έσφιξε τότε περισσότερο και ενώ έγώ έκλεινα τή μάτια μου και ύψωνόμουν στή νύχτα τών ποδιών, τή χείλη του άκούμπησαν στο μέτωπό μου.

Αυτό τή φίλη, τή τόσο άγνο, μ' έκαμε άπεράντα εύτυχισμένη.

— 'Απομακρύνθηκε από κοντά μου και μου είπα:

— Θα ήθελα να ήμουνα μεγαλύτερος κατά μερικές μέρες, Φρανσουά.... Θα ήθελε... θα ήθελε... Θα βρεθίτε πολλή εύτυχία στή γή για μās τούς δύο....

— Ναι, Πάλλ.

— Σας άφίνω εδώ, αφού δεν σας αρέσει ναρθώ πιο πέρα.... Πηγαίνετε, γρήγορα... Αύριο!

— Άκτινοβολούσα από εύτυχία. Είχα καταλάβει ότι μ' αγαπούσε, όπως τόν αγαπούσα κι' εγώ.

Τότε, σ' μιά άνέμυαλη μαθητηριούλα, άκούμπησα εγώ τή χείλη μου στή δική του και ύστερα έφυγα τρέχοντας.

★

Ξανασυναντηθήκαμε τήν άλλη μέρα και τής έπόμενες μέρες. 'Υστερα ήθελε ή Κυριακή και άνεβήκαμε έως τούς φάρους για να φάμε σ' ένα μικρό έστιατόριο. Πέρασαμε ένα θαυμάσιο απόγευμα. 'Ο καιρός ήταν λίγο ψυχρός, αλλά ήρεος και ώραιο. Μας εύνοούσε, με τή σχετική λιακάδα του.

Ενώ διασχίζαμε ένα μικρό δάσος, ο Πάλλ μου έξωμολογήθηκε τήν αγάπη του. Μεταχειριστήκαμε τή ίδια λόγια που έχουν προφερθ ή εκατομμύρια φορές, αλλά στή χείλη του, άνεβαίνοντας από τήν καρδιά του, είχαν πάρει ένα χρώμα και ένα άρωμα άγνωστο για μένα.

— 'Αγάπη μου! Μεγάλη μου και μοναδική αγάπη, τή λόγια σου μένουν χαραγμένα για πάντα στο μυαλό μου. Τά θυμούνται και δεν θά τή ξεχάσω ποτέ....

— ...Σ' αγαπώ, Φρανσουά. Δεν είναι ανάγκη να ρωτήσω τήν ψυχή μου. Ξέρω ότι θά σ' αγαπώ σε όλη μου τή ζωή. Μπήκαμε στήν καρδιά μου από τήν πρώτη στιγμή που γνωριστήκαμε και τώρα, τήν κατέχεις ολόκληρη....

Λόγια άπλά, λίγο κουτά, που τή έχουν πη ήδη άλλοι, πολλοί άλλοι, φυσικά, αλλά που εγώ τή άκουα για πρώτη φορά.... 'Ε-

ΝΙΚΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

— Τι σου συνέβη, Παναγιώτη; Τσακώθηκες με κανέναν;

— 'Όχι, νίκησα τόν σκάκι. Μόνο πού... έπαιξα με τή γυναίκα μου!...

σθσαν μονομιάς οί λεκέδες τής λάσπης μέσα στήν όπία είχα βουτηχθεί και σ' αυτό τή μοναδική φίλη που άνταλλάξαμε, βρήκα όλη τήν καινούργια δροσιά που εύνοούσα.

— 'Αμέσως ύστερα ξέσπασε τή δόξα.

Ο Πάλλ έπέμεινε για μιά φορά ακόμη να με συνοδεύει έως τήν πόρτα μου, με τή δικαιολογία ότι δεν είχε πιά καμιά σημασία αν τή σπύτη μου ήταν μιά παράγκα σε μιά φτωχική γειτονία.

— Τώρα γνωριστήκαμε καλύτερα, κατάλαβες τί άνθρωπος είμαι, ξέρεις ότι σ' αγαπώ... Τι σημασία έχει πού μένεις;

Δέν μπόρεσα παρά να υποχωρήσω, όμως έκουβα άσχημα τήν ταραχή που με κατείχε και κατάλαβα ότι κάποια άμφιβολία γεννιόταν μέσα του.

Τά γεγονότα εξέλιχθηκαν ραγδαίως: 'Ακριβώς τή στιγμή που τόν άφίνα, ή Ζινέτ πρόβαλε από τή γειτονική δρόμο μαζί μ' ένα νεαρό ναυτικό, στήν όπιο είπα, σφίγγοντας του τή χέρι:

— 'Εφθασα... Σας ευχαριστώ πολύ, κυριε.

— 'Υστερα, γυρίζοντας σε μένα, φώναξε:

— 'Α! έσύ είσαι, μικρή....

Αυτό ήσαν όλο που είπα, μά ήταν άρκετο, γιατί είδα τόν Πάλλ να γυρίζει πίσω του. Τά ύπόλοιπα, δεν τή μάντευσα παρά πολύ άργα, ήσαν κανονισμένα στήν έντέλεια.

Πίσω από τή παράθυρό μου, παρακολουθούσα τή συμπλοκή: Μόλις ο ναυτικός έστριψε σφυρίζοντας για να φύγει και ή Ζινέτ κρυφτηκε, ο 'Αλμπέρ και ο σύνενοχός του ώρμησαν στο θύμα τους. 'Ο Πάλλ έπενεβ ή παλληκαρία και τή φορά αυτή οί μαλακδρόνοι δεν βγήκαν νικηταί.

— 'Ετρεμα από τή φόβο μου, γιατί σκέφθηκα πως ο Πάλλ αφού έβλεπε τούς δύο κακοποιούς έκτός μάχης, θα ώρμούσε μέσα στο σπίτι. Δεν τή έκαμε μόνο και μόνο για μένα, αλλά κατάλαβα ότι είχε αντίληψη τί είδους κορίτσι ήμουν στήν πραγματικότητα.

Τόν είδα ν' άσχολήται με τόν τραυματισμένο συναδελφό του, να τόν βοηθή να σηκωθεί και να φεύγει ύποβαστάζοντας τον.

Δέν ξαναείδα ποτέ τόν Πάλλ. Τήν έπομένη, τήν ώρα τού ραντεβού μας, ένας συναδελφός του, αφού με ρώτησε και βεβαιώθηκε ότι ήμουν εγώ, μου έδωσε ένα γράμμα. Τό έχω φυλάξει αυτό τή γράμμα.

— 'Ορίστε το:

— 'Φρανσουά....

— 'Αν και δεν σας όφειλα καμιά εξήγηση, ύστερα απ' αυτό που συνέβησαν χθες τή βράδυ και πού με κατατόπισαν άπολύτως για τήν αληθινή σας προσωπικότητα, σας στέλνω αυτό τή γράμμα μ' ένα φίλο μου, αφού άπεφάσισα να μ' ητμή έκαναδω ποτέ. Θα ήσαν άλλωστε καλύτερα να μ' ητμή έκαμε συναντηθ ή ποτέ, αλλά δεν είναι ελεύθερος κανείς να διαλέγει μόνος του τή μοίρα του. Είχα εύτυχως τήν τύχη να μ' ητμή έφωρ λόγια που θα άδισμασαν τήν τιμή

μου... να μ' ητμή πω π. χ.: 'Φρανσουά, δεν έχετε πιά ανάγκη να εργάζεστε, θα ενάξωμαι εγώ και για τούς δύο μας». Ναι, τήν είχα αυτή τήν τύχη, γιατί ύπαρχει μιά δικαιοσύνη σ' αυτόν τόν κόσμο. Αυτά είναι όλα που έχω να σας πω. 'Ακολουθήστε τήν δρόμο μου και σας άφίνω ν' ακολουθήσετε τή δική σας. 'Αντίο, Φρανσουά....

— 'Αφού έκλαψα πάρα πολύ, ξαναδιάβασα πολλές φορές αυτό τή γράμμα, στίς γραμμές τού όπιο έβλεπα τήν καρδιά τού Πάλλ να ματώνει όπως και ή δική μου.

— 'Εκαμα τή πόν για να τόν ξαναδώ. Δυστυχώς! Δεν ήξερα ούτε τή δόμη τού βαποριού που και όταν θα κατάρθων να τή ανακαλύψω, θά είχε άσφαλώς έγκαταλείψει τή Χάβρη, παίρνοντας μαζί του τόν άνθρωπο που αγαπούσα, προς τή άγνωστο....

Δέν θέλω να κάμω παρά μιά γρήγορη άνασκόπηση τής συνέχειας, γιατί στή ντροπή μου προστέθηκε και ή δυστυχία.

— 'Αφού τόσκασα από τή σπύτη τής Ζινέτ παίρνοντας μαζί μου και τής μικρές μου οικονομίες, κατάφερα να προσληθώ σ' ένα άγρόκτημα, κοντά στή Γκοντεβίλ. Δεν σταχώς, όταν κατάρθωσα ν' ανακτήσω τήν ύγεια μου, τή πράγματι γύρισαν άσχημα για μένα εξ αίτίας ενός υπέρτατου που με πολυτριγύριζε. Δεν μπορούσα πιά να μείνω εκεί.

Ξαναγύρισα στήν πόλη και δούλεψα σε διάφορα σπύτια ως υπηρέτρια ή σε καφεενία ως σεβιδόρα.

Τέλος, όταν βρισκόμουν στο μεγαλύτερο σημείο τής άπελπίσας μου, γνώρισα τήν δεσποινίδα Μπραντνόν και αυτή ή γνωριμία μου έδωσε τήν ευχάριστη να ξεκουράσω λίγο τήν ψυχή μου.

— 'Ενα άνοιξιότιο δρόμο, ήμουν σταματημένη μπροστά στή χαριτωμένη μικρή γέφυρα τού κήπου Σαιν-Ρός και σκεπτόμουν ότι αν δεν διορθωνόταν ή ζωή μου, θά έσθνακα μόνη ένα περίπατο στούς φάρους, θ' άκολουθούσα τούς δρόμους και ύστερα θ' άφινούσαν να γλυτοτήσω στο κενό....

— 'Ενα χέρι άκούμπησε στήν άνω μου και μιά γλυκεία φωνή άντήχησε σ' αυτή μου:

— Δεν είσατε ή μικρή Φρανσουά Λεκάνας;

— 'Εκπληκτη, ύψασα τή κεφαλή.

— Μάλιστα... 'Α! ή δεσποινίδα Μπραντνόν!

— Ναι, εγώ είμαι. Τι κάνετε εδώ, μικρή μου; Δεν μου φαίνεται τόσο καλή ή δου-

— 'Η δεσποινίδα Μπραντνόν ήταν πρώην δασκάλα μου. Τήν αγαπούσα πολύ. Είχαμε να ιδωθούμε χρόνια, γιατί είχα έγκαταλείψει τή σχολείο πολύ ένωρίς. 'Από τή ώρα, είχα μπλέξει, όπως είπα, με τήν παλιοπαρέα.

Κάναμε μερικά δ ήματα, αναπολώντας τής ευχαρίστες άναμνήσεις τού σχολείου. Οί άναμνήσεις αυτές μ' έκαναν να ξεσπάσω σε λυγμούς.

— 'Η καλή γεροντοκόρη δέ γελάστηκε, αλλά κατάλαβε ότι κάτι σοβαρό μου συνέβαινε:

— Κάθομαι εδώ κοντά. 'Ελάτε στο σπίτι μου, Φρανσουά, ξέρω ότι κανείς δεν σας περιμένει

βωσε να με βάλει στο νοσοκομείο Παστέρ ως μαθητευόμενη.

Στην αρχή η ζωή ήταν πολύ σκληρή για μένα. Όχι μόνο αυτό το επάγγελμα ήταν καινούργιο για μένα, αλλά το ευρύσκα και πολύ άχαριστο. Όλοι ξέρετε ποιες είναι οι ασχολίες μιας άρχουσας νοσοκόμου. Καθένας ξέρει ότι οι γιατροί δεν έχουν τον καιρό να είναι ευχάριστοι και ευγενείς. Άλλα εγώ, στην αρχή, δεν τα ήξερα όλα αυτά και επαναστατούσα, βρίσκοντας άβυσσο τον τρόπο με τον οποίο με μεταχειρίζονταν.

Ύστερα από έξη μήνες, είπα ένα θράδυ στη δεσποινίδα Μπραβόν:

— Είναι πολύ άδικο... Δεν αξίζει αυτή την τύχη, δεν είμαι καμένα ζωώ. Ό! δεσποινίς, κάμετε κάτι για μένα, αλλιώς θ' απελπιστώ...

— Τι θέλεις να κάμω; μου απάντησε ατύπητα. Σου έδωσα τις θέσεις για μία τιμία ζωή. Άλλα δεν θα βρεις τη σωτηρία παρά μέσα στον ίδιο σου τον εαυτό, το ξέρεις καλά αυτό. Είναι μόνο ζήτημα χρόνου. Όταν θα πάρεις το δίπλωμά σου, θα πλύνω όλα τόσο καλά!

Εκείνα με λυγμούς, έχοντας το πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια μου,

— Μά καταλάβετε λοιπόν... της είπα, ότι η καρδιά μου είναι τρομερά άδεια και φοβερά τραυματισμένη... Δεν μπορώ να ξεχάσω!

Δεν απάντησε, αλλά σηκώθηκε και ήρθε και χαιδεύει τα μαλλιά μου.

Και οι έξι μήνες, οι μήνες, τα χρόνια πέρασαν, κάνοντάς με αυτό που έγινα: μία καλή και πεπειραμένη νοσοκόμο. Έξακολουθούσα να βλέπω την πιστή μου φίλη, αλλά δεν έμενα πια στο σπίτι της. Βλεπούσαν μια-δυο φορές τη δεκάδα και με την επαγγελματική της επιτηδειότητα με βολιδοσκοπούσε.

Ύστερα, μία μέρα, με ρώτησε ξαφνικά: — Έξακολουθείς να τον αγαπάς, δεν είν' έτσι;

— Ναι, είπα με πάθος, δεν θ' αγαπήσω ποτέ άλλον άνθρωπο. Και τώρα, δέχομαι να ζήσω μία ζωή γεμάτη πόνο, για να νάρθω στο τέλος να μου πη ότι με συγχωρεί.

Η δεσποινίς Μπραβόν με κύτταξε μέσα στα μάτια.

Άλλα τη φορά αυτή τα μάτια μου ήταν στεγνά.

— Καλά, είπε απλά.

Και ήταν τα τελευταία της λόγια, πριν απ' αυτό το τηλεφώνημα.

Νομίζω ότι δεν ξύλασα τίποτε. Άν μερικά σημεία έμειναν σκοτεινά, ο Πάβ θα μου ζητούσε να τα ξεκαθαρίσω...

Γιατί θάρηθ' σε μερικά λεπτά και απ' αυτό το παράθυρο, τραβώντας λίγο την κουρτίνα, θα τον δω τη στιγμή που θα έρχεται. Θα κυττάξω την ώρα και ύστερα θα ύψωσω το κεφάλι του προς το κτίριο του νοσοκομείου, και δεν θα με δη και δεν θα ξέρω ότι τον βλέπω. Ό' ακουμπήσω στον τοίχο, λυγίζοντας το ένα του πόδι και ρίχνοντας λίγο το πηγικό του προς τα πίσω και θ' ανάψω ένα τσιγάρο.

Άλλα όταν θα διαβώ το υπόστεγο της μισόδοι, τρέχοντας κοντά του, δεν θα δη για τίποτε άλλο εκτός από μένα. Θα πέσω στο στήθος σου και θα πη όπως άλλοτε:

— Φρανσουά, μικρή μου αγαπημένη...

Αυτό θα είναι όλο. Θα με πιά στο λιμάνι να δω το βαπόρι του και ύστερα θα μου πη:

— Είμαι στη στεριά για καμιά δεκαπενταριά μέρες. Ύστερα θα ξαναφύγω, αλλά όχι για μακριά... Θα γυρίσω γρήγορα. Δεν έχεις ανάγκη πια να εργάζεσαι ώρα...

Κι' εγώ θα του απαντήσω:

— Μά, ναι, αγαπημένη μου... Πώς θα περνάω τον καιρό μου, περιμένοντάς σε; Βέβαια, θα εγκαταλείψω το νοσοκομείο, για μία δουλειά λιγώτερο κουραστική...

Θ' ασχοληθώ με παιδιά π.χ....

Θα με κυττάξω χαμογελώντας και ύστερα θα μου πη:

— Με τα παιδιά των άλλων; Άν θέλεις μπορείς να το κάνεις αυτό για λίγο καιρό, γιατί ύστερα θα σε απορροφούν πο-λύ τα δικά μας...

ΖΑΚΕΛΙΝ ΜΑΡΙ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΗΣ ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΣΑΡΑΝΤΑΡΑΣ ΣΤΑΡ ΜΕ ΕΝΑ ΝΕΑΡΟ ΓΑΛΛΟ

ΑΠΟΤΟΜΑ και έντυπωσιακά, η Τζίντζερ Ρότζερς ξαναμπήκε στην επικαιρότητα. Η γοητευτική και με τόσο πολύπλευρο ταλέντο Αμερικανίδα αυτή ηθοποιός, η μικρή ξανθιά χορεύτρια με το άγνο και άδωο βλέμμα, επιστρέφει από μακριά. Από τα δάθη της λησμονιάς. Και το έντυπωσιακό της αυτό ξαναγύρισμα στην επικαιρότητα, δεν οφείλεται στη θαυμαστή της επίδοσι σε κάποια από τις τελευταίες της ταινίες: έχει για άφορη μία ερωτική ιστορία, ένα απόρρητο και φλογερό ρομάντζο. Όπως και η Ρίτα Χάιγ-γουορντ πριν τρία χρόνια, έτσι και η Τζίντζερ τώρα, από καμπάρε του Μόντε Κάρλο «Ση Κλάμπ» ξαναβρήκε τον εκλεκτό της. Το όνομά του δεν είναι διάσημο, όπως είναι του Άλφ Χαν, αλλά πάντως έχει ιστορική καταγωγή και μάς θυμίζει μονομαχίες, ιπποτισμούς και... μεγάλες μύτες! Λέγεται Ζακ Μπερζεράκ, και είναι φυσικά απόγονος του περίφημου Συρανό ντε Μπερζεράκ — χωρίς, ευτυχώς, να του μοιάζει... στη μύτη. Η Τζίντζερ και ο Ζακ γνωρίστηκαν για πρώτη φορά σ' ένα παρισινό πάρτυ και ένοιωσαν αμέσως ένα πράγμα: ότι δεν μπορούσαν να κάνουν ο ένας χωρίς τον άλλο! Ο Ζακ έπρεπε να φύγει την ίδια μέρα για την Κιανή Ακτή. Η Τζίντζερ τον συνάντησε εκεί πολύ γρήγορα. Και γεννήθηκε έτσι στο Μόντε Κάρλο η ωραιότερη ερωτική ιστορία της χρονιάς, ανάμεσα στην Αμερικανίδα σταρ που είναι γνωστή σ' όλο τον κόσμο, και στο μονητευόμενο Γάλλο ηθοποιό, που ήταν έντελως άγνωστος ως χθές. Ο Ζακ Μπερζεράκ είναι 27 χρονών. Ο Πάβρας του είναι μηχανικός. Αφού έσπουδασε νομικά και πήρε το δίπλωμά του, ο νέος — παρά τη γνώμη των γονέων του — έγινε ηθοποιός. Ψηλάσωμας, καλοκαμωμένος — 1 μ. 86 — ο Ζακ έχει μαύρα μάτια και, όπως όλοι οι πρωταγωνιστές των ρομαντικών μυθιστορημάτων, παίζει θαυμασίο τένις, τρελλαινείται να μεθα από ταχύτητα τρέχοντας με το αυτοκίνητο, και μιλεί εξοίρετα αγγλικά. Αφίνοντας να μιλήσει και η πρακτική πλευρά του χαρακτήρος του, ο Ζακ έχει ανοίξει στο κέντρο του Παρισιού ένα γραφείο κτηματικών συναλλαγών, πράγμα που δεν τον έμποδίζει να παίζει, κάθε Σαββατόβραδο, στο θέατρο διάφορους ρομαντικούς ρόλους.

Ήταν γραφτό στη Τζίντζερ και το Ζακ να άρσουν ο ένας στον άλλο. Όπως ο Ζακ, έτσι και η Τζίντζερ είναι αθλητικός τύπος και καλλιτέχνης. Ξέρει θαυμάσια και ακορντεόν και, φυσικά, χορεύει καταπληκτικά και κολυμπά σαν ψάρι. Σε ένα δημοσιογράφο που τη ρωτούσε τελευταία την ηλικία της, για να την αναγκάσει να ομολογήσει τα 41 της χρόνια, η Τζίντζερ απάντησε με κέφι: «Είμαι αγέρας, όπως είναι ο Θεός». Η αληθινή όμως ηλικία της Τζίντζερ είναι τα 21 χρόνια που εργάζεται στον κινηματογράφο, και κατά τη διάρκεια των οποίων έ-

Η Τζίντζερ Ρότζερς χορεύει με τον εκλεκτό της

χει γυρίσει 60 ταινίες. Όπως είναι γνωστό, από πέρυσι η Τζίντζερ έχει γίνει και μία από τις πιο εύνοούμενες προσωπικότητες της τηλεόρασης. Άλλα και ο κινηματογράφος, που την είχε παραμερίσει κάπως τον τελευταίο καιρό, βρήκε τώρα σ' αυτήν μία καινούργια προσωπικότητα, ένα χαρακτηριστικό τύπο της ώριμης και μεστωμένης γυναίκας. Η κινηματογραφική εταιρία «Παραμάουντ», με την οποία υπέγραψε πριν δυο μήνες ένα καινούργιο συμβόλαιο, της δίνει μ' αυτό τη θέση της υπ' αριθ. 1 σταρ της, αποδεικνύοντας έτσι στον κόσμο ότι η Αμερικανίδα μπορεί να υπομείνει τρία διαζύγια και να πέσει δυο φορές στην αφάνεια, χωρίς να γεράσει...

Οι Γιαπωνέζες και το χτένισμα

Ανάλογα με το αν η καρδιά τους είναι ελεύθερη ή όχι, οι Γιαπωνέζες χτενίζονται με διαφορετικό τρόπο. Οι νέες κοπέλλες που θέλουν να παντρευθούν, χτενίζουν τα μαλλιά τους ψηλά, σε σχήμα δεινάλιας, ενώ οι γυναίκες που έχουν σύζυγο τα χτενίζουν σε κότσο. Οι χήρες που θα ήθελαν να ξαναπαντρευθούν, δημιουργούν πάνω στο στέρκο τους θαυμάσια ογκώδη χτενίσματα, ενώ οι άπαρηγόρητες ή οι γεροντοκόρες κόβουν τα μαλλιά τους κοντά. Έτσι, με μία μόνο ματιά, μπορεί να διαπιστώσει κανείς την κατάσταση στην οποία βρίσκεται μία κόρη του Ανατέλλοντος Ήλιου, και μπορεί συγχρόνως να αντιληφθεί ότι οι υπήκοοι του Μικάδου δεν συμπαθούν διόλου τη μοναξιά, ακόμη και αν έχουν φθάσει στην ηλικία που συνήθως ο άνθρωπος αναζητεί την ηρεμία. Πραγματικά, διασχίζοντας τη Χώρα του Ανατέλλοντος Ήλιου, ο ταξιδιώτης δεν θα δη ποτέ περισσότερες από πέντε γυναίκες στις χίλιες, που να έχουν τα μαλλιά τους κοντά. Η αλήθεια είναι όμως ότι οι κοινωνιολόγοι αποδίδουν το γεγονός αυτό σε άφορμες πολύ λιγώτερο συναισθηματικές: φαίνεται ότι η ζωή είναι τρομερά δύσκολη για μία γυναίκα που ζη μόνη της στην Ιαπωνία. Η τουλάχιστον, έτσι ήταν ως τα τελευταία χρόνια, πριν η χώρα άρχισι να... έκδυ- τικτοποιηθεί.

Η ΟΜΟΡΦΗ ΚΟΡΗ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΛΑΜΠΡΙΝΟΥ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

(8ο, τελευταίο)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Περνούν μερικά χρόνια. Το παιδί του Βύρωνα έχει μεγαλώσει. Είναι ένα ωραιότατο αγγελοειδές που μοιάζει της μάνας του, μα έχει τα μάτια και την ανήσυχη έκφραση του πατέρα του. Η Ελισάβετ έχει αποκτήσει και άλλα δυο παιδιά, μα το μεγαλύτερο μέρος της μητρικής της στοργής στρέφεται προς το παιδί εκείνου, εκείνου που υπήρξε όλη της η ζωή.

Ένα βράδυ καθώς ο Λαμπρινός και η Ελισάβετ δγαίνουν από μία δεξίωση, μια γριά ζητιάνη που έχει σκεπασμένο το πρόσωπό της και δεν φαίνονται τα χαρακτηριστικά της, χώνει στο χέρι του Λαμπρινού ένα χαρτί και κατόπιν εξαφανίζεται. Ο Λαμπρινός το βάσει στην τσέπη του χωρίς να δώσει σημασία. Και μόνο όταν φθάνη στο σπίτι του το θυμάται. Το παίρνει και το διαβάσει. Μα τότε σ' αυτό του έρχεται συγκοπή. Το σημείωμα γράφει:

«Είσαι βέβαιος ότι ο Γιώργος, το πρώτο σου παιδί είναι δικό σου; Η κασετίνα που σου χάρισε κάποτε ο λόρδος Βύρωνας κρύβει πολλά μυστικά. Ψάξε να τη βρεις και θα μάθεις την αλήθεια».

Όταν συνέρχεται από την πρώτη έντυπωση κάνει τη σκέψη ότι μπορεί να είναι κανένας από τους ταπεινούς σκυοφάντες, τα άλλα υποκείμενα, που για να πετύχουν κάποιον άνομο σκοπό, δε διστάζουν να ρίξουν το δηλητήριο της αμφιβολίας. Μα το σημείωμα μιλούσε για ένα συγκεκριμένο γεγονός.

Η Ελισάβετ έχει αποσυρθεί στο δωμάτιό της και ήδη κοιμάται ανήσυχη. Ο Λαμπρινός μ' ένα κερί στο χέρι πηγαίνει στην κάρμαρ της και προσπαθώντας να μη κάνει θόρυβο, αναζητεί παντού την κασετίνα. Τέλος τη βρίκει σε μία γωνιά.

Η κασετίνα περιείχε τα γράμματα που ο Βύρωνα είχε στείλει κατά καιρούς στην Ελισάβετ και τότε που ήταν στην Κεφαλλονιά και τότε που έφυγε για το Μεσολόγγι. Σ' αυτά δεν γινόταν λόγος μονάχα για την αγάπη του πατέρα και για το παιδί τους, που επρόκειτο να γεννηθεί. Κεραινός λες και χτύπησε το Λαμπρινό.

Επιστρέφει στην κάρμαρ της και την ξυπνάει:

— Ήσουν έρωμένη αυτού του ανθρώπου της φωνάζει με λύσσα, ενώ της πετάει πάνω στο κρεβάτι τα γράμματα του Βύρωνα.

Σκάνει περήφανα το κεφάλι της και απαντάει:

— Ναι.

Επικολούθησε μία βίαιη σκηνή, κατά την οποία η Ελισάβετ πέταξε στον άντρα της όλο το μίσος που έτρεφε γι' αυτόν, χρόνια ολόκληρα, από την ημέρα που την είχε βιάσει και

την είχε αναγκάσει να τον παντρευτεί, ενώ αυτή δεν τον αγαπούσε και κατόπιν για τη στείρα και δίγως χορά ζωή, του αστήρου περιορισμού μέσα σ' ένα κρύο μέγαρο. Της είχε κλέψει τη νιότη της, της είχε βάλει τη θέλησή του. Ποτέ δεν την είχε αγαπήσει, είχε απλώς προήσει το κορμί της. Τα είχε υποστή όλα αυτά, μα ο Θεός της είχε στείλει την πραγματική αγάπη, που είναι το συνταίριασμα του σαρκαίου και του ψυχικού έρωτα. Της είχε στείλει τον Άγγλο ποιητή. Τον αγαπούσε πεθαμένο τόσο, όσο τον αγαπούσε και ζωντανό. Ναι, ο Γιώργος ήταν το παιδί του έρωτά της. Ναι, ήταν περήφανα κι' ένοιωσε ανάκούφισι που μπορούσε επί τέλους να του το φωνάξει. Ήταν στο χέρι του να την κάνει ό,τι ήθελε, μα ποτέ δεν θα μπορούσε ν' αλλάξει τα αισθήματά της, να της ξεριζώσει τις αναμνήσεις της.

Όταν σώπασε, ο Λαμπρινός άρξ' έσθθη να σκύψι το κεφάλι του. Κατόπιν της είτε να έτοιμάσει τις δαλίτσες της. Θα την έπαιρνε στην Κέρκυρα, όπου είχε κάτι δουλειές να διεκπεραιώσει. Από ό,τι είχε είπωθή με-ταξύ τους, δεν έπρεπε να μάθι κανείς ποτέ τίποτε.

Έφυγαν για την Κέρκυρα. Κανένας, στην οικογένεια, δε μάντεψε το σύντομο δράμα, μήτε το φοβερό χάσμα που άνοιξε μεταξύ τους. Ανεβαίνοντας στο άμαξι η Ελισάβετ φίλησε τα παιδιά της με το προαισθήμα ότι δεν επρόκειτο να τα ξαναδη ποτέ πια. Μάντεψε ότι ο άντρας της ετοίμαζε την έκδοσή του. Έφυγε, έτοιμη να υποστή τα πάντα.

Να τη σκοτώσει θάταν πολύ γρήγορα και πολύ ωραίο. Και ποιές θα ήταν οι συνέπειες μιας τέτοιας πράξης; Τα δικαστήρια, η αποκαλυσίς του μυστικού, που θα έσπινε στη λάσπη τόνους των Ανατάλι.

Στην Κέρκυρα υπήρχε επιδημία ενός κακοήθους πυρετού. Οι Ανατάλι εγκαταστάθηκαν στο ξενοδοχείο «Μπέλα Βενέσια» και για μερικές μέρες δεν βγήκαν καθόλου από την κάρμαρ τους. Διεδόθη η φήμη ότι η κυρία από τη Ζάκυνθο είχε προσβληθεί από τον κακοήδη πυρετό. Μία νύχτα την πήραν μέσα σ' ένα κλειστό άμαξι. Πού την πήγαιναν; Στο νοσοκομείο; Στο λιμοκαθάρτήριο; Όλα ήταν υπερλήρη. Δεν ήξεραν πια πού να τοποθετήσουν τους άρρωστους και οι φτωχοί πεθαιναν στους δρόμους.

Η δθεν άρρωστη μεταφέρθηκε στο ιστιοφόρο που είχε νοικήσει ο κόντες Ανατάλι. Η Ελισάβετ ήταν ντυμένη ναυτί, με κομμένα μαλλιά. Το ιστιοφόρο έφυγε την ίδια νύχτα κι' έπειτα από τρεις μέρες έφτασε στη Ζάκυνθο. Είχε νυχτώσει πια όταν μπήκε στο λιμάνι.

Ο κόμης Λαμπρινός επέστρεψε μόνος του στο σπίτι του. Ήταν ντυμένος στα μαύ-

ρα. Αμέσως έπληγε να δηλώσει στις αρχές το θάνατο της αγαπημένης του γυναίκας Ελισάβετ, που είχε πεθάνει στην Κέρκυρα, από κακοήδη πυρετό.

Το μέγαρο των Ανατάλι πήρε πένθιμη μορφή. Σφάλισαν τα παράθυρα και τα κάδρα, καθώς και τα πολύφωτα σκεπασθηκαν με μαύρα κρέπια. Ο Λαμπρινός κλείστηκε στο σπίτι του, μη δγαίνοντας ούτε για τον καθμερινό του περίπατο.

Την ίδια νύχτα που το ιστιοφόρο έφτασε από την Κέρκυρα, ο Λαμπρινός πριν πάη σπίτι του, χτύπησε στην πόρτα του μοναστηριού του Αγίου Νικολάου, όπου έβλιναν τα παραστρατημένα κορίτσια. Ήταν συνήθεια στο μοναστήρι, ν' ανοίγουν χωρίς να ρωτάνε το όνομα του επισκέπτη.

Εκείνος που χτύπησε την πόρτα έκλειν τη νύχτα φορούσε μακρύ μαύρο πανωφόρι, καπέλο που του σκέπαζε τα μάτια κι' ένα σάλι που του έκρυβε σχεδόν το πρόσωπο. Έβγαλε από την τσέπη του ένα γεμάτο πουγγί και το έδωσε στην εκπληκτική καλόγρια. Κατόπιν έσπρωξε προς το εσωτερικό ένα άλλο κόπο το πλάσμα που φορούσε ναυτικό ρούχα. Ο κανονισμός απαγόρευε την είσοδο ανδρών στο μοναστήρι.

Λέγεται Ρουμπίνα Σταματέλου, είπε ο μαυροφορεμένος επισκέπτης. Δεν είναι πολύ καλά στα λογικά της. Αυτά τα χομματα είναι για τη συντήρησή της. Κανένας δεν θα πρέπει να τη δη ποτέ. Άν παραθέσει τις διαταγές μου, αλλοιμόν σας.

Ήταν τότε η ρομαντική εποχή. Σήμερα η ηγουμενίσσα θα ζητούσε πιστοποιητικά από τη γεωμετρική. Μα τότε ένα καλοφουστωμένο πουγγί αναπληρούσε τα πάντα. Επί πλέον η καλόγρια έκανε τη σκέψη ότι επρόκειτο για κάποια σκοτεινή ιστορία και μάντεψε κάτω από το μαύρο πανωφόρι κάποιο ύψηλο πρόσωπο. Έβγαλε το σμάλτο πέρας, ότι αυτή η γυναίκα είχε κάνει ό,τι και οι άλλες εγκόβριστες: πασόνομο έρωτα.

Κι' έρχόταν τώρα νια να ξεπλύνι το κορμί της. Συνήθισμένες ιστορίες.

Η Ελισάβετ έζησε με τόνωμα της Ρουμπίνας Σταματέλου μια πένιητα χρόνια μέσα στο μοναστήρι-φυλακή. Ποτέ δεν πέρασε το κατώφλι του, ποτέ δεν έλασεϊδε τα παιδιά της, ποτέ δε δεν ήρθε σ' επαφή με τον έξω κόσμο. Η τιμωρία που της είχε επιβάλει ο Λαμπρινός ήταν χειρότερη από το θάνατο.

«Μα τις αναμνήσεις μου δεν θα μπορούσε να μου τις ξεριζώσει ποτέ», του είχε πη τη μοιραία εκείνη νύχτα. Και πραγματικά η Ελισάβετ έζησε όλη της τη ζωή με την ανάμνησι του Βύρωνα, που τον αγαπούσε πεθαμένο όσο τον είχε αγαπήσει ζωντανό.

ΤΕΛΟΣ

Χίλιες φορές πιο όμορφη ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ Zande ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΕ 7 ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΧΡΟΜΑΤΑ ΠΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΖΟΥΝ

ΠΡΟΣΚΟΛΛΑΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΧΕΙΑΙΝ ΓΙΑ ΠΟΛΛΕΣ ΩΡΕΣ

ΚΡΑΓΙΟΝ 3 ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΤ

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ-PIMMEL (ΜΑΣΚΑΡΑ)-POYZ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Η. ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΟΛΟΚΡΟΤΗΝΗ 47-Δ' ΟΡΘΟΣ-ΤΗΛ. 28-033

ΝΑ Η ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ.

Οι 10 άποχρώσεις της πούδρας Tokalon Fascination έχουν διαλεκτή με το χρωμακόπιο. Το δικό σας χρώμα, αυτό που πηγαίνει στο δέρμα σας, στο χρώμα των μαλλιών σας και των ματιών σας, βρίσκεται μεταξύ αυτών των άποχρώσεων. Η πούδρα Tokalon Fascination είναι εξαιρετική, γοητευτικό άρωμα, γοητευτική και τόσο είναι που δεν θα φανεί ποτέ μακιγιάρισμένη. Κρατάει πολύ καλά και δεν εϊστε υποχρεωμένη να βάξετε πούδρα όλη την ώρα.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΒΟΓΚ»

Β. Γ. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ & ΣΙΑ

Ακαδημίας και Μαυρομικέλη 4

Τηλ. 25-457.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΣΩΣ—ΣΩΣ κ.τ.λ. : —Για την ανάπτυξη του άτροφικού στήθους σας: Δηλώνω και σε σας, αγαπητή μου, ότι είμαι μόνον υπεύθυνη για τις οδηγίες που δίδω ή ίδια ένυπόγραφη στη στήλη μου και μόνον. Όλα όσα συμβουλευόσαστε ανανήλωτοι μου είναι επισημονικά μέθοδοι τελείως δοκιμασμένες με την επίσημότητα της πειρας της 25ετούς εργασίας του Θεραπευτηρίου. Κατά συνέπεια, θα ακολουθήσετε, έφ' όσον απευθυνθείτε σε μένα, την θεραπεία με έφαλεψεις όπως ακριβώς την συνέστησα στη στήλη μου στο 65ο τεύχος, έχοντας έφ' όσον ότι ή ως άνω θεραπεία δεν είναι 100% άποτελεσματική. Άλλά και ούδεμία άλλη μέθοδος άναπτύξεως άτροφικού στήθους υπάρχει, εκτός της 6 α μεταμορφώσεως λίπους του ίδιου οργανισμού. Έφ' όσον είδατε 22 έτών, δεν μπορείτε να έλπιζετε να ψηλώσετε. Για την πυριδία των μαλλιών σας: ούφρ πρεσιπτε 2 γρ.— Γκοιτρον πυριφέ 2 γρ.— Σαδόν μου ντε ποτάς 0 γρ. 50.— Μπώμ ντε Περού 0 γρ. 50.— Βαζελίνη καθαρά 22 γρ. Κάνετε έντρίβες στο τριχωτό δέρμα του κεφαλιού κάθε θράδυ. Συνεχίστε την θεραπεία έφ' όσον υπάρχει ανάγκη, με διακοπές 10 περίπου ημερών.— Θά μεταχειρίζεσθε την τσιτωτική κρέμα «Κολνίνα» του Θεραπευτηρίου σύμφωνα με την έσώκλειστη οδηγία.

ΦΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ : —Υπάρχει τώρα μία μπιριγιαντή που είναι πολύ κατάλληλη για το μούρισμα των φρυδιών σε διάφορες άποχωρώσεις Πωλείται στα μεγάλα μπουπωλίες. Για να ξανθαινετε τα μαλλιά σας με γερμανικό χαμομήλι πρέπει φυσικά να τα περιποιήσθε διαρκώς όταν θά ξαναοξειδώνονται. Το παγωμένο νερό μπορεί να κάνει καλό σε όχι πολύ ευαίσθητα δέρματα προσώπου και όχι τον χειμώνα. Έφ' όσον είδατε μόνον 15½ χρόνων δεν μπορείτε να έστε έφ' όσον σας άκούη άναλογίες που άρμόζουν σε ηλικία 18—25 έτών. Για το ύψος σας δέ 1.55, το στήθος σας 87 με γοφούς 87, είναι άσχετά άνεπτυγμένα. Η μέση σας 63 είναι ήδη πλατεία. Κάνετε γυμναστική και άποφύγετε τα λιπαρά φαγητά, γλυκά και άμυλώδη. Αλλά όμωσ μόνον κατόπιν Ιατρικής καθοδηγήσεως. Να κρεμάσθε άπό μόνόζυγο για να ψηλώσετε όσο θά είναι δυνατόν περισσότερο. Να κάνετε έτοι άσκήσεις άπαγωγής και έκτινάξεων με δύναμη των ποδιών στο κενό έπί 5' κάθε μέρα, με 6 άκοπές.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΝ Κ. Δ. Π. : Για την ανάπτυξη του άτροφικού στήθους σας παραπέμνω στα άνωτέρω. Για τις σχισμές που δημιουργήθηκαν στο στήθος και στην κοιλιά: Φροντίστε να έχετε σταθερό θάρος. Άποφύγετε να άδυνατίσετε. Άλείψετε με χυμόν λεμονιού δύο έως τρεις φορές το 24ωρο τις έκτάσεις του δέρματος που σας ένδυσφένουν. Οι ήδη σχηματισμένες σχισμές δεν έξοφανίζονται. Φροντίστε να προλάβετε τον σχηματισμό νέων.

ΕΚΕΙΝΗΝ ΠΟΥ ΕΛΠΙΖΕΙ : Για τις έλεφαρίδες σας που πέφτουν

πρέπει να έξετασθήτε από ειδικόν όφθαλμίατρον μήπως πάσχετε από ξηράν ή και άλλους είδους έλεφαρίτιδα. Έν τώ μεταξύ άλείψετε κάθε θράδυ τη χείλη των έλεφάρων όπου φύονται οι έλεφαρίδες με όφθαλμολογικήν παμάδα «Κούζι» κτρινού όξειδίου του Ήδραργύρου σε άναλογία 2%. Κάνετε ένα καλό μασάζ στη σειρά των ριζών ώστε ή άλοιφή ν' άπορροφάται άπό τις ρίζες. Προσέχετε να μη μπαίνει άλοιφή μέσα στα μάτια. Άν αυτό ύμωσ συμβαίνει τότε πότε δεν θλάπτετε διόλου στα μάτια, τουαντίον. Άρχικά κάθε θράδυ. Όταν καλύτερήσθ ή κατάστασις θράδου παρά θράδυ. Μη σας νοιάξη διόλου για τις έλεφαρίδες που θά πέφτουν στην άσχη. Θά ξαναθγούν πύ άνεκτικές. Για τα μάγουλά σας που είναι παχεία στα άκρα του στόματος, δοκιμάστε και σεις τη θεραπεία με τις κομπρέσες. Έάν παίρνη ν' άδυνατίσετε, αυτό φυσικά θά βοηθήσθ. Για τη μυροδιά στις μασχάλες, δοκιμάστε με χυμόν λεμονιού σε ίσα μέρη με κολώνια.

Μ. Α. ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ : Βεβαίως τώρα που θά έλθετε από την Άλεξάνδρειαν θά μωρρήτε να με έπισκεφθήτε κατά προτίμησιν 6—8 μ. μ.

ΣΥΛΒΑΝΑ ΜΑΓΓΑΝΟ : —Μά μείνετε βεβαίη ότι ή χονδρή, μεγάλη και καμπουρωτή μύτη σας διορθώνεται με άνώδυνη αίσθητική έγγχεση. Θά ήθετε στο Θεραπευτήριο πολλές κοπέλλες με διορθωμένες μύτες.

Θ. Α. ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ : Εύχαριστώ για το δακτυλογραφημένο γράμμα. Για την κυτταρίτιδα από την όποian άναφέρετε ότι πάσχει ο ύποδέρσιος ιστός του δέρματός σας, να έλθετε να έξετασθήτε έντελώς φιλικά από τον Ιατρόν του Θεραπευτηρίου 7—8. Θά σας δοθούν έπίσης έντελώς φιλικά όλες οι κατάλληλες συμβουλές για την περίπτωσί σας.

ΚΥΡΙΑ Σ. Κ. : Για να επανέλθετε στο κανονικό σας θάρος μετά τον τοκετό σας παραπέμνω άνωτέρω στα σχετικά με την παχυσαρκία. Ίδιαίτερα για την κοιλιά σας σας συνιστώ να κατασκευάσετε ειδικήν ζώνην ή όποια άν και σφιγγοντας κάπως την κοιλιά, να μένη έμπρός άρκετά άνοικτή. Με τα κορδόνια με τα όποια θά σφιγγεται, θά συνεβίσετε να περιορίζετε με την πάροδο του χρόνου όλοένα και περισσότερο, μέχρις ότου ή κοιλιά ύποχωρήσθ κανονικά. Έπίσης σας συνιστώ γυμναστικήν προκύσεων και έπικύσεων καθημερινή και Ισχυρά συνεσπασμένους τους κοιλιακούς μύς. Το μασάζ για την περίπτωσί σας θά είναι καθαρή ματαιοπονία και χαμένα χρήματα.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗΝ : Μαζί με την ειδικήν λουσιόν «Σουλφιν» θά σας σταλή και οδηγία χρήσεως για τη θεραπεία των μπιμπικιών και των πρόδησι των σπειριών του δέρματος του προσώπου. Διαβάστε και σεις όσα άνωτέρω γράφω για την παχυσαρκία. Γενικά, εάν δεν ύπάρχη άντένδειξις και άν έχετε τάσιν πρός πάχος, όλα τα είδη των ψωμιών πρέπει να έλαττωθούν στο έλάχιστο όριο.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗΝ ΝΕΑΝ, ΘΕΑΝΟΥΛΑΝ ΜΑΖ, Καζαμπλάνκα, ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗΝ ΘΑ ΣΙΤΙΣΑΙ : Σας άπαντώ Ιδιαίτέρως,

ΤΟΝΥ ΓΙΑΝΝΗΛΟΥ

Διευθύντρια του Φυσιοθεραπευτικού Τμήματος του Αισθητικού και Χειρουργικού Θεραπευτηρίου Άθηνών
Γιάν Σμάτς 3β

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Άγρυπνος φρουρός τών
Κοινοβουλευτικών δεσμών
και του Συντάγματος

Ίδιοκτησία-Διεύθυνσις :
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΕΡΝΑΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

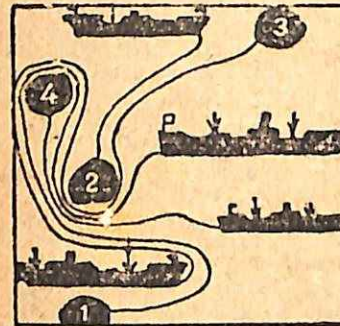
ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΟ

Οριζοντίως : 1) ΠΑΡΑ—ΣΤΕΝ, 2) ΑΝΑΛΑΤΟΣ, 3) ΡΑΝΤΣΟ—ΘΑ, 4) ΕΠΙ—ΥΠΝΟΣ, 5) ΙΑΣΙΣ—ΑΝ, 6) ΣΥ—ΣΤΑΣΙΣ, 7) ΑΛΚΟΟΛ—ΚΑ, 8) ΚΑΙ—ΛΕΙΟΝ, 9) ΟΠΩΣ—ΣΙ, 10) ΟΠΤΑΣΙΑ, 11) ΣΠΟΣ—ΣΥΚΑ.

Καθέτως : 1) ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ, 2) ΑΝΑΠΑΥΑ—ΠΩ, 3) ΡΑΝΙΣ—ΚΙΟΤΟ, 4) ΑΛΤ—ΙΣΟ—ΠΑΣ, 5) ΑΣΥΣΤΟΛΟΣ, 6) ΣΤΟΠ—ΑΛΕΣΙΣ, 7) ΤΟ—ΝΑΣ—ΑΥ, 8) Ε—ΣΘΟΝΙΣΜΟΣ, 9) ΑΣ—ΣΑΝΙΔΑ.

ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Ίδου ποιές είναι οι διοδρομές που θά άκολουθήσουν τα τέσσερα καράβια για να φθάσουν στον προορισμό τους :

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ

Οι άριθμοί που πρέπει να προστεθούν όλογράφως, είναι αυτοί που είναι στις παρενθέσεις, και να οι λέξεις :

Τρίαινα (3) — Δουδονιότης (2) — Πλέξιμο (6) — Βακτριανή (3) — Κοκτώ (8) — Μπενάρς (1).

ΑΛΗΘΕΙΑ—ΨΕΜΑΤΑ

1) ΑΛΗΘΕΙΑ
2) ΨΕΜΑΤΑ (ή Τζέην Γουάιμαν)
3) ΨΕΜΑΤΑ (37).

ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΕ

Τα 8 πρόσωπα που σας παρουσιάζουμε είναι, με τη σειρά: 1) Η

Άλλιντα Βάλι, ή θούρσσια πρωταγωνίστρια των ταινιών «Τρίτος άνθρωπος» και «Υπόθεσις Πάραντην». 2) Ο Λόρδος Κάρνεγκι, θεωρούμενος σήμερα ως ο πιθανότερος ύποψηφιος σύζυγος της πριγκηπισσας Μαργαρίτας. 3) Ο στρατηγός Ναγκίμπ, που έξηνάγκασε σε παραίτησι το βασιλέα της Αιγύπτου Φαρούκ. 4) Η τραγουδίστρια Ύμα Σούμακ, που έχει καταπλήξει το Παρίσι και τον κόσμο με τη φωνή της. 5) Η Ζυλιέτ Γκρεκό, ή ψισίγισστη σουρεαλίστρια παριζιάνα γιγίζ. 6) Ο πρίγκηψ της Ιορδανίας Χουσεϊν, που άντικατέστησε στο θρόνο τον άσθενή πατέρα του, βασιλέα Τζαλάλ. 7) Ο Πέρσης πρωθυπουργός Μωσαντέκ, άρχοντας των πετρελαίων. 8) Η νέα κυρία Άιτον Ήντεν, άνηψιά του κ. Τσώρτσιλ.

★

Λύσεις παιδικών

ΣΤΑΥΡΟΛΕΟ

Οριζοντίως : 1. ΓΑΤΑ.— 2. ΠΑΝ.— 3. ΛΕΡΑ.— 4. ΑΤΑ.
Καθέτως : 1. ΤΑΛΑ.— 2. ΠΑΝ.— 3. ΤΩΡΑ.

ΛΕΞΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Σχολίο

ΑΚΤΙΝΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

1. Κερί.— 2. Χορά.— 3. Φάκα. 4. Πήτα.— 5. Ευνά.— 6. Μωρά.— 7. Σαύ.— 8. Κόρα.— 9. Χήνα.— 10. Φώτα.— 11. Πετό.— 12. Ξανά.— 13. Λύρα.— 14. Βέλο.— 15. Χέλι.— 16. Κάρο.

ΘΑ ΤΟ ΒΡΗΤΕ

Άσφαλώς ένα όσο μακρύ κι' άν ήταν.

ΠΑΙΧΝΙΑΙ ΜΕ ΤΕΛΕΙΕΣ

1. Μέλι.— 2. Ένας.— 3. Λάσο. 4. Ίσον.

Ο Νευρολόγος - Ψυχίατρος

Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

δέχεται

Πανεπιστημίου 46
(γωνία Χαρίλ. Τσικούπη)

Τηλ. 23.435

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ VELOX

ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Λόγω της έξαιρετικά μεγάλης καταναλώσεως εις όλόκληρον τον κόσμο, το εργοστάσιον VELOX άνακοινού ότι ήδυνήθη να έχη τώρα

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ—ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΩΡΕΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ : Θ. Μπισσόπουλος, όδός Νίκης 46.

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ : Έμμ. Δουκίδης, Διάδοχος, όδός Καρίππη 27.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ *Με δόσεις χωρίς προκαταβολήν*
ΠΕΤΡΙΤΣΗΣ *όδός ΛΕΚΚΑ Α° 2*

ΑΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΗΣΑΝ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

ΕΡΕΤΕ το. «βάτραχο-μαι ευτήρας» ή «άλυτος». Ίδου ένα ζωο που— άσφαλώς θα μωσ το πήτε άργότερα, όταν προχωρήσετε στην άγνώσει του κομματιού αυτού—θα έπρεπε άσφαλώς να είχε χρησιμεύσει σαν πρότυπο στον Πλάστη για να φτιάξη «κατ' όμοίωμά του» τον άνθρωπο. Γιατί, στα τεράστια αυτά βάτραχοειδή, ο άρσενικός άναλαμβάνει να φέρη το βάρος... της μητρότητος, ως την εποχή του τοκετού!

Άρίζει τον κόπο να σας διηγηθούμε την Ιστορία αυτή :

Ο βάτραχος-μαιευτήρ είναι ένα μικρό ζωο, μήκους 5 περίπου εκατοστών. Το δέρμα του, καστανόφαio, στολίζεται με μαυρες τελείες. Δεν είναι πύό άσχημος από τους άλλους βάτραχους. Μπορεί μάλιστα να τη κάνει ότι έχει και άρκετά... συμπαθητικό ύφος.

Ο υυχτερινός αυτός περιπατητής, που τον συναντά κανείς σε όλες σχεδόν τις περιοχές της Δυτικής Ευρώπης, δεν θα προκαλούσε καν την προσοχή, άν δεν είχε μια παράξενη φωνή, που κάνει ν' άνηχη μέσα στις καλοκαιρινές νύχτες ένα κλάκ, κλάκ με κρυσταλλινές άπιχησεις.

Στο είδος αυτό των βατράχων ή θηλυκιά παίζει μόνο δευτερεύοντα ρόλο. Ο άρσενικός είναι ο πρωταγωνιστής. Και φαίνεται πως ή θηλυκιά έχει γι' αυτόν ένα άπέραντο θαυμασμό, έντελώς φυσικό άλλωστε, ύστερα από όσα της προσφέρει ο «κύριος άλυτος»!

Άς μη διστάσουμε να είσχωρήσουμε στα πύό Ιδιαίτερα της Ιδιωτικής οικογενειακής ζωής άνός έρωτευμένου ζευγαριού άλτων. Αυτά που θα δούμε είναι πραγματικά άπρόοπτα και καταπληκτικά.

Μαγεμένη από το έρωτικό τραγούδι του τενόρου έρωτευμένου, ή «κυρία», έρχεται να τον συναντήσει στο βαθύτερο μέρος μιας άνημερης τούφας από θάμνους, κοντα σε κάποια λιμνούλα.

Ύστερα από μερικές προκαταρκτικές έρωτοτροπίες, οι δύο σύζυγοι ένώνονται σε μία σφιχτή έρωτική περίπτωξι.

Γαντζωμένος με τα μπροστινά πόδια του πάνω στη συντροφού του, ο άλυτος, της χαϊδεύει έπί πολλή ώρα και με τέχνη και της προκαλεί έτσι μία συμφορησι και ένα έρεθισμό των γεννητικών οργάνων.

Όταν κρίνη πως ή στιγμή έφθασε, ο άλυτος έντείνει περισσότερο την περίπτωξι του μ' έναν ειδικό τρόπο. Πιέζει την κοιλιά της συντροφού του, ένα συγχρόνως σχηματίζει με τα πίσω πόδια του ένα είδος ρόμβου.

Και ξαφνικά ή γυναίκα του παραδίδει το φορτίο της : ένα άπλο κομπολόι από μικρά

στρογγυλά αυγά, σαν μαργαριτάρια, που έρχονται και στίβάζονται μέσα στο ρόμβο των ποδιών.

Σάν για να δείξη τον ένθουσιασμό του για το άποτέλεσμα, ο εύτυχής πατέρας τεντώνεται πάνω στην πλάτη της συντροφού του και, πλησιάζοντας το στόμα του στο δικό της, την άγκαλιάζει τρυφερά στο λαιμό. Αυτή τη στιγμή διαλέγει για ν' άφήσθ το σπέρμα του επάνω στο σωρό των αυγών που έχει παραλάβει.

Ύστερα ακολουθούν δέκα λεπτά άπολυτης ήρεμίας, αίσθησιακής νάρκης...

Άκόμη όμως τα πράγματα δεν τελείωσαν. Τώρα που έγινε και... «μητέρα», ο πατέρας-άλυτος γίνεται κοκκιτής, σαν καμιά όμορφη γυναίκα. Φτιάχνει με τ' αυγά μία άλυσιδα με την όποian στολίζει τα πόδια του! Ύστερα, με μερικές άρκετά πολύπλοκες κινήσεις, έγκοταλείπει για πάντα τη συντροφού του της μιάς νύχτας. Και τον βλέπουμε έπί είκοσι μέρες να τριγυρνά μόνος του μέσα στα χόρτα, επιδεικνύοντας με υπερηφάνεια τα αυγά του, που βρίσκονται πάντα πλεγμένα στα πίσω πόδια του.

Θά έχετε ίσως την έντύπωσι ότι στο παραμικρό κίνημα, το πρωτότυπο φορτίο του πατέρα θά διαλυθθ και θα σκορπίσθ. Διόλου! Ο πατέρας-μητέρα άλυτος, διατηρεί συγχρόνως την εύκινησία του... και τα αυγά του. Είναι μάλιστα σε θέση να ξαναπαντρευθ άλλες δύο φορές, πριν να έκκολαφθούν τα πρώτα του αυγά! Οι θηλυκές, τις όποies άνακαυφίζει έτσι, άναλαμβάνοντας το φορτίο που τους δημιουργεί το πέρασμά του, δεν έννοχλούνται διόλου από τις πολυαμικές διαβέσεις του προσωρινού συντρόφου τους, οι άποδείξεις των όποιων είναι άποδείξεις πάνω στα πόσικεντρωμένες άμφοβόλια δια του. Δεν ύπάρχει άμφοβλία ότι ή χαρά που δοκιμάζουν της γέννησις από τη σκοτούρα της έγκυμοσύνης και του τοκετού, τις κάνει να άδιαφορούν για τα υπόλοιπα. Έκείνος θά... πώη στην κλινική, εκείνος θά ύποφέρη...

Η κλινική, στην περίπτωση αυτή, είναι το νερό της κοντινής λιμνούλας, όπου ο άλυτος θά βουτήξθ για να έγκαταλείψθ έπί τέλους, εκεί— χωρίς πολλούς πόνους, όπως φαίνεται—τα έκατό ή διακόσια παιδιά του που έκκολαπτονται από τα αυγά. Έτσι, κι' αυτά ξεφύγουν μία και καλή από την πατρική—και μητρική—κηδεμονία και άρχίζουν άμέσως να κολυμπούν και να τρώνε.

Τί καλύτερο ύπόδειγμα πατέρα μιας πολυμελούς οικογενείας μπορεί να συναντήσει κανείς στη ζωή;...

ΜΙΣΛΙΝ ΜΕΡΣΙΕ

Η ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός ΚΑΛΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ— ΨΕΓΡΟΜΑΛΙΔΟΥ δέχεται εις το Ιατρείον της, όδός Άγίας Ζώνης 66, στάσις Καλλιφρονά, καθ' έκαστην 5—7 μ. μ. και έπί συνετούζει. Τηλ. 81-682.

ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και προλέγουν το μέλλον για το διάστημα από 11 έως 24 Σεπτεμβρίου για αυτές που γεννήθηκαν στους παρακάτω άστερισμούς.

ΚΡΙΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 21-30 Μαρτίου): Φροντίστε να είστε ήρεμη και να περιορίσετε το θυμό και τη ζηλεια σας. Φορήστε γαλάζια και κόκκινα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 31 Μαρτίου - 9 Απριλίου): Καλό είναι να δειροπολή κανείς, όχι όμως και να κάνει την ημέρα νύχτα. Να πάρετε σοφάρες και καλοζυγισμένες αποφάσεις και να τις βάλετε σε εφαρμογή.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 10-19 Απριλίου): Αναζητήστε λιγότερο κοπιαστική εργασία. Φυλαχθείτε από την ύγρασία. Φορήστε λευκά.

ΤΑΥΡΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 20-30 Απριλίου): Έχετε μεγαλύτερη έμπιστοσύνη στις ικανότητές σας. Καταπολεμήστε το συναίσθημα της κατωτερότητας που σας βασανίζει.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 1-10 Μαΐου): Σημαντικές επιτυχίες στα οικονομικά σας, που δεν δικαιολογούν διόλου την απαισιοδοξία σας. Επιτυχίες στον έρωτα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 11-20 Μαΐου): Βρίσκεστε σε εξαιρετική σωματική κατάσταση. Χαρούμενη διάθεση και αισθηματική αρμονία. Μη αναβάλετε την εργασία που αποφασίσατε.

ΔΙΔΥΜΟΙ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 21-31 Μαΐου): Δεν πρέπει να αρχίζετε πολλά πράγματα μαζί. Αντιμετωπίζετε τα εμπόδια χωριστά. Φορήστε μπλέ.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 1-10 Ιουνίου): Αν σε βασίσετε τα αισθήματα των άλλων, θα σε βασίσουν κι εκείνοι τα δικά σας. Θα κάνετε μια σπουδαία γνωριμία.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 11-22 Ιουνίου): Μη διατάσετε να πητέ έλεύθερα τη γνώμη σας. Αν προκαλέσετε δυσάρεστες τόσο το χειρότερο για την άλλη μερίδα. Θα ξαναβρείτε την ελευθερία σας.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 23 Ιουνίου - 1 Ιουλίου): Δεχθείτε με θάρρος τα αναπόφευκτα γεγονότα της καθημερινής ζωής. Το στοιχείο σας είναι: το νερό και πρέπει να το λατρεύετε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 2-11 Ιουλίου): Τα άστρα σας εύνοούν. Επαφίστε για να στερεώσετε την επιτυχία σας. Φορήστε πράσινα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 12-22 Ιουλίου): Μη πιστεύετε πως το φλερτάκι σας θα γίνει μια μέρα ο μεγάλος έρωτας που διειρεύεστε. Οικονομικές στενοχώριες.

ΛΕΩΝ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 23-31

Σεπτεμβρίου): Ένα απροσδόκητο γεγονός θα παίξει σημαντικό ρόλο στην αισθηματική σας ζωή.

ΣΥΓΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 23-30 Σεπτεμβρίου): Ενοικίες προοπτικές από ήθικη και από οικονομική άποψη. Αρμονική οικογενειακή ζωή. Κέρδη.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 1-10 Οκτωβρίου): Θα επιτύχετε σε κάτι που θα το αρχίσετε στην τυχ. Εύχαριστε προοπτικές στον έρωτα. Φορήστε γκρι.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 11-23 Οκτωβρίου): Αχρώμο δεκαπενθήμερο. Έγνοιες παροδικές και οικογενειακές σκοτούρες.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 24 Οκτωβρίου - 1 Νοεμβρίου): Σας δίδεται η ευκαιρία να δελτιώσετε την οικογενειακή σας κατάσταση από κάθε άλλη άποψη. Τα διαθέματά σας θα σε σφουδών με επιτυχία.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 2-12 Νοεμβρίου): Δεκαπενθήμερο εύνοϊκό από κάθε άποψη. Άλλαγή της οικονομικής καταστάσεως προς το καλύτερο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 13-22 Νοεμβρίου): Υγεία εξαιρετική. Μία καλή είδηση σας περιμένει. Μη δυσπιστήτε στους καλούς σας φίλους.

ΤΟΞΟΤΗΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 23 Νοεμβρίου - 2 Δεκεμβρίου): Περιφρουρήστε τον έρωτά σας. Δεν χρειάζε-

ται να ζηλεύετε, όχι όμως και να δείχνετε τόσο τυφλή αδιαφορία.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 3-11 Δεκεμβρίου): Δεκαπενθήμερο γεμάτο αναστατώσεις και συγκινήσεις. Ταξίδι. Φορήστε γκρι.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 12-22 Δεκεμβρίου): Μη είσθε ρωμαντικές, ούτε και έλασφρες. Απαιτείται ρεαλισμός για να επιτύχετε. Φορήστε λευκά.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 23 Δεκεμβρίου - 1 Ιανουαρίου): Μερικές απερισκεψίες και ανώφελα έξοδα, αλλά γενικά η ατμόσφαιρα της ζωής σας θα είναι καλή.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 2-11 Ιανουαρίου): Αποφύγετε τις απρονοήσιμες και τα ξεσπάσματα του θυμού για τα όποια σας προδιαθέτουν τα άστρα. Η καλή θέλησή σας θα ενισχυθεί αν φορήτε κάτι ρομπινί και φορέματα γκρι.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 12-21 Ιανουαρίου): Νέες γνωριμίες και εύχαριστες έκδρομες. Στην εργασία σας όμως θα έχετε γκρίνιες και επιπλήξεις.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 22-30 Ιανουαρίου): Υγεία λεπτή. Εύχαιστες οικογενειακές στιγμές και διασταύριες αισθηματικές στενοχώριες.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 31 Ιανουαρίου - 9 Φεβρουαρίου): Πονοκέφαλοι. Επιδάλλεται να διατηρήσετε κοινωνικές σχέσεις με ένα πρόσωπο που δεν το συμπαθείτε διόλου.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 10-19 Φεβρουαρίου): Μη είσθε τόσο απερισκεπτή. Επειτα από τις τόσες έρωτικές στενοχώριες θα έρθετε ξαφνικά την αισθηματική ατμόσφαιρα ήρεμη.

ΙΧΘΕΙΣ

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 20-29 Φεβρουαρίου): Περύφημη αρμονία στο επίγγελμά σας, αλλά η καρδιά σας εξακολουθεί να είναι θλιμμένη. Καταωλεμήσατε τη μελαγχολία με έκδρομες.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 1-10 Μαρτίου): Προσέχτε στα άτυχηματά. Ένα πρόσωπο που το έμπιστεύεστε θα σας προδώσει χωρίς τύψεις. Φορήστε μπλέ και λευκά.

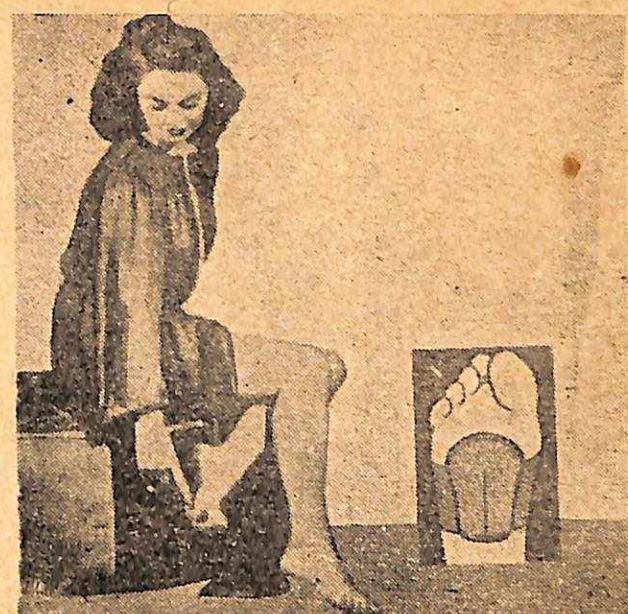
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (Από 11-20 Μαρτίου): Μη κουράζεστε υπερβολικά. Κάποιος θα θέληση να σας παρηγορήσει μέσα στη μοναξιά σας. Φορήστε μαρόν.

Η ΣΙΒΥΛΛΑ

Ακούτε
κάθε Παρασκευή
Βράδυ στις 11⁴⁰ μ.μ.
από τον **Δαδ. Γ. Εγγόπου**
και το διαδεχτό
τραγούδι:
Ο Χαντσαντζίδης
με **Ειρήνη Φωτιά**
μ.κ. 230.7 ή 1.300 κλμ.

Τα Ελκρότερη
ΤΥΝ. ΕΣΦΡΟΥΧΑ
Λέρσεύ, κρέπ-σατέν κ.λ.π
ή κέντημα χειρός

ΔΙΛΚΑ *Μητροπούλεως 44*
Τηλ. 27.697

DR SCHOL'S:

«Ο,τι σφοδρά την υγεία και
αισθητική των ποδιών

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ - Τηλ. 52.673, 52.674

«ΑΘΗΝΑ»

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΚΑΙ ΒΑΦΕΣ
ΤΕΛΕΙΩΣ ΦΥΣΙΚΕΣ
ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ

Κομμωτήριο **“ΛΟΥΞ”**

ΑΠΟ ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΥΣ ΤΕΧΝΙΤΑΣ

Διά την εκτέλεση της Βαφής ιδιαίτερα διαμερίσματα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

‘Οδός ‘Ελ. Βενιζέλου (πρώην Πανεπιστημίου) 59α

Τηλέφωνον : 23.776

«ΑΘΗΝΑ»

ΚΡΕΤΟΝ για τα καλύμματα των
επιπλων σας, μόνον σε καλές ποιότητες
Έλβετικά και Άγγλικά θα βοηθε στο
Κατάστημα

ΡΥΘΜΟΣ, ΒΟΥΛΗΣ 22

«ΑΘΗΝΑ»

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ίδου το μυστικό μας

Κ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

‘Αγ. Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

«ΑΘΗΝΑ»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

